HARLAN COBEN

Sučiuptas

Žinojau, kad atidaręs tas raudonas duris sugriausiu sau gyvenimą...

HARLAN COBEN

Sučiuptas

Iš anglų kalbos vertė Ugnius Keturakis

Jotema

UDK 821.111(73)-31
Co-05

Harlan Coben
CAUGHT
Dutton, New York, 2010

ISBN 978-9955-13-304-9

Prologas

Žinojau, kad atidaręs tas raudonas duris sugriausiu sau gyvenimą.

Taip, tai skamba dramatiškai ir kaip bloga nuojauta, o aš nelabai linkęs nei į viena, nei į kita, ir, tiesą pasakius, tose raudonose duryse nebuvo nieko grėsminga. Iš tikrųjų tai buvo kuo paprasčiausios medinės įsprūdinės durys, tokios saugo įėjimą į tris iš keturių priemiesčio namų — nublukusiais dažais, belstuku krūtinės lygyje, kuriuo niekas niekada nesinaudojo, ir netikra, tik žalvariu padengta rutulio formos rankena.

Kelias, kuriuo ėjau, buvo vos apšviestas tolimo gatvės žibinto šviesos. Tamsi durų anga žiojėjo tarsi mane praryti pasiruošusi burna, ir aš niekaip negalėjau atsikratyti gresiančios pražūties jausmo. Kiekvienas žingsnis į priekį reikalavo didžiulių pastangų, lyg keliukas būtų buvęs padengtas ne išdžiūvusiu ir šiek tiek sutrūkinėjusiu, o vis dar nesukietėjusiu betonu. Mano kūnas demonstravo visus klasikinius artėjančio pavojaus simptomus. Šaltukas per nugarą? Yra. Pašiurpusi rankų oda? Taip. Niežulys virš menčių? Irgi. Peršinti galvos oda? Taip.

Namas buvo tamsus, jame nedegė nė menkiausia švieselė. Čyna mane įspėjo, kad taip ir bus. Būstas atrodė kažkoks net per daug šabloniškas ir niekuo neišsiskiriantis — tai mane kažkodėl neramino. Be to, šitas namas stovėjo atskirai nuo kitų pačiame aklagatvio gale, kiūtojo tamsoje, tarsi saugodamasis nuo įsibrovėlių.

Man tai nepatiko.

Man apskritai visa tai nepatiko, tačiau toks jau mano darbas.

Kai Čyna paskambino, aš kaip tik baigiau vadovauti Niuarko ketvirtos klasės* „Vištaičių" krepšinio komandos rungtynėms. Mano komanda, kurios visos mergaitės, kaip ir aš, išaugo globos namuose (mes vadiname save Beviais, tai sutrumpintai reiškia Betėviai — kapinių humoras), sugebėjo išbarstyti šešių taškų persvarą, kai buvo likusios žaisti dvi minutės. Aikštelėje, kaip ir gyvenime, įtemptoje situacijoje Beviai sutrinka.

Čyna paskambino tuomet, kai aš, po rungtynių subūręs aplink save jaunąsias krepšininkes, rengiausi sakyti padrąsinamą kalbą, kuri paprastai susidėdavo iš auklėtinėms duodamų jų gyvenimą turinčių pakeisti įžvalgų, kaip antai „Šaunuolės, stengėtės", „Kitą kartą juos nugalėsime" arba „Nepamirškite, kad kitos rungtynės ketvirtadienį", visada užbaigiant „Sudedam rankas" ir šūktelint „Gynyba" — manau, šį žodį pasirinkome kaip skanduotę, todėl kad mūsų žaidime gynybos stigo.

— Denai?

— Kas skambina?

— Čyna. Prašau atvažiuok.

Jos balsas drebėjo, todėl aš paleidau savo komandą, šokau į automobilį ir taip atsidūriau čia. Net neturėjau laiko palįsti po dušu, ir rungtynių prakaitas dabar susimaišė su baimės prakaito kvapu. Aš sulėtinau žingsnius.

Kas čia man dabar darosi?

Visų pirma, turbūt reikėjo nusiprausti. Nenusiprausęs jaučiuosi blogai. Man visada taip. Tačiau Čyna buvo nepalenkiama. Dabar, prašė ji. Kol dar niekas negrįžo namo. Todėl buvau čia, vilkėdamas pilkais, nuo prakaito patamsėjusiais, prie krūtinės prilipusiais sportiniais marškinėliais, ir artėjau prie tų durų.

Kaip ir dauguma paauglių, su kuriais dirbu, Čyna buvo sunkiai

* Čia ir toliau kalbama apie vidurinės (*middle*) mokyklos klases ir vidurinės aukštesniosios (*high*) mokyklos, atitinkančios mūsų gimnaziją, kursus. (*Red. past.*)

auklėjama, ir galbūt dėl to dabar ir įsijungė pavojaus signalas. Man nepatiko jos balsas per telefoną ir iš tikrųjų nenuteikė gerai. Giliai įkvėpęs, žvilgtelėjau sau per petį. Tolumoje mačiau vieną kitą gyvenimo ženklą šitame priemiesčio vakare — namų šviesas, mirgantį televizorių arba kompiuterio monitorių, atidarytas garažo duris — tačiau šiame aklagatvyje nebuvo nieko, jokio garso ar judėjimo, tik tamsa ir tyla.

Pradėjęs vibruoti mobilusis privertė mane smarkiai krūptelėti. Pamaniau, kad skambina Čyna, tačiau tai buvo Džena, mano buvusi žmona. Paspaudžiau mygtuką „Atsiliepti".

— Sveika.

— Gal galiu paprašyti paslaugos? — pasiteiravo ji.

— Aš dabar truputį užsiėmęs.

— Reikia, kad rytoj vakare kas nors pabūtų su vaiku. Jei nori, gali kartu atsivesti ir Šelę.

— Mes su Šele, eee, truputį susipykę, — atsakiau.

— Vėl? Tačiau ji tau puiki pora.

— Man sunkiai sekasi su puikiomis moterimis.

— Lyg aš nežinočiau.

Džena, mano puikioji buvusi žmona, jau aštuoneri metai vėl ištekėjusi. Jos naujasis vyras — visų gerbiamas chirurgas Noelis Vyleris. Noelis savanoriškai talkininkauja man paauglių centre. Man jis patinka, ir aš jam patinku. Iš ankstesnės santuokos turi dukterį, o su Džena jie susilaukė dabar jau šešerių metų Karės. Aš jos krikštatėvis ir abi mergaitės mane vadina dėde Denu. Esu ateinanti šeimos auklė.

Žinau, visa tai skamba labai civilizuotai ir gražiai, bet, ko gero, taip ir yra. Mano atveju tai gali būti tiesiog dėl būtinybės: aš daugiau nieko neturiu — nei tėvų, nei brolių ir seserų — taigi artimiausia giminaitė yra buvusi žmona. Vaikai, su kuriais dirbu, kuriuos palaikau, bandau padėti ir apginti, yra mano gyvenimas, ir galų gale nesu tikras, ar nors kiek įstengiu jiems padėti.

Džena tarė:

— Po galais, Denai?

— Būsiu, — atsakiau jai.

— Pusę septintos. Tu pats geriausias.

Džena meiliai sumurkė į ragelį ir baigė pokalbį. Minutėlę žvelgiau į telefoną ir prisiminiau mūsų vestuvių dieną. Susituokti buvo mano klaida. Mano klaida yra pernelyg suartėti su žmonėmis, tačiau aš nieko negaliu sau padaryti. Čia fone reikėtų ilgesingo smuiko griežimo, kad galėčiau pafilosofuoti, jog geriau mylėti ir prarasti, nei visai nemylėti. Nemanau, kad man tai tinka. Kartoti tas pačias klaidas, nors ir žinome, kad bus blogai, yra užkoduota žmogaus genuose. Todėl aš ir esu toks, koks esu — vargšas našlaitis, išsikapstęs į prestižinio JAV universiteto savo laidos pirmūnus, tačiau niekada neišsikapstęs iš to, kas esu. Banalu, bet noriu, kad mano gyvenime būtų koks nors žmogus. Deja, tačiau nelemta. Esu priverstinis vienišius.

— Mes esame evoliucijos šiukšlės, Denai...

Taip mokė mano mėgstamas globėjas „tėtis". Jis buvo universiteto dėstytojas, mėgdavęs leistis į filosofinius svarstymus.

— Pagalvok apie tai, Denai. Ką darė stipriausi ir protingiausi per visą žmonijos istoriją? Kariavo. Tai liovėsi tik praėjusiame amžiuje. Iki tol siųsdavome savo pačius geriausiuosius kovoti į frontą. Taigi, kas likdavo namie ir daugindavosi, tautos žiedui žūstant tolimuose mūšio laukuose? Luošiai, ligoniai, silpnieji, kupriai, bailiai — trumpai tariant, prasčiausieji. Štai kieno mes esame genetinis šalutinis produktas, Denai — tūkstantmečių, kai aukščiausioji rūšis buvo šalinama ir pasiliekamos sąšlavos. *Todėl visi esame šiukšlės — prasčiausios šimtametės blogos veislininkystės atliekos.*

Aplenkiau belstuką ir švelniai pabarbenau į duris krumpliais. Girgžtelėjusios jos per plyšelį prasivėrė. Nepamačiau, kad buvo paliktos praviros.

Man tai irgi nepatiko. Čia man daug kas nepatiko.

Būdamas vaikas, žiūrėjau daug siaubo filmų, tai buvo keista, kadangi jų nemėgau. Nemėgau ant manęs šokančių padarų. Ir tikrai

negalėjau pakęsti filmuose kraujo. Tačiau vis tiek juos žiūrėdavau ir mėgaudavausi nuspėjamai kvailu jų herojų moterų elgesiu, ir dabar šitos scenos vėl sukosi galvoje — tos, kur minėtoji kvaila herojė pasibeldžia į duris ir jos truputį prasiveria, o tu klyki: „Bėk, tu vos prisidengusi mergše!“ Tačiau ji nebėga ir tu negali to suprasti, o po dviejų minučių žudikas jau skaptuos jos kaukolę ir čiaumos smegenis.

Reikėtų tuojau pat iš čia dingti.

Tiesą sakant, taip ir norėjau padaryti. Tačiau tada mintimis grįžau prie Čynos skambučio, žodžių, kuriuos ji ištarė, drebančio balso. Atsidusau, įkišau pro plyšį galvą ir įdėmiai pažiūrėjau į prieškambarį.

Tamsa.

Pakaks to Holivudo.

— Čyna?

Mano balsas nuaidėjo namo viduje. Tikėjausi, kad į jį atsilieps tik tyla. Tokia turėtų būti kita scena, ar ne? Niekas neatsako. Aš truputį praveriu duris, nedrąsiai žengiu vieną žingsnį į priekį...

— Denai? Aš gale. Užeik.

Balsas prislopintas, tolimas. Man tai vėl nepatiko, tačiau dabar jau nesiruošiau trauktis. Per gyvenimą tas traukimasis atgal man ir taip per daug kainavo. Aš daugiau nedvejojau. Žinojau, ką dabar turiu padaryti.

Atidariau duris, įžengiau į vidų ir uždariau jas už savęs.

Kitas mano vietoje būtų pasiėmęs pistoletą ar kokį nors ginklą. Buvau apie tai pagalvojęs, tačiau man taip tiesiog neišeina. Dabar ne laikas dėl to nerimauti — namie nieko nėra. Čyna taip sakė telefonu. Jei ir yra — na, kai reikės, tai su tuo ir susitvarkysiu.

— Čyna?

— Eik į svetainę, aš tuoj ten būsiu.

Balsas buvo... kaip kareivio patikrinimo metu. Pamačiau koridoriaus gale šviesą ir patraukiau jos link. Dabar pasigirdo kažkoks garsas. Sustojau ir įsiklausiau. Atrodė, lyg būtų tiškęs vanduo. Gal tai dušas.

— Čyna?

— Persirengsiu. Tuoj ateinu.

Įžengiau į menkai apšviestą svetainę. Pamačiau vieną iš tų srovės reguliatorių ir pagalvojau, ar nepadidinti šviesos ryškumo, tačiau galiausiai nutariau palikti kaip buvus. Akys ganėtinai greitai prisitaikė prie tamsos. Kambarys buvo iškaltas prastomis medžio plokštėmis, kurios atrodė taip, tarsi būtų padarytos veikiau iš viniplasto nei iš medienos. Ant sienos kabojo du liūdnų klounų su milžiniškomis gėlėmis švarko atlapuose portretai, tokius paveikslus galėjai įsigyti per rinktinės beskonybės motelio sendaikčių išpardavimą. Ant baro stovėjo atidarytas didžiulis bevardės degtinės butelis.

Man pasirodė, kad išgirdau kažkokį šnabždesį.

— Čyna? — pašaukiau.

Jokio atsako. Stovėjau klausydamasis, ar vėl neišgirsiu šnabždesio. Nieko. Patraukiau ta kryptimi, kur girdėjau duše teškantį vandenį.

— Aš tuoj išeisiu, — išgirdau ištariantį balsą.

Sustojau nusmelktas šaltuko. Kadangi dabar buvau arčiau balso, galėjau geriau jį girdėti, man pasidingojo vienas labai keistas dalykas: jis buvo visiškai nepanašus į Čynos.

Manyje grūmėsi trys jėgos. Pirma, panika. Tai buvo ne Čyna. Dink iš čia. Antra, smalsumas. Jei ne Čyna, tai, po velnių, kas ir kaip tai suprasti? Trečia, vėl panika. Telefonu kalbėjo Čyna — tai kas jai atsitiko?

Dabar tiesiog negalėjau pabėgti. Žengiau vieną žingsnį į ten, iš kur buvau atėjęs, o tada viskas ir įvyko.

Apakindamas tiesiai priešais mane įsijungė prožektorius. Žengtelėjau atgal ir užsidengiau ranka veidą.

— Denas Merseris?

Aš sumirksėjau. Moteriškas balsas. Išlavintas. Žemas. Skambėjo keistai pažįstamai.

— Kas ten?

Staiga kambaryje atsirado daugiau žmonių. Vyras su kamera. Kitas su daiktu, panašiu į kryptinį mikrofoną. Ir pažįstamo balso moteris — pritrenkiančios išvaizdos, kaštoniniais plaukais, su kostiumėliu.

— Vendė Tains, naujienų laida „Savo akimis". Ko čia atėjote, Denai?

Aš tik žioptelėjau. Pažinau moterį iš tos televizijos laidos...

— Denai, kaip jūs paaiškintumėte savo seksualinio pobūdžio pokalbius internete su trylikamete? Mes turime jūsų susirašinėjimus su ja.

... kuri paspendžia spąstus pedofilams ir sučiumpa juos su kamera, kad visi išvystų.

— Atėjote čia pasimylėti su dvylikamete?

Supratimas, kas čia vyksta, trenkė kaip kūju, ir aš nustėrau. Kambarį užplūdo dar daugiau žmonių. Galbūt prodiuseriai. Dar vienas operatorius. Du policininkai. Kameros prisiartino prie manęs. Šviesos pasidarė ryškesnės. Mano kaktą išmušė stambūs prakaito lašai. Pradėjau lementi, viską neigti.

Tačiau buvo jau po viskam.

Po dviejų dienų laida išėjo į eterį. Visas pasaulis tai išvydo.

Ir Deno Merserio gyvenimas, kaip aš kažkodėl ir žinojau artindamasis prie tų durų, buvo sugriautas.

Kai Marsė Makveid pirmąsyk pamatė tuščią dukters lovą, nepuolė į paniką. Tai atsitiko jau vėliau.

Ji pabudo šeštą, anksti kaip šeštadienio rytą, jausdamasi puikiai. Jos vyras Tedas, su kuriuo jau buvo nugyvenusi dvidešimt metų, miegojo šalimais lovoje. Jis gulėjo ant pilvo, ranka apkabinęs jos liemenį. Tedas mėgdavo miegoti su marškinėliais ir be trumpikių. Nuo pusiaujo žemyn — nuogutėlis.

— Mano bičiuliui ten apačioje reikia duoti vietos pasižmonėti, — sakydavo jis išsišiepęs.

Ir Marsė, pamėgdžiodama savo paauglės dukters intonacijas, išdainuodavo:

— S-M-N — smulkmenų man nereikia.

Marsė išslydo iš jo gniaužtų ir nutapeno į virtuvę. Nauja „Keurig“ kavavire pasidarė sau puodelį kavos. Tedas mėgo prietaisus — berniukai ir jų žaisliukai — tačiau iš šito tikrai buvo naudos. Paimi maišelį, įdedi į kavavirę — presto*, kava. Jokių monitorių, jutiklinių ekranėlių, bevielio ryšio. Marsei kavavirė patiko.

Jie neseniai baigė namo priestatą — papildomą miegamąjį, vonią, truputį išgriovė virtuvės sieną ir toje vietoje padarė įstiklintą kampą. Tas kampas virtuvėje ryte būdavo nutviekstas saulės, ir todėl pasidarė mėgstamiausia Marsės vieta name. Ji pasiėmė kavą, laikraštį ir, parietusi po savimi kojas, įsitaisė ant palangės.

Nedidelis rojaus kampelis.

Ji leido sau paskaityti laikraštį ir pagurkšnoti kavos. Po kelių minučių reikės peržiūrėti tvarkaraštį. Rajanui, jos trečiokui, aštuntą ryto krepšinio rungtynės. Tedas yra jo treneris ir jų komanda jau antrą sezoną iš eilės nepatiria pergalės džiaugsmo.

— Kodėl tavo komandos niekada nelaimi? — kartą paklausė jo Marsė.

— Aš atrenku vaikus remdamasis dviem kriterijais.

— Būtent?

— Ar malonus tėtis, ir — ar karšta mama.

Marsė žaismingai pliaukštelėjo jam per skruostą — būtų gal šiek tiek susirūpinusi, jei nebūtų mačiusi mamų prie šoninės linijos ir kuo tikriausiai nežinojusi, kad jis juokauja. Tedas iš tiesų buvo puikus treneris, ne strategijos prasme, tačiau dėl savo mokėjimo sutarti su berniukais. Jie visi taip mylėjo jį kartu su visa jo kompetencijos stoka, kad netgi netalentingi žaidėjai, kurie paprastai būdavo atgrasomi nuo krepšinio ir per sezoną išeidavo, pasirodydavo treniruotėse kiekvieną savaitę. Tedas netgi paėmė „Bon Jovi“ dainą „Tu nepuoši

* It. *presto* — tučtuojau. (*Čia ir toliau pastabos vertėjo.*)

meilės vardo“* ir apvertė ją aukštyn kojomis: „Tu puoši pralaimėjimo vardą.“ Vaikai juokdavosi ir palydėdavo džiaugsmo šūksniais kiekvieną metimą — taip ir turėtų būti, kai esi trečiokas.

Marsės keturiolikmetės dukters Patricijos šiandien laukė repeticija pirmakursių vaidinimui, sutrumpintai miuziklo „Les Miserables“** versijai. Ji turėjo kelis mažus vaidmenis, tačiau dėl to repetuoti, atrodo, reikėjo neką mažiau. O jos vyriausioji duktė, Heilė, vidurinės mokyklos abiturientė, turėjo vesti merginų vartinio teniso komandos „kapitonės treniruotes“. Kapitonės treniruotės buvo neoficialios, būdas įsigudrinti pradėti treniruotes anksčiau, nei tai leidžia vidurinės mokyklos sporto nuostatai. Trumpai tariant, jokių trenerių, nieko oficialaus, tiesiog atsitiktinis susibūrimas, vadovaujamas kapitonių.

Kaip ir daugumos priemiesčio tėvų, Marsės santykiai su sportu buvo prieštaringi. Ji žinojo, kad ateičiai jis neturi didelės reikšmės, tačiau vis tiek nesugebėdavo jam atsispirti.

Pusvalandis ramybės pradedant dieną — tai buvo viskas, ko jai reikėjo.

Ji baigė pirmą puodelį, iš kavos maišelio pasidarė sau antrą ir atsivertė laikraščio „Stiliaus“ skyrių. Name vis dar buvo tylu. Nutapeno į viršų ir apėjo savo rūpestėlius. Rajanas miegojo ant šono, kaip ir tėvas, atsukęs veidą į duris.

Kitas kambarys buvo Patricijos. Ji taip pat dar miegojo.

— Širdele?

Patricija sukrutėjo ir kažką sumurmėjo po nosimi. Jos kambarys, kaip ir Rajano, atrodė taip, tarsi kažkas būtų kryptingai pridėliojęs dinamito lazdelių į stalčius ir juos išsprogdinęs — ir dabar kai kurie drabužiai tysojo negyvi ant grindų, kiti sužeisti gulėjo pusiaukelėje, apkibę drabužinę kaip kritusieji prie barikadų prieš Prancūzijos revoliuciją.

* Angl. *You give love a bad name.*

* Pranc. V. Hugo „Vargdienių“ pavadinimas.

— Patricija? Tau po pusvalandžio repeticija.

— Jau einu, — sugargždė ji visiškai priešingai bylojančiu balsu.

Marsė nuėjo prie kito kambario, Heilės, ir kyštelėjo galvą.

Lova buvo tuščia.

Ji buvo paklota, tačiau tuo nereikėjo stebėtis. Skirtingai nei jos brolio ir sesers buveinėse, čia buvo pedantiškai švaru ir tvarkinga. Galėtum išstatyti kaip baldų parduotuvės ekspoziciją. Ant grindų jokių drabužių, visi stalčiai iki galo uždaryti. Prizai — o jų buvo daug — pavyzdingai išrikiuoti ant keturių lentynų. Tedas pakabino ketvirtą lentyną tik neseniai, Heilės komandai laimėjus atostogų turnyrą Franklin Leikse. Heilė kruopščiai išskirstė prizus į keturias lentynas, nenorėdama, kad naujojoje būtų tik vienas. Marsė nebūtų galėjusi pasakyti kodėl. Iš dalies dėl to, kad Heilė nenorėjo, jog atrodytų, tarsi ji laukia nesulaukia, kada gaus jų daugiau, tačiau labiausiai dėl to, kad apskritai nepakentė netvarkos. Ji laikė prizus vienodu atstumu vieną nuo kito, sustumdama juos arčiau, kai gaudavo naujų — kas dešimt centimetrų, po to kas penkis, galiausiai kas du. Heilė buvo pusiausvyros žmogus. Ji buvo gera mergaitė — siekianti savo tikslų, ruošianti pamokas nė nepaprašyta, norinti, kad kiti apie ją gerai galvotų, iki komiškumo su visais konkuruojanti — ir nors visa tai buvo puiku, Marsę neramino jos vidinė įtampa, kvaziobsesinis kompulsinis sutrikimas.

Įdomu, pagalvojo Marsė, kada Heilė grįžo namo. Jai jau daugiau nebuvo taikoma komendanto valanda, kadangi tiesiog nebuvo reikalo. Ji buvo atsakinga mergaitė, abiturientė ir niekada tuo nepiktnaudžiaudavo. Marsė buvo pavargusi ir nuėjo miegoti dešimtą. Tedas, kaip visada geidulingai nusiteikęs, netrukus pasekė įkandin.

Marsė jau ketino eiti toliau, viską taip ir palikti, bet, net negalėtų pasakyti kodėl, nusprendė sudėti į skalbyklę naują skalbinių porciją. Ji patraukė į Heilės vonios kambarį. Jaunesnieji vaikai, Rajanas ir Patricija, manė, kad „skalbinių pintinė“ yra „grindų“ eufemizmas arba, tiksliau tariant, „bet kas, tik ne skalbinių dėžė“, tačiau Heilė, žinoma,

pareigingai, skrupulingai kas vakarą į ją sudėdavo savo dieną nešiotus drabužius. Ir būtent tada Marsė pajuto krūtinėje akmenį.

Skalbinių dėžėje nebuvo jokių drabužių.

Tas akmuo krūtinėje pasunkėjo Marsei patikrinus iš pradžių Heilės dantų šepetuką, paskui praustuvę ir dušą.

Sausut sausutėliai.

Jis sunkėjo ir sunkėjo, kai ji pasišaukė Tedą, bandydama nuslėpti paniką savo balse. Kai jie nuvažiavo į kapitonės treniruotę ir sužinojo, kad Heilė net nebuvo pasirodžiusi. Sunkėjo, kai skambino Heilės draugėms, o Tedas tuo tarpu urmu išsiuntinėjo visiems elektroninį laišką — tačiau niekas nežinojo, kur yra Heilė. Kai paskambino į vietos policiją, kuri, nepaisant Marsės ir Tedo protestų, manė, kad Heilė pabėgo iš namų truputį nuleisti garo. Sunkėjo, kai po keturiasdešimt aštuonių valandų įsitraukė FTB. Kai po savaitės Heilės vis dar nebuvo nė ženklo.

Tarsi būtų skradžiai žemę prasmegusi.

Praėjo mėnuo. Nieko. Po to du. Vis tiek jokių žinių. Ir tada galiausiai, trečiąjį mėnesį, atėjo žinia — ir akmuo, prislėgęs Marsės krūtinę, neleidęs jai kvėpuoti ir sudėti bluosto, liovėsi sunkėjęs.

PIRMA DALIS

I

Po trijų mėnesių

— Ar pažadate sakyti tiesą, visą tiesą ir tik tiesą, ir tepadeda jums Dievas?

Vendė Tains tai patvirtino, užėmė liudytojo vietą ir apsidairė. Ji jautėsi tarsi scenoje. Dirbdama televizijos korespondente, su tuo buvo šiek tiek apsipratusi, tačiau dabar tai ją privertė susigūžti. Paieškojusi akimis, ji pamatė Deno Merserio aukų tėvus. Keturias poras. Jie ateidavo čia kiekvieną dieną. Iš pradžių atsinešdavo savo vaikų, žinoma, dar tyrų ir nesuteptų, nuotraukas ir iškėlę jas laikydavo, tačiau teisėja privertė juos liautis. Dabar jie sėdėjo viską stebėdami tylomis, ir kažkodėl tai buvo net baugiau.

Kėdė buvo kieta. Vendė įsitaisė patogiau, sukryžiavo, paskui vėl suglaudė kojas ir laukė.

Fleras Hikoris, garsus advokatas, ginantis kaltinamąjį, atsistojo, ir ne pirmą kartą. Įdomu, pagalvojo Vendė, iš kur Denas Merseris turi pinigų, kad gali sau leisti jį nusisamdyti? Fleras vilkėjo savo įprastą pilką eilutę storais rožiniais dryžiais, rausvus marškinius, rausvą kaklaraištį. Jis teatrališkai, švelniai tariant, perėjo teismo salę ir spalvingumu būtų nustelbęs net patį flamingą.

— Ponia Tains, — maloniai šypsodamasis kreipėsi jis.

Toks buvo Flero stilius. Taip, jis buvo gėjus, tačiau teismo salėje pabrėždavo tai iki kraštutinumo.

— Aš esu Fleras Hikoris. Labas rytas.

— Labas rytas, — atsakė ji.

— Jūs rengiate pasibaisėtiną bulvarinę televizijos laidą „Sučiuptas nusikaltimo vietoje", ar ne?

Kaltinimą palaikantis prokuroras Li Portnojus tarė:

— Protestuoju. Tai televizijos laida. Nėra jokių įrodymų, patvirtinančių teiginius, kad laida pasibaisėtina arba bulvarinė.

Fleras nusišypsojo.

— Ar norėtumėte, kad pateikčiau įrodymus, pone Portnojau?

— Nebūtina, — jau nuvargusiu balsu atsiliepė teisėja Lorė Hovard.

Ji atsigręžė į Vendę.

— Prašau atsakyti į klausimą.

— Aš jau nerengiu tos laidos, — atsakė Vendė.

Fleras apsimetė nustebęs.

— Ne? Tačiau rengėte?

— Taip.

— Tai kas atsitiko?

— Ji buvo pašalinta iš eterio.

— Dėl žemų reitingų?

— Ne.

— Tikrai? Tada dėl ko?

Portnojus įsiterpė:

— Jūsų kilnybe, mes visi žinome priežastis.

Lorė Hovard linktelėjo.

— Tęskite, pone Hikori.

— Jūs pažįstate mano klientą Deną Merserį?

— Taip.

— Ir įsilaužėte į jo namus, taip?

Vendė bandė atlaikyti jo žvilgsnį, neatrodyti nusikaltusi, kad ir ką, po galais, tai reiškė.

— Tai nevisiškai tikslu, ne.

— Nevisiškai? Na, brangioji, noriu būti tikras, kad esame tikslūs, kiek tik tai žmogui įmanoma, todėl grįžkime atgal, gerai?

Jis vaikštinėjo po teismo salę tarsi ant podiumo Milane. Net turėdamas įžūlumo šypsotis aukų šeimoms. Dauguma pabrėžtinai nežiūrėjo į Flerą, tačiau vienas tėvas, Edas Greisonas, piktai į jį stebeilijo. Flerui, atrodo, tai buvo nė motais.

— Kaip jūs pirmą kartą susidūrėte su mano klientu?

— Jis užkalbino mane interneto pokalbių svetainėje.

Fleras pakėlė antakius, tarsi tai būtų nuostabiausias dalykas, kokį tik jam yra tekę girdėti.

— Tikrai? Kokioje pokalbių svetainėje?

— Kur lankosi vaikai.

— Ir jūs buvote toje pokalbių svetainėje?

— Taip.

— Jūs nesate vaikas, ponia Tains. Turiu galvoje, gal jūs ir ne mano skonio, tačiau net aš matau, kad esate gana patraukli suaugusi moteris.

— Protestuoju!

Teisėja Hovard atsiduso.

— Pone Hikori?

Fleras nusišypsojo, atsiprašydamas pamojavo ranka. Tokius dalykus sau leisti galėjo tik jis vienas.

— Taigi ponia Tains, kai buvote toje pokalbių svetainėje, apsimetinėjote, kad esate nepilnametė mergaitė, tiesa?

— Taip.

— Po to užmegzdavote pokalbius, siekdama sugundyti vyrus su jumis pasimylėti, ar ne?

— Ne.

— Kaip tai?

— Aš visada leisdavau jiems patiems žengti pirmąjį žingsnį.

Fleras papurtė galvą ir caktelėjo liežuviu.

— Jei kiekvieną kartą, kai tai pasakau, gaučiau po dolerį...

Salėje nuvilnijo juokas.

Teisėja tarė:

— Mes turime išklotines, pone Hikori. Galime paskaityti ir patys nuspręsti.

— Puikus pasiūlymas, jūsų kilnybe, ačiū.

Vendę sudomino, kodėl čia nebuvo Deno Merserio, tačiau tai turbūt buvo savaime suprantama. Tai buvo pirminis baudžiamosios bylos medžiagos peržiūrėjimas teisme, taigi jis neprivalėjo dalyvauti. Fleras Hikoris tikėjosi įtikinti teisėją atmesti siaubingą, šlykščią, vemt verčiančią medžiagą, kurią policija rado Merserio kompiuteryje ir išslapstytą po namus. Jei jam tai pavyktų — visi sutiko, kad tam labai mažai šansų — byla Denui Merseriui turbūt būtų nutraukta ir tas išsigimęs gyvulys vėl atsidurtų laisvėje.

— Beje, — Fleras staiga atsisuko į Vendę, — iš kur jūs žinote, kad pokalbių svetainėje su jumis kalbėjosi būtent mano klientas?

— Iš pradžių nežinojau.

— Ak, taip? O su kuo manėte bendraujanti?

— Vardo nežinojau. Ten taip jau yra. Tame etape tiesiog žinojau, kad tai kažkoks vyrukas, apsimetinėjantis paaugliu, ieško svetainėje sekso su nepilnametėmis.

— Iš kur jūs tai žinote?

— Atsiprašau?

Fleras pirštais pavaizdavo kabutes:

— Kaip jūs pasakėte, „apsimetinėjantis paaugliu, ieško svetainėje sekso su nepilnametėmis“. Iš kur jūs žinote, kad žmogus, su kuriuo bendravote, darė būtent tai?

— Iš ten, kaip ir sakė teisėja, pone Hikori. Skaitykite išklotines.

— O, aš skaičiau. Ir žinote, kokią padariau išvadą?

Li Portnojus pašoko.

— Protestuoju. Mums nerūpi, kokią išvadą padarė ponas Hikoris. Jis čia ne parodymus duoda.

— Palaikau.

Fleras grįžo prie savo stalo ir pradėjo vartyti užrašus. Vendė apžvelgė žiūrovus galerijoje ir tai jai įkvėpė naujo ryžto. Ten sėdintys žmonės daug prisikentėjo. Ji padėjo jiems siekti teisingumo. Kad ir kokia ciniška dėtųsi ar tvirtintų, kad toks jos darbas, jai labai daug reiškė tai, ką gero buvo padariusi. Tačiau kai jos žvilgsnis susitiko su Edo Greisono akimis, išvydo jose kažką negero. Kažkokį pyktį. Gal net iššūkį.

Fleras padėjo užrašus.

— Na, leiskite man suformuluoti taip, ponia Tains: jei šitas išklotines skaitytų sveiko proto žmogus, ar iš jų aiškiai, neabejotinai galėtų padaryti išvadą, kad vienas iš pašnekovų buvo patraukli trisdešimt šešerių žurnalistė...

— Protestuoju!

— ... ar išvadą, kad tai buvo parašyta trylikametės mergaitės?

Vendė pravėrė burną atsakyti, tačiau paskui susičiaupė, laukdama, ką pasakys teisėja. Teisėja Hovard tarė:

— Galite atsakyti.

— Aš apsimečiau trylikamete.

— Ak, — tarė Fleras, — kas nėra taip daręs.

— Pone Hikori, — perspėjo teisėja.

— Dovanokite, jūsų kilnybe, nepajėgiau susilaikyti. Na, ponia Tains, jei aš tik skaityčiau tas žinutes, nežinočiau, kad jūs apsimetinėjate, ar ne? Galvočiau, kad jūs tikrai esate trylikametė.

Li Portnojus skėstelėjo rankomis.

— Kur čia klausimas?

— Štai ir jis, mielasis, todėl klausykitės: ar tos žinutės buvo parašytos trylikametės?

— Atsakymas ir taip aiškus, jūsų kilnybe.

Fleras tarė:

— Tiesiog taip ar ne. Ar tų žinučių autorė buvo trylikos metų mergaitė?

Teisėja Hovard linktelėjo, kad ji gali atsakyti.

— Ne, — tarė Vendė.

— Iš tikrųjų, kaip jūs sakėte, apsimetėte trylikos metų mergaite, teisingai?

— Teisingai.

— Taigi, žinote, kad jūsų pašnekovas buvo žmogus, apsimetęs suaugusiu vyru, ieškančiu sekso su nepilnamete. Taip pat žinote, kad jūs bendravote su albinose vienuole, sergančia pūsleline, teisingai?

— Protestuoju.

Vendė pažvelgė Flerui į akis.

— Albinosė vienuolė, serganti pūsleline, nepasirodė ieškodama sekso mergaitės namuose.

Tačiau Fleras praleido tai pro ausis.

— Koks namas tai būtų, ponia Tains? Tas, kuriame pastatėte savo kameras? Pasakykite man, ar ten gyvena nepilnametė mergaitė?

Vendė nieko neatsakė.

— Prašau atsakyti į klausimą, — pasakė teisėja.

— Ne.

— Tačiau jūs ten buvote, teisingai? Galbūt tas, su kuo jūs bendravote internetu — kol kas tikrai nežinome, kas tai buvo — tačiau tas žmogus matė jūsų kriminalinę, — Fleras ištarė „kriminalinę" taip, tarsi jaustų nuo to blogą skonį burnoje, — laidą ir nutarė įsitraukti į žaidimą, kad galėtų susipažinti su patrauklia trisdešimt šešerių metų televizijos žvaigžde. Negi taip negalėjo būti?

Portnojus pašoko.

— Jūsų kilnybe, protestuoju. Tai prisiekusiųjų reikalas.

— Iš principo taip, — tarė Fleras. — Ten galėsime įrodyti, kad tai akivaizdus neteisėto baudžiamosios bylos provokavimo atvejis.

Jis atsigręžė į Vendę.

— Likime prie sausio septynioliktos vakaro, gerai? Kas atsitiko po to, kai pasirodėte mano klientui name, kur buvote paspendę pinkles?

Vendė laukė, kad apygardos prokuroras užprotestuos žodžius „paspendę pinkles", tačiau jis turbūt nusprendė, kad kol kas pakaks.

— Jūsų klientas pabėgo.

— Po to, kai iššokote su kameromis, šviesomis ir mikrofonais, tiesa?

Ji vėl laukė protesto prieš atsakydama:

— Taip.

— Pasakykite man, ponia Tains. Ar taip reaguoja dauguma vyrų, kurie ateina į jūsų namą, kur būnate paspendę pinkles?

— Ne. Dažniausiai jie palūkuriuoja ir bando paaiškinti.

— Ir dauguma tų vyrų yra pripažinti kalti?

— Taip.

— Tačiau mano klientas elgėsi kitaip. Įdomu.

Portnojus vėl pakilo.

— Gal ponui Hikoriui tai ir įdomu. Tačiau mums visiems jo gudravimai...

— Taip, gerai, atsiimu, — atsainiai tarė Fleras. — Atsipalaiduokite, prokurore, čia ne prisiekusiųjų tesimas. Nejaugi nepasitikite, kad mūsų teisėja ir be jūsų pagalbos permatys visus mano „gudravimus“?

Jis pasitaisė marškinių sąsagą.

— Taigi, ponia Tains, įjungėte savo kameras, šviesas, iššokote su mikrofonu ir Denas Merseris pabėgo, tokie jūsų parodymai?

— Taip, tokie.

— Ką jūs darėte po to?

— Liepiau savo prodiuseriams jį sekti.

Fleras vėl apsimetė apstulbęs.

— Jūsų prodiuseriai — policijos pareigūnai, ponia Tains?

— Ne.

— Manote, kad eiliniai piliečiai turėtų užsiimti įtariamųjų persekiojimu be policijos pareigūnų pagalbos?

— Su mumis buvo policijos pareigūnas.

— Dėl Dievo, — skeptiška veido išraiška tarė Hikoris. — Jūsų laida — grynas sensacijų vaikymasis. Bulvarinis šlamštas pačia tikriausia...

Vendė jį pertraukė.

— Mes esame susitikę ir anksčiau, pone Hikori.

Tai privertė jį kiek prilaikyti arklius.

— Tikrai?

— Kai buvau „Savaitės naujienų“ prodiuserio padėjėja. Nusamdžiau jus kaip Roberto Bleiko žmogžudystės bylos ekspertą.

Jis atsigręžė į publiką ir žemai nusilenkė.

— Taigi, ponai ir ponios, faktas, kad esu žiniasklaidos prostitutė, įrodytas. Taškas jūsų naudai!

Salėje vėl nuvilnijo juokas.

— Vis dėlto, ponia Tains, ar jūs norite pasakyti teismui, kad į jūsų žurnalistinius paistalus teisėsauga žiūrėjo taip palankiai, kad net veikė kartu su jumis?

— Protestuoju.

— Leidžiu to paklausti.

— Tačiau, jūsų kilnybe...

— Atmesta. Sėskitės, pone Portnojau.

Vendė tarė:

— Mes palaikėme ryšius su policija ir prokuratūra. Mums buvo svarbu, kad viskas vyktų pagal įstatymą.

— Aišku. Tai jūs dirbote kartu su teisėsauga, taip?

— Nevisiškai, ne.

— Na, tada kaip iš tikrųjų, ponia Tains? Ar paspendėte visas šias pinkles pati, be teisėsaugos žinios ir bendradarbiavimo?

— Ne.

— Gerai, puiku. Ar susisiekėte su policija ir prokuratūra sausio septynioliktos išvakarėse dėl mano kliento?

— Taip, susisiekėme su prokuratūra.

— Nuostabu, ačiū jums. Eikime toliau. Sakėte, kad pavedėte savo prodiuseriams vytis mano klientą, teisingai?

— Ji suformulavo ne taip, — įsiterpė Portnojus. — Sakė „pasekti“.

Fleras pažvelgė į Portnoją tarsi į įkyrų uodą.

— Taip, gerai, tebūnie — vytis, pasekti, skirtumą galėsime aptarti kitą kartą. Ponia Tains, mano klientui pabėgus, kur vykote jūs?

— Į jo namus.

— Kodėl?

— Maniau, kad Denas Merseris anksčiau ar vėliau gali ten pasirodyti.

— Taigi laukėte mano kliento ten, prie jo namų?

— Taip.

— Ar laukėte lauke?

Vendė pasimuistė. Dabar jie artėjo prie to, ko ji ir baiminosi. Ji apžvelgė publikos veidus, stabtelėdama ties Edo Greisono, kurio devynmetis sūnus buvo viena pirmųjų Deno Merserio aukų, akimis. Jausdama verte veriantį jo žvilgsnį, ji tarė:

— Pamačiau, kad dega šviesa.

— Deno Merserio namuose?

— Taip.

— Keista, — pasakė Fleras sarkazmo kupinu balsu. — Niekada, nė karto negirdėjau, kad kas nors išeidamas iš namų paliktų degančią šviesą.

— Protestuoju!

Teisėja Hovard atsiduso.

— Pone Hikori.

Fleras neatitraukė savo žvilgsnio nuo Vendės.

— Taigi, ką jūs darėte, ponia Tains?

— Pabeldžiau į duris.

— Ar mano klientas atidarė?

— Ne.

— O kas nors kitas?

— Ne.

— Ką darėte po to, ponia Tains?

Vendė, tai ištardama, stengėsi nesimuistyti.

— Man pasirodė, kad pro langą lyg ir pamačiau viduje kažkokį judėjimą.

— Jums pasirodė, kad lyg ir pamatėte viduje kažkokį judėjimą, — pakartojo Fleras. — Nagi nagi, dar migločiau pasakyti negalite?

— Protestuoju!

— Atsiimu. Ką darėte po to?

— Paspaudžiau durų rankeną. Jos nebuvo užrakintos. Ir atidariau jas.

— Tikrai? Kodėl tai padarėte?

— Buvau susirūpinusi.

— Susirūpinusi dėl ko?

— Yra buvę atvejų, kai užklupti pedofilai save sužalojo.

— Tai faktas? Taigi nerimavote, kad dėl jūsų baudžiamosios veikos provokavimo mano klientas gali bandyti nusižudyti.

— Panašiai, taip.

Fleras pridėjo prie širdies ranką.

— Aš sujaudintas.

— Jūsų kilnybe! — sušuko Portnojus.

Fleras dar kartą sumojavo ranka atsiprašydamas.

— Vadinasi, norėjote išgelbėti mano klientą?

— Jei būtų buvęs toks atvejis, taip, norėjau jam sutrukdyti.

— Eteryje tiems, kurie pakliūva į jūsų pinkles, apibūdinti vartojate žodžius „iškrypėlis“, „ligonis“, „ištvirkėlis“, „pabaisa“ ir „padugnė“, tiesa?

— Taip.

— Tačiau dabar liudijate, jog norėjote įsilaužti į jo namus — tiesą sakant, pažeisti įstatymus — kad išgelbėtumėte mano klientui gyvybę?

— Galima pasakyti ir taip.

Jo balsas buvo ne tik persisunkęs sarkazmu, tačiau, sakytum, tiesiog dienų dienas mirkęs jame:

— Kaip kilnu.

— Protestuoju!

— Tai buvo ne kilnumas, — atsiliepė Vendė. — Aš labiau noriu matyti tuos vyrus patrauktus į teismą, leisti šeimoms pajusti, kad įvykdytas teisingumas. Savižudybė yra lengva išeitis.

— Aišku. Taigi, kas atsitiko, kai įsilaužėte į mano kliento namus?

— Protestuoju, — įsiterpė Portnojus. — Ponia Tains sakė, kad durys buvo neužrakintos...

— Taip, gerai, įėjote, įsilaužėte, kaip tik patinka šitam žmogeliukui, — mestelėjo Fleras, įsirėmęs kumščiais į šonus. — Tik liaukitės pertraukinėjęs. Ponia Tains, kas atsitiko, kai jūs *įėjote*, — dar kartą teatrališkai akcentuodamas ištarė jis, — į mano kliento namus?

— Nieko.

— Mano klientas nebandė savęs sužaloti?

— Ne.

— Ką jis darė?

— Jo ten nebuvo.

— Ar kas nors iš tikrųjų buvo viduje?

— Ne.

— O tas „judėjimas“, kurį lyg ir matėte?

— Nežinau.

Fleras linktelėjęs pasileido žingsniuoti.

— Remiantis jūsų parodymais, nuvažiavote į mano kliento namus beveik tuojau pat, kai jis pabėgo, persekiojamas jūsų prodiuserių. Ar tikrai manėte, kad jis būtų spėjęs grįžti namo ir ruoštis nusižudyti?

— Jis žinojo trumpiausią kelią, be to, turėjo prieš mane pranašumą. Taip, maniau, kad gali spėti.

— Aišku. Tačiau suklydote, ar ne?

— Dėl ko?

— Mano klientas nevažiavo tiesiai namo, tiesa?

— Taip, nevažiavo.

— Tačiau jūs įėjote į pono Merserio namus — prieš atvykstant jam arba policijai, teisingai?

— Tik trumpam.

— Kiek trumpam?

— Negaliu pasakyti.

— Na, jums reikėjo patikrinti kiekvieną kambarį, ar ne? Įsitikinti, kad jis ant diržo ar ant ko nors nesisupa po sija, teisingai?

— Aš patikrinau tik kambarį, kuriame degė šviesa. Virtuvę.

— Tai reiškia, kad jūs turėjote bent jau pereiti svetainę. Pasakykite man, ponia Tains, ką darėte paaiškėjus, kad mano kliento nėra namuose?

— Grįžau į lauką ir laukiau.

— Ko laukėte?

— Pasirodant policijos.

— Ji pasirodė?

— Taip.

— Ir jie turėjo orderį daryti kratą mano kliento namuose, teisingai?

— Taip.

— Ir nors aš suprantu, kad jūsų ketinimai įsilaužiant į namus buvo kilnūs, ar nebuvo šiek tiek nerimo, kad jūsų baudžiamosios veikos provokavimo byla nebus priimta nagrinėti?

— Ne.

— Nuo sausio septynioliktos dienos jūs išsamiai ištyrinėjote mano kliento praeitį. Išskyrus tai, ką jo namuose tą vakarą ieškodama aptiko policija, ar radote kitų tvirtų jo neteisėtos veiklos įrodymų?

— Kol kas ne.

— Priimsiu tai kaip „ne“, — tarė Fleras. — Trumpai tariant, be įkalčių, rastų per policijos kratą, neturite nieko, kas sietų mano klientą su kuo nors neteisėtu, ar ne taip?

— Jis aną vakarą pasirodė tame name.

— Name, kuriame buvo paspęstos pinklės ir kur negyveno jokia

nepilnametė. Todėl iš tikrųjų byla — ir, eee, jūsų reputacija — priklauso išimtinai nuo medžiagos, rastos mano kliento namuose. Be jos, jūs neturite nieko. Trumpai tariant, jūs turėjote priemonių ir įtikinamą priežastį slapta padėti tuos įkalčius, ar ne?

Li Portnojus pašoko.

— Jūsų kilnybe, tai absurdas. Dėl šitų įrodymų turi apsispręsti prisiekusieji.

— Ponia Tains prisipažino įėjusi į namą neteisėtai, be kratos orderio, — tarė Fleras.

— Puiku, — atsakė Portnojus, — tada apkaltinkite ją įsilaužimu į patalpą, jei manote, kad galėsite tai įrodyti. Ir jei ponas Hikoris nori pateikti savo absurdiškas teorijas apie vienuoles albinoses arba slapta padėtus įkalčius, taip pat turi teisę — per teismą. Prisiekusiesiems teismo salėje. Ir tada aš galėsiu pateikti įrodymus, kokios absurdiškos yra jo teorijos. Tam ir yra teismo salė ir bylos nagrinėjimas. Ponia Tains yra eilinė pilietė — ir eiliniams piliečiams netaikomi tokie patys standartai kaip teismo pareigūnams. Jūsų kilnybe, negalima atmesti kompiuterio ir nuotraukų. Jie buvo rasti per teisėtą kratą, kuriai buvo išduotas orderis. Kai kurios iš pasišlykštėjimą keliančių nuotraukų buvo paslėptos garaže ir už knygų lentynos — ponia Tains niekaip nebūtų jų slapta padėjusi per tas kelias akimirkas ar net minutes, kai buvo įėjusi į namą.

Fleras papurtė galvą.

— Vendė Tains įsilaužė į namus turėdama, geriausiu atveju, abejotinų motyvų. Deganti šviesa? Judėjimas? Baikit. Ji taip pat turėjo įtikinamų motyvų slapta padėti įkalčius ir taip pat žinojo, kad Deno Merserio namuose netrukus bus atlikta krata. Tai blogiau nei neteisėtu būdu gautas įrodymas. Bet kokie įkalčiai, rasti name, turi būti atmesti.

— Vendė Tains yra eilinė pilietė.

— Tai dar nesuteikia jai visiškos veiksmų laisvės. Ji nesunkiai galėjo slapta padėti tą nešiojamąjį kompiuterį ir nuotraukas.

— Šitą argumentą galėsite pateikti prisiekusiesiems.

— Jūsų kilnybe, rasta medžiaga yra absurdiškai sudaranti išankstinę nuomonę. Jos pačios liudijimu, ponia Tains yra aiškiai daugiau nei eilinė pilietė. Aš jos keletą kartų paklausiau apie santykius su prokuratūra. Ji pati prisipažino, kad buvo jų atstovė.

Tai išgirdus, Li Portnojų išmušė raudonis.

— Jūsų kilnybe, tai nesąmonė. Ar kiekvienas žurnalistas, dirbantis su kriminaline medžiaga, dabar laikomas teisėsaugos atstovu?

— Jos pačios prisipažinimu, Vendė Tains dirbo kartu ir palaikydama glaudžius ryšius su jūsų įstaiga, pone Portnojau. Galiu paprašyti stenografistės paskaityti tą vietą — kad įvykio vietoje buvo pareigūnas ir kad ji palaikė ryšį su prokuratūra.

— Tai dar nedaro jos pareigūne.

— Tai tik semantika, ir ponas Portnojus tai žino. Jo įstaiga be Vendės Tains nebūtų galėjusi iškelti jokios bylos mano klientui. Visa jų byla — nusikaltimai, kuriais dabar yra kaltinamas mano klientas — kyla iš ponios Tains bandymo provokuoti baudžiamąją veiką. Be jos dalyvavimo apskritai nebūtų buvęs išduotas joks orderis.

Portnojus perėjo patalpą.

— Jūsų kilnybe, ponia Tains gal ir inicijavo bylą mūsų įstaigoje, tačiau taikant tokius standartus kiekvienas liudininkas ar skundo pateikėjas būtų laikomas atstovu...

— Pakaks, — tarė teisėja Hovard.

Ji trinktelėjo savo plaktuku ir pakilo.

— Savo sprendimą paskelbsiu rytoj.

2

— Na, — tarė Vendė Portnojui koridoriuje, — mėšlas.

— Teisėja to neatmes.

Vendė nebuvo tuo tikra.

— Taip dar geriau, — tęsė jis.

— Kodėl taip manote?

— Byla pernelyg rezonansinė, kad būtų galima atmesti įkalčius, — tarė Portnojus, parodydamas gestu į jam oponuojantį advokatą. — Fleras čia tik atskleidė mums savo strategiją, kurios laikysis teisme.

Priekyje jų Džena Vyler, buvusi Deno Merserio žmona, atsakinėjo į konkuruojančios televizijos žurnalistės klausimus. Nepaisant prieš jį didėjančių įkalčių, Džena išliko ištikima savo buvusio vyro rėmėja ir tvirtino, kad įkalčiai prieš jį yra fiktyvūs. Šita nuostata, Vendės akimis, pasigėrėtina ir kartu naivi, pavertė Dženą kone miesto atstumtąja.

Dar kiek tolėliau Fleras Hikoris, apsuptas keleto žurnalistų, davė interviu. Jie, žinoma, mėgo jį — kaip ir Vendė, kai pati nušviesdavo jo teismo procesus. Fleras Hikoris frazei „ryškus žmogus" suteikė naują prasmę. Tačiau dabar, atsidūrusi kitoje barikadų pusėje, ji galėjo iš tikrųjų matyti, kad ryškumas gali eiti petys į petį su kietaširdiškumu.

Vendė suraukė antakius.

— Fleras Hikoris man nepanašus į žmogų, kurį būtų galima apvynioti apie pirštą.

Fleras iš vizginančių uodegas žurnalistų sulaukė juoko pliūpsnio, keliems iš jų paplekšnojo per nugarą ir patraukė tolyn. Kai šalia galiausiai jau nieko nebuvo, Vendė nustebusi išvydo prie jo prisiartinantį Edą Greisoną.

— Dabar tai bus, — tarė ji.

— Ką?

Vendė smakru parodė į tą pusę, ir Portnojus pasekė jos gestą. Greisonas, galingas vyras trumpai kirptais pilkais plaukais, sustojo prie pat Flero Hikorio. Abu vyrai kaip dvikovoje surėmė žvilgsnius. Greisonas slinko vis artyn, kone griūdamas ant Flero. Tačiau Fleras nesitraukė.

Portnojus žengtelėjo prie jų.

— Pone Greisonai?

Jų veidai buvo vos per plaštaką vienas nuo kito. Greisonas pakreipė galvą pasigirdusio balso pusėn ir įsispoksojo į Portnojų.

— Ar viskas gerai? — pasiteiravo Portnojus.

— Puikiai, — atsakė Greisonas.

— Pone Hikori?

— Nuostabiai, prokurore. Tiesiog draugiškai šnekučiuojamės.

Greisono žvilgsnis susitiko su Vendės akimis, ir jai vėl nepatiko tai, ką jose išvydo. Hikoris tarė:

— Na, jei jau baigėme, pone Greisonai...

Greisonui nieko neatsakius, Hikoris apsisuko ir pasišalino. Greisonas priėjo prie Portnojaus ir Vendės.

— Ar galiu jums kuo nors padėti? — pasiteiravo Portnojus.

— Ne.

— Gal galiu paklausti, apie ką kalbėjotės su ponu Hikoriu?

— Galite.

Greisonas pažvelgė į Vendę.

— Ponia Tains, kaip manote, ar teisėja patikėjo jūsų istorija?

— Tai buvo ne istorija, — atsakė ji.

— Tačiau taip pat ir nevisiška tiesa, ar ne? — mestelėjo Edas Greisonas ir apsisukęs nužingsniavo.

Vendė nusistebėjo:

— Ką tai, po velnių, turi reikšti?

— Nė nenutuokiu, — atsiliepė Portnojus. — Tačiau nesukite dėl jo galvos. Kaip ir dėl Flero. Jis geras, tačiau šito raundo nelaimės. Grįžkite namo, ko nors išgerkite, viskas bus gerai.

Vendė namo nevažiavo. Ji pasuko į savo televizijos laidos studiją Sikoke, Naujojo Džersio valstijoje, iš kurios atsiverdavo Medoulandso sporto komplekso panorama. Vaizdas nebuvo iš tų, kurie ramintų — tai buvo liūnas, pelkynas, slegiamas nuolatinių statybų naštos. Patikrinusi savo elektroninį paštą, ji išvydo laiškelį nuo savo viršininko, vykdomojo prodiuserio Viko Gareto. Žinutė, galbūt ilgiausia, kokią

Vikas kada nors yra atsiuntęs elektroniniu paštu, buvo tokia: REIKIA NEDELSIANT SUSITIKTI.

Buvo pusė ketvirtos po pietų. Jos sūnus Čarlis, Kaseltono vidurinės abiturientas, dabar jau turėtų būti namie. Vendė paskambino į mobilųjį, kadangi namie jis niekada nekeldavo ragelio. Čarlis atsiliepė po ketvirto signalo sau įprastai:

— Ką?

— Tu namie? — paklausė ji.

— Aha.

— Ką veiki?

— Nieko.

— Užduota namų darbų?

— Nedaug.

— Jau padarei?

— Padarysiu.

— Tai gal padaryk dabar?

— Užduota tik nedaug. Užims daugiausia dešimt minučių.

— Aš apie tai ir kalbu. Jei tik nedaug, tiesiog padaryk ir turėsi ramią galvą.

— Padarysiu vėliau.

— Bet ką dabar veiki?

— Nieko.

— Tada kam atidėlioti? Kodėl negali padaryti namų darbų tuojau pat?

Kasdien ta pati litanija. Čarlis galiausiai pasakė sėsiąs prie jų po minutės, o tai koduotai reiškė „jei pasakysiu, kad po minutės, gal baigsi mane ėsti“.

— Aš grįšiu turbūt apie septintą, — tarė Vendė. — Gal paimti kiniško maisto?

— Iš „Bambuko namų“, — atsakė jis.

— Gerai. Ketvirtą pašerk Džersį.

Džersis buvo jų šuo.

— Gerai.

— Nepamiršk.

— Aha.

— Ir padarysi namų darbus?

— Iki.

Pypt.

Ji giliai įkvėpė. Čarlis dabar jau buvo septyniolikos, abiturientas ir tikra rakštis subinėj. Jie jau baigė universiteto paieškas, į kurias priemiesčio tėvai įsitraukia taip nuožmiai, kad kokiam nors trečiojo pasaulio tironui reikėtų tik parausti iš gėdos. Ir jau buvo priimti į Franklino & Maršalo universitetą Lankasteryje, Pensilvanijos valstijoje. Kaip ir visi paaugliai, Čarlis bijojo ir nervinosi dėl didelių permainų savo gyvenime, tačiau toli gražu ne taip, kaip jo mama. Čarlis — jos nuostabusis, paniurėlis, tikra rakštis subinėje, sūnus — buvo viskas, ką ji turėjo. Jie jau dvylika metų buvo vienudu — vieniša mama ir vienintelis vaikas, besiblaškantis po didžiulį baltųjų priemiestį. Metai skriste praskrido, žinoma, kaip tai visada būna su vaikais. Vendė nenorėjo Čarlio išleisti. Ji žvelgdavo į jį kiekvieną vakarą ir matė, kokia ta rakštis subinėje vis dėlto puiki, ir, kaip darydavo nuo tada, kai jis buvo ketverių, maldaudavo: „Prašau, leisk, kad jis daugiau nebeaugtų, kad liktų tokio amžiaus, nei diena vyresnis ar jaunesnis, leisk, kad mano nuostabusis sūnus daugiau neaugtų ir kad pasiliktų su manimi bent keliomis dienomis ilgiau.“

Kadangi netrukus ji liks viena.

Kompiuterio ekrane pasirodė dar vienas elektroninis laiškelis. Vėl nuo jos viršininko Viko Gareto: KAS IŠ „REIKIA NEDELSIANT SUSITIKTI“ TAU NEAIŠKU?

Ji spustelėjo „Atsakyti“ ir parašė: „Ateinu.“

Kadangi Viko kabinetas buvo kitoje koridoriaus pusėje, visas šitas susirašinėjimas atrodė beprasmiškas ir erzinantis, tačiau toks jau šių dienų pasaulis. Jiedu su Čarliu dažnai susirašydavo žinutėmis savo pačių name. Tingėdama šaukti, ji siųsdavo žinutę: „Laikas gulti“

arba „Išleisk Džersį į lauką“, arba nepamainomą „Užteks sėdėti prie kompiuterio, paskaityk knygą.“

Vendė pastojo būdama devyniolikametė Taftso universiteto antro kurso studentė. Ji nuėjo į studentišką vakarėlį ir padauginusi alkoholio susiburkavo su Džonu Morou, visų galų sportininku, amerikietiškojo futbolo komandos startinės sudėties įžaidėju, kuris Vendės Tains klasifikacijoje buvo visiškai „ne jos skonio“. Vendė laikė save liberalia studente, pogrindžio žurnaliste, vilkėjo aptemptą juodą triko, klausėsi išimtinai alternatyvaus roko, lankėsi poezijos varžytuvėse ir dailininkų konceptualistų parodose. Tačiau širdžiai alternatyvus rokas, poezijos varžytuvės ir parodos buvo nė motais. Jai galiausiai patiko žavusis įžaidėjas. Širdžiai neįsakysi. Iš pradžių tai nebuvo nieko rimta. Jie iš tikrųjų susiburkavo ir po to pradėjo tiesiog vaikštinėti kartu. Taip tęsėsi gal kokį mėnesį, kol Vendė suprato esanti nėščia.

Vendei, kuri buvo visiškai moderni mergina, visą jos gyvenimą buvo sakoma, kad dėl to, kas atsitiko dabar, turės apsispręsti ji, tik ji pati. Likus pustrečių metų universiteto ir pradėjus žurnalistinę karjerą, laikas, žinoma, negalėjo būti labiau netinkamas, tačiau jos sprendimas dėl to buvo tik dar tvirtesnis. Ji paskambino Džonui ir pasakė:

— Mums reikia pasikalbėti.

Jam atėjus į ankštą Vendės kambariuką, ji paprašė sėstis. Džonas pasirinko sėdmaišį, ir metro devyniasdešimt penkių centimetrų ūgio galiūnas, bandantis įsitaisyti jei ne patogiai, tai bent jau išlaikant pusiausvyrą, atrodė taip juokingai. Iš jos balso suprasdamas, kad kalba bus rimta, Džonas mėgino išlaikyti susikaupusį veidą, kartu stengdamasis neprarasti pusiausvyros, ir todėl atrodė kaip mažas berniukas, vaidinantis suaugusįjį.

— Aš esu nėščia, — pranešė jam Vendė, pradėdama kalbą, kelias dienas repetuotą mintyse. — Kaip bus toliau, spręsiu aš ir tikiuosi, kad tu gerbsi mano apsisprendimą.

Vendė tęsė, žingsniuodama po nedidelį kambarėlį, nežiūrėdama į jį, stengdamasi kalbėti kaip įmanoma dalykiškiau. Savo pasiruoštojo pareiškimo pabaigoje ji netgi padėkojo, kad jis atėjo, ir palinkėjo jam sėkmės. Po to galiausiai išdrįso žvilgtelėti į jo pusę.

Džonas Morou tik pažvelgė į ją su ašaromis žydriausiose, kokias tik ji kada regėjo, akyse ir pratarė:

— Bet aš tave myliu, Vende.

Ji norėjo nusijuokti, tačiau, užuot taip padariusi, pravirko, Džonas nuslydo nuo to prakeikto sėdmaišio, atsiklaupė ir pasipiršo, tiesiog čia ir dabar, Vendei juokiantis ir verkiant, ir, nepaisant visų nuogąstavimų, jiedu susituokė. Niekas nemanė, kad jų santuoka ilgai išsilaikys, tačiau kiti devyneri metai buvo tikra palaima. Džonas Morou buvo švelnus, rūpestingas, mylintis, žavingas, linksmas, protingas ir dėmesingas. Buvo jos sielos draugas ir visa kita. Čarlis gimė trečiais studijų metais Taftse. Po dvejų metų Džonas su Vende sukrapštė pakankamai pinigų pradiniam įnašui už nedidelį naujakurių namą prie judrios gatvės Kaseltone. Vendė gavo darbą vietinėje televizijos stotyje. Džonas rašė psichologijos daktaro disertaciją. Jųdviejų gyvenimas atsistojo ant bėgių.

Ir tada, atrodo, tarsi spragtelėjus pirštais, Džonas mirė. Naujakurių name liko tik Vendė su Čarliu ir didelė tuštuma širdyje.

Ji pasibeldė į Viko duris ir įkišo galvą į vidų.

— Skambinai?

— Girdėjau, kad teisme tave padulkino per šikną, — pasakė jos viršininkas.

— Palaikymas, — atsiliepė Vendė. — Todėl aš čia ir dirbu. Dėl man rodomo palaikymo.

— Nori palaikymo, — tarė Vikas, — nusipirk liemenėlę.

Vendė suraukė antakius.

— Tu pats supranti, kad nusišneki?

— Taip, žinau. Gavau tavo žinutę — pažiūrėkime į daugybę tavo nuolat pasikartojančių žinučių — kur skundiesi dėl savo užduočių.

— Kokių dar užduočių? Per pastarąsias dvi savaites man pavedei nušviesti vaistažolių arbatos krautuvės atidarymą ir madų šou, skirtą vyriškiems kaklaraiščiams. Tiesiog duok man vėl ką nors pusiau rimto.

— Palauk.

Vikas pridėjo delną prie ausies, tarsi stengdamasis geriau girdėti. Jis buvo smulkus vyras, neskaitant milžiniško it kamuolys pilvo. Jo veidą būtum galėjęs pavadinti panašiu į šeško, jei šeškas iš tikrųjų yra bjaurus.

— Ką? — pasidomėjo ji.

— Ar čia dabar bus tas numeris, kur tu plūsti neteisybę, kad esi pupytė profesijoje, kurioje vyrauja vyrai, ir sakai, kad aš žiūriu į tave tik kaip į saldainiuką akims?

— Ar plūdimasis padės man gauti geresnių užduočių?

— Ne, — atsakė jis. — Tačiau žinai, kas galėtų padėti?

— Eteryje parodyti daugiau tarpo tarp krūtų?

— Galvoji gera kryptimi, bet ne, ne dabar. Dabar atsakymas yra Deno Merserio nuteisimas. Tu turi baigti kaip herojė, nutvėrusi iškrypėlį pedofilą, o ne per plačiai užsimojusi žurnalistė, padėjusi jam išeiti į laisvę.

— Padėjusi išeiti į laisvę?

Vikas gūžtelėjo pečiais.

— Jei ne aš, policija net nebūtų sužinojusi apie Deną Merserį.

Vikas pridėjo prie peties įsivaizduojamą smuiką, užsimerkė ir pradėjo griežti.

— Nebūk šūdžius, — tarė ji.

— Gal man pakviesti keletą tavo kolegų visuotiniam apsikabinimui? O gal susiėmus už rankų padainuoti įkvepiančią dainą: „O, o, o, būkim draugai, likim kartu?“

— Gal vėliau, po tavo masturbacijos būrelio.

— Oi, oi.

— Ar kas nors žino, kur slapstosi Denas Merseris? — pasiteiravo ji.

— Nea. Jau dvi savaitės kaip jo niekas nematė.

Vendė nebuvo tikra, kokias išvadas iš to daryti. Ji suprato, kad Denas dėl grasinimų susidoroti paliko namus, tačiau šiandien nepasirodyti teisme atrodė nevyriška. Vendė jau ketino prašyti, kad jai leistų parengti laidos apie jį tęsinį, kai suskambo Viko vidinis telefonas.

Jis iškėlė pirštą, duodamas ženklą tylėti, ir atsiliepdamas paspaudė mikrofono mygtuką.

— Ką?

— Pas jus atėjo Marsė Makveid, — tyliai pranešė sekretorė.

Tai išgirdę jie abu sukluso. Marsė Makveid gyveno tame pačiame mieste kaip ir Vendė, mažiau nei už mylios nuo jos. Prieš tris mėnesius jos paauglė duktė Heilė — Čarlio bendramokslė — kaip spėjama, slapta išlipo pro savo miegamojo langą ir iki šiol nesugrįžo.

— Kažkas nauja jos dukters byloje? — užklausė Vendė.

Vikas papurtė galvą.

— Kaip tik priešingai.

Tai, žinoma, buvo dar blogiau. Dvi, gal tris savaites Heilės Makveid dingimas buvo pagrindinė žiniasklaidos tema — paauglės pagrobimas ar pabėgimas? — kupina SKUBIŲ PRANEŠIMŲ ir ekrano apačioje bėgančių teksto eilučių, maitėdų ekspertų, atkuriančių tai, kas jai galėjo nutikti. Tačiau jokia istorija, net pati sensacingiausia, jei ji nekurstoma naujomis detalėmis, negali ilgai išsilaikyti. Dievas mato, televizijos kanalai bandė. Jie palietė kiekvieną gandą nuo baltosios vergijos iki šėtono garbinimo, tačiau šiame versle „jokių naujienų“ iš tikrųjų yra „blogos naujienos“. Mūsų gebėjimas išlaikyti dėmesį apgailėtinai menkas, ir galima būtų dėl to apkaltinti žiniasklaidą, tačiau tai, kas išlieka eteryje, diktuoja žiūrovai. Jei žmonės žiūri kokią nors istoriją, ji rodoma toliau. Jei nežiūri, televizijos kanalai pradeda ieškoti naujo blizgančio žaisliuko greitai persisotinančioms žiūrovų akims.

— Gal nori, kad su ja pasikalbėčiau? — paklausė Vendė.

— Ne, aš pats tai padarysiu. Todėl ir gaunu didelius pinigus.

Vikas pamojo jai išeiti, ir Vendė nužingsniavo koridoriumi. Grįžtelėjusi ji kaip tik pamatė Marsę Makveid prie Viko durų. Vendė Marsės nepažinojo, tačiau keletą kartų buvo mačiusi ją mieste, na, kaip kad būna — kavinėje, mokyklos autobuso stotelėje arba vietinėje vaizdajuosčių parduotuvėje. Būtų banalu pasakyti, kad žvitri mama, regis, tempte tempdavusi vaiką paskui save, dabar atrodė dešimčia metų senesnė. Marsė tokia nebuvo. Pakankamai žavi moteris, ji vis dar tebeatrodė savo metų, tačiau kiekvienas jos judesys buvo it sulėtėjęs, o veidas sustingęs kaip kaukė. Marsė Makveid pasisuko, jųdviejų akys susitiko. Vendė pasisveikindama linktelėjo ir nedrąsiai nusišypsojo. Marsė nusigręžė ir įėjo į Viko kabinetą.

Vendė grįžo prie savo stalo ir pasiėmė mobilųjį. Galvoje sukosi mintys apie Marsę Makveid, idealią mamą, turinčią puikų vyrą, gražią šeimą, ir kaip greitai ir lengvai tai iš jos buvo atimta, kaip greitai ir lengvai visa tai apskritai gali būti atimta. Ji surinko Čarlio numerį.

— Ką?

Ta nekantri intonacija iš tikrųjų ją nuramino.

— Ar jau padarei namų darbus?

— Po minutės.

— Gerai, — pasakė Vendė. — Vis dar nori vakarienei ko nors iš „Bambuko namų"?

— Kiek galima šnekėti tą patį per tą patį?

Jiedu baigė pokalbį. Vendė atsilošė krėsle ir uždėjo ant stalo kojas. Ištiesusi kaklą pažiūrėjo į bjaurų vaizdą pro savo langą. Vėl suskambo jos telefonas.

— Alio?

— Vendė Tains?

Išgirdusi tą balsą, ji staigiai nukėlė nuo stalo kojas.

— Taip?

— Čia Denas Merseris. Man reikia su jumis susitikti.

3

Kurį laiką Vendė nepratarė nė žodžio.

— Man reikia su jumis susitikti.

— Ar aš tau truputį ne per sena, Denai? Turiu galvoje, man jau prasidėjusios menstruacijos ir prasikalusios krūtys?

Jai pasirodė, kad ragelyje pasigirdo atodūsis.

— Tai labai ciniška, Vende.

— Ko tu nori?

— Yra kai kas, ką turėtum sužinoti.

— Pavyzdžiui?

— Pavyzdžiui, viskas yra ne taip, kaip atrodo.

— Tu esi nesveikas, pasileidęs, supuvęs iškrypėlis, turintis advokatą, savo reikalo meistrą. Štai kaip viskas atrodo.

Tačiau tariant šiuos žodžius jos balse vis dėlto buvo justi šiokia tokia dvejonė. Ar ji buvo pakankama, kad išvirstų rimta abejone? Jai taip neatrodė. Įkalčiai nemeluoja. Ji tuo pakankamai dažnai įsitikindavo tiek asmeninėje, tiek profesinėje srityse. Iš tikrųjų jos vadinamoji „moteriška intuicija" paprastai būdavo nieko verta.

— Vende?

Ji neatsiliepė.

— Mane pakišo.

— Ėhė. Čia kažkas naujo, Denai. Greitai užsirašau ir pagaunu savo prodiuserį, kad ekrano apačioje paleistų bėgančią teksto eilutę. „Skubi naujiena: iškrypėlis teigia, kad jį pakišo."

Tyla. Akimirką ji išsigando, kad viskas, jis padėjo ragelį. Kvaila įsileisti į visas tas emocijas. Išlik rami. Pasikalbėk su juo. Susidraugauk. Būk maloni. Gauk informacijos. Galbūt paspęsk jam spąstus.

— Denai?

— Be reikalo tau skambinu.

— Aš klausau. Tu sakei kažką, kad tave pakišo?

— Verčiau eisiu.

Ji jau norėjo paprieštarauti, prikąsti liežuvį, pripažinti sau, kad buvo pernelyg sarkastiška, tačiau visoje jo kalboje slypėjo kažkas, kas priminė paprasčiausią manipuliavimą. Ji anksčiau jau keletą kartų leidosi jo taip šokdinama, tiesą sakant, pradedant nuo paties pirmojo karto, kai pernai bandė paimti iš jo interviu apie darbą prieglaudoje, beveik metai prieš jį sučiumpant su kamera. Vendė nenorėjo pasiduoti jo žaidimams, tačiau taip pat ir nenorėjo paleisti.

— Juk tu pats man paskambinai, — priminė ji.

— Žinau.

— Taigi aš klausausi.

— Susitikime. Akis į akį.

— Manęs nelabai žavi tokia idėja.

— Tada pamiršk tai.

— Puiku, Denai, kaip nori. Iki pasimatymo teisme.

Tyla.

— Denai?

Jis sušnabždėjo — taip, kad Vendei nugara nubėgo šiurpuliukai.

— Juk tu neturi įkalčių, ar ne, Vende?

— Kokių įkalčių?

Ragelyje pasigirdo garsas, nesuprasi — atodūsis ar juokas, per telefoną sunku pasakyti. Ji, laukdama, kas bus toliau, tik stipriau sugniaužė ragelį.

— Jei nori su manimi susitikti, — pareiškė jis, — aš tau atsiųsiu koordinates elektroniniu paštu. Rytoj antrą dienos. Ateik viena. Jei nuspręsi nepasirodyti, na, buvo malonu susipažinti.

Tai taręs jis padėjo ragelį.

Viko kabineto durys buvo atdaros. Ji greitosiomis kyštelėjo galvą į vidų ir išvydo jį kalbantį telefonu. Jis iškėlė pirštą, prašydamas minutėlę lukteleti, kol baigs, atsisveikino su savo pašnekovu ir padėjo ragelį.

— Ką tik sulaukiau žinių iš Deno Merserio, — pranešė ji.

— Jis tau paskambino?

— Taip.

— Kada?

— Ką tik.

Vikas atsilošė ir susidėjo ant savo pūzro rankas.

— Ir ką jis tau pasakė?

— Kad jį pakišo ir kad nori susitikti.

Viko veido išraiška rodė, kad jis susinervinęs.

— Kas? Yra dar kas nors? — pasiteiravo Vendė.

Vikas atsiduso.

— Prisėsk.

— Oho, — tarė Vendė.

— Taip, oho.

Ji atsisėdo.

— Teisėja paskelbė savo sprendimą. Visi įkalčiai, rasti name, atmetami, ir dėl išankstinės nuomonės formavimo spaudoje bei mūsų televizijos transliacijose ji atmeta visus kaltinimus.

Vendei širdis nupuolė į kulnus.

— Pasakyk, kad tu juokauji.

Vikas nieko neatsakė. Vendė užsimerkė jausdama, kaip aplink ją ima suktis kambarys. Dabar suprato, iš kur Denas žinojo, kad ji būtinai ateis į susitikimą.

— Tai kas dabar? — pasiteiravo ji.

Vikas pažiūrėjo į ją netardamas nė žodžio.

— Aš atleista?

— Jo.

— Va taip paprastai?

— Iš esmės taip. Ekonomikos nuosmukis. Mūsų šulai viršuje, šiaip ar taip, atleidinėja žmones.

Jis gūžtelėjo pečiais ir pridūrė:

— Šiuo požiūriu tinkamesnio kandidato už tave nerastum.

— Aš galiu įvardyti, ir ne vieną.

— Aš taip pat, tačiau jie dar nėra išbrokuoti. Gaila, brangute, tiesiog yra kaip yra. Personalo skyrius sutvarkys tavo sutarties nutraukimą. Tau reikės susirinkti savo daiktus šiandien. Viršininkai nenori, kad daugiau čia pas mus pasirodytum.

Vendei pakirto kojas. Ji sverdėdama šiaip ne taip atsistojo.

— Tu bent jau dėl manęs kovojai?

— Aš kovoju, kai yra galimybė laimėti. Priešingu atveju — kokia prasmė?

Vendė stovėjo laukdama, kad jis dar ką nors pasakys.

Nepakeldamas galvos Vikas tarė:

— Lauki apsikabinimų ir ašarų?

— Ne, — atsakė Vendė, paskui pridūrė: — Gal.

— Ruošiesi susitikti su Merseriu? — pasiteiravo Vikas.

Ji atsigręžė į jį.

— Taip.

— Imsies visų atsargumo priemonių?

Vendė prisivertė nusišypsoti.

— Priminei, kad kažką panašaus prieš išvykstant į universitetą man sakė mama.

— Ir, kiek žinau, nepaklausei.

— Tiesa.

— Tu oficialiai čia, žinoma, nedirbi ir neturi jokių pareigų. Turėčiau tau patarti laikytis atokiau nuo Deno Merserio.

— O neoficialiai?

— Jei sugalvosi, kaip jį pričiupti, na, didvyres lengviau priimti atgal į darbą nei ožkas.

Kai Vendė grįžo į namus, juose buvo tylu, tačiau tai dar nieko nereiškė. Jos pačios jaunystėje tėvai žinodavo, kad ji namie, iš muzikos, plyšaujančios iš magnetolos kolonėlių. Nūnai vaikai užsidėję

ausines arba ausinukus, ar kaip juos ten vadina, 24 valandas per parą 7 dienas per savaitę. Ji buvo visiškai tikra, kad Čarlis dabar sėdi prie kompiuterio, tvirtai įsikišęs juos į ausis. Name galėtų nors ir gaisras kilti, jis nė nepastebėtų.

Nepaisant to, Vendė iš visų jėgų šūktelėjo:

— Čarli!

Niekas neatsiliepė. Jau mažiausiai treji metai kaip niekas neatsiliepia.

Vendė įsipylė sau išgerti — granatų degtinės su lašeliu žaliosios citrinos — ir susmuko į aptrintą fotelį. Jame labai mėgdavo sėdėti Džonas, ir taip, tai tikriausiai buvo iškrypėliška, laikyti čia tą fotelį ir susmukti į jį su gėrimu rankoje po darbo dienos, tačiau jame jai buvo taip jauku, taip nepakartojamai gera.

Iki šios dienos Vendė klausė savęs, kaip, po velnių, iš dabartinės savo algos ji sumokės už Čarlio mokslą? Dabar galėjo nesukti sau galvos, kadangi tai buvo tiesiog neįmanoma. Ji dar gurkštelėjo kokteilio, pažvelgė pro langą, svarstydama, ko dabar imtis. Niekas jos nesamdė ir, kaip subtiliai nurodė Vikas, ji yra išbrokuota. Vendė permąstė, kokį kitą darbą galėtų dirbti, tačiau suprato, kad neturi jokių kitų sugebėjimų, kuriuos galėtų pasiūlyti rinkai. Ji buvo per daug jausminga, neorganizuota, užsispyrusi ir individualistė. Jei atsineštų namo savo darbo pažymių knygelę, joje būtų įrašyta: „Nemoka dirbti komandoje." Tai tiko dirbant žurnaliste, tiriančia kokią nors istoriją. Ir daugiau beveik niekur.

Vendė patikrino savo paštą ir, kai išvydo trečią laišką nuo Arijanos Nasbro, jai nudiegė paširdžius. Rankos pradėjo drebėti. Jo nereikėjo nė atplėšti. Vendei prieš du mėnesius perskaičius pirmąjį, jos vos nesupykino. Ji suėmė laišką dviem pirštais, tarsi jis dvoktų, kaip, gerai pagalvojus, iš tikrųjų ir buvo, ir nukišo jį į šiukšlių dėžės dugną.

Ačiū Dievui, Čarlis niekada netikrindavo pašto dėžutės. Jis, žinoma, žinojo, kas yra Arijana Nasbro. Tai ji prieš aštuonerius metus nužudė Čarlio tėvą.

Vendė užkopė laiptais ir pasibeldė į Čarlio duris. Kaip ir reikėjo laukti, niekas neatsiliepė, todėl ji jas atidarė.

Jis pakėlė akis ir susierzinęs nusitraukė ausines.

— Ką?

— Ar jau padarei namų darbus?

— Kaip tik ruošiuosi daryti.

Čarlis matė, kad ji susierzinusi, todėl jo lūpose nušvito šypsena, tokia panaši į jo tėvo, kad kaskart ją išvydus nuverdavo širdį. Vendė jau ketino jį užsipulti, kad prašė pirma padaryti namų darbus, tačiau, iš tikrųjų, koks skirtumas? Nebuvo prasmės veltis į tas smulkmenas, kai laikas, Čarlį turint šalia savęs, skrieja taip greitai ir kai netrukus jis išvyks.

— Ar pašėrei Džersį? — paklausė ji.

— Eee...

Vendė užvertė akis į lubas.

— Tiek to, aš pašersiu.

— Mama?

— Ką?

— Ar paėmei iš „Bambuko namų“ maisto?

Vakarienė. Visai apie ją pamiršo.

— Nebūk šiknius.

Ji anksčiau buvo nusprendusi kol kas nepranešti jam savųjų blogų naujienų, palaukti tinkamesnio laiko, tačiau vis tiek pasijuto sakanti:

— Mane šiandien atleido.

Čarlis netardamas nė žodžio pažvelgė į ją.

— Girdėjai, ką pasakiau?

— Aha, — atsiliepė jis. — Šūdas.

— Taigi.

— Tai gal man nuvažiuoti vakarienės?

— Gerai.

— Eee, tu už ją sumokėsi, ar ne?

— Kol kas taip. Manau, kad dar pajėgsiu.

4

Marsė ir Tedas Makveidai atvyko į vidurinės mokyklos aktų salę šeštą vakaro. Kadangi nuvalkiota klišė „gyvenimas tęsiasi“ iš tikrųjų yra gryna tiesa, šįvakar, nors Heilė jau devyniasdešimt tris dienas buvo dingusi, buvo „Les Miserables“ pastatymo Kaseltono vidurinėje premjera, kurioje jųdviejų jaunesnioji duktė Patricija atliko Stebėtojos Nr. 4, Studentės Nr. 6 ir visų geidžiamą Prostitutės Nr. 2 vaidmenis. Kai Tedas pirmą kartą apie tai išgirdo, dar prieš pradingstant Heilei, be paliovos laidė juokus apie tai, kaip didžiuojasi galėdamas savo draugams papasakoti, kad jo keturiolikmetė duktė bus Prostitutė Nr. 2. Tačiau tos dienos jau buvo seniai praeityje, ir atrodė, kad tokio gyvenimo ir laiko gal net niekada nė nebuvo.

Jiems įėjus, visa salė nuščiuvo. Niekas nežinojo, kaip šalia jų elgtis. Marsė tai suprato, tačiau jai buvo vis vien.

— Noriu atsigerti, — paprašė ji.

Tedas linktelėjo.

— Užimsiu mums vietas.

Ji nužingsniavo koridoriumi, stabtelėjo prie fontano, po to patraukė tolyn. Prie kito koridoriaus išsišakojimo pasuko į kairę. Kiek tolėliau vestibiulyje šluostu darbavosi sargas. Jis, užsidėjęs ausines, kinkavo galvą į tik jam vienam girdimą ritmą, jei ir pastebėjo ją, tai niekuo to neparodė.

Marsė pradėjo lipti laiptais į trečią aukštą. Čia šviesos buvo blankesnės. Jos batai kaukšėjo į grindis, aidėdami pastato, kuriame dieną būdavo tiek daug gyvybės ir energijos, tyloje. Nėra nieko siurrealistiškesnio ir tuštesnio nei mokyklos koridorius vakare.

Marsė dirstelėjo sau per petį, tačiau aplinkui nieko nebuvo matyti. Ji paspartino žingsnį, norėdama greičiau pasiekti savo tikslą.

Kaseltono vidurinė aukštesnioji buvo didžiulė, per keturias klases beveik du tūkstančiai mokinių. Keturių aukštų pastatas, kaip

ir daugelis tokių mokyklų miestuose su nuolat augančiu gyventojų skaičiumi, galų gale jis tapo veikiau krūva vienas su kitu sudurtų priestatų nei vientisa struktūra. Vėlesnieji priestatai prie kadais buvusio žavingo plytinio mūro bylojo, kad mokyklos vadovybė labiau domėjosi turiniu, o ne stiliumi. Iš išvaizdos tai buvo tikra mišrainė, panėšinti į vaiko statinį, jungiant medines kaladėles, lego ir rąstinių namelių konstrukcijas.

Praeitą vakarą baugioje Makveidų namų tyloje jos nuostabusis vyras Tedas nusijuokė, iš širdies, pirmą kartą per tas devyniasdešimt tris dienas. Tas garsas nuskambėjo taip nepadoriai. Tedas beveik tuojau pat liovėsi, nutraukė save užspringdamas tuo juoku, perėjusiu į kūkčiojimą. Marsė norėjo ištiesti ranką, kaip nors nuraminti savo išsikankinusį vyrą, kurį taip mylėjo. Tačiau neįstengė.

Kiti jos vaikai, Patricija ir Rajanas, Heilės dingimą pakėlė gerai, bent jau sprendžiant iš išorės, tačiau vaikai apskritai lengviau prisitaiko už suaugusiuosius. Marsė bandė susitelkti ties jais ir apsiausti juos dėmesiu ir globa, tačiau taip pat tiesiog neįstengė. Kai kas galbūt galėtų pagalvoti, kad jai buvo pernelyg skaudu. Iš dalies tai tiesa, tačiau nevisiška. Ji apleido Patriciją su Rajanu, kadangi dabar visas jos rūpestis, visas dėmesys buvo sutelktas į Heilę — kad tik ji grįžtų namo. Tada, po visko, ji pasigerins ir kitiems savo vaikams.

Marsės seseriai Merilei, visažinei iš Greitneko, užteko įžūlumo pasakyti: „Tau reikia visą dėmesį skirti vyrui, kitiems vaikams ir liautis mėgautis savo skausmu“, ir kai ji ištarė tą žodį — mėgautis! — Marsei taip knietėjo trenkti Merilei į veidą ir pasakyti, kad rūpintųsi savo prakeikta šeima, kad jos sūnus Gregas vartoja kvaišalus ir vyras Helas tikriausiai užmezgęs romaniuką, ir kad, po velnių, užsičiauptų. Merilė, Patricija ir Rajanas, reikia tikėtis, su tuo sėkmingai susitvarkys, ir žinai ką? Jiems labiausiai pagelbėsiu tai padaryti būdama ne tokia mama, kuri patikrins, ar Rajano vartinio teniso raketlazdės tinklelis tinkamai įtemptas ir ar Patricijos kostiumėlis reikiamo pil-

kumo atspalvio. Ne, vienintelis dalykas, kuris juos padarys laimingus ir leis išlikti patiems savimi — jų vyriausios sesers grįžimas namo.

Po to, tik po to jie visi turės galimybę atsitiesti.

Tačiau negailestinga tiesa yra tokia, kad tai nereiškia, jog Marsė ištisomis dienomis ieškodavo Heilės. Ji bandė, tačiau į vidų vis labiau smelkėsi baisus nuovargis. Marsė ryte norėdavo dar pagulėti lovoje. Jos rankos ir kojos buvo apsunkusios. Net dabar jai nebuvo lengva atlikti šią keistą kelionę koridoriumi.

Devyniasdešimt trys dienos.

Priekyje Marsė jau galėjo įžiūrėti Heilės spintelę. Praėjus kelioms dienoms nuo jos dingimo, keletas draugių pradėjo puošti jos dureles — kaip tas atminimo vietas pakelėje, kur kas nors žūsta per avariją. Čia buvo nuotraukų, nuvytusių gėlių, kryželių ir laiškelių. „Grįžk namo, Heile!“, „Mes tavęs ilgimės!“, „Lauksime tavęs visą laiką“, „Mes tave mylime!“

Marsė sustojo ir įsistebeilijo. Ištiesusi ranką, ji palietė užraktą su skaičių kombinacija, galvodama, kiek kartų Heilė turėjo daryti tą patį — pasiimti savo knygas, numesti į apačią kuprinę, pasikabinti paltą, tuo pačiu metu plepėdama su drauge apie vartinį tenisą arba apie kokį nors į akį kritusį vaikiną.

Koridoriaus gale pasigirdo triukšmas. Pasisukusi ji pamatė, kad atsidarė direktoriaus kabineto durys. Pitas Zecheris, mokyklos direktorius, išėjo į koridorių su, kaip Marsė sumetė, kažkurio mokinio tėvais, kurių ji nepažinojo. Niekas iš visos trijulės nepratarė nė žodžio. Pitas Zecheris atkišo ranką, tačiau nė vienas iš poros jos nepaspaudė. Jie apsisukę skubiai nužingsniavo prie laiptų. Pitas Zecheris palydėjo tą porą žvilgsniu, kol ji dingo iš akių, papurtė galvą ir pasuko į spintelės pusę.

Ten jis pamatė stovinčią ją.

— Marsė?

— Labas, Pitai.

Pitas Zecheris buvo geras direktorius, savo duris laikė atviras

visiems lankytojams, aklai nesilaikė taisyklių ir netgi duodavo velnių mokytojui, jei to reikėdavo vaikų labui. Pitas užaugo čia, Kaseltone, lankė šitą pačią vidurinę aukštesniąją ir jo gyvenimo svajonė, užėmus čia direktoriaus pareigas, išsipildė.

Jis pasuko prie jos.

— Gal trukdau?

— Visiškai ne, — prisivertė nusišypsoti Marsė. — Tik norėjau trumpam pabėgti nuo tų visų žvilgsnių.

— Mačiau generalinę repeticiją, — tarė Pitas. — Patricija iš tiesų vaidina puikiai.

— Malonu girdėti.

Jis linktelėjo. Abu pažvelgė į spintelę. Marsė pastebėjo ant jos lipduką su užrašu „Kaseltono vartinio teniso komanda" ir dviem sukryžiuotomis raketlazdėmis. Ji turėjo tokį patį ant savo automobilio galinio stiklo.

— Kas ten buvo su tais tėvais? — pasiteiravo ji.

Pitas šyptelėjo.

— Konfidencialu.

— A.

— Tačiau galiu papasakoti hipotetiškai.

Ji laukė.

— Kai mokeisi aukštesniojoje, ar nors kartą ragavai alkoholio? — užklausė jis.

— Aš buvau lyg ir gera mergaitė, — atsakė Marsė, vos nepridūrusi „kaip Heilė". — Tačiau taip, mes slapta pagurkšnodavome alaus.

— Iš kur jo gaudavote?

— Alaus? Mano kaimynė turėjo dėdę, kuriam priklausė gėrimų parduotuvė. O tu?

— Aš turėjau subrendusiai atrodantį draugą Maiklą Vindą, — tarė Pitas. — Na, žinai, iš tų, kurie jau šeštoje klasėje skutasi. Jis mums nupirkdavo išgerti. Dabar taip nepavyktų. Visų prašo pateikti asmens pažymėjimą.

— Ką tai turi bendro su mūsų hipotetine pora?

— Žmonės galvoja, kad šiais laikais vaikai nusiperka alkoholio su padirbtais asmens pažymėjimais. Yra pora tokių pavyzdžių, bet per savo darbo metus esu konfiskavęs ne daugiau kaip penkis padirbtus asmens pažymėjimus. Tačiau gėrimas dabar yra kaip niekada didelė problema.

— Tai iš kur vaikai gauna alkoholio?

Pitas pažvelgė į tą pusę, kur ką tik buvo pora.

— Iš tėvų.

— Vaikai įsisuka į tėvų barą?

— Norėčiau. Pora, su kuria ką tik kalbėjausi — hipotetiškai — yra Milneriai. Malonūs žmonės. Jis dirba draudimo agentu Niujorke. Jai priklauso prabangių moteriškų drabužių ir reikmenų parduotuvė Glenroke. Jiedu turi keturis vaikus, du iš jų mokosi aukštesniojoje. Vyriausias sūnus žaidžia beisbolo komandoje.

— Na ir?..

— Na ir penktadienio vakarą šitie du malonūs mylintys tėvai nupirko statinę alaus ir savo rūsyje beisbolo komandai surengė vakarėlį. Du berniukai pasigėrė ir apmėtė kiaušiniais kito vaiko namą. Vienas taip prisisiurbė, kad kone reikėjo plauti skrandį.

— Palauk. Statinę alaus nupirko tėvai?

Pitas linktelėjo.

— Ir dabar dėl to buvote susitikę?

— Taip.

— Kaip jie tai argumentavo?

— Jie pateikė patį dažniausią mano girdimą pasiteisinimą: juk vaikai vis tiek gers — tai verčiau jau būkime tikri, kad tai darys saugiai namuose. Milneriai nenori, kad vaikai vyktų į Niujorką ar kokią nors kitą pavojingą vietą, paskui galbūt vairuotų išgėrę ir taip toliau. Todėl leido komandai pasigerti savo rūsyje, uždaroje patalpoje, kur jie negalėjo įsivelti į didesnius nemalonumus.

— Tai kažkiek turi prasmės.

— Ar tu irgi taip pat darytum? — pasiteiravo jis.

Marsė prieš atsakydama pagalvojo.

— Ne. Tačiau pernai nusivežėme Heilę su jos drauge į Toskaną. Leidome joms vynuogyne paragauti vyno. Argi tai blogai?

— Italijoje tai legalu.

— Tuos dalykus skiria tik plonytė linija, Pitai.

— Tai tu nemanai, kad šitų tėvų poelgis blogas?

— Manau, kad visiškai prastas, — atsakė Marsė. — Ir jų pasiteisinimas taip pat skamba truputį abejotinai — pirkti vaikams išgerti? Tai ne noras, kad vaikai būtų saugūs — tai noras būti šauniais, naujamadiškais tėvais, visų pirma vaiko draugais ir tik po to tėvais.

— Pritariu.

— Tačiau vėlgi, — pratarė Marsė, pasisukdama į spintelę, — ne man patarinėti, kaip auginti vaikus.

Tyla.

— Pitai?

— Taip?

— Ką žmonės kalba?

— Nelabai suprantu, apie ką tu.

— Puikiai supranti apie ką. Kai kalbatės — mokytojai, mokiniai ir taip toliau — apie tai, ar manote, kad Heilė buvo pagrobta, ar kad pabėgo iš namų? Marsė

Vėl tyla. ~~Vendė~~ matė, kad jis galvoja, ką atsakyti.

— Tik nevyniok į vatą, Pitai. Ir prašau, nepataikauk man.

— Gerai.

— Na?

— Tiksliai nežinau, galiu tik nujausti.

— Suprantu.

Koridoriai dabar buvo nukabinėti plakatais. Mokslo metų pabaigos vakarėlis jau ne už kalnų. Taip pat ir atestatų teikimas. Pito Zecherio akys vėl nukrypo į Heilės spintelę. Marsė pasekė jo žvilgsnį ir pastebėjo fotografiją, kuri privertė jos akis sustoti ties ja. Ten

buvo visa jos šeima, išskyrus ją — Tedas, Heilė, Patricija ir Rajanas — stovinti su Peliuku Mikiu „Disnėjaus pasaulyje". Marsė padarė šitą nuotrauką Heilės „iPhone" rožiniame dėkle su purpurinių gėlių lipdukais. Jie atostogavo trejetas savaičių iki Heilės dingimo. Policija prabėgomis peržvelgė tą kelionę, domėdamasi, ar kas nors, su kuo ji per tas atostogas susipažino, kaip nors negalėjo atsekti Heilės iki namų, tačiau šitas siūlo galas niekur nenuvedė. Tačiau Marsė prisiminė, kokia linksma Heilė ten buvo — jokios įtampos, keletą dienų visi buvo laimingi kaip vaikai. Ta nuotrauka padaryta spontaniškai. Eilė prie Mikio paprastai būdavo pusvalandžio — maži vaikai išsirikiuodavo į eilę su „autografų" knyga, kad Mikis uždėtų joje savo antspaudą, tačiau Heilė pastebėjo, kad prie šito Mikio Epkoto centre eilės nėra. Jos veidą nušvietė šypsena, ji griebė savo brolį, seserį ir šūktelėjo: „Pirmyn! Pasidarykime greitą nuotrauką!" Marsė užsispyrė, kad fotografuos ji, ir prisiminė kriokliu užplūdusį džiaugsmą, matydama visą savo šeimą, visą savo pasaulį, darniai ir linksmai sustojusį aplink Mikį. Ji dabar žvelgė į nuotrauką, prisimindama tą trumpą žavingą akimirką, negalėdama atitraukti akių nuo širdį gildančios Heilės šypsenos.

— Žmogus manai, kad pažįsti vaiką, — tarė Pitas Zecheris. — Tačiau jie visi turi paslapčių.

— Net Heilė?

Pitas skėstelėjo rankomis.

— Pažvelk į šitą spintelių eilę. Žinau, kad tai skamba banaliai, tačiau kiekviena jų priklauso vaikui, turinčiam svajonių ir vilčių, išgyvenančiam sunkų, beprotišką laiką. Paauglystė yra karas, kupinas tiek įsivaizduotų, tiek tikrų įtampų. Socialinių, mokslinių, sportinių — ir viskas tuo metu, kai keitiesi ir šėlsta tavo hormonai. Visos šitos spintelės, visos šitos sunkios asmenybės, kurioms jos priklauso, yra čia įkalintos septynias valandas per dieną. Aš atėjau iš mokslo pasaulio ir būdamas čia tiesiog įsivaizduoju laboratoriją su uždarame inde intensyviai kaitinamomis dalelėmis. Kaip jos nori ištrūkti.

— Taigi, — tarė Marsė, — manai, kad Heilė pabėgo iš namų?

Pito Zecherio akys vis dar buvo nukrypusios į tą nuotrauką iš „Disnėjaus pasaulio". Jis, atrodo, taip pat negalėjo atitraukti akių nuo Heilės širdį veriančios šypsenos. Paskui Pitas nusisuko, ir Marsė pamatė ašaras jo akyse.

— Ne, Marse, nemanau, kad ji pabėgo. Manau, kad jai kažkas atsitiko. Kažkas bloga.

5

Vendė, pabudusi ryte, įsijungė *panini** keptuvę, kas įmantriai reiškė tiesiog „sumuštinių keptuvę". Ji greitai tapo svarbiausiu įtaisu visuose namuose, ir jiedu su Čarliu buvo gyvi kone vienais sumuštiniais. Ji tarp puikios „Trader's Joe" krautuvių tinklo kvietinės duonos iš viso grūdo miltų įdėjo kumpio ir nuleido įkaitintą viršų.

Kaip ir kiekvieną rytą, Čarlis nudundėjo laiptais žemyn tarsi sunkiasvoris kaustytas ristūnas. Jis veikiau sudribo nei atsisėdo už virtuvės stalo ir prarijo sumuštinį.

— Kada išeini į darbą? — pasiteiravo jos.

— Mane vakar iš jo išmetė.

— A, tiesa. Pamiršau.

Tas paauglių savanaudiškumas. Kartais, kaip kad tokią akimirką, jis gali būti net žavingas.

— Gal gali pavežti mane į mokyklą? — paklausė Čarlis.

— Žinoma.

Rytais prie Kaseltono aukštesniosios susidarydavo baisi mokinius pavežančių automobilių grūstis. Kai kuriomis dienomis tai varydavo ją iš proto, tačiau kitąkart rytinis pavėžėjimas būdavo vienintelis laikas, kada galėdavo pasikalbėti su sūnumi ir jis galbūt

* It. *panini* — sumuštiniai.

pasidalydavo su ja savo mintimis, savaime suprantama, ne atvirai išsipasakodamas, tačiau, jei atidžiai klausydavaisi, galėdavai išgirsti pakankamai. Tačiau šiandien Čarlis sėdėjo nuleidęs galvą ir rašė elektroninius laiškus. Visą kelią nepratarė nė žodžio, ir jo pirštai it patrakę lakstė mažyte delninuko klaviatūra.

Jai sustojus, Čarlis, nepaliaudamas rašyti, išsirideno pro duris.

Vendė šūktelėjo jam pavymui:

— Ačiū, mama!

— Aha, atsiprašau.

Įsukusi atgal į savo įvažą, prie namo pamatė stovintį automobilį. Ji sumažino greitį ir sustojo stovėjimo vietoje, laikydama šalia savęs mobilųjį. Ko nors bloga nesitikėjo, tačiau ką gali žinoti. Surinkusi 911 ir laikydama pirštą ant mygtuko „Skambinti" ji išlipo iš automobilio.

Tas žmogus, kurio automobilis stovėjo prie namo, dabar tupėjo prie jos galinio buferio.

— Padangoje trūksta oro, — pranešė jis Vendei.

— Kuo galiu jums padėti, pone Greisonai?

Edas Greisonas, vienos iš aukų tėvas, atsistojo, nusišluostė rankas ir prisimerkė prieš saulę.

— Šiandien buvau nuėjęs į jūsų televizijos studiją. Kažkoks žmogus man pasakė, kad jūs atleista.

Ji nieko neatsakė.

— Kaip suprantu, tai dėl teisėjos sprendimo.

— Jūs čia kokiu reikalui, pone Greisonai?

— Norėjau atsiprašyti dėl to, ką vakar po teismo jums pasakiau.

— Dėkoju, — atsiliepė ji.

— Ir jei turite laisvą minutę, — tęsė Edas Gresionas, — tikrai manau, kad mums reikėtų pasikalbėti.

Jiems abiem suėjus į vidų ir Edui Greisonui atsakius neigiamai į jos pasiūlymą išgerti, Vendė įsitaisė virtuvėje už stalo ir laukė. Grei-

sonas dar kiek patrypčiojo, paskui staiga prisitraukė prie jos kėdę ir atsisėdo ištiestos rankos atstumu.

— Visų pirma, — prabilo jis, — noriu dar kartą atsiprašyti.

— Nėra reikalo. Aš suprantu, kaip jūs jaučiatės.

— Tikrai?

Ji nieko neatsakė.

— Mano sūnaus vardas yra E. J. Kaip suprantate, tai reiškia — Edas jaunesnysis. Jis buvo laimingas vaikas. Mėgo sportą. Labiausiai ledo ritulį. Aš tai ničnieko apie jį nenutuokiu. Užaugau su krepšiniu, tačiau mano žmona Megė gimė Kvebeke. Visa jų šeima žaidžia ledo ritulį, tai tiesiog įaugę jiems į kraują. Todėl taip pat stengiausi jį pamėgti — dėl savo berniuko. Tačiau dabar, na, dabar Edas jaunesnysis visiškai nesidomi sportu. Jei tik priartėjame su juo prie ledo ritulio arenos, pameta galvą. Jis tiesiog nori likti namie.

Jis nutilo, nusuko akis į šalį. Vendė tarė:

— Man labai gaila.

Stojo tyla.

Vendė pabandė pakeisti temą.

— Apie ką jūs kalbėjotės su Fleru Hikoriu?

— Jo kliento jau niekas nematė dvi savaites, — tarė jis.

— Na ir?

— Na ir aš bandžiau išsiaiškinti, kur jis galėtų būti. Tačiau ponas Hikoris to neišdavė.

— Tai jus stebina?

— Nelabai, ne.

Vėl tyla.

— Tai kuo aš galiu jums padėti, pone Greisonai?

Greisonas pradėjo žaisti savo laikrodžiu, „Timex" su tampria apyranke. Tokį kažkada turėjo Vendės tėvas. Kai nusiimdavo, nuo jo ant riešo visada likdavo raudona žymė. Keista, po jo mirties praėjo tiek metų, o atsimeni tokius dalykus.

— Jūsų TV laida, — prabilo Greisonas. — Jūs metus medžiojote pedofilus. Kodėl?

— Kas kodėl?

— Kodėl pedofilus?

— O koks skirtumas ką?

Jis pabandė nusišypsoti, tačiau šypsena greitai išblėso.

— Patenkinkite mano smalsumą, — tarė jis.

— Ko gero, dėl gerų reitingų.

— Aišku, tai savaime suprantama. Tačiau juk yra ir dar kai kas, ar ne?

— Pone Greisonai...

— Edai, — pertraukė jis.

— Aš apsistosiu ties „pone Greisonai". Gal eikite prie reikalo.

— Aš žinau, kas atsitiko jūsų vyrui.

Tiesiai į kaktą. Vendė jautė pamažu kylantį įtūžį, tačiau nieko nepasakė.

— Jūs žinote, kad ji išėjo į laisvę. Arijana Nasbro.

Išgirdusi garsiai ištariamą tą vardą, ji suvirpėjo.

— Žinau.

— Manote, kad ją visiškai išgydė?

Vendė pagalvojo apie laiškus, apie tai, kaip nuo jų jos vos nesupykino.

— Gali būti ir taip, — tarė Greisonas. — Žinau žmonių, kurie metė gerti ir tokioje stadijoje. Tačiau jums tai nelabai turi reikšmės, ar ne, Vende?

— Tai ne jūsų reikalas.

— Tiesa. Tačiau Denas Merseris yra mano reikalas. Jūs turite sūnų, ar ne?

— Taip pat ne jūsų reikalas.

— Jei kalbėtume apie tokius vyrukus kaip Denas, — tęsė jis, — vienas dalykas tikras — jų neišgydysi.

Jis pasislinko artėliau, pakreipė galvą.

— Vende, juk ir tai turėjo įtaką?

— Įtaką kam?

— Tam, kad jums buvo prie širdies medžioti pedofilus. Alkoholikai, na, jie gali mesti. Su pedofilais paprasčiau — čia iš tikrųjų neįmanoma jokia kaltės atpirkimo ir podraug atleidimo galimybė.

— Padarykite man paslaugą, pone Greisonai. Pasilaikykite visą tą psichoanalizę sau. Jūs apie mane ničnieko nežinote.

Jis linktelėjo.

— Teisinga mintis.

— Tai eikite prie jūsiškės.

— Ji labai paprasta. Jei Denas Merseris nebus sustabdytas, jis suluošins dar vieną vaiką. Tai faktas. Mes abu tai žinome.

— Jums šitą reikėtų pasakyti teisėjai.

— Iš jos jau nėra jokios naudos.

— O iš manęs yra?

— Jūs žurnalistė. Ir gera.

— Atleista žurnalistė.

— Tik papildoma priežastis tai padaryti.

— Ką padaryti?

Edas Greisonas palinko į priekį.

— Padėkite man jį surasti, Vende.

— Kad galėtumėte jį nužudyti?

— Jis nesiliaus.

— Jau sakėte tai.

— Bet?

— Bet aš nenoriu dalyvauti jūsų keršto planuose.

— Manote, kad čia kerštas?

Vendė patraukė pečiais.

— Tai ne kerštas, — tyliai tarė Greisonas. — Iš tikrųjų kaip tik priešingai.

— Nelabai suprantu.

— Šitas sprendimas yra apskaičiuotas. Praktiškas. Tam, kad daugiau nerizikuotume. Kad būčiau tikras, jog Denas Merseris daugiau nieko nenuskriaus.

— Jį nužudydamas?

— Jūs žinote kitą būdą? Tai taip pat ne kraujo ar prievartos troškimas. Mes visi esame žmonės, tačiau jei padarai ką nors panašaus — jei tavo genetika ar apgailėtinas gyvenimas toks sujauktas, kad tau reikia luošinti vaiką — na, pats humaniškiausias dalykas, kurį galima padaryti — tokį žmogų sunaikinti.

— Turbūt smagu taip pačiam vienam vykdyti teisingumą be jokių teisėjų ir prisiekusiųjų.

Edas Greisonas, tai girdėdamas, prajuko.

— Ar teisėja Hovard padarė teisingą sprendimą?

— Ne.

— Tai kas gali spręsti geriau už mus, tuos, kurie žino, kaip viskas yra iš tikrųjų?

Ji susimąstė.

— Kodėl vakar po teismo sakėte, kad melavau?

— Kadangi taip ir buvo. Jūs nesijaudinote, kad Merseris nusižudys. Įėjote į vidų, kadangi baiminotės, kad jis gali sunaikinti įkalčius.

Tyla.

Edas Greisonas atsistojo, perėjo virtuvę ir sustojo prie kriauklės.

— Neprieštaraujate, jei atsigersiu?

— Prašau, įsipilkit. Stiklinės kairėje.

Jis iš spintelės paėmė stiklinę ir paleido čiaupą.

— Turiu tokį draugą, — prabilo jis stebėdamas, kaip vanduo užpildo stiklinę. — Puikus vyrukas, dirba advokatu, padarė gerą karjerą. Taigi prieš kelerius metus jis man papasakojo, kad yra didelis karo Irake rėmėjas. Pateikė visus argumentus ir tai, kad irakiečiai nusipelno galimybės būti laisvi. Aš jo klausiu: „Tu juk turi sūnų, tiesa?" Jis atsako: „Taip, jis vyksta studijuoti į Veik Foresto universitetą. Aš sakau: „Būk atviras, ar tu paaukotum jo gyvybę dėl šito karo?" Paprašiau jo susimąstyti iš esmės. Įsivaizduokime, kad iš dangaus nusileidžia Dievas ir taria: „Gerai, susitarkime taip. JAV laimi karą Irake, kad ir ką tai reiškia, tačiau mainais tavo sūnus gauna šūvį į galvą ir

miršta. Tik jis. Daugiau niekas. Visi kiti sveiki grįžta namo, tačiau tavo sūnus žūsta." Taigi aš paklausiau savo draugo: „Ar sutiktum su tokiu sandėriu?"

Edas Greisonas nusisuko ir nugėrė gerą gurkšnį iš stiklinės.

— Ką jis atsakė? — paklausė ji.

— O ką atsakytumėte jūs, Vende?

— Aš ne jūsų bičiulis advokatas, palaikantis karą Irake.

— Mokate išsisukinėti, — nusišypsojo Greisonas. — Tiesą sakant, kai niekas nematytų, nė vienas iš mūsų nesutiktų su tokiu sandėriu, ar ne? Nieks nepaaukotų savo vaiko.

— Žmonės kasdien siunčia savo vaikus į karą.

— Taip, tai tiesa, gal jūs sutiktumėte pasiųsti juos į karą, tačiau ne į mirtį. Yra skirtumas, nors ir pirmuoju atveju yra didelė dozė savęs išsižadėjimo. Gali sutikti mesti kauliuką, bandyti laimę, kadangi iš tikrųjų netiki, kad tavo vaikas bus tasai, kuris žus. Tai visai kas kita, ne toks pasirinkimas, apie kurį kalbu.

Jis pažvelgė į ją.

— Laukiate plojimų? — įgėlė ji.

— Jūs su manimi nesutinkate?

— Jūsų hipotezė nuvertina pasiaukojimą, — tarė Vendė. — Ir apskritai tai nesąmonė.

— Na, taip, gal tai ir subjektyvu, pripažįstu. Tačiau mums, Vende, šioje konkrečioje situacijoje iš dalies tai labai tinka. Denas daugiau neskriaus mano vaiko, ir jūsų sūnus jam per daug subrendęs. Visa tai taip ir paliksite, kadangi jūsų vaikui niekas negresia? Ar tai duoda jums arba man teisę nusiplauti rankas — kadangi tai ne mūsų vaikas?

Ji nieko neatsakė.

Edas Greisonas pakilo.

— Negali norėti, kad viskas susitvarkytų savaime, Vende.

— Aš nelabai linkusi į vigilantizmą*, pone Greisonai.

* Savavališką teisingumo vykdymą.

— Čia visiškai ne tai.

— Panašu į tai.

— Tada pagalvokite apie tokį dalyką.

Greisonas įsmeigė į ją akis, norėdamas būti tikras, kad ji žiūri į jį ir įdėmiai klausosi.

— Jei galėtumėte grįžti į praeitį ir surasti Arijaną Nasbro...

— Liaukitės, — nutraukė ji.

— Jei galėtumėte grįžti atgal prie jos pirmo vairavimo išgėrus, antro arba net trečio...

— Užsičiaupkite tuojau pat, po velnių.

Edas Greisonas linktelėjo, atrodo, patenkintas, kad palietė atvirą nervą.

— Manau, man jau laikas eiti.

Jis patraukė iš virtuvės laukujų durų link.

— Pagalvokite apie tai, gerai? Tik tiek teprašau. Aš ir jūs esame toje pačioje barikadų pusėje. Manau, tai suprantate.

Arijana Nasbro.

Greisonui išėjus, Vendė bandė pamiršti tą prakeiktą laišką, gulintį šiukšlių dėžėje.

Ji įsijungė savo „iPod", užsimerkė manydama, kad gal muzika ją nuramins. Paleido ramių melodijų rinkinėlį — Thriving Ivory „Mėnulio angelus", Villiam Fitzsimmons „Prašau, atleisk man" ir David Berkeley „Aukštakulnius" ir taip toliau. Tačiau visos šitos dainos apie atleidimą nepadėjo. Ji pabandė kitą būdą — apsivilko treningą, paleido visu garsu vaikystės dainas, tokias kaip *Tears for Fears* „Rėk", *The Hold Steady* atliekamą „Pirmąją naktį" ir *Eminem* „Prarask save".

Jos taip pat negelbėjo. Ji niekaip negalėjo išmesti iš galvos Edo Greisono žodžių...

„Jei galėtumėte grįžti *į praeitį ir surasti Arijaną Nasbro...*"

Ji tai padarytų. Be jokios abejonės. Vendė grįžtų į praeitį, sumedžiotų tą kalę, nukirstų jai galvą ir šoktų apie jos tebetrūkčiojantį kūną.

Mintis maloni, tačiau kas iš to.

Vendė patikrino savo elektroninį paštą. Laikydamasis duoto žodžio, Denas Merseris buvo atsiuntęs jai susitikimo antrai valandai koordinates: adresą Vykertaune, Naujojo Džersio valstijoje. Ji niekada nebuvo apie tokią vietą girdėjusi. Susirado maršrutą iki jos per „Google". Užtruks valandą. Puiku. Ji dar turėjo beveik keturias.

Vendė palindo po dušu ir apsirengė. Laiškas. Tas prakeiktas laiškas. Nubėgo laiptais žemyn ir pasiraususi tarp šiukšlių rado paprastą baltą voką. Jos akys ištyrinėjo rašyseną, tarsi ji galėtų ką nors pasakyti. Tačiau ji nieko nesakė. Vietoje specialaus peilio laiškams atplėšti tiko ir virtuvinis. Vendė ištraukė iš voko du liniuoto bloknoto užrašams lapus, visiškai baltus, tokius pačius, į kokius ji rašydavo mokykloje.

Vendė neatsisėsdama perskaitė Arijanos Nasbro laišką — kiekvieną jo pragariškai šlykštų žodį — tiesiog stovėdama virtuvėje prie kriauklės. Jame nebuvo nieko nauja, jokių tikrų įžvalgų, nieko, tik visas tas egoistiškas šlamštas, brukamas nuo pat tos nelemtosios dienos. Visos banalybės, seilėti sentimentai, nuvalkioti pasiteisinimai... visi jie buvo čia išvardyti ir pateikti kaip to, kas įvyko, priežastys. Kiekvienas žodis raižė ją it skustuvo ašmenys. Arijana Nasbro kalbėjo apie „savo naujojo *aš* daigus", apie „pasitaisymą", „prasmės paieškas" ir „dugno pasiekimą". Niekinga. Ji net turėjo įžūlumo kalbėti apie „blogus dalykus, patirtus savo gyvenime, ir tai, kaip ji išmoko atleisti", „apie atleidimo stebuklą" ir kaip ji norinti padovanoti tą „stebuklą kitiems, tokiems kaip jūs su Čarliu".

Matant, kad ta moteris parašė jos sūnaus vardą, Vendę apėmė nenusakomas įniršis.

„Aš visada liksiu alkoholikė", savo aitraus laiško pabaigoje pareiškė Arijana Nasbro. Dar vienas *aš*. *Aš* padarysiu, *aš esu*, *aš* noriu. Laiškas jais mirgėte mirgėjo.

Aš, aš, aš.

„Dabar aš žinau, kad esu netobula būtybė, verta atleidimo."

Vendei pasidarė šlykštu.

Ir tada paskutinė laiško eilutė.

„Tai mano trečias laiškas jums. Prašau, atsiliepkite, kad galėtų prasidėti gijimas. Telaimina jus Dievas."

Na, palauk, pamanė Vendė, aš atsiliepsiu. Nieko, po velnių, nelaukdama.

Ji pasičiupo raktus ir išlėkė prie savo automobilio. Įvedė atgalinį adresą nuo voko į globalią padėties nustatymo sistemą ir pasuko laikinosios prieglaudos, kur šiuo metu gyveno Arijana Nasbro, link.

Laikinoji prieglauda buvo Niubrunsvike, normaliai važiuojant už valandos kelio, tačiau koja be paliovos spausdama pedalą Vendė jį įveikė per mažiau nei keturiasdešimt penkias minutes. Įdūmusi automobiliu į stovėjimo vietą, ji veržte įsiveržė pro paradines duris. Moteriai registratūroje pranešė savo pavardę ir pasakė norinti pasimatyti su Arijana Nasbro. Registratorė paprašė jos prisėsti ir palaukti. Padėkojusi Vendė patikino verčiau pastovėsianti.

Netrukus pasirodė Arijana Nasbro. Vendė jos nebuvo mačiusi septynerius metus, nuo teismo dėl netyčinio nužudymo autoavarijos metu. Arijana tada atrodė išsigandusi, kelianti pasigailėjimą, susigūžusi, nuleidusi pečius, pelės pilkumo plaukais, be paliovos mirkčiojanti, tarsi iš bet kurios pusės lauktų antausio.

Šita moteris, iš kalėjimo išėjusi Arijana Nasbro, buvo visiškai kitokia. Plaukai trumpai kirpti ir balti. Ji stovėjo tiesiai, ramiai ir nenusuko akių sutikusi Vendės žvilgsnį. Arijana Nasbro atkišo ranką ir tarė:

— Ačiū, kad atvykai, Vende.

Vendė rankos nepadavė.

— Aš atvažiavau ne dėl tavęs.

Arijana nedrąsiai nusišypsojo.

— Gal einame pasivaikščioti?

— Ne, Arijana, aš nenoriu eiti pasivaikščioti. Savo laiškuose —

pirmuose dviejuose, į kuriuos neatsiliepiau, tačiau, regis, tu užuominų nesupranti — klausei manęs, kaip galėtum išpirkti kaltę.

— Taip.

— Atvažiavau čia pasakyti tau štai ką: nesiųsk man savo egoistiškų Anoniminių alkoholikų klubo nesąmonių. Man tai nerūpi. Aš nenoriu tau atleisti, kad galėtum pasveikti, išgyti ar kaip ten, po velnių, tai vadini. Manęs visai nedomina, kad tau būtų geriau. Tai ne pirmas kartas, kai bandei dalyvauti Anoniminių alkoholikų klube, ar ne?

— Ne, — atsakė Arijana Nasbro aukštai iškelta galva, — ne pirmas.

— Prieš nužudydama mano vyrą, bandei tai du kartus, tiesa?

— Teisingai, — atsakė ji kaip įmanydama ramiau.

— Ar anksčiau buvai pasiekusi Aštuntąjį žingsnį?

— Buvau. Tačiau šį kartą viskas kitaip, kadangi...

Vendė pakėlusi ranką ją nutraukė.

— Man vis tiek. Tai, kad šį kartą viskas gali būti kitaip, man — nulis. Man nerūpi nei tu, nei tavo pasveikimas, nei Aštuntasis žingsnis, tačiau jei iš tikrųjų nori išpirkti kaltę, tai siūlau išeiti į lauką, palaukti ant šaligatvio krašto ir mestis po pirmu pravažiuojančiu autobusu. Žinau, skamba šiurkščiai, tačiau jei būtum taip pasielgusi, kai paskutinįjį kartą pasiekei Aštuntąjį žingsnį — jei koks nors kitas tavo nuskriaustas žmogus, kuriam siuntei tą patį *aš, aš, aš* mėšlą, užuot atleidęs, būtų pasakęs tau taip padaryti — galbūt, tiesiog gal būtum paklausiusi ir pasidariusi sau galą, o mano Džonas būtų gyvas. Aš turėčiau vyrą, Čarlis — tėvą. Štai kas iš tikrųjų svarbu. Ne tu. Ne tavo pusės metų vakarėliai be alkoholio Anoniminių alkoholikų klube. Ne tavo dvasinė kelionė į blaivybę. Todėl, Arijana, jei iš tikrųjų nori išpirkti savo kaltę, vieną kartą liaukis save statiusi į pirmą vietą. Ar tu išgydyta — visiškai, šimtu procentų tikra, kad daugiau neimsi į burną nė lašo?

— Iki galo niekada nepasveiksi, — atsakė Arijana.

— Taip, aišku, vėl tos Anoniminių alkoholikų nesąmonės. Negalime būti tikri dėl rytdienos ir taip toliau, ir panašiai. Aš tau tuoj pasakysiu, kaip tu gali išpirkti kaltę. Liaukis rašiusi tuos laiškus, kalbėjusi apie save Anoniminių alkoholikų grupėje, nustok gyventi tik šia diena. Verčiau padaryk vieną dalyką, kuris užtikrins, kad daugiau niekada nenužudysi dar vieno vaiko tėvo: palauk autobuso ir ženk tiesiai prieš jį. Priešingu atveju palik mane ir mano sūnų, po velnių, ramybėje. Mes tau niekada neatleisime. Nieku gyvu. Tik tokia egoistė ir išsigimėlė kaip tu gali galvoti, kad turėtume tai padaryti, kad kas ne kas, o būtent tu galėtum pasveikti.

Tai išdėjusi, Vendė apsisuko, nužingsniavo atgal prie automobilio ir užvedė variklį.

Su Arijana Nasbro baigta. Dabar laikas susitikti su Denu Merseriu.

6

Marsė Makveid įsitaisė ant sofos šalia Tedo. Priešais juos sėdėjo Frenkas Tremontas, Esekso apygardos detektyvas, pasiruošęs padaryti kassavaitinį pranešimą apie bylos tyrimo dėl jos dingusios dukters naujienas. Marsė jau iš anksto žinojo, ką jis pasakys.

Frenkas Tremontas vilkėjo kaštoninės spalvos kostiumą, buvo pasirišęs aptrintą kaklaraištį, kuris atrodė taip, tarsi keturis mėnesius būtų gulėjęs susuktas į gniužulą. Jis buvo šešiasdešimties su viršum, netoli pensijos, veide tokia viską mačiusio ir pavargusio žmogaus veido išraiška, kuri būdinga visiems, kas per ilgai dirba tokį patį darbą. Kai Marsė iš pradžių apie jį pasiklausinėjo, išgirdo kalbas, kad geriausi Frenko laikai jau, galimas daiktas, praeityje ir kad jis darbe stumia paskutiniuosius savo mėnesius.

Tačiau Marsė viso to nepastebėjo, ir Tremontas bent jau buvo vis dar čia, vis dar lankėsi pas juos, palaikė ryšį. Su juo buvodavo

ir kiti, federaliniai agentai, dingusių žmonių paieškos specialistai ir įvairiausi teisėsaugos pareigūnai. Jų skaičius per tas devyniasdešimt tris dienas vis mažėjo, kol galiausiai liko tik šitas vienišas senstelėjęs policininkas klaikiu kostiumu.

Anksčiau Marsė bandydavo atitraukti savo mintis siūlydama visokiausiems pareigūnams kavos ir sausainių. Dabar jau tokio preteksto nebuvo. Frenkas Tremontas sėdėjo priešais juos, tuos akivaizdžiai kenčiančius tėvus, jų dailiame priemiesčio name ir — Marsė žinojo — mintyse klausė savęs, kaip jiems ir vėl pasakyti, kad neturi jokių naujienų apie jų dingusią dukterį.

— Man labai gaila, — prabilo Frenkas Tremontas.

Kaip ji ir laukė. Tarsi pagal scenarijų.

Marsė stebėjo, kaip Tedas atsilošia. Jis užvertė galvą į viršų, tankiai mirkčiodamas, kad nepravirktų. Ji žinojo, kad Tedas yra geras, nuostabus žmogus, puikus vyras, tėvas ir šeimos maitintojas. Tačiau, kaip paaiškėjo, jis nebuvo labai stiprus žmogus.

Marsė nenuleido nuo Tremonto akių.

— Tai kas toliau? — pasiteiravo ji.

— Ieškome, — atsiliepė jis.

— Kaip? — paklausė Marsė. — Turiu galvoje, ko dar galima imtis?

Tremontas pravėrė burną, stabtelėjo ir vėl susičiaupė.

— Aš nežinau, Marse.

Tedas Makveidas daugiau negalėjo sulaikyti ašarų.

— Negaliu suprasti, — jau nežinia kelintą kartą pakartojo jis. — Kaip jūs galite ničnieko nesurasti?

Tremontas nieko neatsakė.

— Su šiuolaikinėmis technologijomis, visomis mokslo naujovėmis ir internetu...

Tedo balsas nutrūko. Jis papurtė galvą. Jis negalėjo suprasti. Vis dar. Marsė jau suprato. Niekas taip nesidaro. Prieš dingstant Heilei, jie buvo tipiška naivi amerikiečių šeima, kurios žinios (kartu ir tikė-

jimas) apie teisėsaugos pareigūnus rėmėsi nuo pat vaikystės žiūrėtais televizijos serialais, kur visos bylos būdavo ištiriamos. Išpuoselėti aktoriai suranda plauką, piršto atspaudą arba odos žvynelį, padeda po mikroskopu ir *presto** — atsakymas iškyla į dienos šviesą prieš pat valandos pabaigą. Tačiau tai nebuvo tikrovė. Tikrovė, kaip Marsė dabar žinojo, aiškiau matyti per naujienas. Pavyzdžiui, Kolorado policija iki šiol nerado tos mažosios grožio karalienės Džonbenet Ramsi žudiko. Marsė prisiminė antraštes apie tai, kad Elizabetė Smart, daili keturiolikmetė mergina, vieną naktį buvo pagrobta iš savo miegamojo. Žiniasklaida trimitavo apie tą pagrobimą, visas pasaulis sukluso, žmonių akys buvo nukreiptos į tai, kaip policija ir FTB agentai, ir visi tie nusikaltimo vietos „ekspertai" šukuoja Elizabetos namus Solt Leik Sityje, ieškodami siūlo galo — tačiau dar daugiau nei devynis mėnesius niekam neatėjo į galvą patikrinti kvanktelėjusio benamio, kuris įsivaizdavo esantis Dievas, dirbusio tuose namuose, nors Elizabetos sesuo ir matė jį tą naktį. Jei parodytum tai per „CSI kriminalistus" arba „Įstatymas ir tvarka", žiūrovas sviestų pultelį į šoną, tvirtindamas, kad tai „nerealistiška". Tačiau kad ir kiek televizija saldintų tikrovę, tokie dalykai nutikdavo nuolat.

Tikrovė, kaip dabar Marsė žinojo, buvo tokia, kad net paskutinis kvailys už padarytus sunkius nusikaltimus išsisukdavo nuo teisėsaugos.

Tiesa yra ta, kad nei vienas iš mūsų nesame saugūs.

— Gal turite man papasakoti ką nors naujo? — dėl visa ko pasiteiravo Tremontas. — Bet ką?

— Mes jums viską papasakojome, — tarė Tedas.

Tremontas, šiandien kaip niekada kalta veido išraiška, linktelėjo.

— Mes turėjome tokių bylų kaip ši, kur dingusi paauglė tiesiog imdavo ir pasirodydavo. Jai reikėjo nuleisti garą arba gal slaptai susitikinėjo su vaikinu.

It. *presto* — čia: vienas du.

Jis jau bandė įteigti tai anksčiau. Frenkas Tremontas, kaip ir visi, įskaitant Tedą ir Marsę, norėjo tikėti, kad tai buvo pabėgimas iš namų.

— Buvo dar viena tokia paauglė iš Konektikuto, — tęsė Tremontas. — Susidėjo su netikusiu vaikinu ir pabėgo iš namų. Po trijų savaičių grįžo namo.

Tedas linktelėjo ir pasisuko į Marsę, tikėdamasis, kad ji palaikys jo viltį. Marsė bandė nutaisyti linksmesnį veidą, tačiau niekaip nepajėgė. Tedis nusisuko it nuplikytas ir atsiprašęs pakilo.

Keista, pagalvojo Marsė, kad ji iš visų mato tai aiškiausiai. Žinoma, jokie tėvai nenori apie save galvoti kaip apie tokius nemokšas, kurie galėtų nepastebėti paauglę esant tokią nelaimingą arba sutrikusią, jog ji ryžtasi trims mėnesiams pabėgti iš namų. Policija išpūtė kiekvieną nesėkmę jos tik prasidėjusiame gyvenime: taip, Heilė nepateko į Virdžinijos universitetą, kurį buvo įrašiusi pirmuoju numeriu; taip, nelaimėjo klasės esė konkurso ar stipendijos sustiprintai Amerikos istorijos, literatūros ir integruotųjų menų studijų programai. Ir taip, gal ji neseniai ir išsiskyrė su vaikinu. Na ir kas? Panašių dalykų būtum galėjęs pasakyti apie kiekvieną paauglį.

Marsė žinojo tiesą, nuo pat pirmos dienos. Pasak direktoriaus Zecherio, jos dukteriai kažkas atsitiko. Kažkas bloga.

Tremontas sėdėjo ir nesijudino — nežinojo, ką daryti.

— Frenkai? — kreipėsi į jį Marsė.

Jis pažvelgė į ją.

— Noriu jums kai ką parodyti.

Marsė išsitraukė nuotrauką su Peliuku Mikiu, rastą savo dukters spintelėje, ir jam padavė. Tremontas neskubėdamas, nepaleisdamas nuotraukos iš rankų ją apžiūrėjo. Kambaryje buvo tyku. Net girdėjosi švokščiantis jo alsavimas.

— Šita nuotrauka daryta trys savaitės iki Heilės dingimo.

Tremontas tyrinėjo nuotrauką, tarsi joje galėtų slypėti raktas į Heilės dingimą.

— Prisimenu. Jūsų šeimos kelionė į „Disnėjaus pasaulį“.

— Pažiūrėkite į jos veidą, Frenkai.

Jis pakluso ir įbedė akis į nurodytą vietą.

— Manote, kad mergaitė su tokia šypsena tiesiog imtų ir niekam nepasakiusi nuspręstų pabėgti iš namų? Ar tikrai manote, kad ji pati paspruko iš namų ir jai užtenka nuovokos niekada nesinaudoti savo „iPhone“, bankomatu ar kreditine?

— Ne, — atsakė Frenkas, — nemanau.

— Prašau, ieškokite toliau, Frenkai.

— Ieškosiu, Marse. Pažadu.

Jei žmonės galvoja apie Naujojo Džersio šalutinius kelius, tai paprastai apie Gardensteito bulvarą su jo apgriuvusių sandėlių, apleistų kapinių ir aptriušusių sublokuotų namų maišalyne arba apie Naujojo Džersio mokamą greitkelį su jo gamyklomis, kaminais ir milžiniškais industriniais kompleksais, primenančiais košmarišką filmo „Terminatorius“ ateities peizažą. Jie nepagalvoja apie 15-ąjį kelią Sasekso apygardoje, aplink jį plytinčias dirbamas žemes, senas gyvenvietes, įsikūrusias prie ežerų, daržines, aikštynus, seną žemesniosios lygos beisbolo stadioną.

Vadovaudamasi Deno Merserio duotais nurodymais, Vendė vyko 15-uoju keliu, kol pasiekė 206-ąjį, tada pasuko dešinėn į žvyrkelį, pravažiavo pro daiktų saugojimo paslaugas teikiančios įmonės kompleksą ir pasiekė gyvenamųjų priekabų, namelių ant ratų, parką Vykertaune. Nedidelėje aikštelėje nebuvo matyti jokio judėjimo, ji atrodė taip vaiduokliškai, jog kone tikėjaisi išvysti vėjyje besisupančias surūdijusias vaikiškas sūpuokles. Stovėjimo vietos buvo išdėstytos kvadratiškai. D eilės 7-oji vieta buvo tolimajame parko kampe, netoli tinklinės tvoros.

Išlipusi iš automobilio Vendė buvo nustebinta čia tvyrančios tylos. Nė garselio. Žeme nesirito jokie vėjaričiai augalai, kaip būna

vesternuose, tačiau tikrai būtų tikę. Visas parkas atrodė kaip koks poapokaliptinis miestas, kur buvo numesta bomba ir visi gyventojai garuote išgaravo. Ant ištiestų skalbinių virvių nebuvo nė vieno drabužio. Ant žemės mėtėsi suplėšytos sulankstomosios kėdės. Kepsninės ir smėlio žaislai atrodė taip, tarsi juos kažkas būtų palikęs vyksmo viduryje.

Vendė patikrino mobiliojo telefono ryšio indikatorių. Nei vienos padalos. Nuostabu. Ji pasilipo per du keramzitbetonio blokelių laiptelius ir sustojo prie gyvenamosios priekabos durų. Vidinis balsas — racionalus, primenantis, kad ji yra mama, ne didvyrė — sakė jai nebūti paikai ir pasišalinti. Ji dar būtų ilgiau svarsčiusi, ką daryti, tačiau staiga tinklinės durys atsidarė ir tarpduryje pasirodė Denas Merseris.

Pamačiusi jo veidą, ji žengtelėjo atgal.

— Kas jums atsitiko?

— Užeikite, — ištinusiu žandu sumurmėjo Denas Merseris.

Jo nosis buvo suknežinta, veidas nusėtas mėlynėmis, tačiau tai nebuvo baisiausia. Baisiausią įspūdį darė spiečius išdegintų rutuliukų ant jo rankos ir veido. Vienas atrodė taip, tarsi būtų pradegintas kiaurai skruostą.

Ji parodė ranka į vieną iš tų apskritimų.

— Čia jums padarė su cigarete?

Jis vargais negalais patraukė pečiais.

— Pasakiau, kad mano priekaba — nerūkymo zona, tai supyko.

— Kas?

— Juokauju. Dėl tos nerūkymo zonos.

— Taip, supratau. Kas jus užpuolė?

Denas Merseris tik papurtė galvą ir numojo ranka.

— Gal užeikit?

— O gal pasiliekam čia?

— Jėzau, Vende, nejaugi su manimi jaučiatės nesaugiai? Kaip tiesiai šviesiai rėžėte anksčiau, jūs vargu ar mano skonio.

— Vis dėlto, — nenusileido ji.

— Dabar tikrai nelabai trokštu būti lauke, — tarė jis.

— Aš reikalauju.

— Tada viso gero. Dovanokite, kad tuščiai priverčiau atvažiuoti tokį kelią.

Denas uždarė duris ir dingo viduje. Vendė akimirką luktelėjo, bandydama priversti jį prisipažinti blefuojant. Tačiau nieko neišdegė. Pamiršusi ankstesnius įspėjamus vidinius balsus — neatrodė, kad tokios būklės jis galėtų jai ką nors padaryti — Vendė atidariusi duris žengė į vidų. Denas buvo kitame priekabos gale.

— Jūsų plaukai, — tarė ji.

— Kas?

Deno plaukai, anksčiau kaštoniniai, garbanoti, dabar buvo klaikiai gelsvos spalvos, nors gal kas juos ir būtų galėjęs pavadinti šviesiais.

— Pats dažėtės?

— Ne, nuėjau pas Dionne, savo mėgstamiausią Niujorko kirpėją.

Ji vos neprajuko į tokius Deno žodžius.

— Jums tikrai tinka.

— Žinau. Atrodau, tarsi būčiau nužengęs iš devinto dešimtmečio glamūrinio roko vaizdo klipo.

Denas pasitraukė dar toliau nuo durų, į tolimiausią priekabos kampą, tarsi norėdamas paslėpti mėlynes ant veido. Vendė paleido duris ir jos trinktelėdamos užsivėrė. Viduje tvyrojo prietema, įžambiai skrodžiama pro langą krintančių saulės spindulių. Ant grindų prie jos buvo patiestas aptrintas linoleumas, tačiau tolimąją patalpos pusę dengė oranžinis, prastai iš kiliminės dangos iškirptas gauruotas kilimas, kuris būtų rėžęs akį net didžiausiam avangardistui.

Denas kampe atrodė mažas, susikūprinęs ir palūžęs. Jai buvo keista ir baisiai pykdė faktas, kad ji bandė sukurti siužetą apie Deną Mercerį ir jo „gerus darbus" likus maždaug metams, iki jos paspęsti spąstai atskleidė jo tikruosius polinkius. Prieš tai Denas atrodė esan-

tis ta balta varna — tikras gerietis, žmogus, iš tiesų norintis pasaulyje kažką pakeisti ir, tai labiausiai stebino, nesiejantis to troškimo su savęs išaukštinimu.

Ji — ar turės drąsos tai pripažinti — užkibo ant šito kabliuko. Denas buvo išvaizdus vyras neklusniais kaštoniniais plaukais ir tamsiai mėlynomis akimis ir mokėjo pažvelgti į tave taip, tarsi būtum vienintelis žmogus pasaulyje. Jis turėjo prikaustantį žvilgsnį, šarmo, saviironijos, ir ji matė, kaip tiems vargšams vaikams iš globos namų tai patiko.

Tačiau kaip ji, skeptiška iki kaulų smegenų žurnalistė, nesugebėjo jo permatyti?

Ji net — vėlgi, ar išdrįs tai pripažinti, net sau — tikėjosi, kad jis pakvies ją kur nors nueiti. Jam pažvelgus į Vendę, jos kūnu it elektra perėjo tie potraukio iš pirmo žvilgsnio šiurpuliukai, ir ji buvo tikra, kad šitas jausmas buvo abipusis.

Dabar apie tai galvojant, švelniai tariant, nukrato šiurpas.

Iš savo vietos kampe Denas bandė į ją žiūrėti tokiu pat magnetizuojančiu žvilgsniu, tačiau ji nieko nejuto. Ta graži tyra regimybė, kuri prieš tai ją apmulkino, dabar buvo sudužusi į šipulius. Tai, kas liko jos vietoje, buvo apgailėtina, ir net dabar, net turint galvoje visa tai, ką ji žinojo, Vendės vidinis balsas bylojo, kad jis tiesiog negali būti toks pabaisa, koks taip akivaizdžiai yra.

Tačiau, deja, tai nesąmonė. Ją šitas apgavikas ėmė ir išdūrė — ir tiek. Visas jo kuklumas tebuvo tikrąjį „aš" dengianti širma. Vadink tai instinktu, moteriška intuicija ar šeštuoju jausmu — kai tik Vendė jo paklausydavo, visada šaudavo pro šalį.

— Aš to nepadariau, Vende.

Vėl *aš*. Na ir dienelė.

— Aha, tu man jau sakei tai telefonu, — pratarė ji. — Gal teiktumeis paaiškinti smulkiau?

Jis atrodė sutrikęs, nežinantis, ką toliau sakyti.

— Nuo pat mano suėmimo šniukštinėji apie mane, tiesa?

— Na ir ką?

— Kalbėjaisi su vaikais globos namuose, taip? Su keliais?

— Koks skirtumas?

— Su keliais, Vende?

Ji puikiai nutuokė, kur link jis kreipia.

— Keturiasdešimt septyniais, — atsakė ji.

— Kiek iš jų tvirtino, kad juos prievartavau?

— Nulis. Viešai. Tačiau buvo keli anoniminiai pranešimai.

— Anoniminiai pranešimai, — pakartojo Denas. — Turi galvoje tuos anoniminius tinklaraščius, kuriuos gali parašyti bet kas, įskaitant ir tave.

— Arba išgąsdintas vaikas.

— Tu pati iki galo netiki tais tinklaraščiais, priešingu atveju būtum paskelbusi apie tai eteryje.

— Tai vargiai įtikina, kad tu nekaltas, Denai.

— Keista.

— Kas?

— Aš maniau, kad būna atvirkščiai — nekaltas, kol neįrodyta priešingai.

Vendė susilaikė neužvertusi akių į viršų. Ji nenorėjo žaisti šito žaidimo. Laikas truputį pakeisti plokštelę.

— Žinai, ką dar išsiaiškinau šniukštinėdama apie tave?

Denas Merseris, atrodo, dar labiau atsitolino nuo jos, visiškai įsigūždamas į kampą.

— Ką?

— Nieko. Nei draugų, nei šeimos, jokių tikrų žmogiškų santykių. Išskyrus tavo buvusią žmoną Dženą Vyler ir globos namus, tu atrodai kone vaiduoklis.

— Mano tėvai mirė, kai buvau dar paauglys.

— Taip, aš žinau. Tu užaugai Oregono globos namuose.

— Na ir ką?

— Tą, kad tavo biografijoje daug tuščių vietų.

— Mane pakišo, Vende.

— Teisingai. Tačiau pasirodei name, kur buvo paspęsti spąstai, tiksliai nurodytu laiku, taip?

— Maniau, kad einu pas patekusią į bėdą mergaitę.

— Didvyris. Ir tu tiesiog įėjai tiesiai pas ją į namus?

— Čyna mane pakvietė.

— Jos vardas buvo Debora, ne Čyna. Ji televizijos stoties praktikantė. Koks sutapimas, tačiau jos balsas skamba taip, kaip tavo paslaptingosios mergaitės.

— Balsas sklido iš tolo, — tarė jis. — Juk tai buvo tavo paspęsti spąstai, ar ne? Tarsi ji būtų ką tik išėjusi iš dušo?

— Suprantu. Tu pamanei, kad tai buvo mergaitė iš tavo globos namų, vardu Čyna, teisingai?

— Taip.

— Žinoma, Denai, aš ieškojau šitos Čynos, tavo paslaptingosios mergaitės. Kad sudėtume visus taškus ant „i". Pasodinome tave su mūsų portretų piešėju.

— Žinau.

— Ir žinai, kad rodžiau tą portretą po visą kvartalą — ką jau kalbėti apie kiekvieną tavo globos namų darbuotoją ir gyventoją. Niekas jos nepažįsta, nėra akyse regėjęs, ničnieko.

— Juk sakiau tau. Ji atėjo pas mane konfidencialiai.

— Tau paranku taip teigti. Ir kažkas tavo namuose pasinaudojo nešiojamuoju kompiuteriu ir išsiuntė tuos siaubingus laiškelius?

Jis nieko neatsakė.

— Ir — Denai, man čia pravers ir tavo pagalba — kažkas atsisiuntė į jį tas nuotraukas, teisingai? A, ir kažkas — jei tikėtume tavo advokatu, galbūt aš — paslėpė šlykščias vaikų nuotraukas tavo garaže.

Denas Merseris priveiktas užsimerkė.

— Žinai, ką tau reikėtų padaryti, Denai? Dabar, kai esi laisvėje, kai įstatymo ranka tavęs negali pasiekti, tau reikėtų pasiieškoti pagalbos. Nueiti pas gydytoją.

Denas papurtė galvą ir išspaudė šypseną.

— Ką?

Jis pakėlė į ją akis.

— Vende, gaudei pedofilus dvejus metus. Negi nežinai?

— Ko nežinau?

Jis sušnabždėjo iš kampo:

— Pedofilų neišgydysi.

Vendė pajuto nugara nubėgantį šaltuką. Tą pačią akimirką priekabos durys staiga su trenksmu atsidarė.

Vendė vos spėjo atšokti atgal, kad jos neatsitrenktų į ją. Į vidų įsmuko vyras, užsimaukšlinęs slidinėjimo kaukę. Jo dešinėje rankoje buvo pistoletas.

Denas iškėlė rankas, žengtelėjo dar vieną žingsnį atgal.

— Ne...

Vyras su slidinėjimo kauke nukreipė pistoletą į jį. Vendė atatupsta metėsi slėptis, ir tada vyras su slidinėjimo kauke šovė.

Be jokio įspėjimo, jokio paliepimo Denui nejudėti ar pakelti rankas — nieko panašaus. Tiesiog šnypščiantis trumpas šūvio trinktelėjimas.

Denas pasisuko ir plojosi veidu į grindis.

Vendė sukliko. Ji parkritusi prisiplojo prie grindų už senos sofos, tarsi ši galėtų apsaugoti nuo kulkų. Pro jos apačią matė gulintį Deną. Jis nejudėjo. Aplink galvą, nudažydamas kilimą, plėtėsi kraujo klanas. Egzekutorius perėjo kambarį. Ramiai, nerūpestingai, tarsi pasivaikščiodamas po parką. Jis sustojo prie tysančio Deno ir nusitaikė jam į galvą.

Būtent tada Vendė pastebėjo laikrodį.

Tai buvo „Timex“ su viena tų tamprių apyrankių. Lygiai toks, kokį nešiojo jos tėtis. Kelioms akimirkoms prieš jos akis viskas tarsi sustingo. Ūgis, dabar matė Vendė, atitiko. Taip pat ir kūno sudėjimas. Pridėjus dar laikrodį.

Tai buvo Edas Greisonas.

Jis paleido dar du šūvius Denui į galvą — du dunkstelėjimai, tarsi būtų smogęs buku daiktu. Deno kūnas patrūkčiojo nuo kulkų kirčių. Vendę užvaldė panika, kuriai ji kaip įmanydama bandė nepasiduoti. Dabar svarbiausia — išlaikyti blaivią galvą.

Dvi galimybės.

Pirmoji — pasikalbėti su Greisonu. Įtikinti jį, kad yra jo pusėje.

Antroji — sprukti. Pulti prie durų, nubėgti prie savo automobilio ir dingti iš čia.

Abi galimybės turėjo savų silpnų vietų. Pavyzdžiui, pirmoji: ar Greisonas ja patikės? Ji vos prieš kelias valandas atsuko jam nugarą, tiesą sakant, jam pamelavo ir dabar slapta susitiko su Denu Merseriu, kuris ką tik jos akyse buvo šaltakraujiškai nušautas...

Pirmoji galimybė neatrodė labai viliojanti, todėl liko...

Ji metėsi prie atdarų durų.

— Stok!

Pasilenkusi ji veikiau išgriuvo, nei išbėgo pro duris.

— Palauk!

Nė už ką, pagalvojo Vendė. Ji kūliavirsčiais išsirito į saulės nutviekstą aikštelę. Nesustok, paliepė sau. Tik nelėtink tempo.

— Gelbėkit! — sukliko ji.

Tyla. Parke buvo vis taip pat tuščia, kaip iššluota.

Edas Greisonas iššoko paskui ją pro duris. Jo rankoje vis dar buvo pistoletas. Vendė nesustodama bėgo tolyn. Kitos gyvenamosios priekabos buvo per daug toli, kad spėtų jas pasiekti.

— Gelbėkit!

Šūviai.

Vienintelė vieta, kur galėjo pritūpti ir pasislėpti, buvo jos automobilis. Vendė pasileido prie jo. Dar vienas šūvių pliūpsnis. Ji nėrė už automobilio, tapusio jos priedanga. Dureles buvo palikusi neužrakintas.

Surizikuoti ar ne?

Argi buvo koks nors kitas pasirinkimas? Likti čia ir leistis jo surandamai ir nušaunamai?

Panaršiusi kišenėje Vendė išsitraukė signalizacijos pultelį. Laimei, kai Čarlis gavo savo vairuotojo pažymėjimą, išprašė įsitaisyti nuotolinį užvedimą, kad šaltais žiemos rytais galėtų užkurti variklį ir prišildyti automobilį neišeidami iš virtuvės. Ji, žinoma, dėl šito malonumo tik dūsavo — matai, jos lepūnėlis sūnelis negali ištverti nė keleto minučių šaltyje. Dabar norėjosi jį už tai išbučiuoti.

Variklis užsivedė.

Vendė atidarė dureles ir palenkusi galvą įsirangė vidun. Tada žvilgtelėjo pro langą. Ginklas buvo nukreiptas tiesiai į automobilį. Ji staigiai pasilenkė.

Vėl nuaidėjo šūviai.

Ji laukė, kada dzingtelės dūžtantis stiklas. Nieko. Dabar nėra kada dėl to sukti galvos. Gulėdama ant šono, Vendė įjungė pavarą. Automobilis pajudėjo. Kairiąja ranka paspaudė akceleratorių ir aklosiomis nuvažiavo. Pasiutiškai vylėsi, kad į nieką neatsitrenks.

Praslinko dešimt sekundžių. Kiek ji per tą laiką galėjo nuvažiuoti?

Pakankamai, sumetė ji.

Vendė atsitiesė ir įsmuko į vairuotojo vietą. Galinio vaizdo veidrodėlyje buvo matyti, kaip kaukėtas Greisonas iškėlęs pistoletą bėga jos link.

Vendė nuspaudė iki dugno akceleratorių, kad net galva loštelėjo atgal, ir važiavo, kol galinio vaizdo veidrodėlyje jau nieko nebuvo. Ji čiupo savo mobilųjį — vis dar jokių ryšio padalų. Surinko 911, vis tiek paspaudė „Skambinti“, tačiau, nepaisant savo pastangų, išgirdo pyptelėjimą, pranešantį, kad RYŠYS NEGALIMAS. Ji nuvažiavo dar mylią. Vis dar jokio ryšio. Vendė įsuko į 206-ąjį kelią ir pamėgino vėl. Nieko.

Dar už trijų mylių skambutį sujungė.

— Dėl kokio pobūdžio skubaus atvejo skambinate?

— Noriu pranešti apie šaudymą.

7

Kol Vendė apsisukusi grįžo atgal prie namelio ant ratų, trys Sasekso policijos ekipažai jau buvo įvykio vietoje. Vienas pareigūnas juosė aplink ją „Stop" juostą.

— Jūs ta ponia, kuri mums paskambino? — pasiteiravo pareigūnas.

— Taip.

— Jums nieko nenutiko, madam?

— Ne, nieko.

— Gal jums reikia kokios nors medicinos pagalbos?

— Ne, viskas gerai.

— Telefonu sakėte, kad nusikaltėlis buvo ginkluotas?

— Taip.

— Ir kad jis buvo vienas?

— Taip.

— Prašau eiti su manimi.

Jis palydėjo ją iki patrulinio automobilio ir atidarė galines dureles. Ji delsė lipti.

— Tai jūsų saugumui, madam. Nebijokite, jūs nesuimta.

Ji įsmuko ant galinės sėdynės. Pareigūnas uždarė duris ir pats įsitaisė vairuotojo vietoje. Variklio neužvedė ir berte apibėrė ją klausimais. Retkarčiais vis pakeldavo ranką, sustabdydamas ją, ir perduodavo per radijo stotelę jos žodžius, kaip Vendė suprato, kitam pareigūnui. Ji papasakojo jam viską, ką žinojo, įskaitant savo įtarimus, kad nusikaltėlis buvo Edas Greisonas.

Praėjo daugiau nei pusvalandis, kai prie automobilio prisiartino kitas pareigūnas, šįkart galingo stoto, pusantro šimto kilogramų juodaodis milžinas. Jo margi atsagstyti marškinėliai normalaus sudėjimo žmogui būtų atstoję suknelę. Jis atidarė galines dureles.

— Ponia Tains, aš esu Sasekso apygardos policijos departamento šerifas Mikis Volkeris. Gal malonėtumėte išlipti iš automobilio?

— Jūs jį sučiupote?

Volkeris nieko neatsakė. Jis nukrypavo prie įėjimo į gyvenamųjų priekabų parką. Vendė nuskubėjo iš paskos. Ji pamatė ir kitą pareigūną, apklausinėjantį žmogų berankoviais marškinėliais ir šortais.

— Šerife Volkeri?

Jis nesulėtino žingsnio.

— Taigi manote, kad tas žmogus su slidinėjimo kauke buvo Edas Greisonas?

— Taip.

— Ir kad jis atvyko po jūsų?

— Taip.

— Ar žinote, kokį automobilį jis vairuoja?

Ji pamąstė.

— Ne, nemačiau.

Volkeris linktelėjo, tarsi tokio atsakymo ir tikėjosi. Jie pasiekė priekabą. Volkeris pastūmė tinklines duris ir pasilenkęs įsispraudė vidun. Vendė sekė iš paskos. Ten jau buvo kiti du uniformuoti pareigūnai. Vendė pažvelgė į tą priekabos galą, kur buvo nukritęs Denas.

Tuščia.

Ji pasisuko į Volkerį.

— Jūs jau išgabenote kūną?

Tačiau ji jau žinojo atsakymą. Važiuodama čia neprasilenkė su jokia greitąja, teismo medicinos ekspertizės furgonu ar katafalku.

— Čia nebuvo jokio kūno, — atsiliepė jis.

— Nesuprantu.

— Taip pat nei Edo Greisono ar ko nors kito. Priekaboje viskas taip, kaip radome.

Vendė parodė ranka į tolimąjį kampą.

— Jis gulėjo ten. Denas Merseris. Aš neišsigalvojau.

Ji spoksojo į tą vietą, kur tysojo lavonas, galvodama: „O, ne, to negali būti.“ Galvoje šmėkštelėjo toji milijoną kartų matyta filmų scena — negyvas kūnas dingęs, moteris maldaujamai kartoja: *„Bet*

jūs turite manimi patikėti!", tačiau niekas netiki. Vendė, laukdama reakcijos, vėl nukreipė žvilgsnį atgal į stambųjį policininką. Ji tikėjosi skeptiškumo, tačiau Volkerio žodžiai ją nustebino.

— Žinau, kad neišsigalvojote, — tarė jis.

Ji jau buvo pasirengusi leistis į ilgą įrodinėjimą, tačiau dabar to neprireikė. Vendė laukė, ką jis dar pasakys.

— Įkvėpkite, — tarė Volkeris. — Ką nors užuodžiate?

Taip, ji užuodė.

— Parakas?

— Aha. Manau, gana šviežias kvapas. Be to, ana ten sienoje yra kulkos padaryta skylė. Perėjo kiaurai. Kulką radome įstrigusią lauke, keramzitbetonio bloke. Panašu, kad trisdešimt aštunto kalibro, tačiau tiksliau žinosime vėliau. Dabar norėčiau, kad apsidairytumėte po kambarį ir pasakytumėte, ar nuo to momento, kai išbėgote, čia kas nors pasikeitę.

Jis nutilo ir nerangiai mostelėjęs ranka pridūrė:

— Žinoma, išskyrus dingusį lavoną ir visa kita.

Vendė iš karto pastebėjo, kas buvo ne taip.

— Nėra kilimo.

Volkeris vėl linktelėjo, tarsi iš anksto būtų žinojęs, ką ji pasakys.

— Koks jis buvo?

— Oranžinis, gauruotas. Nušautas Merseris ant jo ir parkrito.

— Tas kilimas buvo patiestas kampe? Ten, kur jūs anksčiau rodėte?

— Taip.

— Leiskite jums kai ką parodyti.

Volkeris nedidelėje priekaboje užėmė galybę vietos. Jie perėjo patalpą, ir milžinas mėsingu pirštu dūrė į sieną. Vendė pamatė kulkos paliktą nedidelę taisyklingą skylę. Volkeris šniokšdamas pasilenkė prie tos vietos, kur gulėjo parvirtęs kūnas.

— Matote?

Grindys buvo nuklotos mažais oranžiniais kilimo gaureliais,

primenančiais smulkius traškučių su sūriu „Cheetos“ trupinėlius. Tai buvo puiku — įrodymas, kad ji sakė tiesą — tačiau šerifas norėjo parodyti ne tai. Ji žvilgsniu pasekė į tą vietą, kur rodė jo pirštas.

Kraujas.

Truputis kraujo. Tikrai ne visas, kurį jinai matė vos tik nušovus Deną Merserį. Tačiau pakankamai. Prie jo buvo prilipę dar šiek tiek oranžinio kilimo likučių.

— Turbūt prasisunkė pro kilimą, — pastebėjo Vendė.

Volkeris linktelėjo.

— Turime liudininką, kuris matė vyrą, dedantį susuktą kilimą į savo automobilio — juodo „Acura MDX“ su Naujojo Džersio numeriais — bagažinę. Jau paskambinome į transporto priemonių registrą dėl Edvardo Greisono, gyvenančio Fielone, Naujajame Džersyje. Jam priklauso juodas „Acura MDX“.

Iš pradžių režisieriai paleido laidos muzikinę vinjetę. Labai dramatišką. *Bam-bam-duuumm...*

Apsivilkusi juoda mantija, Estera Krimštain atidarė duris ir dideliais žingsniais išdidžiai nužingsniavo prie teisėjos vietos. Jai artėjant, būgnai tratėjo vis įnirtingiau. Garsus balsas už kadro, tas pats, kuris iki savo mirties pristatinėjo visus filmų anonsus, kreipėsi firmine fraze: „Pasaulyje, kuriame...“, o paskui sugriaudėjo: „Visiems stot, teismui pirmininkaujanti teisėja Estera Krimštain“.

Ekrane pasirodė užrašas: KRIMŠTAIN TEISMAS.

Estera užėmė savo vietą.

— Aš priėmiau nuosprendį.

Moteriškas choras, tas pats, kuris įdainuoja radijo šaukinius, kaip antai „Šimtas du kablelis trys... Niujooorkaaas“, uždainavo:

— *Nuosprendis priimtas!*

Estera stengėsi susilaikyti neatsidususi. Ji savo naujojo televizijos šou įrašus darė štai jau trys mėnesiai, palikusi prieš tai vestą savo

kabelinės televizijos laidą „Kriminalai su Krimštain“, skirtą „faktams“, o tai iš tikrųjų reiškė žvaigždžių nuodėmes, dingusius baltaodžių vaikus, politikų meilės nuotykius.

Jos tvarkdarys, pavarde Vakas, buvo išėjęs į pensiją komikas. Taip, taip, komikas. Čia buvo televizijos studija, ne teismas, nors taip atrodė. Iš tiesų nebūdama teisėja, Estera tikrai pirmininkavo savotiškam teismo procesui. Dvi pusės pasirašydavo sutartį arbitražui. Teismo išlaidas padengia prodiuseriai, ir tiek ieškovui, tiek atsakovui mokama po šimtą dolerių per dieną. Žodžiu, čia laimi visi.

Realybės šou smarkiai kritikuojami, ir ne be reikalo, tačiau daugelis jų, ypač susijusių su piršlybomis arba teismu, puikiai pademonstruodavo, kad po saule nieko nauja. Imkime kad ir atsakovą, Redžinaldą Pepę. Didysis Regas, kaip jis mėgo būti vadinamas, tariamai pasiskolino du gabalus iš ieškovės Milės Badonis, tuometinės jo draugės. Didysis Regas tvirtino, kad tai buvusi dovana, ir apšvietė teismą, kad „pupytės mėgsta man viską dovanoti — ką aš galiu padaryti?“ Didysis Regas buvo penkiasdešimties metų amžiaus pilvūzas, sveriantis šimtą dvidešimt kilogramų ir vilkintis tinklinius marškinius, pro kurių akutes kyšojo krūtinės gaurai. Liemenėlės jis nenešiojo, tačiau būtų vertėję. Plaukai, sutepti želė, buvo suformuoti į smailę, dėl kurios jis atrodė kaip naujausias animacinių filmukų piktadario personažas, ant kaklo kabojo ne vienas tuzinas auksinių grandinėlių. Plačiame Didžiojo Rego veide, kurį dar labiau didino ta aplinkybė, jog Esteros šou dabar buvo filmuojamas aukšta rezoliucija, buvo tiek kraterių, kad į ekspediciją po jo dešinįjį skruostą būtų drąsiai galėjęs leistis mėnuleigis.

Ieškovė Milė Badonis buvo mažiausiai dvidešimčia metų jaunesnė, ir nors niekas, išvydęs ją, gal nebūtų tuojau puolęs skambinti modelių agentūrai, ji atrodė, na, puikiai. Tačiau taip troško turėti vyrą, bet kokį, kad be jokių klausimų davė Didžiajam Regui pinigų.

Didysis Regas buvo dukart išsiskyręs, su trečiąja žmona gyveno atskirai ir šiandien šalia savęs turėjo dvi kitas moteris. Jos abi vilkėjo

bambų nedengiančiomis palaidinėmis ir abiejų figūros prašyte prašėsi paslepiamos. Palaidinės atrodė tokios aptemptos, kad suspaudė visą liemenį į apačią ir moterys atrodė išsipūtusios it moliūgai.

— Tu, — Estera parodė ranka į dešiniąją palaidinę.

— Aš?

Nors žodį sudarė tik vienas skiemuo, kažkokiu būdu ji sugebėjo jį ištardama kartu išpūsti gumą.

— Taip. Išeik į priekį. Ką tu čia veiki?

— Ką?

— Ko čia atėjai kartu su Pepe?

— Ką?

Jos linksmasis tvarkdarys Vakas leidosi dainuoti „O, jei aš turėčiau smegenis..." iš „Ozo šalies burtininko". Estera dirstelėjo į jį.

— Pastebėjimas labai laiku, Vakai.

Vakas nutilo.

Kairioji palaidinė žengė į priekį.

— Teismui leidus, jūsų kilnybe, mes čia esame kaip Didžiojo Rego draugės.

Estera žvilgtelėjo į Didįjį Regą.

— Draugės?

Didysis Regas kilstelėjo antakį tarsi sakydamas: „Draugės, taip, kurgi ne."

Estera palinko į priekį.

— Aš jums, panelės, duosiu vieną patarimą. Jei šitas vyras dės dideles pastangas save išauklėti ir tapti geresniu žmogumi, vieną dieną gali pakilti iki visiško nevykėlio.

Didysis Regas šūktelėjo:

— Nagi, teisėja!

— Tylos, pone Pepe.

Ji toliau vėrė žvilgsniu abi merginas.

— Nežinau, ką jūs už tai gaunate, panelės, tačiau žinau štai ką: tai netinkamas būdas atsikeršyti tėčiui. Ar jūs žinote, kas tai yra šliundra?

Abi merginos atrodė sutrikusios.

— Aš jums padėsiu, — tarė Estera. — Jūs abi esate šliundros.

Milė Badonis šūktelėjo:

— Išklokite joms visą tiesą, teisėja!

Estera sušnairavo į balso pusę.

— Ponia Badonis, ar jums teko girdėti tokią patarlę: juokiasi puodas, kad katilas juodas?

— Eee, ne.

— Tada užsičiaupkite ir klausykite.

Estera vėl atsigręžė į palaidines.

— Ar jūs žinote šliundros apibrėžimą?

— Tai tarsi būtų ištvirkėlės, — atsakė kairioji palaidinė.

— Taip. Ir ne. Ištvirkėlė yra pasileidusi mergina. Šliundra — tai, mano galva, daug blogiau — yra mergina, galinti prisiliesti prie tokio žmogaus kaip Redžinaldas Pepė. Trumpai tariant, ponia Badonis gali didžiuotis, kad jau bando tapti ne šliundra. Jūs abi taip pat turite tokią galimybę. Labai jus prašau ja pasinaudoti

Jos nepasinaudos. Estera žinojo tai iš anksto. Ji pasisuko į atsakovą.

— Pone Pepe?

— Aha, teisėja?

— *Pasakyčiau* jums tai, ką man kartodavo močiutė: dviem arkliais vienu metu nepajosi, jei vienas bus užpakalyje...

— Teisėja, jei moki, tai pajosi, che che che.

O, varge.

— Pasakyčiau jums, — tęsė Estera, — tačiau jūs beviltiškas. Pone Pepe, pavadinčiau jus dumbliu, tačiau tai nebūtų sąžininga dumblių atžvilgiu. Dumbliai iš tikrųjų niekam nedaro bloga, o jūs, kurį vargiai būtų galima pavadinti žmogumi, savo gyvenimo kelyje paliksite tik dykvietes ir griuvėsius. A, taip, ir šliundras.

— Ei, — tarė Didysis Regas, išskėsdamas rankas ir šypsodamasis, — jūs mane užgauliojate.

Taip, pamanė Estera, vyrų pasaulis. Ji vėl atsigręžė į ieškovę.

— Deja, ponia Badonis, tačiau būti tik apgailėtinu žmogaus pavidalu nėra nusikaltimas. Jūs davėte jam pinigus. Nėra jokių įrodymų, kad tai buvo paskola. Jei būtų atvirkščiai — jūs būtumėte šlykštus kaip iš užpakalio ištrauktas vyras, davęs pinigų ganėtinai patraukliai, tačiau naiviai jaunesnei moteriai — nebūtų net ko svarstyti. Trumpai tariant, išsprendžiu šią bylą atsakovo naudai. Ir nusprendžiu, kad jis pasibjaurėtinas žmogus. Teismo posėdis baigtas.

Didysis Regas pasitiko šį sprendimą džiaugsmo šūksniais.

— Ei, teisėja, jei jūs neužsiėmusi...

Vėl pradėjo groti laidos muzikinė vinjetė, tačiau Estera nekreipė į tai dėmesio. Suskambo jos mobilusis telefonas. Pamačiusi skambinančiojo numerį, ji išskubėjo iš studijos ir atsiliepė.

— Kur tu? — pasiteiravo ji.

— Kaip tik privažiuoju prie savo namų, — tarė Edas Greisonas. — Ir iš visko sprendžiant, mąne tuoj suims.

— Buvai ten, kur siūliau? — paklausė Estera.

— Buvau.

— Tvarka, gerai. Pasitelk savo teisę į advokatą ir tylėk. Aš tuoj atvažiuosiu.

8

Vendė nustebo prie savo įvažiavimo išvydusi Popso „Harley-Davidson". Nukamuota ilgos apklausos (jei neminėsime tądien anksčiau įvykusios akistatos su savo vyro žudike ir to, kad jos akyse buvo nužudytas žmogus), ji vilkdama kojas praėjo pro Popso senuką harlį, nuklotą išblukusiais lipdukais — Amerikos vėliava, Nacionalinės ginklų asociacijos nario ženkleliu, užsienio karų veteranų emblema. Tai matydama, ji nesusilaikė nešyptelėjusi.

Ji atidarė laukujes duris.

— Popsai?

Jis išdramblojo iš virtuvės.

— Šaldytuve nėra alaus, — tarė jis.

— Šituose namuose jo niekas negeria.

— Na, taip, tačiau niekada nežinai, kas gali užsukti į svečius.

Ji nusišypsojo jam, savo, — kaipgi vadinamas velionio vyro tėvas?... a, — buvusiam šešurui.

— Tas teisybė.

Popsas perėjo kambarį ir stipriai ją apkabino. Nuo jo dvelkė oda, vėju, cigaretėmis ir, taip, alumi. Jos šešuras — velniop tą „buvęs" — atitiko apžėlusio it lokys Vietnamo karo veterano įvaizdį. Jis buvo vyras iš stuomens ir iš liemens, svėrė turbūt kokius šimtą trisdešimt kilogramų, kvėpuodamas švokštė, turėjo ilgus pilkus, į viršų užraitytus ūsus, pageltusius nuo tabako.

— Girdėjau, kad netekai darbo, — tarė jis.

— Iš kur?

Popsas patraukė pečiais. Vendė pasukusi galvą priėjo prie vienintelės galimos išvados: Čarlis.

— Dėl to čia atvažiavai? — užklausė ji.

— Tiesiog važiavau pro šalį ir reikėjo vietos pernakvoti. Kur mano anūkas?

— Pas draugą. Turėtų tuoj grįžti.

Popsas įdėmiai ją nužvelgė.

— Atrodai kaip grįžusi iš penkto pragaro rato.

— Ačiū už komplimentą.

— Gal nori man papasakoti?

Ji norėjo. Popsas sumaišė jiems porą kokteilių. Jiedu įsitaisė ant sofos. Pasakodama jam apie šaudynes Vendė suprato, kad ir kaip tai būtų sunku prisipažinti, kaip jai trūksta šalia savęs vyro.

— Nužudytas vaikų prievartautojas, — tarė Popsas. — Oho, aš gedėsiu kelias savaites.

— Gal tu čia šiek tiek per žiauriai, nemanai?

Popsas gūžtelėjo.

— Kai peržengi tam tikrą ribą, kelio atgal nėra. Beje, tu su kuo nors susitikinėji?

— Neblogas minties šuolis.

— Neišsisukinėk nuo klausimo.

— Ne, nesusitikinėju.

Popsas papurtė galvą.

— Ką?

— Žmogui reikia sekso.

— Reikės užsirašyti šitą mintį.

— Aš rimtai. Juk tu vis dar esi iš kūno ir kraujo, mergyte. Išeik ir ką nors susirask.

— Maniau, kad jūs, Nacionalinės ginklų asociacijos dešiniojo sparno vyrukai, esate prieš ikivedybinius lytinius santykius.

— Ne, ne, mes tik tai propaguojame, kad mums patiems niekas nesimaišytų po kojų.

Ji nusišypsojo.

— Išradinga.

Popsas pažvelgė į ją.

— Kas dar negerai?

Vendė galvojo apie tai neprasitarti, tačiau žodžiai patys išsprūdo.

— Gavau porą laiškų nuo Arijanos Nasbro, — pranešė ji.

Stojo tyla.

Džonas buvo vienintelis Popso vaikas. Kad ir kaip Vendei buvo sunku netekti vyro, joks tėvas nenorėtų nė pagalvoti, ką jam reikštų vaiko praradimas. Skausmas Popso veide buvo it gyva, niekada neužgyjanti žaizda.

— Tai ko norėjo mūsų brangioji, mieloji Arijana? — pasiteiravo jis.

— Ji dalyvauja Anoniminių alkoholikų Dvylikos žingsnių programoje.

— Ooo. Ir tu esi vienas iš tų žingsnių?

Vendė linktelėjo.

— Aštuntas ar devintas, pamiršau.

Nutraukdamos jų pokalbį atsilapojo laukujės durys. Jie išgirdo į vidų įpuolantį Čarlį — jis aiškiai pastebėjo prie namo stovintį harlį.

— Popsas čia?

— Mes poilsio kambaryje, vaikine.

Čarlis, plačiai šypsodamasis, įlėkė į kambarį.

— Popsai!

Popsas buvo vienintelis likęs gyvas senelis — abu Vendės tėvai mirė Čarliui dar prieš gimstant, o Džono mama Rouz dėl vėžio atsisveikino su šiuo pasauliu prieš dvejus metus. Vyrai — žinoma, Čarlis buvo dar vaikas, tačiau dabar jau aukštesnis už savo senelį — tvirtai apsikabino. Abu net užsimerkdami — Popsas taip visada apsikabindavo. Visu savimi. Stebėdama juos Vendė dar kartą pajuto smilktelintį skausmą dėl to, kad jųdviejų su Čarliu gyvenime nėra vyro.

Jiems baigus glėbesčiuotis, Vendė susitvardė.

— Kaip sekėsi mokykloje?

— Prastai.

Popsas apkabino savo anūką per pečius.

— Nieko prieš, jei mudu su Čarliu pasivėžinsime?

Ji jau ketino protestuoti, tačiau viltingas Čarlio veidas privertė ją prikąsti liežuvį. Susiraukęs paauglys dingo ir jo vietoje dabar vėl buvo vaikas.

— Turi antrą šalmą? — pasiteiravo ji Popso.

— Visada.

Popsas, žiūrėdamas į Čarlį, kilstelėjo antakį.

— Niekada negali žinoti, kada gali susidurti su galvojančia apie savo saugumą baikere.

— Neužsibūkite iki vėlumos, — tarė Vendė. — O, ir prieš jums išvažiuojant, gal reikėtų visus įspėti.

— Įspėti?

— Kad užrakintų ir neišleistų visų moterų, — tarė Vendė. — Jūs abu išėjote į medžioklę ir taip toliau.

Popsas su Čarliu susidaužė krumpliais.

— O taip.

Tie vyrai.

Ji palydėjo juos iki durų, vėl buvo išglėbesčiuota ir suprato, kad kartais jai trūko tiesiog paprasčiausio fiziško vyro buvimo, apsikabinimo, glėbesčiavimosi ir viso iš to kylančio jaukumo jausmo. Stebėjo juos nubirbiančius Popso harliu ir jau sukosi grįžti atgal į vidų, kai prie namo privažiavęs sustojo automobilis.

Jis jai nebuvo pažįstamas. Vendė laukė. Vairuotojo durelės atsidarė, ir pro jas iššoko moteris. Jos akys buvo raudonos nuo verkimo, skruostai — šlapi nuo ašarų. Vendė ją tučtuojau pažino — tai buvo Džena Vyler, buvusi Deno Merserio žmona.

Vendė su ja pirmą kartą susipažino tą rytą, kai eteryje buvo parodyta laida apie Deną. Ji atvyko į Vylerių namus, sėdėjo ant ryškios geltonos sofos, išmargintos akinamai žydromis gėlėmis, ir klausėsi, kaip Džena gynė savo buvusįjį vyrą — viešai ir garsiai — ir už tai vėliau turėjo sumokėti. Šito miesto žmonės, — Džena gyveno mažiau nei už trijų kilometrų nuo Vendės, jos duktė netgi lankė tą pačią vidurinę su Čarliu, — žinoma, buvo pritrenkti. Denas Merseris buvodavo Vylerių namuose. Netgi prižiūrėdavo Dženos vaiką iš antrosios jos santuokos. Kaimynai klausė savęs, kaip rūpestinga motina galėjo įsileisti tą pabaisą į jų kvartalą ir kaip ji galėjo jį dabar ginti, kai tiesa akivaizdi?

— Jau žinai, — prabilo Vendė.

Džena linktelėjo.

— Aš užrašyta kaip jo artimiausia giminaitė.

Jos stovėjo ir kalbėjosi prieangyje.

— Nežinau, ką pasakyti, Džena.

— Tu buvai ten?

— Taip.

— Tai tu pakišai Deną?

— Ką?

— Girdėjai, ką pasakiau.

— Ne, Džena, aš jo nepakišau.

— Tada ko ten buvai?

— Denas man paskambino. Paprašė susitikti.

Džena nepatikėjo.

— Su tavimi?

— Tvirtino turintis naujų įrodymų, kad yra nekaltas.

— Tačiau juk teisėja jau atmetė bylą.

— Žinau.

— Tada ko?.. — Džena nutilo viduryje sakinio. — Kokie buvo tie nauji įkalčiai?

Vendė patraukė pečiais, tarsi tuo viskas būtų pasakyta ir gal iš tikrųjų taip ir buvo. Saulė nusileido. Vakaras buvo šiltas, tačiau traukė lengvas vėjelis.

— Aš turiu ir daugiau klausimų, — tarė Džena.

— Tai gal užeik į vidų.

Vendė pakvietė Dženą užeiti ne vien altruistiniais sumetimais. Dabar, kai akistatos su šiurpiu smurtu sukrėtimas buvo praėjęs, joje vėl atbudo žurnalistė.

— Gal nori arbatos ar ko nors kitko?

Džena tik numojo ranka.

— Aš vis dar negaliu suprasti, kas atsitiko.

Taigi Vendė jai viską papasakojo. Pradėjo nuo Deno skambučio ir baigė savo sugrįžimu į gyvenamąją priekabą su šerifu Volkeriu. Apie Edo Greisono apsilankymą dieną prieš tai jos namuose nutylėjo. Volkeriui apie tai papasakojo, tačiau šiuo atveju nebuvo prasmės pilti žibalo į ugnį.

Džena klausėsi sudrėkusiomis akimis. Vendei baigus, ji tarė:

— Jis tiesiog paėmė ir nušovė Deną?

— Taip.

— Nieko prieš tai nepasakęs?

— Ne, nieko.

— Jis tiesiog... — Džena apsidairė po kambarį, tarsi ieškodama pagalbos. — Kaip žmogus tai gali padaryti kitam žmogui?

Vendė atsakymą žinojo, tačiau nieko neatsakė.

— Tu matei jį, taip? Edą Greisoną? Galėsi policijai patvirtinti, kad tai buvo jis?

— Jis buvo su kauke. Tačiau taip, manau, kad tai buvo Greisonas.

— Manai?

— Džena, jis buvo su kauke.

— Tu jo veido taip ir nepamatei?

— Ne.

— Tai iš kur žinai, kad tai buvo jis?

— Iš laikrodžio. Ūgio, sudėjimo. Laikysenos.

Džena suraukė kaktą.

— Manai, kad teismas tokių įkalčių neatmes?

— Nežinau.

— Juk žinai, kad policija jį suėmė.

Vendė nežinojo, tačiau dar kartą nutylėjo. Džena vėl pravirko, ir Vendė nesumetė, ką dabar daryti. Imti ją guosti būtų, švelniai tariant, netinkama. Todėl ji sėdėjo ir laukė.

— O Deno? — paklausė Džena. — Jo veidą matei?

— Nesupratau?

— Kai ten buvai, ar matei, kas padaryta jo veidui?

— Turi galvoje mėlynes? Taip, mačiau.

— Jie sudaužė jį kaip obuolį.

— Kas?

— Denas kaip įmanydamas bandė pasislėpti. Kad ir kur nuvykdavo, kaimynai tai išsiaiškindavo ir pradėdavo persekioti. Prasidėdavo telefono skambučiai, grasinimai, grafičiai ir, žinoma, mušimas. Tai buvo siaubinga. Denas persikeldavo, tačiau kas nors vis tiek jį surasdavo.

— Kas jį sumušė šį kartą? — pasiteiravo Vendė.

Džena pakėlusi galvą pažvelgė Vendei tiesiai į akis.

— Jo gyvenimas buvo tikras pragaras.

— Bandai dėl to kaltę suversti man?

— O tu galvoji, kad esi nekalta avelė?

— Niekada nenorėjau, kad jį muštų.

— Ne, tik kad pasodintų į kalėjimą.

— Tai ką, gal man dabar už tai atsiprašyti?

— Tu žurnalistė, Vende. Ne teisėja ir prisiekusieji viename asmenyje. Tačiau kai paleidai tą laidą į eterį, manai, kam nors rūpėjo, kad teisėja atmetė kaltinimus? Manai, Denas būtų galėjęs grįžti į normalų gyvenimą?

— Aš tik parengiau reportažą apie įvykį.

— Pati žinai, kad tai paistalai. Tu surežisavai šitą istoriją. Tu pakišai jį.

— Denas Merseris flirtavo su nepilnamete... — Vendė nutilo nebaigusi sakinio.

Dabar nėra prasmės viso to vėl dar kartą pasakoti. Jos apie tai jau kalbėjosi. Šitai moteriai, kad ir kokiai naiviai, dabar gedulas. Nevalia jo drumsti.

— Jau viskas, baigėme? — pasiteiravo Vendė.

— Jis to nepadarė.

Vendė nė nesivargino atsakyti.

— Gyvenau su juo ketverius metus. Jis normalus vyras.

— Tačiau su juo išsiskyrei.

— Na ir kas?

Vendė gūžtelėjo.

— Kodėl?

— Mūsų šalyje taip baigiasi pusė santuokų.

— O kodėl iširo jūsiškė?

Džena papurtė galvą.

— Ką? Manai, dėl to, kad sužinojau, jog jis pedofilas?

— O tu sužinojai?

— Jis mano dukters krikštatėvis. Prižiūrėdavo mano vaikus, o jie vadindavo jį dėde Denu.

— Kurgi ne — toks žmogus! Tai dėl ko jūs išsiskyrėte?

— Tai buvo abipusis sprendimas.

— Aha. Nustojai jį mylėjusi?

Džena susimąstė apie tai, neskubėdama atsakyti.

— Kad ne.

— Šit kaip? Klausyk, aš žinau, kad nenori to prisipažinti, tačiau gal jautei, kad su juo kažkas ne taip?

— Ne, ne tai.

— Tada kas?

— Denas man iki galo taip ir neatsivėrė. Ir užbėgdama tau už akių galiu pasakyti — ne, jis nebuvo seksualinis iškrypėlis. Deno vaikystė buvo sunki. Jis — našlaitis, mėtytas iš vienų globos namų į kitus...

Jos balsas nutrūko. Vendė vėl nepasakė to, kas buvo akivaizdu. Našlaitis. Globos namai. Galbūt prievarta. Pasiknaisiok po pedofilo praeitį ir visada rasi kažką panašaus į šitą mišinį. Ji laukė, ką Džena dar pasakys.

— Žinau, ką tu galvoji. Klysti.

— Kodėl? Kadangi taip gerai pažinojai savo vyrą?

— Taip. Tačiau ne tik dėl to.

— Tada dėl ko?

— Jis visada tarsi... Net nežinau, kaip geriau pasakyti. Jam universitete kažkas atsitiko. Žinai, kad jis mokėsi Prinstone, ar ne?

— Taip.

— Vargšas našlaitis, sunkiai dirbdamas sugebėjo patekti į prestižinę aukštąją mokyklą.

— Taip, na ir kas?

Džena nutilo ir pažvelgė jai į akis.

— Kas?

— Tu jam skolinga.

Vendė nieko neatsakė.

— Kad ir kaip galvotum, — tarė Džena, — kad ir kas čia gali būti tiesa ar melas, vienas dalykas neabejotinas.

— Ir koks?

— Jis žuvo per tave.

Stojo tyla.

— Gal prie to prisidėjai net ir daugiau. Jo advokatas sudirbo tave teisme. Denas buvo paleistas į laisvę. Tai turėjo tave suerzinti.

— Nereikia, Džena.

— Kodėl? Buvai įpykusi. Manei, kad teismas pasielgė neteisingai. Susitikai su Denu, ir staiga — stebėtinas sutapimas — ten atsiduria ir Edas Greisonas. Negali būti, kad prie to neprikišai nagų — mažų mažiausiai kaip bendrininkė. Arba galbūt tave pačią pakišo.

Ji nutilo. Vendė laukė, ką ji toliau pasakys, tačiau kadangi Džena tylėjo, išpyškino:

— Tik nesakyk: „Visai kaip ir Deną“, gerai?

Džena patraukė pečiais.

— Velniškai daug sutapimų.

— Džena, gal tu jau eik.

— Žinai, gal tu ir teisi.

Džena tarė:

— Turiu dar vieną klausimą.

— Pirmyn.

— Denas tau pasakė, kur apsistojo, ar ne? Turiu galvoje, būtent taip atsidūrei priekabų parke?

— Teisingai.

— Ar papasakojai apie tai Edui Greisonui?

— Ne.

— Tai kaip jis ten atsidūrė — lygiai tuo pat metu?

Vendė prieš atsakydama sudvejojo.

— Nežinau, ko gero, mane pasekė.

— Iš kur jis galėjo žinoti, kad tu jį nuvesi pas Deną?

Vendė atsakymo neturėjo. Taip pat prisiminė tuose tuščiuose keliuose vis užmesdavusi akį į galinio vaizdo veidrodėlį — ten nebuvo matyti jokių kitų automobilių.

Kaip Edas Greisonas surado Deną Merserį?

— Matai? Logiškiausias atsakymas, kad tu jam padėjai.

— Nepadėjau.

— Kurgi ne. Ir būtų labai skaudu, jei niekas tavim nepatikėtų, ką? — mestelėjo Džena.

Ji apsisuko ir išėjo, palikusi klausimą kyboti ore. Vendė palydėjo žvilgsniu nuvažiuojantį jos automobilį, paskui jau buvo besisukanti grįžti į vidų, kai kažkas privertė ją sustoti it įbestą.

Jos automobilio padanga. Truputį nuleista. Juk Edas Greisonas pasakė būtent šitai?

Ji išbėgo į savo įvažą. Padanga buvo tvarkinga. Ji pasilenkusi apčiupinėjo po galiniu buferiu. Pirštų atspaudai, šmėkštelėjo jai — per skubėjimą visai apie juos pamiršo. Ji atitraukė ranką, atsiklaupusi pasilenkė ir pažiūrėjo po buferiu.

Nieko.

Negali būti. Ji kaip koks serviso mechanikas atsigulė ant nugaros. Įvažoje buvo įtaisiusi šviestuvą su judesio davikliu, tad šviesos pakako. Kraipydamasi pašliaužė asfaltu po automobiliu. Nedaug, tik truputį. Ir tada pamatė, ko ieškojo. Tai buvo mažas, ne didesnis už degtukų dėžutę daiktas, magnetu prilipdytas prie buferio — tokiame žmonės laiko paslėpę atsarginius raktus. Tačiau čia buvo visai kas kita. Šitas daiktelis daug ką paaiškino.

Edas Greisonas pasilenkė ne patikrinti jos galinės padangos, o prilipdyti po buferiu magnetinį GPS įtaisą.

9

— Ar jūsų klientas norėtų padaryti pareiškimą?

Sasekso apygardos policijos komisariato apklausos kambaryje kartu su Edu Greisonu, milžinišku šerifu Mikiu Volkeriu ir jaunu policininku Tomu Stentonu sėdinti advokatė Estera Krimštain mestelėjo:

— Nesupraskite manęs neteisingai, tačiau, Dieve, tai juokinga.

— Džiaugiuosi, kad jums linksma.

— Taip, tikrai. Man linksma. Šitas suėmimas — kažkokia komedija.

— Jūsų klientas nėra suimtas, — atsiliepė Volkeris. — Mes norime tik pasišnekėti.

— Kaip žmogus su žmogumi? Kaip miela. Tačiau jūs išdavėte kratos orderį jo namui ir automobiliui, ar ne taip?

— Taip.

Estera linktelėjo.

— Puiku, nuostabu. Prašyčiau, kol dar nepradėjome.

Ji per stalą pastūmė šerifui popieriaus lapą ir rašiklį.

— Kas čia? — pasiteiravo Volkeris.

— Norėčiau, kad užrašytumėte savo vardus, pavardes, laipsnius, darboviečių, namų adresus, telefonų numerius, kada pradėjote eiti kokias nors pareigas, kada baigėte — viską, kas gali padėti mano teismo vykdytojui jus rasti ir įteikti šaukimą į teismą, kai iškelsime jums bylą dėl neteisėto suėmimo.

— Aš ką tik jums pasakiau: niekas čia nesuimtas.

— Ir aš ką tik jums pasakiau, gražuoliuk: tačiau išdavėte kratos orderį.

— Manyčiau, kad jūsų klientas norėtų padaryti pareiškimą.

— Tikrai?

— Mes turime liudininkę, mačiusią jūsų klientą, kai jis vienam vyrui įvykdė egzekuciją, — pranešė Volkeris.

Edas Greisonas prasižiojo kažką sakyti, tačiau Estera Krimštain tildydama uždėjo delną jam ant dilbio.

— Nieko nesakyk.

— Patikimą liudininkę.

— Ir jūsų patikima liudininkė matė, kaip mano klientas įvykdė egzekuciją — beje, gražiai skamba — ne nužudė, užmušė, tačiau įvykdė vienam vyrui egzekuciją?

— Teisingai.

Estera dirbtinai maloniai išsiviepė.

— Jei jūs nieko prieš, šerife, gal apie viską iš eilės?

— Viską iš eilės.

— Taip. Visų pirma, kas tas vyras? Šitos egzekucijos auka?

— Denas Merseris.

— Pedofilas?

— Nesvarbu, kas jis ir koks jis. Ir jeigu kalbėsime apie tą kaltinimą, jis buvo atmestas.

— Na, dėl pastarojo dalyko jūs teisus. Jūsų teisėsaugos brolija sumovė bylą. Na, nesvarbu. Apie viską iš eilės. Pirma: teigiate, kad Denui Merseriui buvo įvykdyta egzekucija.

— Taip.

— Taigi, visų pirma: parodykite mums lavoną.

Tyla.

— Turite klausos problemų, dički? Lavoną. Norėčiau, kad mano teismo medicinos ekspertas jį apžiūrėtų.

— Negudraukite, Estera. Puikiai žinote, kad jo dar neradome.

— Neradote?

Šį kartą Estera apsimetė esanti priblokšta.

— Na, tada gal man galėtumėte pasakyti, bent jau kokius įrodymus turite, kad Denas Merseris negyvas? Nors palaukite, dėl to neskubėkime. Tai lavono nėra, tiesa?

— Kol kas ne.

— Tvarka, puiku. Visų antra: tvirtinate, nors ir neturite lavono, kad Denui Merseriui buvo įvykdyta egzekucija?

— Taip.

— Kaip suprantu, buvo panaudotas kažkoks ginklas? Gal galėtume jį apžiūrėti?

Vėl tyla.

Estera prisidėjo prie ausies delną.

— Alio?

— Mes jo dar neradome, — atsiliepė Volkeris.

— Ginklo nėra?

— Ne.

— Nei lavono, nei ginklo, — Estera skėstelėjo rankomis ir išsišiepė. — Dabar suprantate, ką turiu galvoje sakydama „Dieve, tai juokinga“?

— Mes tikėjomės, kad jūsų klientas sutiks padaryti pareiškimą.

— Apie ką? Saulės energiją ir jos vaidmenį dvidešimt pirmame amžiuje? Palaukit, aš dar nebaigiau. Dėl lavono ir ginklo išsiaiškinome, ką dar pamiršome? A, tiesa — liudininkę.

Tyla.

— Jūsų liudininkė matė, kaip mano klientas įvykdė Deno Merserio egzekuciją, ar ne?

— Taip.

— Ji matė jo veidą?

Dar viena tylos pauzė.

Estera vėl prisidėjo prie ausies delną.

— Na, pirmyn, dički. Sakykite, aš laukiu.

— Jis buvo su kauke.

— Atsiprašau?

— Jis buvo su kauke.

— Su tokia kauke, kuri dengia veidą?

— Remiantis jos parodymais, taip.

— Tačiau kaip ji atpažino, kad tai mano klientas?

— Iš jo laikrodžio.

— Laikrodžio?

Volkeris krenkštelėjo.

— Taip pat ūgio ir kūno sudėjimo.

— Ūgis metras aštuoniasdešimt, svoris aštuoniasdešimt. A, ir dar tas retas laikrodis — „Timex“. Ar žinote, kodėl jau daugiau nesišypsau, šerife Volkeri?

— Esu tikras, kad mums pasakysite.

— Kadangi man tai bus pernelyg jau paprasta. Žinote, kiek aš

gaunu už valandą? Už tokius pinigus esu verta iššūkio. Tai tiesiog užgaulu. Jūsų byla, kokia yra dabar, tiesiog — katino ašaros. Nenoriu daugiau klausytis, ko jūs *neturite*, klokite, ką turite.

Ji laukė. Kol kas Volkeris tik patvirtino tai, ką ji ir pati žinojo. Vienintelė priežastis, kodėl Krimštain vis dar buvo čia — tai galimybė išsiaiškinti, ką jie turi.

— Mes tikimės, kad jūsų klientas padarys pareiškimą, — dar kartą pakartojo Volkeris.

— Nepadarys, jei tai viskas, ką turite.

— Ne viskas.

Pauzė.

— Laukiate būgnų tratėjimo? — mestelėjo Estera.

— Mes turime įkalčių, susiejančių jūsų klientą tiek su Denu Merseriu, tiek su nusikaltimo vieta.

— O, mano gerutis. Pasakokite.

— Suprantama, visi tyrimai preliminarūs. Detalės paaiškės po kelių savaičių, tačiau turime pakankamai aiškų vaizdą, ką tie įkalčiai parodys. Todėl jūsų klientas ir yra čia — kad, užbėgant įvykiams už akių, mums padėtų išsiaiškinti savo vaidmenį visame tame.

— Kaip malonu tai iš jūsų girdėti.

— Priekaboje radome kraujo. Taip pat aptikome kraujo pėdsakų pono Greisono automobilyje „Acura MDX". Nors DNR tyrimas užtruks, tačiau pradiniai rezultatai rodo, kad kraujo pavyzdžiai sutampa. Kitaip tariant, kraujas iš tos vietos, kur, mūsų liudininkės teigimu, buvo nušautas ponas Merseris, sutampa su krauju jūsų kliento transporto priemonėje. Mes taip pat ištyrėme kraujo grupę: 0 neigiama, tokia pati, kaip ir pono Merserio. Turime ir kilimo plaukelius. Per daug nesileidžiant į detales, tokie patys plaukeliai buvo rasti pono Merserio nuomotoje priekaboje ir jūsų kliento „Acura MDX". Taip pat aptikome tokį patį plaukelį ir ant jūsų kliento sportbačių pado. Galiausiai atlikome šūvio pėdsakų ekspertizę. Ant jūsų kliento rankų buvo rasta parako žymių — jis šaudė iš ginklo.

Estera sėdėjo netardama nė žodžio, spoksodama į šerifą. Volkeris atrėmė jos žvilgsnį.

— Ponia Krimštain?

— Laukiu, kol jūs baigsite. Kadangi negali būti, kad turite tik tiek.

Volkeris nieko neatsakė.

Estera pasisuko į Edą Greisoną.

— Nagi, eime.

— Nepateiksite jokių atsakymų? — pasiteiravo Volkeris.

— Į ką? Mano klientas yra išėjęs į pensiją, pasižymėjimo ženklais apdovanotas federalinis teismo vykdytojas. Ponas Greisonas yra šeimos žmogus, bendruomenės ramstis, žmogus, neturintis jokio teistumo — tačiau jūs vis tiek gaišinate mus su šitomis nesąmonėmis. Geriausiu atveju — pačiu, *pačiu* geriausiu, jei visų tyrimų rezultatai bus tokie, kokių tikitės, ir jei aš, pasitelkusi savo ekspertus, kryžminę apklausą ir kaltinimus dėl šmeižto ir nekompetencijos, nesugriausiu vadinamųjų jūsų įkalčių — jei jums viskas susiklostys idealiai, gal, *gal* pavyks įrodyti atsitiktinį ryšį tarp mano kliento ir Deno Merserio. Taškas. Ir tai juokinga. Nei lavono, nei ginklo, nei liudininko, kuris galėtų neabejotinai atpažinti mano klientą. Jūs net neturite įrodymų, kad ten įvykdytas koks nors nusikaltimas, o ką jau kalbėti apie tai, kad su tuo susijęs mano klientas.

Volkeris atsilošė, ir krėslas sugirgždėjo nuo jį užgulusio svorio.

— Tai ar galite paaiškinti, iš kur atsirado kilimo plaukeliai ir kraujo pėdsakai?

— O man ir nereikia, ar ne?

— Tiesiog pamaniau, kad gal norėsite mums pagelbėti. Atmesti bet kokius galimus įtarimus jūsų klientui kartą ir visam laikui.

— Aš jums tuoj pasakysiu, ką daryti.

Estera ant popierėlio brūkštelėjo telefono numerį ir jam padavė.

— Kas čia?

— Telefono numeris.

— Matau. Kieno?

— „Ginkloramos“ šaudyklos.

Volkeris netardamas nė žodžio pažvelgė į ją. Jo veidas išblyško.

— Paskambinkite jiems, — tarė Estera. — Mano klientas šiandien po pietų kaip tik joje lankėsi, valandą prieš jums jį suimant. Truputį pasitreniravo šaudyti į taikinius.

Estera pamojavo mažuoju piršteliu.

— Iki, šūvio pėdsakų ekspertize.

Volkeriui net atvipo žandikaulis. Bandydamas atgauti pusiausvyrą, jis pažiūrėjo į Stentoną.

— Koks sutapimas.

— Vargiai. Neužmirškite, kad ponas Greisonas yra apdovanotas pasižymėjimo ženklais federalinis teismo vykdytojas. Jis dažnai treniruojasi šaudykloje. Viskas?

— Pareiškimo nebus?

— „Nevalgykite geltono sniego“ — toks mūsų pareiškimas. Eime, Edai.

Estera ir Edas Greisonas atsistojo.

— Mes toliau ieškosime, ponia Krimštain — žinokite tai abu. Mes turime įvykių laiko išklotinę. Atseksime kiekvieną pono Greisono žingsnį, surasime lavoną ir ginklą. Aš suprantu, kodėl jis tai padarė, tačiau niekam nevalia imtis budelio vaidmens. Todėl galite būti tikri — aš užbaigsiu šią bylą iki galo.

— Ar galiu jums kai ką atvirai pasakyti, šerife Volkeri?

— Žinoma.

Estera pažvelgė į kamerą palubėje.

— Išjunkite kamerą.

Volkeris atsigręžęs linktelėjo, ir raudona jos švieselė užgeso.

Estera uždėjo kumščius ant stalo ir pasilenkė į priekį. Jai nereikėjo toli lenktis, kadangi net sėdėdamas Volkeris buvo beveik jos ūgio.

— Galite turėti lavoną, ginklą ir, velniai rautų, tiesioginę transliaciją, kaip mano klientas nušauna šitą vaikų prievartautoją „Giants" stadione aštuoniasdešimties tūkstančių liudininkų akivaizdoje — ir aš vis tiek galėčiau per dešimt minučių jį ištraukti.

Ji pasisuko. Edas Greisonas jau stovėjo atidaręs duris.

— Geros dienos, — palinkėjo ji.

Dešimtą vakaro Čarlis atsiuntė Vendei SMS.

POPSAS NORI SUŽINOTI, KUR YRA ARTIMIAUSIAS PAPŲ BARAS.

Ji nusišypsojo. Čarlis taip pranešė jai, kad jam viskas gerai — niekada neužmiršdavo palaikyti ryšio.

Ji atsakė: NEŽINAU. BE TO, JŲ NIEKAS TAIP NEVADINA — DABAR TAI DŽENTELMENŲ KLUBAI.

Čarlis: POPSAS SAKO, KAD NEKENČIA VISO ŠITO POLITIŠKAI KOREKTIŠKO Š*DO.

Ji nusišypsojo, ir kaip tik suzvimbė telefonas — jai skambino šerifas Volkeris.

— Ant savo automobilio kai ką radau, — pranešė ji.

— Ką?

— GPS. Manau, ją ten įtaisė Edas Greisonas.

— Aš dabar netoliese, — tarė jis. — Suprantu, kad jau vėlu, tačiau jei jūs nieko prieš, užsukčiau pažiūrėti?

— Ne, nieko tokio, prašom.

— Būsiu po penkių minučių.

Vendė pasitiko jį lauke prie automobilio ir priminė jam apie Edo Greisono apsilankymą, tik šį kartą pridūrė, atrodo, nesvarbią detalę apie tai, kad jis patikrino jos galinį ratą. Volkeris pasilenkė, užmetė akį į GPS ir linktelėjo. Kol vėl atsitiesė, jis užtruko sekundę kitą.

— Atsiųsiu čia žmones, kad nufotografuotų ir jį nuimtų.

— Girdėjau, kad suėmėte Edą Greisoną.

— Kas jums taip pasakė?

— Buvusi Merserio žmona, Džena Vyler.

— Ji klysta. Mes nusivežėme jį į skyrių apklausti. Edas Greisonas nesuimtas.

— Ar jis vis dar laikomas skyriuje?

— Ne, jau paleistas.

— O dabar kas?

Volkeris atsikrenkštė.

— O dabar mes tęsiame savo tyrimą.

— Oho, kaip oficialiai.

— Juk jūs — žurnalistė.

— Jau nebe, tačiau jei norite, tebūnie — šitas pokalbis liks tik tarp mūsų.

— Tarp mūsų kalbant, bylai iškelti neturime pagrindo. Lavono nėra. Ginklo taip pat. Turime vieną liudininkę — tai yra jus — tačiau ji nematė šaudžiusiojo veido, todėl iš tikrųjų negali jo atpažinti.

— Nesąmonės.

— Kaip tai?

— Jei Denas Merseris būtų koks nors iškilus pilietis, o ne žmogus, įtariamas pedofilija...

— Jei aš numesčiau septyniasdešimt kilogramų, tapčiau baltas ir gražus, kas nors galėtų mane supainioti su Hju Džekmanu. Tačiau tiesa ta, kad kol nesuradome lavono arba ginklo, neturime nieko.

— Tai ką, jūs taip ir pasiduosite?

— Ne. Tačiau viršininkai visiškai nesuinteresuoti tęsti šitą tyrimą. Kaip man šiandien priminė tiek mano bosas, tiek įtariamojo advokatė, geriausiu atveju mes tik apkaltinsime išėjusį į pensiją FTB agentą, kurio sūnus patyrė seksualinę aukos prievartą.

— O tai blogai atsilieptų bet kokiai politinei karjerai.

— Ciniškas požiūris, — pastebėjo Volkeris.

— O koks dar čia gali būti kitas požiūris?

— Realistiškas. Mūsų pajėgos — ribotos. Vienas mano kolega,

šerifas senbuvis Frenkas Tremontas, vis dar ieško tos dingusios mergaitės, Heilės Makveid, tačiau praėjus tiek laiko, na, viską lemia tai, kiek tam skiriama pajėgų, tiesa? Todėl kas norės atitraukti pajėgas nuo tos bylos, pavyzdžiui, kad — pirma — to nevertas žmogus susilauktų teisingumo, negana to — bylai, kurios niekada nelaimėsime, kadangi niekaip nesugebėsime įtikinti prisiekusiųjų?

— Dar kartą sakau: tai ką, jūs pasiduodate?

— Ne visai. Ketinu atsekti jo judėjimo maršrutą, išsiaiškinti, kur Merseris per tą laiką gyveno.

— Ne priekaboje?

— Ne. Kalbėjausi su jo advokatu ir buvusia žmona. Merseris nuolatos keitė gyvenamąją vietą — ko gero, jam buvo sunku rasti kur apsistoti. Kad ir kaip ten būtų, priekabą jis išsinuomojo tik tą patį rytą. Ten nėra jokių jo daiktų, netgi atsarginių drabužių.

Vendė padarė grimasą

— O ką jūs tikitės sužinoti, suradęs jo būstą?

— Bala žino.

— Ką dar ruošiatės daryti?

— Pabandysiu užsikabinti už to GPS ant jūsų automobilio, tačiau nemanau, kad tai galėtų mus kur nors atvesti. Net jeigu mums nusišypsotų sėkmė ir pavyktų įrodyti, kad GPS priklauso Greisonui, tai dar nepatvirtintų fakto, kad jis jus sekė. Mums prieš akis dar ilgas kelias.

— Reikia surasti lavoną, — tarė ji.

— Taip, tai pirmiausia. Reikės atsekti Greisono kelionės maršrutą. Manau, man gal turėtų pavykti apytikriai tai padaryti. Žinome, kad praėjus dviem valandoms po to, kai paliko Merserio priekabą, Greisonas užsuko į šaudyklą.

— Jūs čia nerimtai?

— Mano reakcija buvo tokia pati. Tačiau iš tikrųjų tai gana sumanu. Jis prie liudininkų šaudė į taikinius ir taip pavertė mūsų šūvio pėdsakų ekspertizę niekine. Patikrinome ginklą, kurį jis atsinešė į

šaudyklą, tačiau nereikia nė klausti — jo kulkos neatitinka tų, kurias radome gyvenamųjų priekabų parke.

— Oho. Greisonas sumetė, kad jam reikia nuvažiuoti į šaudyklą, ir jūsų ekspertizė nueis šuniui ant uodegos?

— Jis — buvęs federalinis teismo vykdytojas. Žino, ką daro. Pažiūrėkite: jis buvo su kauke, atsikratė lavono, ginklo, užkirto kelią mūsų šūvio pėdsakų ekspertizei ir nusisamdė Esterą Krimštain. Dabar matote, su kuo aš turiu reikalą?

— Matau.

— Žinome, kad Greisonas atsikratė lavono kur nors pakeliui, tačiau dvi valandos, kai jis buvo nežinia kur — didelis laiko tarpas ir toje teritorijoje daug negyvenamų vietų.

— Tai jūs negausite žmonių, kad ją prašukuotų?

— Kaip jau sakiau, tai — ne dingusi mergaitė, o pedofilo lavonas. Ir jeigu Greisonas viską gerai suplanavo — o taip, atrodo, ir buvo — jis galėjo iš anksto, dar net prieš nužudydamas Merserį, jau būti iškasęs duobę. Todėl lavono galime ir nerasti.

Vendė pažvelgė į šalį ir papurtė galvą.

— Ką?

— Aš tapau jo įrankiu. Greisonas bandė patraukti mane į savo pusę. Ir kai nepavyko, tiesiog pasekė — ir aš nuvedžiau jį tiesiai pas Merserį.

— Tai ne jūsų kaltė.

— Visai nesvarbu, mano ar ne mano. Man nepatinka, kai manimi taip naudojasi.

Volkeris nieko neatsakė.

— Šūdina pabaiga, — atsiduso Vendė.

— Kai kas galėtų pasakyti, kad priešingai.

— Kaip tai?

— Pedofilas išsisuko nuo mūsų teisinės sistemos, tačiau ne nuo teisingumo. Gerai pagalvojus, beveik kaip Šventajame Rašte.

Vendė papurtė galvą.

— Čia kažkas ne taip.

— Kas?

Atsakymą ji pasiliko sau. „Viskas." Tarsi buvusioji Merserio žmona būtų teisi. Tarsi visame šitame reikale kažkas nuo pat pradžių negerai atsiduotų. Tarsi nuo pat pradžių jai būtų reikėję pasitikėti savo moteriška intuicija, instinktais ar kad ir kaip, velniai rautų, tai pavadintum.

Staiga ji pasijuto taip, lyg būtų padėjusi nužudyti nekaltą žmogų.

— Suraskite jį, — paprašė Vendė. — Kad ir kas jis buvo, tai — jūsų pareiga.

— Pabandysiu. Tačiau supraskite, šita byla niekada nebus prioritetinė.

10

Tačiau Volkeris dėl to labai klydo.

Vendė apie siaubingą radinį sužinojo tik kitą dieną, kai žinia apie tai tapo visų žiniasklaidos priemonių „dienos naujiena". Popsui ir Čarliui abiem dar miegant ir galvoje skambant Dženos užuominai apie Prinstoną, Vendė nusprendė pati pradėti savo tyrimą. Pirmoji stotelė: Filas Ternbolas, Deno Merserio universiteto kambario draugas. Metas, pagalvojo ji, rimtai pasikapstyti po Deno praeitį. Ir geriausia bus pradėti būtent nuo ten.

Tačiau lygiai tuo pačiu metu, kai Vendė įžengė į „Starbucks" kavinę Inglvude, Naujojo Džersio valstijoje, du teisėsaugos pareigūnai, Sasekso apygardos šerifas Volkeris ir jo jaunasis pavaduotojas Tomas Stentonas, už dvidešimt penkių mylių nuo ten, Niuarke, apieškojo abejotinu „Fredžio superliukso apartamentų" vardu pasivadinusio viešbučio 204-ąjį kambarį. Tikra skylė. Tas Fredis tikrai turi humoro jausmą, pagalvojo Volkeris, kadangi šitame „motelyje valandai" nebuvo nei vieno iš trijų pavadinime išvardytų dalykų — nei super, nei liukso, nei apartamentų.

Volkeris stengėsi kruopščiai atkurti paskutiniąsias dvi Deno Merserio gyvenimo savaites. Orientyrų nebuvo daug. Iš savo mobiliojo Merseris skambino tik trims žmonėms: savo advokatui Flerui Hikoriui, buvusiai žmonai Dženai Vyler ir vakar žurnalistei Vendei Tains. Fleras niekada neklausinėjo savo kliento, kur jis apsistojęs — kuo mažiau jis žinojo, tuo geriau. Džena nežinojo. O Vendė su juo susiekė tik vakar.

Tačiau Deno Merserio pėdsakus atsekti nebuvo sunku. Taip, jis slapstėsi, tačiau — pasak tiek jo advokato, tiek buvusios žmonos — nuo jam grasinančių pernelyg „susirūpinusių" dėl teisingumo piliečių, pačių trokštančių jį įvykdyti. Niekas nenorėjo tokio pabaisos savo kaimynystėje. Todėl jis kraustėsi iš viešbučio į viešbutį ir dažniausiai atsiskaitydavo grynaisiais, išsiimtais iš netoliese esančio bankomato. Dėl jam gresiančio teismo proceso išvažiuoti už valstijos ribų Merseris negalėjo.

Prieš šešiolika dienų jis įsiregistravo į „Motel 6" Vildvude. Paskui tris dienas praleido „Court Manor Inn" Fort Li, vėliau apsistojo „Fair Motel" Ramzyje ir vakar jau buvo Niuarko centre įsikūrusių „Fredžio superliukso apartamentų" 204-ajame kambaryje.

Jo langas išėjo į vaikų prieglaudą, žmonių vadintą „kurortu", kurioje Denas Merseris dirbo. Įdomus pasirinkimas galų gale apsistoti. Administratorius jau nebuvo matęs Merserio dvi dienas, tačiau, kaip jis paaiškino, klientai čia ir nelabai nori būti pastebėti.

— Pažiūrėkime, gal ką nors rasime, — tarė Volkeris.

Stentonas linktelėjo.

— Gerai.

— Galiu tavęs kai ko paklausti? — pasiteiravo Volkeris.

— Prašom.

— Nei vienas policininkas nenorėjo padėti man tirti šios bylos. Jie mano, kad tam šunsnukiui taip ir reikia.

Stentonas linktelėjo.

— Tačiau aš pasisiūliau pats.

— Būtent.

— Ir tu norėtum žinoti kodėl.

— Taip.

Stentonas uždarė viršutinį stalčių ir atidarė antrąjį.

— Gal esu naujokas, gal vėliau gyvenimas mane dar aplamdys. Tačiau juk įstatymas šitą vyruką išteisino. Viskas, taškas. Jei tai nepatinka, keiskite įstatymus. Mes, teisėsaugos pareigūnai, turėtume būti nešališki arbitrai. Jei didžiausias leistinas greitis yra penkiasdešimt penkios mylios per valandą, tada važiuojantį penkiasdešimt šešias mylias per valandą jau baudi. Jei galvoji, neee, nebausiu, kol dar nevažiuoja šešiasdešimt penkių mylių per valandą, tada keisk įstatymą, kad ten būtų šešiasdešimt penkios. Tas pats tinka ir visur kitur. Remdamasi įstatymu, teisėja panaikino kaltinimus Denui Merseriui. Jei tau tai nepatinka, keisk įstatymus. Ne apeik juos, o teisiškai pakeisk.

Volkeris nusišypsojo.

— O tu tikrai dar naujokas.

Stentonas, vis dar rausdamasis po drabužius, patraukė pečiais.

— Ko gero, yra ir dar kai kas.

— Aš taip ir galvojau, kad turėtų būti. Klok, aš įdėmiai klausausi.

— Turiu vyresnį brolį Pitą. Šaunus žmogus, puikus sportininkas. Praėjus dvejiems metams po vidurinės baigimo jau priklausė Bafalo „Bills" amerikietiškojo futbolo antrajai komandai. Saugas.

— Aišku.

— Taigi trečiojo savo sezono pradžioje Pitas atvyko į treniruočių stovyklą. Galvojo, kad tai jau bus jo metai: kaip pamišęs liejo prakaitą treniruočių salėje, treniravosi ir turėjo realių šansų patekti į pagrindinę komandą. Jis buvo dvidešimt šešerių metų vyrukas, gyvenantis milijoniniame Bafalo mieste. Vieną vakarą Pitas išėjo pasilinksminti ir sutiko tokią merginą. „Bennigan's" restorane. Žinai tą restoranų tinklą?

— Žinoma.

— Gerai. Taigi Pitas užsisako keptų sparnelių, prie jo atvingu-

riuoja tokia karšta pupytė ir klausia, ar nepavaišintų vienu. Jis atsako: „Žinoma.“ Ir ji iššaukiamai suvalgo tą sparnelį. Supranti, ką turiu galvoje? — efektingai darbuodamasi liežuviu. Ji apsivilkusi palaidine, rėkte rėkiančia: „Pažiūrėk į mane!“ Žodžiu, tikra seksbomba. Jie pradeda flirtuoti. Ji atsisėda šalia jo. Žingsnis po žingsnio — ir Pitas nusiveža ją pas save ir duoda garo.

Stentonas, dėl visa pikta parodydamas, ką turi galvoje sakydamas „duoda garo“, pliaukšteli delnu per kumščio šoną.

— Pasirodo, kad tai mergaitei penkiolika metų. Vidurinės aukštesniosios mokyklos antrakursė, tačiau patikėk, tikrai niekada nepasakytum. Žinai, kaip šiais laikais rengiasi mokinės. Ji taip išsicackinusi, tarsi dirbtų padavėja „Hooters“ restorane arba tiesiog padavėja, jei supranti, ką turiu galvoje.

Stentonas, laukdamas atsakymo, pažiūrėjo į Volkerį. Palaikydamas pokalbį, Volkeris atsakė:

— Suprantu, ką turi galvoje.

— Taigi, šiaip ar taip, apie tai sužino mergaitės tėvas. Jis pasiunta, sako, kad Pitas suvedžiojo jo mažąją dukrytę — nors ji turbūt dulkinosi su mano broliu tik tam, kad atsikeršytų savo seniui. Pitą apkaltina išžaginimu. Jis pakliūva į teisėsaugos sistemos girnas. Sistemos, kuriai aš tarnauju. Aš tai visiškai suprantu. Įstatymas yra įstatymas. Pitui dabar priklijuota seksualinio nusikaltėlio, pedofilo — ir taip toliau — etiketė. Ir visa tai — visiškos nesąmonės. Mano brolis yra doras pilietis, geras žmogus, bet jokia komanda neprisileis jo nė per patrankos šūvį. Galbūt šitas vyrukas, Denas Merseris, buvo įviliotas į savotiškus spąstus, ką? Gal jis taip pat nusipelno abejonės privilegijos. Jis nekaltas, kol neįrodyta priešingai.

Volkeris nusisuko į šalį, kadangi nenorėjo prisipažinti, kad Stentono žodžiuose gal ir yra tiesos. Gyvenime tenka padaryti tiek daug sprendimų, kurių tau visai nesinori daryti — ir tu nori, kad jie būtų lengvi. Nori tvarkingai sudėlioti žmones į atskiras lentynas, padaryti juos pabaisomis arba angelais, tačiau tai beveik niekada nepa-

vyksta. Dažniausiai viskas būna ne juoda ar balta, bet pilka, ir, atvirai kalbant, tai užknisa. Su kraštutinumais — daug lengviau.

Tomas Stentonas pasilenkė pažiūrėti po lova, ir Volkeris pabandė vėl susikaupti. Dabar jau verčiau likti prie balta ir juoda ir neįsileisti į tokį moralinį reliatyvizmą. Dingo žmogus — veikiausiai negyvas. Reikia jį surasti. Ir taškas. Nesvarbu, kas jis ar ką jis padarė. Tiesiog surasti.

Volkeris patraukė į vonios kambarį, patikrino spintelę. Dantų pasta, šepetėlis, skutimosi peiliukas, skutimosi kremas, dezodorantas. Nieko ypatinga.

Iš kito kambario Stentonas šūktelėjo:

— Bingo.

— Kas?

— Po lova. Radau jo mobilųjį.

Volkeris jau norėjo sušukti: „Puiku“, tačiau paskutinę akimirką prikando liežuvį.

Žinodamas Merserio mobiliojo numerį ir pasinaudojęs trianguliacijos metodu, Volkeris jau buvo išsiaiškinęs, kad paskutinį kartą iš Merserio telefono buvo skambinta prieš pat nužudymą kažkur 15-ajame plente, maždaug penki kilometrai nuo gyvenamųjų priekabų parko ir mažiausiai valanda kelio nuo šito kambario.

Tada kaip jo mobilusis galėjo atsidurti šitame kambaryje?

Tačiau jis nespėjo nė gerai apie tai pagalvoti. Kitame kambaryje Stentonas tyliai, skausmingai sušnabždėjo:

— O, ne...

Volkeriui nuo jo žodžių intonacijos net nugara nuėjo pagaugais.

— Kas?

— O, Dieve...

Volkeris nušlumsėjo atgal į miegamąjį.

— Kas yra? Kas atsitiko?

Stentonas, išbalęs kaip drobė, laikė rankoje telefoną ir žiūrėjo į ekrano užsklandą. Volkeris atpažino, kad telefonas jo rankoje su rožiniu dėklu — „iPhone“. Tokio paties modelio, kaip ir jo.

— Kas atsitiko?

„iPhone“ ekranas užgeso. Stentonas nieko neatsakė. Jis pakėlė telefoną, paspaudė mygtuką. Ekranas vėl nušvito. Volkeris žengė artyn ir pažiūrėjo į jį.

Jo širdis nupuolė į kulnus.

Telefono ekrane puikavosi šeimos nuotrauka. Įprastas atostogų vaizdelis. Besišypsantys ir besijuokiantys keturi žmonės — trys vaikai, vienas suaugęs. Nuotraukos centre buvo Peliukas Mikis. O Mikio dešinėje, švytėdama turbūt plačiausia šypsena iš jų visų, stovėjo dingusi mergaitė Heilė Makveid.

11

Vendė paskambino į Filo Ternbolo, Merserio kambario draugo koledže, namus. Baigęs Prinstoną, Ternbolas tiesiu taikymu atsidūrė Volstrite ir didžiuosiuose finansuose. Jis gyveno prašmatniausiame Inglvudo kvartale.

Kai buvo parodyta „Sučiuptas nusikaltimo vietoje“ laida su Denu, ji bandė susisiekti su Ternbolu. Jis tada atsisakė pareikšti savo nuomonę ir Vendė paliko jį ramybėje. Gal dabar, po Deno Merserio mirties, Filas Ternbolas bus labiau sukalbamas.

Telefonu atsiliepė ponia Ternbol — Vendė jos vardo nenugirdo. Prisistačiusi, kas ji tokia, Vendė tarė:

— Žinau, kad jūsų vyras vieną kartą jau atsisakė su manimi šnekėtis, tačiau patikėkite, jis dabar tikrai norės kai ką išgirsti.

— Jo nėra namie.

— Gal galėčiau su juo kaip nors susisiekti?

Ji dvejojo.

— Tai labai svarbu, ponia Ternbol.

— Jis susirinkime.

— Savo biure, Manhatane? Iš savo senų užrašų turiu jo adresą...

— „Starbucks“ kavinėje.

— Atsiprašau?

— Tai ne toks susirinkimas, apie kokį galvojate. Jis vyksta „Starbucks“.

Vendė rado laisvą vietą pastatyti automobiliui priešais „Baumgart's“ restoraną, kuriame apsilankydavo, kai tik turėdavo progą, ir paėjėjo iki „Starbucks“ kavinės, esančios už keturių parduotuvių nuo jos. Ponia Ternbol jai paaiškino, kad Filas per ekonomikos nuosmukį buvo atleistas iš darbo. Susirinkimas, kuriame jis dabar dalyvavo, iš tiesų buvo veikiau buvusių pasaulio galingųjų — grupės, įkurtos Filo, kuri vadinosi „Tėvų klubas“ — pasisėdėjimas prie kavos. Kaip ją apšvietė ponia Ternbol, tas klubas — būdas šitiems staiga netekusiems darbo vyrams „įveikti sunkumus ir jausti draugišką petį šiais sunkių išbandymų laikais“, tačiau Vendė negalėjo atsikratyti įspūdžio, kad moters balse girdėjo sarkazmo gaideles. O gal ji primetė ponios Ternbol žodžiams savo pačios jauseną? Grupelė nežmoniškus atlyginimus gavusių, susireikšminusių siurbėlių inkščia dėl ekonomikos, prie kurios griūties prisidėjo kaip parazitai siurbdami jos gyvybinius syvus, ir patys dabar sėdi prie puodelio kavos už penkis dolerius.

Na, bala jų nematė.

Ji įėjo į „Starbucks“ ir Filą Ternbolą pamatė sėdintį dešiniajame kampe. Jis, vilkintis nepriekaištingai išlygintu kostiumu, ir dar trejetas vyrų sėdėjo susispietę aplink staliuką. Vienas iš jų buvo su baltais teniso šortais ir sukinėjo rankose raketę, tarsi laukdamas, kada Federeris paduos kamuoliuką. Kitas buvo su nešyne, kurioje tupėjo — nejaugi? — kūdikis. Vyriškis švelniai jį sūpavo, kad mažylis būtų patenkintas ir nerėktų. Paskutinis vyras, kurio visi kiti įdėmiai klausėsi, dėvėjo beisbolo kepuraitę su rizikingai pakreiptu į viršų ir pasuktu į dešinę snapeliu.

— Tu nepritari? — pasiteiravo Pakreipta Kepuraitė.

Dabar, jau priėjusi prie jų arčiau, Vendė pamatė, kad Pakreipta Kepuraitė atrodė kaip Jay-Z* — jei tik Jay-Z būtų dešimčia metų vyresnis, niekada nesportavęs ir išblyškęs baltasis, bandantis atrodyti kaip Jay-Z.

— Ne, ne, Flajau, nesuprask manęs klaidingai, — atsiliepė vyriškis su teniso šortais. — Tai teisinga ir taip toliau. Visiškai teisinga.

Vendė suraukė kaktą. Teisinga?

— Tačiau — tai tik pasiūlymas — ta eilutė neskamba. Ta su „pasiūbuok savo ciuciukais" ir taip toliau.

— Hmm. Per daug vaizdinga?

— Galbūt.

— Kadangi aš privalau būti savimi, supranti? Šįvakar „Blend" klube. Per atviro mikrofono vakarą. Privalau. Negaliu išduoti savo principų.

— Aš suprantu, ką turi galvoje, Flajau, tikrai. Ir tu šįvakar visus išversi iš klumpių, jokių abejonių. Tačiau karoliai?

Teniso Šortai skėstelėjo rankomis.

— Jie paprasčiausiai ne į temą. Reikia kitokio šuniško atributo. Juk šunys nenešioja karolių, tiesa?

Aplink stalą pasigirdo pritariamas murmėjimas.

Jay-Z TuNiekadaNebūsi — Flajus? — pastebėjo prie jų stovinčią Vendę.

— Jo, tyliai. Figa ties penkta valanda.

Vyrai atsisuko į ją. Išskyrus Filą, jie atrodė visiškai ne taip, kaip Vendė tikėjosi. Gal poniai Ternbol ir vertėjo ją įspėti, kokie buvusių pasaulio galingųjų egzemplioriai čia renkasi.

— Pala, — tarė vyriškis baltais teniso šortais. — Aš jus pažįstu. NTC naujienos. Vendė Kažkokia, tiesa?

— Taip, Vendė Tains.

Jie visi, išskyrus Filą Ternbolą, nusišypsojo.

* Reperio *Shawn Corey Carter* sceninis vardas.

— Darote siužetą apie Flajaus gyvą koncertą šį vakarą?

Vendė pagalvojo, kad apie šituos vyrus tikrai išeitų velniškai įdomus siužetas.

— Gal kitą kartą, — atsakė ji. — Konkrečiai dabar atvažiavau susitikti su Filu.

— Aš neturiu jums ką pasakyti.

— Jums ir nereikės nieko sakyti. Eime. Mums reikia pasikalbėti prie keturių akių.

Jiems išėjus iš „Starbucks“ ir patraukus atgal per kvartalą, Vendė tarė:

— Vadinasi, tai ir yra tas „Tėvų klubas“?

— Kas jums apie tai papasakojo?

— Jūsų žmona.

Jis nieko neatsakė.

— Taigi, — tęsė Vendė, — kas ten pas jus per *Vanilla Ice**?

— Normas... na, tiesą sakant, jis nori, kad vadintume jį Flajumi.

— Flajumi?

— Sutrumpintai iš Ten-A-Flajus. Toks jo, kaip reperio, slapyvardis.

Vendė turėjo susilaikyti, kad neatsidustų. Tenaflajus, kaip ir Inglvudas, buvo Naujojo Džersio gyvenvietė, kurios riba ėjo kiek tolėliau toje pačioje gatvėje.

— Normas... Flajus... buvo puikus rinkodaros specialistas, dirbo Niujorke, „Benevisti Vance“. Darbo neturi dabar... kiek? — jau beveik dvejus metus, tačiau galvoja, kad rado savo naują talentą.

— Kokį?

— Repuoti.

— Jūs turbūt juokaujate.

* Reperio *Robert Matthew Van Winkle* sceninis vardas (liet. „Vaniliniai ledai“).

— Repas — tai sielvarto forma, — tarė Filas. — Kiekvienas jį išgyvena truputį skirtingai. Flajus mano, kad užėmė naują rinkos nišą.

Jiedu pasiekė Vendės automobilį. Ji atrakino dureles.

— Reperis?

Filas linktelėjo.

— Jis vienintelis vidutinio amžiaus baltasis šių Naujojo Džersio apylinkių reperis. Bent jau taip pats teigia.

Jie įsitaisė priekinėse sėdynėse.

— Tai ko jums iš manęs reikia?

Tokios žinios į vatą niekaip nesuvyniosi, todėl ji be užuolankų pranešė:

— Vakar buvo nužudytas Denas Merseris.

Filas Ternbolas, išgirdęs šią žinią, neištarė nė žodžio, tik sėdėjo ir žiūrėjo pro priekinį stiklą — išbalęs, sudrėkusiomis nuo ašarų akimis. Vendė negalėjo nepastebėti, kad jis švariai nusiskutęs. Plaukai senovišku stiliumi kruopščiai perskirti per vidurį, su bangele priekyje, todėl galėjai lengvai įsivaizduoti, kaip jis atrodė dar būdamas vaikas. Vendė laukė, leisdama jam apsiprasti su žinia.

— Gal jums ko nors atnešti? — pasisiūlė ji.

Filas Ternbolas papurtė galvą.

— Prisimenu, kaip pirmą kartą pamačiau Deną per įvadinį kursą, mums tik pradėjus studijas universitete. Jis buvo toks linksmas. Mes visi buvome labai įsitempę, norėjome vieni kitiems padaryti gerą įspūdį. O jis jautėsi visiškai ramiai. Jo požiūris buvo toks keistas.

— Kaip keistas?

— Tarsi jis visa tai jau būtų šimtą kartų matęs ir dėl to nevertėtų per daug plėšytis. Denas taip pat norėjo būti kitoks nei visi. Taip, žinau, kaip tai skamba, tačiau jis tikrai laikėsi savo linijos. Jis linksminosi iš širdies, kaip ir visi, tačiau visada kalbėjo norįs daryti kažką gera. Manau, mes visi turėjome savo planų ateičiai. O dabar...

Jo balsas nutilo.

— Užjaučiu jus, — tarė Vendė.

— Kaip suprantu, susiradote mane ne tik tam, kad praneštumėte šitą blogą naujieną.

— Ne.

— Taigi?

— Aš tiriu Deno...

— Atrodo, jūs jau tai padarėte, — Filas Ternbolas pertraukė Vendę ir atsisuko į ją. — Dabar beliko išmėsinėti lavoną.

— Neturiu tokio tikslo.

— Tada kokį?

— Aš jums anksčiau jau skambinau. Kai parodėme savo laidą apie Deną.

Jis nieko neatsakė.

— Kodėl jūs neatsiliepėte į mano skambučius?

— Ir ką aš jums turėjau pasakyti?

— Bet ką.

— Aš turiu žmoną, du vaikus. Nemanau, kad viešai gindamas pedofilą — net jei jis ir neteisingai apkaltintas — jam kuo nors padėčiau.

— Jūs galvojate, kad Denas buvo neteisingai apkaltintas?

Filas užsimerkė ir stipriai suspaudė vokus. Vendė norėjo ištiesti ranką ir uždėti savo delną jam ant plaštakos, tačiau pajuto, kad verčiau to nedaryti. Ji nusprendė pakeisti temą.

— Kodėl į „Starbucks" einate su kostiumu? — pasiteiravo ji.

Filas nežymiai šyptelėjo.

— Penktadieniais nemėgstu nešioti kasdienių drabužių.

Vendė įdėmiai pažiūrėjo į šį gražų, tačiau visiškai palaužtą vyrą. Jis atrodė išsekęs, kone nukraujavęs — ir tarsi puikus kostiumas ir nublizginti batai dabar jam galėtų padėti.

Tyrinėjant Filo Ternbolo veidą, Vendei staiga atmintyje iškilo kitas veidas, nuo kurio jai užėmė kvapą: mylimas jos tėvas, penkiasdešimt šešerių, sėdi už virtuvės stalo, pasiraitojęs flanelinių marški-

nių rankoves, ir kiša savo ganėtinai trumpą CV į voką. Sulaukęs penkiasdešimt šešerių jis staiga, pirmą kartą per savo gyvenimą, sėdėjo be darbo. Jos tėtis buvo profsąjungos 277-osios organizacijos lyderis, dvidešimt aštuonerius metus vadovavęs spaustuvei, kurioje buvo spausdinamas vienas didžiųjų Niujorko dienraščių. Jis per derybas išsireikalaudavo savo žmonėms sąžiningų atlyginimų, streikavo tik kartą — 1989-aisiais — ir buvo visų paprastų darbuotojų mylimas ir gerbiamas.

Po to pasikeitė spaustuvių savininkai ir jos buvo sujungtos, įvyko vienas iš tų dešimtojo dešimtmečio pradžiai būdingų bendrovių sujungimo sandorių, kokius Volstrito kostiumuotieji, kaip, na, Filas Ternbolas, labai mėgo, kadangi akcijų portfelių vertė pakildavo keletu punktų, o į visa kita — nusispjaut. Jos tėvas staiga tapo nereikalingas ir buvo atleistas. Va taip, pirmą kartą savo gyvenime jis liko be darbo. Kitą dieną, atsisėdęs virtuvėje prie stalo, jis pradėjo nuo savo CV siuntinėjimo. Ir jo veidas tą dieną atrodė labai panašiai kaip dabar Filo Ternbolo.

— Tu ką, nepyksti? — paklausė ji savo tėvo.

— Pykti beprasmiška, — atsakė tėvas, įkišęs savo CV į dar vieną voką. Jis pakėlė galvą ir pažiūrėjo į ją. — Nori patarimo — o gal tu dabar jau tam per sena?

— Tam niekada nesi per senas, — paprieštaravo Vendė.

— Dirbk pati sau. Tai vienintelis viršininkas, kuriuo galima pasitikėti.

Jis taip ir nesulaukė progos dirbti pats sau. Kaip ir nesusirado jokio kito darbo. Po dvejų metų, būdamas penkiasdešimt aštuonerių, jos tėvas mirė nuo širdies priepuolio prie to paties virtuvės stalo, vis dar šukuodamas laikraščių skelbimus ir kišdamas į vokus savo CV.

— Jūs nenorite padėti? — pasiteiravo Vendė.

— O kuo? Denas jau nebegyvas.

Filas Ternbolas ištiesė ranką prie durelių rankenėlės.

— Vienas klausimas, kol dar neišėjote: kodėl jūs manote, kad Denas buvo neteisingai apkaltintas?

Prieš atsakydamas jis kiek pagalvojo.

— Manau, kad panašiai nutikus tau pačiam, tiesiog atsiranda tam nuojauta.

— Nieko nesuprantu.

— Nesukite sau galvos. Nesvarbu.

— Filai, ar jums kažkas buvo atsitikę? Aš ko nors nežinau?

Jis tyliai nusijuokė, tačiau juokas nebuvo linksmas.

— Vende, be komentarų.

Jis patraukė rankenėlę į save.

— Bet...

— Ne dabar, — tarė jis ir atidarė dureles. — Dabar kiek pasivaikščiosiu ir prisiminsiu savo seną draugą. Denas bent jau tiek nusipelno.

Filas Ternbolas išlipo iš automobilio, pasitaisė švarką ir patraukė tolyn tiek nuo jos, tiek nuo savo draugų, likusių „Starbucks".

12

Dar viena negyva prostitutė.

Esekso apygardos tyrėjas Frenkas Tremontas pasitaisė kelnes, pažiūrėjo žemyn į mergaitę ir atsiduso. Tas pats per tą patį. Ten pat: Niuarkas, Sautvardo kvartalas, netoli nuo Bet Izrael ligoninės, tačiau visai kitoje epochoje. Frenkas užuodė ore tvyrančią smarvę, tačiau ji buvo ne tik nuo lavono. Čia taip dvokdavo visada. Niekas čia niekada nesitvarkė. Net nebandė. Visi tiesiog tingiai voliojosi šitame purvyne.

Taigi dar viena negyva prostitutė.

Už tai jie jau suėmė jos sutenerį. Prostitutė jį „įžeidė" ar kažkas panašaus, jis turėjo jai parodyti, koks yra didelis viršininkas, todėl

perrėžė gerklę. Kai jį susėmė, vis dar turėjo su savimi peilį. Galvotas vyrukas, tikras genijus. Frenkui, kad išpeštų iš jo prisipažinimą, prireikė šešių sekundžių. Jam reikėjo tik mesteleti:

— Girdėjome, kad tu neturi kiaušų, kad pakeltum ranką prieš moterį.

To pakako, kad Suteneris Genijus pultų įrodinėti savo vyriškumą.

Jis stovėjo ir stebeilijo į negyvą mergaitę — gal penkiolikos, gal trylikos metų amžiaus, sunku pasakyti — išsikėtojusią tarp gatvės šiukšlių, sulamdytų vaisvandenių skardinių, „McDonald“ pakuočių, tuščių alaus bambalių. Frenkas mintimis grįžo atgal prie savo paskutinio prostitutės nužudymo tyrimo. Toje byloje jis krito veidu į purvą. Tai buvo jo paties nesėkmė, vienareikšmiškai. Jis klaidingai įvertino situaciją ir viską sugadino. Tai galėjo kainuoti ir daugiau gyvybių, tačiau dabar jau nėra prasmės prie to grįžti. Jis sumovė bylą ir per ją neteko darbo. Buvo priverstas išeiti spaudžiant apygardos prokurorui ir vyriausiajam tyrėjui.

Ir tada jo dėmesį patraukė Heilės Makveid dingimo byla.

Frenkas nuėjo pas savo viršininkus ir paprašė leisti dar pasilikti, tik iki tol, kol bus išspręsta šita byla. Jo viršininkai jį suprato. Tačiau tai buvo jau prieš tris mėnesius. Frenkas plušėjo išsijuosęs, ieškodamas tos mokinės. Jis pasitelkė ir kitus pareigūnus — federalinius agentus, policininkus, išmanančius internetinį sekimą ir profiliavimą — visus, kas tik galėjo kuo nors padėti. Šlovės jam nereikėjo, jis tiesiog norėjo surasti mergaitę.

Tačiau byla taip ir nepajudėjo iš mirties taško.

Jis pažiūrėjo žemyn į negyvą prostitutę. Va tokių dalykų šitame darbe prisižiūri iki soties. Narkomanių, prostitučių, paleidžiančių savo gyvenimus vėjais, nusitašančių iki žemės graibymo, apdujusių nuo „žolės“, sėdinčių kitiems ant sprando. Jas muša, jos prisidaro Dievas žino kiek vaikų nuo Dievas žino kiek skirtingų tėvų, žodžiu, nueina šuniui ant uodegos. Daugelis taip sau sėkmingai ir čiuožia paviršiumi, abejingai vilkdamos savo apgailėtiną gyvenimą, nepalikda-

mos jame beveik jokios žymės, ir jei į jas kas nors ir atkreipia dėmesį, tai tik dėl blogų priežasčių. Tačiau daugelis išgyvena. Jos yra atmatos, tačiau Dievas leidžia joms gyventi ir kartais net sulaukti senatvės.

Ir tada Dievas, kadangi yra visiškas beprotis, vietoje jų pasiima Frenko dukterį.

Už geltonos juostos susirinko minia, nors ir nedidelė — praeiviai tik prabėgomis žvilgtelėdavo ir traukdavo toliau.

— Frenkai, jau baigei?

Tai buvo teismo medicinos ekspertas.

Jo dukrelė, Keisė. Septyniolikos metų. Tokia švelni, linksma, miela. Yra sena patarlė, kad viena šypsena nušviečia visą kambarį. Keisės šypsena buvo būtent tokia — šviesos spindulėlis, kuris tik — švyst — ir išsklaidydavo bet kokią tamsą. Per savo gyvenimą ji niekada niekam nekėlė jokių rūpesčių, nieko neįskaudino. Nevartojo narkotikų, neištvirkavo, nepasidarė vaiko. Narkomanės, prostitutės siautėjo kaip nutrūkusios nuo grandinės, o mirė Keisė.

Neteisinga — net ne tas žodis.

Keisei buvo šešiolika, kai jai nustatė Juingo sarkomą. Kaulų vėžį. Augliai atsirado jos dubenyje ir iš ten plisdami pradėjo ją graužti. Jo dukrelė mirė didelėse kančiose. Frenko akyse. Jis sėdėjo ten, prie jos lovos, jau išverkęs visas ašaras, stipriai laikydamas jos trapią ranką ir pats laikydamasis, kad neišeitų iš proto. Sėdėjo ir žiūrėjo į operacijų randus ir įdubusias lėtai užgęstančio žmogaus akis. Jautė, kaip nuo karščio dega jos kūnas. Jis prisiminė, kad vaikystėje Keisė dažnai susapnuodavo blogus sapnus ir visa drebėdama įsiropšdavo pas juos į lovą, įsisprausdavo tarp jo ir Marijos, kad ji kalbėdavo pro miegus, muistydavosi ir vartydavosi, tačiau kai jai buvo nustatytas vėžys, visa tai liovėsi. Gal nakties baimė tiesiog išgaravo dienos baimės akivaizdoje? Kad ir kaip ten būtų, Keisės miegas tapo ramus, naktys — tykios, tarsi pasirengimas mirčiai.

Jis meldėsi, tačiau tai buvo beprasmiška. Jis tai žinojo. Dievas iš anksto žino, ką Jis darys. Juk Jis turi planą, tiesa? Jei tikrai nori tikėti,

kad Jis visažinis ir visagalis, tai nejaugi manai, kad tu ir tavo menki maldavimai gali paveikti Jo didįjį planą? Tremontas žinojo, kad tai bergždžia. Ligoninėje jis susipažino su kita šeima, kuri meldėsi už ten gulintį savo sūnų. Ta pati liga. Jis vis tiek mirė. Paskui kitas jų sūnus buvo pasiųstas į Iraką ir ten žuvo. Jis niekaip negalėjo suprasti, kaip tai matydamas kas nors dar gali tikėti maldos galia.

Tuo tarpu čia gatvės sėte nusėtos visuomenės atmatomis. Jie gyvena — Keisė miršta. Todėl, taip, mergaitės iš normalių šeimų, tokios kaip Heilė Makveid ir Keisė Tremont, kurios turėjo juos mylinčius žmones ir kurioms visas gyvenimas dar buvo prieš akis — tikras gyvenimas, kurį jos būtų nugyvenusios ne tuščiai — buvo svarbesnės. Tokia buvo tiesa. Niekas nenorėjo jos garsiai pasakyti. Veidmainiai jums pultų tvirtinti, kad negyva prostitutė, kurios lavoną dabar dėjo į maišą ir užseginėjo jo užtrauktuką, nusipelno lygiai tokio paties dėmesio, kaip ir Heilė Makveid ar Keisė Tremont. Nors visi puikiai žino, kad tai nesąmonė. Mes sakome tai į kairę ir į dešinę. Tačiau visi žinome tiesą. Kartojame melą, nors žinome, kaip yra iš tikrųjų.

Todėl reikia liautis apsimetinėti. Negyva prostitutė gal susilauks dviejų pastraipų dvyliktame *The Star-Ledger* puslapyje, grynai tam, kad skaitytojai galėtų pasibaisėję caktelėti liežuviais. Heilei Makveid per nacionalinę televiziją buvo skirtos dvi valandos. Taigi visi suprantame, kaip yra iš tikrųjų, ar ne? Kodėl negalime to pasakyti garsiai?

Šio pasaulio Heilės Makveid yra svarbesnės.

Kas čia blogo. Juk tai tiesa, ar ne? Tai nereiškia, kad negyva prostitutė visiškai nesvarbi. Tačiau Heilė svarbesnė. Ir tai visiškai neturi nieko bendra su rase ar kokiomis nors kitomis etiketėmis, kurias jam bandė priklijuoti žmonės. Pavadinti žmogų fanatiku — lengviausia. Tačiau tai nesąmonė. Baltas, juodas, azijietis, lotynų amerikietis, bet kas — prasčiau yra prasčiau. Visi tai supranta, net jei ir nedrįsta pasakyti.

Frenko mintys nuklydo, kaip dažnai pastaruoju metu, prie Heilės Makveid motinos Marsės ir palaužto tėvo Tedo. Šitos prostitutės,

nušluotos iš šio pasaulio vienos rankos mostu, jau nebėra. Gal kam nors tai ir rūpės, tačiau devyniais atvejais iš dešimties taip nebūna. Jos tėvai, jei ji apskritai juos pažinojo, jau seniai dėl jos neteko vilties. Marsė su Tedu, bijodami ir tikėdami, vis dar laukė. Ir — taip, tai buvo svarbu. Galbūt tai ir yra skirtumas tarp šio pasaulio Negyvų Prostitučių ir Heilių Makveid. Ne odos spalva, finansinė padėtis arba tvora, tačiau žmonės, kuriems tu rūpi, artimieji, kuriuos tokia netektis sugniuždo, tėvai ir motinos, kurie nuo jos taip niekada ir neatsigaus.

Todėl Frenkas, kol neišsiaiškins, kas atsitiko Heilei Makveid, iš darbo neišeis.

Jis vėl pagalvojo apie Keisę, bandydamas atmintyje atgaivinti laimingos mergaitės, kuriai akvariumai patiko labiau nei zoologijos sodai ir mėlyna spalva labiau nei rožinė, paveikslą. Tačiau, kad ir kaip tai buvo skaudu, šitie vaizdai jau išbluko ir juos dabar buvo vis sunkiau atkurti. Vietoje jų Frenkas prisiminė, kaip Keisė ligoninės lovoje vis nyko ir nyko, kaip ji perbraukdavo ranka savo plaukus ir jie slinkdavo kuokštais, kaip ji pažiūrėdavo į juos ir pravirkdavo, o jis sėdėdavo šalia, nieko negalintis padaryti, bejėgis.

Teismo medicinos ekspertas baigė prostitutės lavono apžiūrą. Du vyrai jį pakėlė ir drėbtelėjo ant vežimėlio it kokį durpių maišą.

— Atsargiau, — sudraudė juos Frenkas.

Vienas atsisukęs į jį mestelėjo:

— Jai juk neskauda.

— Vis tiek atsargiau.

Jiems išsigabenant lavoną, Frenkas Tremontas pajuto, kaip pradėjo vibruoti jo mobilusis.

Jis, slėpdamas sudrėkusias akis, sumirksėjo ir paspaudė mygtuką „Atsiliepti".

— Tremontas klauso.

— Frenkai?

Tai buvo Mikis Volkeris, gretimos Sasekso apygardos šerifas. Juodaodis vyrukas iš stuomens ir liemens, anksčiau dirbęs Niuarke

kartu su Frenku. Patikimas bičiulis, puikus tyrėjas. Frenko nuomone, vienas geriausių. Volkerio kontorai atiteko vaikų prievartautojo nužudymo byla — turbūt tėvas pats su ginklu išsprendė pedofilijos problemą. Frenkui atrodė, kad velniškai geras teisingo atlygio pavyzdys, tačiau jis žinojo, kad Volkeris atliks savo darbą taip, kaip priklauso.

— Taip, Miki, klausau.

— Tu žinai „Fredžio superliukso apartamentus"?

— Karštos lovos Viljamso gatvėje?

— Tos pačios. Tuojau pat važiuok čia.

Tremontas pajuto, kaip jo smilkiniuose sutvinksėjo kraujas. Jis perėmė telefoną į kitą ranką.

— Kodėl, kas atsitiko?

— Merserio kambaryje kai ką radau, — niauriu kaip iš po žemių balsu pranešė Volkeris. — Man atrodo, tai priklauso Heilei Makveid.

13

Kai Vendė grįžo namo, Popsas stovėjo virtuvėje ir kepė kiaušinienę.

— Kur Čarlis?

— Dar miega.

— Jau pirma dienos.

Popsas dirstelėjo į laikrodį.

— Aha. Išalkus?

— Ne. Kur jūs vakar buvote?

Popsas, darbuodamasis keptuve taip, tarsi visą gyvenimą būtų sukęsis greitojo maisto restorano virtuvėje, kilstelėjo antakį.

— Prisiekėte vienas kitam neišduoti?

— Panašiai, — atsakė jis. — O kur tu buvai?

— Šį rytą buvau užsukusi į „Tėvų klubą".

— Gal būtų galima smulkiau?

Ji taip ir padarė.

— Graudus reikalas, — konstatavo jis.

— Ir turbūt šiek tiek kvepiantis savo savimeilės patenkinimu.

Popsas gūžtelėjo pečiais.

— Vyrui negalėti išlaikyti savo šeimos — tas pats, lyg jam kas nors nupjautų kiaušinius. Jis jau jaučiasi ne visai vyras. Tai graudu. Darbo netekimas išmuša žemę iš po kojų tiek juodnugariui darbininkui, tiek užrietusiam nosį verslininkui. Gal verslininkui net labiau. Jie mūsų visuomenėje įpranta tapatintis su savo darbu.

— Ir staiga to jau nėra?

— Būtent.

— Gal išeitis — ne naujas darbas, — tarė Vendė. — Gal tiesiog reikia pakeisti vyriškumo sampratą.

— Tu čia giliai užgriebei, — linktelėjo jis.

— Ir fariziejiškai.

— Ir tai tiesa, — atsakė Popsas, berdamas į keptuvę tarkuotą sūrį. — Tačiau jei jau tau negalima su manimi paveidmainiauti, tai tada su kuo?

— Su niekuo, Popsai, — nusišypsojo Vendė.

Jis išjungė viryklę.

— Tikrai nenori kiaušinienės *à la* Popsas? Mano firminis patiekalas. Ir čia užteks abiem.

— Na, gerai.

Jiedu susėdo valgyti. Vendė papasakojo jam išsamiau apie Filą Ternbolą, „Tėvų klubą“ ir savo nuojautą, kad Filas kažką nutylėjo. Jiedviem jau baigiant doroti kiaušinienę, apsimiegojęs, suplyšusiomis trumpikėmis, milžiniškais baltais marškinėliais ir neįsivaizduojamai susivėlusiais plaukais pasirodė Čarlis. Vos Vendei spėjus pagalvoti, kad jis jau tikras vyras, Čarlis pradėjo trintis akis ir spragsėti pirštais.

— Tu gerai jautiesi? — pasiteiravo ji.

— Miegai dar neišsilakstė, — nusižiovavo Čarlis.

Vendė be žodžių tik užvertė akis į viršų ir užlipo laiptais į antrą

aukštą prie kompiuterio. „Google“ įvedė „Filas Ternbolas“. Kompiuteris neišmetė beveik nieko, tik kad jis yra politinės partijos aukotojų sąraše. Vaizdų paieška aptiko vieną grupinę nuotrauką, kurioje Filas su savo žmona Šere, dailia smulkute blondine, buvo nufotografuoti prieš dvejus metus vykusioje labdaringoje vyno degustacijoje. Filo Ternbolo darbovietė buvo nurodyta finansų maklerio įmonė „Barry Brothers Trust“. Vildamasi, kad jos slaptažodžio dar nespėjo pakeisti, Vendė prisijungė prie žiniasklaidos duomenų bazės, kuria naudojosi jos televizijos stotis. Taip, šiais laikais viskas tarsi ir prieinama per nemokamas paieškos sistemas, tačiau taip nėra. Kad rastum tai, ko reikia, vis dar turi mokėti.

Ji paleido Ternbolo pavardę per naujienų paiešką. Vis tiek nieko. Tačiau įvedus „Barry Brothers“, kompiuteris išmetė ne vieną ir ne du kritinius straipsnius. Viename jų buvo paminėta, kad bendrovė išsikelia iš savo ilgametės rezidencijos Parko aveniu 46-ojoje gatvėje. Vendei tas adresas buvo pažįstamas: „Lock-Horne“ pastatas. Ji nusišypsojo ir išsitraukė mobilųjį. Taip, nors praėjo jau dveji metai, tas numeris vis dar nebuvo ištrintas. Patikrinusi, ar durys tikrai uždarytos, Vendė paspaudė mygtuką „Skambinti“.

Ragelį pakėlė iš karto.

— Tik trumpai ir aiškiai.

Balsas skambėjo išdidžiai, iš aukšto, jeigu tartume vienu žodžiu — fariziejiškai.

— Sveikas, Vinai. Čia Vendė Tains.

— Matau iš skambinančiojo vardo.

Tyla.

Ji tiesiog regėte regėjo Viną, jo gražų kaip iš paveikslėlio veidą, šviesius plaukus, ilgus pirštus, veriančias mėlynas, tuštokas akis.

— Man reikia tavo paslaugos, — tarė jis. — Šiokios tokios informacijos.

Tyla.

Vinas — jo visas vardas skambėjo Vindzoras Hornas Lokvudas III — tai jau tikrai pasibrangins.

— Ar žinai ką nors apie „Barry Brothers Trust"? — pasiteiravo ji.

— Taip. Tu tai ir norėjai sužinoti?

— Oi, koks tu sąmojingas.

— Mylėk mane su visais mano trūkumais.

— Atrodo, kartą tai jau padariau, — tarė ji.

— Oi, miau.

Tyla.

— „Barry Brothers" atleido savo darbuotoją Filą Ternbolą. Aš noriu sužinoti kodėl. Ar gali išsiaiškinti?

— Aš tau atskambinsiu.

Pypt.

Vinas. Jis aukštuomenės puslapiuose dažnai būdavo apibūdinamas kaip „tarptautinio masto pleibojus", ir, ko gero, tai buvo tiesa. Senos ir turtingos giminės, kurios atstovai, vos išlipę iš „Mayflower", pareikalavo golfo aikštės, palikuonis. Jiedu susipažino per oficialų pobūvį prieš dvejus metus. Vinas buvo kilniaširdiškai atviras. Jis norėjo su ja pasimylėti. Jokio burkavimo, jokio mindžikavimo, jokių įsipareigojimų. Vienos nakties nuotykis. Iš pradžių, taip netikėtai užklupta, ji pasipiktino, tačiau po to pagalvojo: „Velniai nematė, kodėl ne?" Ji niekada nebuvo patyrusi vienos nakties nuotykio, o čia priešais ją dabar buvo šitas gražus kaip iš paveikslėlio, seksualus vyras — kur rasi geresnę progą? Juk gyvename tik kartą, ar ne? Ji buvo vieniša šiuolaikinė moteris, ir, kaip neseniai suformulavo Popsas, žmonėms reikia sekso. Todėl ji nuvažiavo kartu su Vinu į jo apartamentus „Dakota building" vakarinėje Centrinio parko dalyje. Vinas tą naktį buvo švelnus, dėmesingas, linksmas ir nuostabus. Kitą rytą grįžusi namo ji kone išverkė akis — pražliumbė ištisas dvi valandas.

Suskambo jos telefonas. Vendė dirstelėjo į laikrodį ir negalėdama patikėti savo akimis papurtė galvą. Vinas nesugaišo nė minutės.

— Klausau?

— Filas Ternbolas buvo atleistas už tai, kad iššvaistė du milijonus dolerių. Geros dienos.

Pypt.

Toks jau buvo tas Vinas.

Ji staiga kai ką prisiminė. Jie, regis, minėjo „Blend" barą. Vieną kartą buvo ten nuėjusi į koncertą. Jis įsikūręs Ridžvude. Vendė susirado jų puslapį ir spragtelėjo „Renginių kalendorių". Taip, šiandien buvo „Atviro mikrofono" vakaras. Prierašas netgi skelbė: „Ypatingas naujos repo sensacijos Ten-A-Flajaus pasirodymas."

Į duris kažkas pasibeldė. Ji šūktelėjo: „Prašau!" ir į vidų galvą įkišo Popsas.

— Viskas gerai? — pasiteiravo jis.

— Taip. Mėgsti repą?

Popsas suraukė antakius.

— O su kuo jis valgomas?

— Ne, ne. Repas, muzika.

— Verčiau jau klausyčiausi smaugiamos katės kniaukimo.

— Einam šįvakar kartu su manimi. Metas praplėsti savo akiratį.

Tedas Makveidas Kaseltono vartinio teniso aikštėje stebėjo savo sūnų Rajaną. Diena jau merkėsi, tačiau aikštė, padengta kažkokia naujoviška dirbtine velėna, buvo apšviesta galingų stadiono prožektorių. Tedas atėjo į savo devynmečio sūnaus rungtynes, kadangi ką jam daugiau reikėjo daryti — trintis po namus ir visą dieną verkti? Jo buvę draugai — pavadinti juos „buvusiais" turbūt buvo žiauru, tačiau Tedas dabar nebuvo linkęs smulkintis — tik mandagiai linktelėdavo, nežiūrėdami į akis, ir apskritai jo vengė, tarsi vaiko dingimas galėtų būti užkrečiamas.

Rajanas priklausė Kaseltono trečiokų komandai, kuri jau keliaudavo žaisti rungtynių su kitų miestų komandomis. Raketlazdės valdymo įgūdžiai, švelniai tariant, dar buvo kažkur tarp „pradinių"

ir „neegzistuojančių“. Kamuoliukas daugiausia laiko praleisdavo ant žemės, kadangi nė vienas berniukas nemokėjo jo ilgesnį laiką išlaikyti raketlazdės tinklelyje, ir komandos pradėjo panėšėti į ledo ritulininkus, besigrumiančius it regbininkai. Berniukai lakstė su šalmais, kurie ant jų galvų atrodė per dideli, kaip Gazu iš Flintstounų, ir buvo beveik neįmanoma atskirti, kuris yra kuris. Tedas kartą per visas rungtynes palaikė Rajaną šūksniais, gėrėdamasis jo pažanga, kol vaikas rungtynių pabaigoje galiausiai nusiėmė šalmą ir Tedas pamatė, kad tai — visai ne Rajanas.

Stovėdamas kiek nuošalyje nuo kitų tėvų ir prisimindamas aną dieną, Tedas vos nenusišypsojo. Tačiau tada tikrovė staiga vėl užgriuvo visu savo svoriu ir nuo jos net užgniaužė kvapą. Taip būdavo visada. Kartais galėdavai nejučia tarsi sugrįžti į normalų gyvenimą, tačiau už tai vėliau visada tekdavo sumokėti.

Jis prisiminė Heilę šitoje pačioje aikštėje — jos atidarymo dieną — ir ilgas valandas, kurias ji praleido gerindama savo žaidimą kairiąja ranka. Aikštės gale buvo įtaisytas kamuoliukus gaudantis tinklas, ir Heilė ateidavo čia lavinti savo kairės, kadangi jai reikėjo ją sustiprinti. Būgštavo, kad skautai iš karto atkreips dėmesį į jos kairę, tą jos prakeiktą silpnąją vietą, ir į prestižinį Virdžinijos universitetą Heilės niekada nepriims, jei ji neišmoks žaisti kaire. Todėl ji be paliovos mankštino savo kairiąją, ne tik aikštėje, tačiau ir vaikščiodama po namus. Ji pradėjo kaire ranka daryti ir kitus dalykus, pavyzdžiui, valytis dantis, užsirašinėti ir taip toliau. Visi šio miesto tėvai bando spausti savo vaikus, kad jie būtų tobulesni, ėsdami juos dieną ir naktį dėl geresnių pažymių, sporto rezultatų, tikėdamiesi patekti į, kažkieno nuomone, geresnę aukštąją mokyklą. Tačiau Heilės atžvilgiu to daryti nereikėjo — ji veržėsi į šitą tikslą pati. Gal pernelyg? Galbūt ir taip. Virdžinijos universitetas Heilės galiausiai taip ir nepriėmė. Ji pasiutiškai išmiklino savo kairiąją ranką ir buvo tokia vikri, kad galėjo tikti vidurinės mokyklos ar galbūt net kokiai nors žemesnio lygio koledžo komandai, tačiau ne Virdžinijos universitetui. Heilę tai tiesiog

sugniuždė ir niekas jos negalėjo paguosti. Kodėl? Kam tai rūpi? Juk žvelgiant į didesnę laiko perspektyvą — koks skirtumas?

Jis jos velniškai ilgėjosi.

Ne tiek ėjimo į jos vartinio teniso rungtynes. Ilgėjosi tokių laikų, kai jie kartu žiūrėdavo televizorių, kai ji norėdavo, kad jis „suprastų“ jos klausomą muziką, trokšdavo, kad ir jis pamatytų „YouTube“ vaizdelius, kurie jai atrodydavo tokie juokingi. Tedui trūko ir pakvailiojimų, pavyzdžiui, kai jis virtuvėje atlikdavo savo firminį triuką ir akis išpūtusios Heilės akivaizdoje pradėdavo judėti „mėnulio eisena“, kai kojos tarsi eina į priekį, tačiau pats šokėjas slysta atgal. Arba tyčia pradėdavo pernelyg karštai myluoti Marsę, kol pasipiktinusi Heilė neiškentusi susiraukdavo ir sušukdavo: „Ei, fui, čia yra vaikų!“

Tedas su Marse neprisilietė vienas prie kito jau tris mėnesius — abipusiu nebyliu, tačiau numanomu sutarimu. Tai tiesiog atrodė per daug vulgaru. Fizinio artumo trūkumas nekėlė įtampos, tačiau jis jautė tarp jų atsivėrusią ir vis platėjančią bedugnę. Tik dabar tai neatrodė taip svarbu, kad tam reikėtų skirti dėmesį, bent jau kol kas.

Nežinia užgula žmogų sunkia našta. Tu pradedi geisti atsakymo — bet kokio — ir nuo to jautiesi tik dar labiau graužiamas kaltės. Tai siaubinga. Kaltė jį ėste ėdė, kiekvieną mielą naktį visiškai neleisdama sumerkti akių. Tedas negalėjo pakelti įtampos. Jo širdis iš karto pradėdavo pašėlusiai daužytis. Ginčas su kaimynu praeitais metais dėl sklypo ribos kainavo jam kelias savaites miego. Jis negalėjo užmigti, mintyse atkurdamas ir tęsdamas jų ginčą.

Tai jis dėl to kaltas.

Vyro taisyklė numeris vienas: tavo namuose duktė yra saugi. Tu rūpiniesi savo šeima. Kad ir kaip lenktum visą šitą siaubingą dalyką, tai buvo akivaizdu: Tedas neatliko savo, kaip tėvo, pareigos. Gal kažkas įsilaužė ir pagrobė jo Heilę? Juk tada tai būtų jo kaltė, tiesa? Tėvas privalo apsaugoti savo vaikus. Tai svarbiausia jo užduotis. O jeigu Heilė tą vakarą pati pabėgo iš namų, kažkaip paslapčia išsėlino? Dėl

to būtų kaltas taip pat jis. Kadangi nebuvo toks tėvas, pas kurį duktė ateitų ir pasipasakotų, kas ne taip arba kas dedasi jos gyvenime.

Jis be paliovos knaisiojosi po praeitį. Troško ten sugrįžti, pasukti laiką atgal, kažką padaryti. Heilė visada buvo tvirto būdo mergaitė, nepriklausoma, ta gabioji. Jis žavėjosi jos sumanumu, kurį neabejotinai paveldėjo iš mamos. Gal tai irgi turėjo reikšmę, kad viskas taip ir susiklostė? Gal jis nusprendė, kad Heilei nereikia tiek dėmesio, priežiūros kaip Patricijai ir Rajanui?

Beprasmiškas, nuolatinis knaisiojimasis po praeitį.

Jis visiškai nebuvo linkęs į depresiją, tačiau pasitaikydavo tamsių, niūrių dienų, kai Tedas tiksliai prisimindavo, kur jo tėtis laiko savo pistoletą. Jis įsivaizduodavo, kaip viskas galėtų būti: jis įsitikina, kad nieko nėra namie, nužingsniuoja į savo vaikystės namus, kur vis dar gyvena jo tėvai, iš batų dėžės, padėtos ant spintos, pasiima pistoletą, nusileidžia į rūsį, kur septintoje klasėje pirmą kartą pasiglamonėjo su Eime Štain, patraukia į skalbyklą, kadangi ten nėra kilimo, tik betoninės grindys, todėl lengviau viską išvalyti. Atsisėstų ten ant grindų, atsiremtų į seną skalbyklę, įsikištų pistoleto vamzdį į burną — ir skausmas dingtų.

Tedas to niekada nepadarys. Dėl savo šeimos — taip jis tik dar labiau padidintų jų kančias. Tikras tėvas taip nedaro, jis prisiima kančią. Tačiau gąsdinančiomis atvirumo akimirkomis jis pagalvodavo — keista, kad mintys apie tokį palengvėjimo būdą, galą savo kančioms, tokios velniškai viliojančios.

Rajanas buvo žaidimo sūkuryje. Tedas bandė sutelkti dėmesį į tai, į savo berniuko veidą, boluojantį po šalmu, persikreipusį nuo gynėjo įremto peties, bandė ieškoti nors trupinėlio džiaugsmo šitame nerūpestingos vaikystės paveiksle. Jis vis dar neperprato berniukų vartinio teniso taisyklių, — jų žaidimas, atrodo, visiškai skyrėsi nuo mergaičių, — tačiau suprato, kad jo sūnus dabar atakuoja ir turi gerą progą įmušti įvartį.

Tedas sudėjo delnus prie burnos ir šūktelėjo:

— Rajanai, pirmyn!

Jo balsas dusliai nuaidėjo per aikštę. Žinoma, pastarąją valandą ir kiti tėvai nuolatos šūkavo, tačiau Tedo balsas skambėjo keistai, tarsi visai ne vietoje. Jis pats nuo jo susigūžė. Vietoje to jis pabandė ploti, tačiau tai irgi skambėjo kažkaip per garsiai. Tedas trumpam grįžtelėjo į šalį ir būtent tada pamatė jį.

Frenkas Tremontas sunkiai, tarsi brisdamas per gilų sniegą, plumpavo jo link. Šalia jo ėjo įspūdingų gabaritų juodaodis, akivaizdžiai taip pat policininkas. Akimirką jo širdyje įsižiebė ir suruseno viltis. Tedas pajuto, kad jam tarsi ima augti sparnai. Tačiau tik akimirką.

Frenkas ėjo nuleidęs galvą. Jam artėjant, Tedas pamatė, kad policininko kūno kalba nieko gera nežada. Jis pajuto, kaip pradėjo drebėti keliai. Vienas net sulinko, tačiau jam pavyko išsilaikyti ant kojų. Kad būtų greičiau, Tedas patraukė jo pasitikti, nukirsdamas aikštės kampą.

Kai jie jau buvo visai arti, Frenkas šūktelėjo:

— Kur Marsė?

— Išvažiavo aplankyti mamos.

— Reikia ją surasti, — tarė Frenkas. — Tuojau pat.

14

Kai jie įžengė į „Blend“ barą, Popso veide nušvito plati šypsena.

— Kas yra? — paklausė Vendė.

— Čia prie baro daugiau pumų nei per „Discovery“ kanalą.

Bare tvyrojo prietema, ant sienų kabojo padūmavę veidrodžiai ir visi lankytojai buvo apsirengę juodai. Dėl klientūros jis buvo teisus. Tam tikra prasme.

— Šiaip, — pastebėjo Vendė, — pumomis vadinamos vyresnio amžiaus moterys, kurios vaikšto į klubus ir medžioja *jaunesnius* vyrus.

Popsas suraukė antakius.

— Vaikystės traumos? Tėvo dėmesio stoka?

— Savo amžiuje turėtum tik melstis, kad jos turėtų tėvo kompleksą. Tiksliau tariant — senelio.

Popsas nepatenkintas į ją pašnairavo, tarsi tai būtų labai nevykęs pokštas. Kadangi iš tiesų taip ir buvo, ji atsiprašydama linktelėjo.

— Tu nieko prieš, jei nuo tavęs trumpam atsiskirsiu? — paklausė Popsas.

— Gadinu tavo įvaizdį?

— Tu čia pati karščiausia puma — todėl taip. Nors kai kurioms pupytėms tai patinka. Tarsi jos paveržtų mane iš kitos.

— Tik neparsivesk kurios nors iš jų namo. Nepamiršk, kad turiu paauglį sūnų, kurio psichika dar labai jautri.

— Aš visada einu pas jas, — nuramino ją Popsas. — Nenoriu, kad žinotų, kaip mane rasti. Be to, gelbėju jas nuo gėdos kupino rytinio išėjimo iš mano namų.

— Tu apie viską pagalvojai.

„Blend" restorane prie pat įėjimo buvo baras, per vidurį — pats restoranas, o gale veikė klubas, kuriame kaip tik ir buvo surengtas „Atviro mikrofono" vakaras. Vendė sumokėjo įėjimo mokestį — penkis dolerius (nemokamas gėrimas vyrams) ir vieną dolerį (nemokamas gėrimas moterims) — ir nėrė į vidų. Iš klubo jau sklido Normo, arba Ten-A-Flajaus, repavimas:

Karštos pupos, paklausykit,
Gal jūs ir nebūsite Tenaflajuje,
Bet Ten-A-Flajus bus jumyse giliai giliai...

„O, Jėzau...", pamanė ji. Aplink sceną, sveikindami Ten-A-Flajų pritarimo šūksniais, susispietę stovėjo keturiasdešimt ar penkiasdešimt klausytojų. Ten-A-Flajus buvo taip apsikarstęs auksiniais blizgučiais, kad jam būtų pavydėjęs net pats Mr. T. Ir su pasuktu ant šono bei keturiasdešimt penkių laipsnių kampu į viršų pakreiptu beisbolo kepuraitės snapeliu. Viena ranka jis laikė savo apsmukusias kelnes, —

gal dėl to, kad jos buvo per didelės, gal kad jo užpakalis buvo visiškai plokščias, — o kita įsikibęs spaudė mikrofoną.

Normui baigus tą savo ypač romantišką mekenimą eilutėmis, kad Ten-A-Flajus bus taip giliai tavyje, kad tau nereikės jokio Inglvudo, minia — vidutinio amžiaus, dauguma vos pradėję penktąją dešimtį — palydėjo jį griausmingomis ovacijomis. Raudonai apsirengusi moteris prie pat scenos, turbūt aistringa gerbėja, švystelėjo kažkokį daiktą į sceną, ir Vendė kone su siaubu suprato, kad tai buvo kelnaitės.

Ten-A-Flajus jas pakėlė ir giliai įkvėpęs pauostė.

— Jo, jo, myliu čia visas moteris, karštas apskritarūrūrū, Ten-A-Flajus ir TK visur ir visada jums padės!

Aistringa gerbėja iškėlė rankas į orą. Ant jos marškinėlių — Dieve padėk — puikavosi užrašas: „Pagrindinė Ten-A-Flajaus skylutė!“

Prie jos iš už nugaros priėjo Popsas. Jo veidas buvo perkreiptas skausmingos grimasos.

— Dėl visko, kas yra šventa... — sudejavo jis.

Vendė apsidairė. Priekyje pastebėjo likusius „Tėvų klubo“ — TK? — narius, įskaitant Filą. Jie palaikė saviškį audringais sveikinimo šūksniais. Vendė grįžtelėjo atgal, ir jos žvilgsnis sustojo ties sėdinčia vieniša smulkute blondine beveik pačiame klubo gale. Ji žvelgė ne į sceną, o į savo kokteilį.

Šerė Ternbol, Filo žmona.

Vendė per minią nusiyrė prie jos.

— Ponia Ternbol?

Šerė Ternbol lėtai atitraukė žvilgsnį nuo savo stiklo.

— Aš esu Vendė Tains. Kalbėjomės telefonu.

— Žurnalistė.

— Taip.

— Aš nesumečiau, kad jūs ta pati žurnalistė, kuri parengė laidą apie Deną Merserį.

— Jūs jį pažinojote?

— Kartą buvome susitikę.

— Kur?

— Jie su Filu Prinstone gyveno tame pačiame kambaryje. Susitikome su juo per finansų rinkimo Farlio kampanijai vajų, kurį organizavome praeitais metais.

— Kas tas Farlis?

— Kitas jų bendrakursis.

Ji siurbtelėjo kokteilio. Scenoje Ten-A-Flajus paprašė tylos.

— Aš jums papasakosiu, kaip gimė kita mano daina.

Klube stojo tyla. Ten-A-Flajus nusiėmė akinius nuo saulės ir pervėrė žiūrovus savo piktu žvilgsniu. Šis turėjo gąsdinti, tačiau labiau panėšėjo į žmogaus, kuriam užkietėjo viduriai, veido išraišką.

— Taigi vieną dieną aš sėdžiu „Starbucks" su savo bičais iš TK, — pradėjo dėstyti jis.

„Tėvų klubas", išgirdęs minimą savo pavadinimą, suūbavo.

— Sėdžiu ten, mėgaujuosi savo *latte* ar kuo ten ir matau — pro šalį eina tokia iš kojų verčianti uoga, kad nors imk ir skambink pagalbos telefonu, ir, Dieve, taip vinguriuoja, jei suprantate, ką turiu galvoje.

Publika šūksniais patvirtino, kad taip, supranta.

— Aš sau ieškau įkvėpimo, naujo ritmo ar panašiai, ir pamatau tą karštą kumelaitę trumpa palaidine... Ir staiga man į galvą pati ateina ta frazė: Pasiūbuok savo ciuciukais. Bac — ir yra. Ji praplaukia pro šalį, išdidžiai iškėlusi galvą, o aš sau pagalvoju: „Taip, mergyte, pasiūbuok savo ciuciukais."

Ten-A-Flajus, laukdamas publikos reakcijos, nutilo. Stojo tyla. Paskui kažkas galiausiai riktelėjo:

— Genialu!

— Ačiū, broli, nuoširdžiai ačiū.

Jis parodė į „faną" taip sudėtingai sudėjęs pirštus, tarsi jie būtų ginklas, nukreiptas į save patį.

— Kad ir kaip ten būtų, mano bičai iš TK padėjo man šitą dainą pakelti į visai kitą lygį. Todėl ją skiriu jums, vyrai. Ir, žinoma, visoms

čia esančioms didžiakrūtėms gražuolėms. Jūs esate mano įkvėpimo šaltinis.

Plojimai.

Šerė Ternbol tarė:

— Jūs turbūt galvojate, kad visa tai gana apgailėtina, ar ne?

— Ne man spręsti.

Ten-A-Flajus scenoje pradėjo daryti kažkokius judesius, kurie kam nors gal ir galėjo pasirodyti „šokis“, tačiau gydytojai tikriausiai tai būtų palaikę širdies smūgiu ar infarktu.

Jo, mergyte, pasiūbuok savo ciuciukais,
Pasiūbuok, tu — mėgstamiausia mano skylutė,
Pasiūbuok savo ciuciukais,
Pasiūbuok, tu — konkurso nugalėtoja,
Pasiūbuok savo ciuciukais,
Jo, aš tau turiu kaulą, tau patiks,
Pasiūbuok savo ciuciukais,
Paimk jį, mergaite, kad tik neprotestuotų Gyvūnų globos draugija...

Vendė užsimerkė, pasitrynė akis, sumirksėjo ir vėl atsimerkė.

Dabar kiti „Tėvų klubo“ nariai jau stovėjo, choru įstodami ties „Pasiūbuok savo ciuciukais“, o Ten-A-Flajus solo atlikinėjo tarpines eilutes:

Pasiūbuok savo ciuciukais.

Ten-A-Flajus: *Nereikia šaukti ir rėkti.*

Pasiūbuok savo ciuciukais.

Ten-A-Flajus: *Jei gerai pasiūbuosi, padovanosiu tau antkaklį iš perlų...*

Vendė padarė grimasą. Vyrai jau visi buvo pakilę iš savo vietų. Vyrukas, prieš tai vilkėjęs baltais teniso šortais ir marškinėliais, dabar buvo pasipuošęs šviesiai žaliu kostiumu. Filas dėvėjo chaki spalvos kelnes ir mėlynus marškinius. Jis, atrodo, visas pagautas repo ritmo, stovėjo ir plojo. Šerė Ternbol spoksojo priešais save nieko nematančiu žvilgsniu.

— Jūs gerai jaučiatės? — pasiteiravo Vendė.

— Gera matyti, kad Filas šypsosi.

Nuskambėjo dar keli dainos posmai. Vendė pastebėjo, kad Popsas kampe kalbina dvi moteris. Priemiesčiuose kaip baikerį apsirengusį vyrą retai pamatysi, ir kokia nors išsičiusčiusi klubų liūtė visada norėdavo parsivežti pas save į namus blogą berniuką.

Šerė tarė:

— Matai tą moterį, sėdinčią pirmoje eilėje?

— Ta, kuri į sceną metė savo kelnaites?

Ji linktelėjo.

— Tai Normo — eee, Ten-A-Flajaus — žmona. Jie turi tris vaikus, ir dabar bus priversti parduoti savo namą ir persikelti gyventi pas jos tėvus. Tačiau ji visada jį palaiko.

— Gražu, — atsakė Vendė, nors tie visi palaikymo šūksniai jai atrodė truputį perspausti, labiau primenantys klasikinį psichologinės kompensacijos atvejį nei tikrą entuziazmą.

— Ko čia atėjote? — paklausė Šerė Ternbol.

— Bandau išsiaiškinti tiesą apie Deną Merserį.

— Jums neatrodo, kad jau šiek tiek per vėlu?

— Turbūt. Filas man šiandien pasakė vieną keistą dalyką. Kad jis supranta, ką reiškia būti neteisingai apkaltintam.

Šerė Ternbol sukiojo tarp pirštų taurę.

— Šere?

Ji pakėlė galvą ir pažiūrėjo Vendei tiesiai į akis.

— Nenoriu, kad jį kas nors vėl skaudintų.

— Tikrai neketinu to daryti.

— Filas kasdien keliasi šeštą ryto, apsirengia kostiumą, pasiriša kaklaraištį. Tarsi eitų į darbą. Tada nusiperka laikraštį ir nuvažiuoja į „Suburban Diner“ 17-ajame kelyje. Ten sėdi vienas prie puodelio kavos ir peržiūri skelbimus. Vienas kaip pirštas, su kostiumu ir kaklaraiščiu. Kiekvieną rytą, vienas. Ir taip diena iš dienos.

Vendė staiga vėl prisiminė tėvą, sėdintį prie stalo ir kišantį į vokus savo CV.

— Bandau jam sakyti, kad viskas gerai, — tarė Šerė. — Tačiau jei pasiūlysiu persikelti į mažesnį namą, Filas tai įvertins kaip asmeninę nesėkmę. Jau tokie tie vyrai, ar ne?

— Šere, kaip ten jam viskas nutiko?

— Filas mylėjo savo darbą. Jis dirbo patarėju finansų klausimais. Pinigų vadybininku. Dabar tai skamba kaip keiksmažodžiai. Tačiau Filas sakydavo: „Žmonės man patiki viso savo gyvenimo santaupas." Tik pagalvokite apie tai: jis rūpinasi žmonių pinigais. Jie patiki jam savo sunkaus darbo vaisius, vaikų mokslą koledže, pensiją. Dar jis sakydavo: „Įsivaizduoji, kokia tai atsakomybė — ir garbė?" Žmonių pasitikėjimas jam buvo svarbiausia. Sąžiningumas ir garbė.

Ji nutilo. Vendė tylėjo laukdama, kad ji tęs, tačiau nesulaukusi tarė:

— Aš apie tai šen bei ten pasidomėjau.

— Grįžtu į darbą. Filas to nenori. Tačiau reikia.

— Šere, paklausykite manęs. Žinau, kad jis buvo apkaltintas lėšų iššvaistymu.

Ji nutilo tarsi gavusi antausį.

— Iš kur?

— Tai nesvarbu. Ar Filas tai turėjo galvoje, kalbėdamas apie buvimą „neteisingai apkaltintam"?

— Tie kaltinimai yra laužti iš piršto, visiška nesąmonė. Dingstis išmesti vieną iš geriausiai apmokamų darbuotojų. Jei kaltas, kodėl jam nebuvo pateikti kaltinimai?

— Norėčiau apie tai pasikalbėti su Filu.

— Kodėl?

Vendė jau žiojosi kažką sakyti, tačiau vėl susičiaupė.

— Tai neturi nieko bendra su Denu, — pasakė Šerė.

— Gal ir turi.

— Ką?

Geras klausimas.

— Gal galite su juo už mane pasikalbėti? — pasidomėjo Vendė.

— Ir ką jam pasakyti?

— Kad aš noriu jam padėti.

Tačiau Vendei staiga dingtelėjo viena mintis. Tiek Džena, tiek Filas su Šere kažką sakė apie praeitį, Prinstoną ir minėjo Farlio pavardę. Reikia važiuoti namo, sėsti prie kompiuterio ir paieškoti apie tai daugiau informacijos.

— Vis dėlto pasikalbėkite su juo, gerai?

Ten-A-Flajus pradėjo naują dainą, odę kažkokiai Balzakiško Amžiaus Moteriai Sirenai vardu Charizma, pakartodamas tą patį pokštą, kad jis savyje neturi charizmos, tačiau nori būti joje. Vendė nuskubėjo prie Popso.

— Einam, — sukomandavo ji.

Popsas gestu parodė įkaušusią moterį, kuri žiūrėjo į jį pakreipusi galvą ir viliojamai šypsojosi.

— Aš čia truputį užsiėmęs.

— Pasiimk jos telefono numerį ir pasakyk, kad galės pasiūbuoti tau savo ciuciukais vėliau. Mums jau reikia važiuoti.

15

Tyrėjui Frenkui Tremontui ir šerifui Mikiui Volkeriui užduotis numeris vienas buvo surasti sąsają tarp vaikų tvirkintojo Deno Merserio ir dingusios mergaitės Heilės Makveid.

Heilės telefonas kol kas nepadėjo apčiuopti jokio siūlo galo — jokių naujų SMS, el. laiškų arba skambučių — nors Tomas Stentonas, jaunasis Sasekso apygardos policininkas, turintis šiokį tokį techninį išsilavinimą, vis dar jį tyrinėjo. Vis dėlto su apsiašarojusio Tedo ir tvirtos kaip plienas Marsės pagalba ryšys tarp Heilės ir Deno Merserio netrukus buvo aptiktas. Heilė Makveid mokėsi Kaseltono vidurinės aukštesniosios paskutiniame kurse kartu su Amanda Vyler, Dženos Vyler, buvusios Deno žmonos, podukra. Denas Merseris su

savo buvusia žmona palaikė draugiškus ryšius, taigi turėjo dažnai lankytis jos namuose.

Štai ir ryšys.

Džena ir Noelis Vyleriai sėdėjo ant sofos priešais Frenką Tremontą savo klasikiniame sublokuotame name. Dženos akys buvo išpurtusios nuo ašarų. Smulki, tvirto kūno, akivaizdžiai sportuojanti, ir jei ne išburkęs nuo verkimo veidas, turbūt įspūdingai atrodanti moteris. Jos vyras Noelis, kaip Tremontas išsiaiškino, buvo „Slėnio" medicinos centro kardiologijos skyriaus vedėjas. Jo plaukai tamsūs, nepaklusnūs, ilgoki — beveik tokie, kokius paprastai nešioja gastroliuojantys pianistai.

Dar viena sofa, pagalvojo Tremontas, dar viename jaukiame priemiesčio name. Kaip ir pas Makveidus. Abi sofos gražios, turbūt ganėtinai brangios. Šita šviesiai geltona su žydromis gėlėmis. Primenanti pavasarį. Frenkas įsivaizdavo, kaip jie, Noelis ir Džena Vyleriai (arba Tedas ir Marsė Makveidai), važiuoja į kokį nors baldų saloną prie greitkelio, turbūt 4-ajame kelyje, renkasi iš daugybės sofų, bandydami nuspręsti, kuri iš jų tiktų jųdviejų jaukiems namams — tiek interjerui, tiek gyvenimo būdui — be to, būtų patogi ir ilgaamžė, derėtų prie dizainerio parinktų tapetų, rytietiško kilimo ir niekučių, parsivežtų iš kelionės po Europą. Kai jiems ją pristatė į namus, stumdė iš vienos vietos į kitą, kol atrado tinkamiausią, sugriuvo ant jos, pašaukė vaikus ateiti pamėginti, galbūt vieną naktį vogčiomis ištykino iš savo miegamojo ir nusileido į pirmą aukštą jos pramankštinti.

Sasekso apygardos šerifas Mikis Volkeris dunksojo už jo kaip kalnas. Dabar, paaiškėjus abiejų bylų sąsajai, jie dirba kartu — niekas nesiginčija, ar dingusios mergaitės paieška yra apygardos jurisdikcija, ar ne. Jiedu sutarė, kad šitą šeimą apklaus Frenkas.

Tremontas kostelėjo į kumštį.

— Ačiū, kad sutikote su mumis pasišnekėti.

— Sužinojote ką nors naujo apie Deną? — pasiteiravo Džena.

— Norėjau paklausti, kokie buvo jūsų abiejų santykiai su Denu Merseriu.

Džena, išgirdusi šituos žodžius, atrodė suglumusi. Noelis Vyleris ir toliau sėdėjo sustingęs ta pačia poza — kiek palinkęs į priekį, dilbiais atsirėmęs į šlaunis, sunertus pirštus įspraudęs tarp kelių.

— Kaip tai kokie? — nusistebėjo Džena.

— Jūs su juo artimai bendravote?

— Taip.

Frenkas pažiūrėjo į Noelį.

— Abu? Na, turiu omenyje, juk jis yra buvęs jūsų žmonos vyras.

Ir šį kartą atsakė Džena:

— Abu. Denas yra... buvo... mūsų dukters Karės krikštatėvis.

— Kiek Karei metų?

— Ką tai turi su bendra su byla?

Frenko balse suskambo plieninės gaidelės:

— Ponia Vyler, prašau tiesiog atsakyti į klausimą.

— Šešeri.

— Ar ji būdavo viena su Denu Merseriu?

— Jei čia bandote daryti užuominas, kad...

— Aš uždaviau klausimą, — nutraukė ją Frenkas. — Ar jūsų šešiametė duktė būdavo viena su Denu Merseriu?

— Taip, būdavo, — aukštai iškėlusi galvą atsakė Džena. — Ir labai jį mylėjo. Vadino dėde Denu.

— Jūs turite dar vieną vaiką, ar ne?

Į šį klausimą atsakė Noelis:

— Taip, aš turiu dukterį iš ankstesnės santuokos — Amandą.

— Ar ji dabar namie?

Frenkas jau buvo tai patikrinęs ir žinojo atsakymą iš anksto.

— Taip, viršuje, savo kambaryje.

Džena pažiūrėjo į tylintį Volkerį.

— Nesuprantu, kaip visa tai susiję su Deno nužudymu ir jo žudiku Edu Greisonu.

Volkeris, netardamas nė žodžio, sunėręs rankas ant krūtinės, atrėmė jos žvilgsnį.

Frenkas tęsė:

— Ar Denas dažnai pas jus lankydavosi?

— O koks skirtumas?

— Ponia Vyler, gal jūs ką nors slepiate?

Džena net išsižiojo iš nuostabos:

— Ką!?

— Kodėl jūs vis šokate man į akis?

— Nieko aš nešoku. Tiesiog noriu žinoti...

— Kodėl? Koks skirtumas, kodėl aš klausiu?

Noelis ramindamas uždėjo ranką žmonai ant kelio.

— Jis dažnai lankydavosi. Maždaug kartą per savaitę, prieš... — jis nutilo ir kiek patylėjęs vėl prakalbo: — Prieš tai, kai apie jį buvo parodyta toji laida.

— O tada?

— Retai. Gal kartą ar du.

Frenkas prisimerkęs pažiūrėjo į Noelį.

— Kodėl lankydavosi rečiau? Jūs patikėjote kaltinimais?

Noelis Vyleris neskubėjo atsakyti. Džena, staiga sustingusi, nenuleido nuo jo akių. Galiausiai jis vėl prakalbo:

— Ne, kaltinimais nepatikėjau.

— Bet?

Noelis Vyleris nieko neatsakė. Jis net nežiūrėjo į žmonos pusę.

— Bet atsargumas gėdos nedaro, ar ne taip?

— Denas manė, kad jam geriau čia nesirodyti. Kad kaimynai neplaktų liežuviais.

Noelis sėdėjo įbedęs žvilgsnį į kilimą.

— Ir, — tęsė ji, — aš vis dėlto norėčiau žinoti, ką tai turi bendra su Deno nužudymu.

— Mes norėtume pasikalbėti su jūsų dukterimi Amanda, — tarė Frenkas.

Šitie žodžiai nukrėtė juos kaip elektra. Džena pirmoji pašoko ant kojų, tačiau kažkas privertė ją sustoti. Ji pažiūrėjo į Noelį. Įdomu, kodėl, pagalvojo Tremontas. Pamotės sindromas, sumetė jis. Juk, šiaip ar taip, Noelis Vyleris buvo tikras jos tėvas.

Noelis prabilo:

— Detektyve... Tremontai, teisingai?

Frenkas linktelėjo, nesivargindamas taisyti terminologijos — jis buvo tyrėjas, ne detektyvas, tačiau velniškai dažnai būdavo ir tas, ir tas pramaišiui.

— Mes norime jums padėti, — toliau kalbėjo Noelis. — Aš atsakysiu į bet kokius jūsų klausimus. Tačiau dabar į visa tai jūs įtraukiate mano dukterį. Detektyve, ar jūs turite vaikų?

Frenkas Tremontas akies krašteliu matė, kaip Mikis Volkeris pradėjo neramiai mindžikuoti vietoje. Volkeris žinojo, nors Tremontas niekada jam apie tai nepasakojo. Jis niekada nekalbėdavo apie Keisę.

— Ne, neturiu.

— Jei norite pasikalbėti su Amanda, man būtina žinoti, kas čia vyksta.

— Suprantama.

Tremontas neskubėjo, leisdamas įsivyrauti nejaukiai tylai ir priversdamas juos šiek tiek susigūžti. Nusprendęs, kad jau pakankamai išlaikė pauzę, pasiteiravo:

— Ar jūs žinote, kas yra Heilė Makveid?

— Taip, žinoma, — patvirtino Džena.

— Mes manome, kad jūsų buvęs vyras kažką jai padarė.

Tyla.

Džena tarė:

— Sakydamas „kažką jai padarė“, ką jūs turite...

— Pagrobė, prievartavo, nužudė, — išpyškino Frenkas. — Ar jums reikėtų dar smulkiau, ponia Vyler?

— Aš tik noriu žinoti...

— Man visiškai nerūpi, ką jūs norite žinoti. Man taip pat nusišikt ant Deno Merserio, jo reputacijos ar netgi to, kas jį nužudė. Man jis rūpi tik tiek, kiek yra susijęs su Heile Makveid.

— Denas niekam nepadarytų nieko blogo.

Frenkas pajuto, kaip jo smilkinyje pradėjo tvinkčioti kraujagyslė.

— Oi, kodėl jūs man iš karto to nepasakėte? Būčiau galėjęs tiesiog patikėti jūsų žodžiu ir važiuoti sau namo, ar ne? Ir pasakyti Makveidams: pamirškite kalnus įkalčių, kad Denas Merseris pagrobė jūsų dukterį — jo buvusi žmona tvirtina, kad jis niekam nepadarytų nieko blogo.

— Nereikia karščiuotis, — daktariška intonacija, kokia turbūt kalbėdavo su pacientais, pasakė Noelis.

— Tiesą sakant, daktare Vyleri, kaip tik reikia. Kaip anksčiau labai aiškiai pabrėžėte, jūs esate tėvas, ar ne?

— Taip, žinoma.

— Na, įsivaizduokite, kad jūsų Amanda jau trys mėnesiai kaip dingusi, ir Makveidai dabar gaišintų mane taip, kaip jūs. Kaip jūs į tai reaguotumėte?

Džena atsakė:

— Mes tiesiog bandome suprasti...

Tačiau Noelis, uždėjęs ranką jai ant kelio, vėl nutildė, pažiūrėjęs į ją papurtė galvą ir šūktelėjo:

— Amanda!

Kai iš viršaus atsiliepė piktas paaugliškas balsas: „Tuoj ateisiu!“, Džena Vyler atsilošė ir patogiau įsitaisė ant sofos.

Jie laukė. Džena dirstelėjo į Noelį. Noelis sėdėjo įsmeigęs akis į kilimą.

— Klausimas jums abiem, — tarė Frenkas Tremontas. — Gal žinote, ar Denas pažinojo Heilę Makveid, buvo kur nors su ja susitikęs?

Džena pratarė:

— Ne.

— Daktare Vyleri?

Jam purtant savo nepaklusnių plaukų supamą galvą, pasirodė Vylerio duktė. Amanda buvo aukšta, liesa, jos kūnas ir galva atrodė ištįsę, tarsi spustelėti iš šonų kažkokios nematomos milžiniškos rankos. Gal ir žiauru mėtytis tokiais žodžiais, tačiau ją pamačius į galvą iš karto ateidavo žodis „kerėpla". Ji stovėjo, sudėjusi savo dideles rankas prieš save, tarsi būtų nuoga kieno nors akivaizdoje ir norėtų prisidengti. Merginos akys lakstė po visą kambarį, bijodamos susitikti su kitų akimis.

Amandos tėvas pakilo, perėjo per kambarį, globėjiškai apkabinęs ją per pečius atsivedė prie sofos ir pasodino tarp savęs ir Dženos. Džena taip pat apkabino savo podukrą. Frenkas kiek palaukė, kol jiedu šnabždėjo Amandai raminamus žodžius.

— Amanda, aš esu tyrėjas Tremontas. Čia — šerifas Volkeris. Mes turime tau užduoti kelis klausimus. Tau negresia jokie nemalonumai, todėl gali atsipalaiduoti. Tiesiog sąžiningai ir atvirai atsakyk į šituos klausimus, gerai?

Amanda skubiai linktelėjo. Merginos akys šaudė aplinkui kaip du baikštūs paukščiukai, ieškantys, kur čia galėtų saugiai nutūpti. Tėvai iš abiejų pusių dar tvirčiau surėmė ją pečiais ir palinko į priekį, pasirengę atremti smūgį už Amandą.

— Ar tu pažįsti Heilę Makveid? — paklausė Frenkas.

Paauglė, išgirdusi šitą klausimą, atrodo, tiesiog susitraukė jo akyse.

— Taip.

— Iš kur?

— Iš mokyklos.

— Ar jus galima būtų pavadinti draugėmis?

Amanda, kaip įprasta paaugliams, gūžtelėjo pečiais.

— Kartu darėme chemijos laboratorinius darbus.

— Tai buvo šitais metais?

— Aha.

— Kaip tai atsitiko?

Amanda, išgirdusi tokį klausimą, regis, suglumo.

— Jūs pačios pasirinkote dirbti kartu?

— Ne. Mus suskirsto ponia Volš.

— Aišku. Ar jūs gerai sutarėte?

— Taip, žinoma. Heilė — labai draugiška.

— Ar ji kada nors lankėsi pas tave namuose?

Amanda kiek sudvejojo.

— Aha.

— Daug kartų?

— Ne, tik vieną.

Frenkas Tremontas atsilošė ir padaręs reikšmingą pauzę pasiteiravo:

— Gal gali pasakyti kada?

Mergaitė pažiūrėjo į savo tėvą. Šis linktelėjo.

— Sakyk, viskas gerai.

Amanda vėl atsisuko į Tremontą.

— Per Padėkos dieną.

Frenkas stebėjo Dženą Vyler. Ji stengėsi neišsiduoti, tačiau akivaizdžiai jaudinosi.

— Ko Heilė čia apsilankė?

Amanda vėl patraukė pečiais.

— Šiaip užsuko, — atsakė ji.

— Bet juk tai buvo Padėkos diena? Kodėl ji nebuvo su savo šeima?

Džena Vyler paaiškino:

— Tai jau buvo po to. Visos mergaitės pavalgė Padėkos dienos pietus su savo šeimomis ir vėlai vakare susirinko čia. Kitą dieną į mokyklą eiti nereikėjo.

Dabar Dženos balsas buvo duslus, negyvas ir, atrodo, sklido kaip iš po žemių. Frenkas nenuleido akių nuo Amandos.

— Kuri tai maždaug galėjo būti valanda?

Amanda kiek pagalvojo ir atsakė:

— Nežinau. Ji atvažiavo apie dešimtą.

— Kiek mergaičių čia iš viso buvo?

— Keturios. Be manęs ir Amandos, dar Bry ir Džudė. Mes linksmai leidome laiką rūsyje.

— Po Padėkos dienos pietų?

— Aha.

Frenkas laukė, tačiau kai niekas pats savo noru to nepasakė, jis uždavė akivaizdų klausimą:

— Ar dėdė Denas per Padėkos dieną čia lankėsi?

Amanda neatsakė. Džena sėdėjo net suakmenėjusi.

— Lankėsi ar ne? — Tremontas pakartojo savo klausimą.

Noelis Vyleris palinko į priekį ir užsidengė veidą rankomis.

— Taip, — patvirtino jis. — per Padėkos dieną Denas pas mus lankėsi.

16

Popsas murmėjo visą kelią.

— Ta figa jau buvo mano rankose.

— Dovanok, — atsiprašė Vendė ir nusistebėjo: — Figa?

— Reikia neatsilikti nuo šiuolaikinių terminų.

— Ačiū, kad apšvietei.

— Tu tai jau tikrai turėtum žinoti.

— Nepradėk, gerai?

— Gerai, — atsakė Popsas. — Vadinasi, tai svarbu?

— Taip. Dovanok, kad netekai savo figos.

— Kai kurios žuvys nutrūksta, — Popsas gūžtelėjo pečiais. — Toks gyvenimas.

— Tai jau taip.

Vendė tekina įlėkė į namus. Čarlis su dviem savo bičiuliais,

Klarku ir Džeimsu, junginėjo televizoriaus kanalus. Jie buvo išdribę ant svetainės baldų taip, kaip sugeba tik paaugliai — tarsi būtų išsiėmę savo skeletus, pakabinę juos šalia esančioje spintoje ir susmukę ant pirmos pasitaikiusios atramos.

— Sveiki, — pasakė Čarlis beveik nepajudindamas lūpų. — Anksti grįžote.

— Taip, gulėkit, nesivarginkit keltis.

Jis išsiviepė. Klarkas ir Džeimsas sumurmėjo:

— Laba diena, ponia Tains.

Jie net nesujudėjo, tačiau bent jau pasuko galvas į jos pusę. Čarlis apsistojo ties jos dabar jau buvusiu televizijos kanalu. Per jį kaip tik rodė NTC žinias. Mišelė Faisler, erzinanti, nauja ir labai jauna vedėja, kurią verčiau būtų atleidę vietoje Vendės, pristatė prieš kelias dienas rodytos laidos apie Artūrą Lemeiną — jam išvažiuojant iš „South Mountain" ledo arenos Vakarų Orindže kažkas peršovė abu kelius, — tęsinį.

— Oi! — aiktelėjo Klarkas.

— Tarsi vieno būtų negana.

Į Artūrą Lemeiną, kaip Mišelė žiūrovams priminė ta perdėtai rimta laidos vedėjos intonacija, — Vendė tikėjosi, kad ji pati taip nekalba, — buvo šauta po vakarinės treniruotės. Kamera parodė „South Mountain" ledo arenos panoraminį vaizdą ir netgi ženklą, skelbiantį, kad čia treniruojasi Naujojo Džersio „Devils" ledo ritulio komanda — tarsi tai turėtų kokią nors reikšmę Artūro Lemeino istorijai.

Paskui ekrane vėl pasirodė ganėtinai nemalonus Mišelės Faisler, įsitaisiusios už laidos vedėjos stalo, paveikslas.

— Nekenčiu jos, — pareiškė Džeimsas.

— Jos galva, tipo, gerokai per didelė jos kūnui, — pridūrė Klarkas.

Faisler tuo pačiu kraują stingdančiu balsu tęsė:

— Artūras Lemeinas vis dar nenori apie incidentą kalbėtis su teisėsaugos pareigūnais.

Anokia čia staigmena, pagalvojo Vendė. Jei kažkas tau peršauna abu kelius, turbūt geriau jau nieko nematyti, nieko negirdėti, nieko nežinoti. Netgi Džeimsas paspaudęs pirštu padarė „romėnišką nosį“, leisdamas suprasti, kad tai mafiozų darbas. Čarlis vėl įniko junginėti kanalus.

Džeimsas atsisuko į ją ir pasakė:

— Ta višta Mišelė nė iš tolo jums neprilygsta, ponia Tė.

— Aha, — pridūrė Klarkas. — Kaip diena ir naktis.

Čarlis akivaizdžiai jau apšvietė juos apie jos bėdas dėl darbo, tačiau Vendė vis tiek buvo dėkinga.

— Ačiū, berniukai.

— Rimtai, — neatlyžo Klarkas. — Jos galva panaši į paplūdimio kamuolį.

Čarlis nieko nepridūrė. Jis kartą mamai paaiškino, kad jo draugai laiko ją seksualia. Čarlis tai pasakė be drovėjimosi ar pasibaisėjimo, ir Vendė nežinojo, gerai tai ar ne.

Ji užlipo į antrą aukštą prie kompiuterio. Farlis — retas vardas. Šerė Ternbol kažką minėjo apie lėšų rinkimo jo politinei kampanijai vajų. Vendė prisiminė tą vardą girdėjusi kalbose apie kažkokį sekso skandalą.

Interneto greitis ir informacijos kiekis jau tarsi nieko neturėjo stebinti, tačiau kartais vis tiek negalėjai atsistebėti šiuo informacijos amžiaus stebuklu. Du spragtelėjimai pele — ir Vendė rado tai, ko ieškojo:

Prieš pusę metų Farlis Parksas, Pensilvanijoje balotiruodamasis į kongresą, įsivėlė į skandalą dėl prostitucijos. Žiniasklaidoje jis nesusilaukė daug dėmesio, — šiais laikais politikų sekso skandalai nėra retenybė, — tačiau tai privertė Farlį pasitraukti iš rinkimų kovos. Vendė peržiūrėjo pirmus kelis paieškos sistemos išmestus tinklalapius.

Matyt, „erotinė“ (kitaip tariant — striptizo) šokėja Aistra (veikiausiai tai nebuvo jos tikrasis vardas) savo istoriją atskleidė vietos

laikraščiui — ši ten pasirodė pirmiausiai. Aistra įkūrė tinklaraštį, kuriame gana šiurpinamai smulkiai aprašė savo slaptus susitikimus su Farliu Parksu. Vendė nelaikė savęs davatka, tačiau visos tos detalės net ją privertė susigūžti iš drovumo ir parausti. Ohoho. Tinklaraštyje taip pat buvo įdėtas vaizdo įrašas, ir ji nedrąsiai skersakiuodama jį paleido. Ačiū Dievui, ten nebuvo jokių nuogybių, tik sėdinčios Aistros, sintezatoriaus pakeistu balsu pažeriančios dar vaizdingesnių detalių, siluetas. Pažiūrėjusi trisdešimt sekundžių, Vendė vaizdo įrašą išjungė.

Pakaks. Esmė aiški. Ir tikrai nelabai graži.

Gerai, nereikia skubėti daryti išvadų. Žurnalistai yra mokomi visada ieškoti tikrųjų motyvų, nors šitoje istorijoje nebuvo nieko sudėtingo. Tačiau jai vis tiek reikia atlikti žurnalistinį tyrimą. Pirmasis užklausos „Farlis Parksas" ir paieškos sistemos pateiktas puslapis mirgėjo apie skandalą. Ji spragtelėjusi atsivertė antrą ir surado sausą biografiją. Aha, štai — Farlis Parksas prieš dvidešimt metų baigė Prinstono universitetą. Tais pačiais metais, kaip ir Filas Ternbolas su Denu Merseriu.

Sutapimas?

Praeitais metais tris vyrus, to paties prestižinio universiteto bendrakursius, sužlugdė skandalai. Turtingi ir įtakingi žmonės sugeba prisišaukti tokių nelaimių. Tai gali būti tiesiog sutapimas.

Tačiau šita trijulė galėjo būti artimesni draugai nei tik bendrakursiai.

Bendrabučiokai — Filas Ternbolas pavartojo tokį žodį. Filas su Denu gyveno viename bendrabučio bute. Tačiau jame paprastai gyvena daugiau nei du žmonės. Jei tai būtų tik Filas su Denu, sakytum *kambariokai. Bendrabučiokai* reiškia, kad turi būti mažiausiai trys žmonės, gal net daugiau.

Taigi, kaip išsiaiškinti, ar Farlis Parksas gyveno su jais?

Vendė turėjo tik Ternbolo namų telefono numerį. Turbūt jie dar nebus grįžę iš „Blend" baro. Kas dar galėtų žinoti apie *bendrabučiokus*?

Džena Vyler, buvusi Deno žmona.

Jau vakaras, tačiau dabar ne laikas sukti galvą, ar ne per vėlu skambinti. Vendė surinko Vylerių namų numerį. Telefonui suskambus trečią kartą, atsiliepė vyriškas balsas — turbūt jos sutuoktinio Noelio.

— Klausau?

— Čia Vendė Tains. Gal galėčiau pasikalbėti su Džena?

— Jos nėra namie.

Klakt.

Vendė nustebusi spoksojo į telefoną. Hmm. Nei laba diena, nei viso gero. Gūžtelėjusi pečiais, pasidėjo jį į ant stalo, vėl pasisuko į kompiuterį ir jai dingtelėjo netikėta mintis: „Facebook". Vis didėjant kvailam bandos instinkto spaudimui, Vendė pernai prisiregistravo prie „Facebook", priėmė keleto draugų kvietimus, pati pasikvietė keletą draugų ir paskui viską užmetė. Gal dėl amžiaus, nors, atrodo, buvo daug vyresnių už ją žmonių, susibūrusių į tuos socialinius tinklus, tačiau kai Vendė buvo jaunesnė — nors tai gali nuskambėti kaip senos perdylos šnekos — pasakymas, kad vyras tave „bakstelėjo", turėjo, eee, truputį kitokią reikšmę nei „Facebook'e". Protingi, jos gerbiami žmonės nuolatos jai siuntinėjo kvailus juokelius ir žaidimėlius. Arba kviesdavo į mafijos karus, palikdavo įrašus jos „Sienos" skiltyje — turbūt tyčia dviprasmiškus? — o ji jautėsi kaip Tomas Henksas filme „Didelis", kur jis, vis iškeldamas rankas į viršų, kartoja: „Nieko nesuprantu."

Tačiau dabar ji prisiminė, kad jos Taftso universiteto absolventų kursas turi savo puslapį, pilną senų ir naujų nuotraukų bei informacijos apie bendramokslius. Gal savo puslapį turi ir prieš dvidešimt metų baigusieji Prinstoną?

Ji prisijungė prie „Facebook" ir paleido paiešką.

Valio.

Prie puslapio buvo prisijungę devyniasdešimt aštuoni tų metų laidos Prinstono absolventai. Įkeltos mažytės aštuonių iš jų nuotrau-

kėlės, diskusijų forumas ir nuorodos. Vendei svarstant, kaip jai tapti šito puslapio registruota vartotoja, kad galėtų prieiti prie visų jo skilčių, suzvimbė mobilusis. Užmetusi akį, ekrane išvydo piktogramą, pranešančią apie jai paliktą balso pašto pranešimą. Tikriausiai kažkas skambino, kai ji buvo „Blend" bare. Peržiūrėjusi praleistus skambučius, Vendė pamatė, kad naujausias — iš buvusios jos darbovietės. Turbūt kas nors dėl beveik nulinės jos išeitinės pašalpos.

Tačiau ne, skambutis buvo užregistruotas mažiau nei prieš valandą. Personalo skyrius taip vėlai neskambintų.

Vendė surinko balso pašto numerį, kad išklausytų jai paliktą pranešimą, ir nustebo išgirdusi Viko Gareto, kuris ją atleido — negi tai buvo vos prieš dvi dienas? — balsą.

— Sveika, brangioji, čia Vikas. Skubiai man paskambink. Labai labai svarbu.

Vendė pajuto, kaip tankiau suplakė širdis. Vikas nebuvo iš linkusiųjų ką nors perdėti. Vendė surinko jo kabineto numerį. Jei Vikas jau bus išėjęs, skambutis bus peradresuotas į jo mobilųjį. Jis atsiliepė po pirmo signalo.

— Jau girdėjai? — pasiteiravo Vikas.

— Ką?

— Tave gali vėl priimti į darbą. Bent jau laisvai samdoma žurnaliste. Kad ir kaip ten būtų, aš noriu, kad to imtumeisi.

— Imčiausi ko?

— Policija rado Heilės Makveid mobilųjį.

— Ką tai turi bendra su manimi?

— Jis buvo Deno Merserio motelio kambaryje. Tas tavo berniukas, matyt, atsakingas už tai, kas ten, po velnių, jai nutiko.

Edas Greisonas vienas gulėjo savo lovoje.

Kol buvo apklausiamas dėl Deno Merserio nužudymo, Megė, jo žmona, su kuria išgyveno šešiolika metų, susidėjo daiktus ir jį

paliko. Nesvarbu. Jų santuoka jau ir taip, ko gero, kurį laiką buvo mirusi, nors vis tiek dar buvo likusi šiokia tokia inercija ir viltis, tačiau dabar tos vilties jau nebebuvo. Jis žinojo, kad Megė niekam nepapasakos. Buvo tuo tikras. Ji visada stengdavosi užsimerkti ir nematyti problemų — jos toks būdas su jomis kovoti. Sudėti viską, kas bloga, į lagaminą, nukišti tai į savotišką kažkur proto užkampyje esančios spintos viršutinę lentyną, uždaryti jos duris ir užsiklijuoti ant veido šypseną. Mėgstamiausias Megės priežodis, išmoktas iš savo mamos Kvebeke — „Kaip žiūrėsi, taip ir bus." Todėl jos abi be paliovos šypsojosi, taip gražiai, kad kartais net pamiršdavai, jog tos jų šypsenos — tuščios.

Megei šypsena puikiai padėjo daugelį metų. Jaunystėje ja sužavėjo ir, kaip sakoma, išvertė iš klumpių Edą Greisoną. Ta šypsena jam atrodė pats grožis ir jis norėjo visada ją matyti šalia savęs. Tačiau iš tikrųjų tai nebuvo grožis, o tik fasadas, kaukė, sauganti nuo visko, kas bloga.

Kai į dienos šviesą išniro jų sūnaus, Edo jaunesniojo, nuotraukos, jį pribloškė Megės reakcija: ji norėjo visiškai nekreipti į jas dėmesio. „Niekas neturi apie tai žinoti, — pasakė ji. — Edui, atrodo, viskas gerai. Jam tik aštuoneri metai. Niekas jo iš tikrųjų nė nepalietė, o jei ir palietė, tai nepaliko jokių pėdsakų. Pediatras nieko nerado. Edas, atrodo, jaučiasi normaliai, yra ramus, jokio šlapinimosi į lovą, naktinių košmarų ar atsiradusio nerimo."

— Pamiršk visa tai, — paragino jį Megė. — Jam viskas gerai.

Edo Greisono vos neištiko apopleksija.

— Tu ką, nori, kad šitas mėšlo gabalas liktų laisvėje? Ir toliau darytų tą patį su kitais vaikais?

— Man kiti vaikai nerūpi. Man rūpi tik Edas.

— Ir tu nori jam duoti tokią gyvenimo pamoką? „Pamiršk visa tai?"

— Taip bus geriausia. Kodėl visas pasaulis turi sužinoti, kas jam atsitiko?

— Mege, Edas niekam nepadarė nieko blogo.

— Ar manai, kad aš pati to nežinau? Tačiau žmonės į jį žiūrės visiškai kitaip. Visam gyvenimui priklijuos etiketę. Jei tik viską nuleisime tylomis, niekam nepasakosime...

Megė jam plačiai nusišypsojo. Pirmą kartą gyvenime nuo tos šypsenos jis net susigūžė.

Edas atsisėdo, pasidarė dar vieną stiklą viskio su soda ir įsijungęs ESPN kanalą ėmė žiūrėti „SportsCenter“ laidą. Paskui užsimerkė ir prisiminė kraują. Skausmą ir siaubą, kuriuos sukėlė teisingumo vardu. Jis tikėjo tuo, ką sakė tai žurnalistei Vendei Tains: teisingumas turi būti įvykdytas. Jei to nepadaro teismas, tada, ką gi, tai lieka tokių kaip jis pareiga. Tačiau tai nereiškia, kad teisingumo vykdytojams už tai netenka asmeniškai sumokėti.

Dažnai sakoma, kad už laisvę reikia kovoti. Taip pat ir už teisingumą.

Ausyse jam vis dar skambėjo išgąstingas Megės šnabždesys, kai jis grįžo namo:

— Ką tu padarei?

Nesileisdamas į ilgus išsisukinėjimus, jis atsakė trumpai ir aiškiai:

— Baigta.

Tarsi būtų kalbėjęs apie juodu, Edą ir Megę Greisonus, ir dabar, žvelgdamas į praeitį, jis pradėjo abejoti, ar apskritai kada nors jiedu vienas kitą tikrai mylėjo. Dėl tokios baigties lengva suversti kaltę Edo jaunesniojo nelaimei — tačiau ar tikrai yra taip? Ar tragedija sudaužo likimus, ar tik viską apšviečia, ir pamatai, kad jie jau visada tokie buvo? Gal mes gyvename tamsoje, apakinti šypsenų ir gražių fasadų. Gal tragedija tik nuplėšia mums raiščius nuo akių.

Edas išgirdo, kaip sučirškė jo durų skambutis, kurį tuojau pat palydėjo nekantrus beldimas į duris. Dabar jau vėlu apie visa tai galvoti. Edas instinktyviai pašoko ir čiupo ant naktinio stalelio gulintį pistoletą. Į duris toliau kažkas tebeskambino ir tebedaužė kumščiu.

— Pone Greisonai? Policija, atidarykite.

Edas pažiūrėjo pro langą. Prie durų stovėjo du Sasekso apygardos policininkai rudomis uniformomis, tačiau to dičkio juočkio šerifo Volkerio nebuvo. O jie greiti, pagalvojo Greisonas. Jis buvo veikiau šiek tiek nustebęs, nei priblokštas. Edas padėjo ginklą, nulipo laiptais ir atidarė duris.

Abu policininkai atrodė kaip dvylikos metų paaugliai.

— Ponas Greisonas?

— Federalinis teismo vykdytojas Greisonas, sūneli.

— Pone, jūs suimamas už Danielio Dž. Merserio nužudymą. Prašau sudėti rankas už nugaros. Perskaitysiu jums jūsų teises.

17

Vis dar apstulbusi Vendė baigė pokalbį su savo buvusiu (ir vėl esamu?) viršininku Viku Garetu ir padėjo ragelį.

Po Deno Merserio lova buvo rastas Heilės Makveid „iPhone".

Ji pabandė viską apsvarstyti, surikiuoti užplūdusias emocijas. Pirmoji buvo kartu ir pati akivaizdžiausia: tiesiog suspaudė širdį iš užuojautos Makveidų šeimai. Ji velniškai tikėjosi, kad visa tai jiems vis dėlto kaip nors baigsis gerai. Ką gi, kas toliau. Taip, reikia prisipažinti, kad šita žinia ją pribloškė. Gal net netikėtai stipriai. Argi neturėtų jausti savotiško negražaus palengvėjimo? Juk tai įrodymas, kad ji visą laiką buvo teisi dėl Deno. Tiesiog buvo įvykdytas tam tikras teisingumo aktas. Ji nebuvo mažas kažkokio sąmokslo sraigtelis, padėjęs sutrypti nekaltą žmogų, bandantį daryti gera.

Tačiau štai dabar kompiuterio monitoriuje, tiesiai jai prieš akis, buvo Deno bendrakursių iš Prinstono universiteto „Facebook" puslapis. Vendė užsimerkė ir atsilošė. Ji prisiminė Deno veidą tą dieną, kai jie primą kartą susitiko, per interviu vaikų prieglaudoje, jo entuziazmą rūpintis vaikais, kuriuos išgelbėdavo iš gatvės, su kokia pa-

garba jie į jį žiūrėjo ir kaip jis ją traukė. Paskui atmintyje šmėkštelėjo vakarykštė diena prakeiktame gyvenamųjų priekabų parke, siaubingai sumuštas tas pats veidas, prigesusios akys, ir kaip ji norėjo ištiesti ranką ir jį paglostyti — nepaisant visko, ką žinojo.

Nejaugi galima tiesiog imti ir atmesti viską, ką jai bylojo intuicija?

Žinoma, kas nors galėtų paprieštarauti, kad blogis pasirodo daugeliu pavidalų — ji ne kartą girdėjo apie garsųjį žudiką maniaką Tedą Bandį. Tačiau reikia pasakyti, kad Bandis jai nė iš tolo nepasirodė gražus. Gal ją paveikė žinojimas, kas jis toks, tačiau, šiaip ar taip, iš karto buvo matyti, kad jo akys tuščios. Vendė buvo tikra, kad būtų atpažinusi, jog po to paploninusio liežuvį glitaus gražuoliuko išvaizda slepiasi niekšas. Blogį pajunti iš karto. Tiesiog pajunti ir viskas. Bent jau taip jai atrodė.

Kad ir kaip ten būtų, šalia Deno ji nieko panašaus nepastebėjo ir nepajuto. Priešingai, visada, netgi jo žūties dieną, nuo Deno sklido šiluma ir gerumas. Ir dabar, turint galvoje Filą Ternbolą, Farlį Parksą, tai jau buvo daugiau nei intuicija. Čia dėjosi kažkas tamsesnio ir paslaptingesnio.

Vendė atsimerkė ir palinko prie kompiuterio. Na, gerai, „Facebook“. Ji prisijungė, susirado Prinstono bendrakursių puslapį, tačiau kaip jai prisiregistruoti? Juk turi būti koks nors būdas.

Ko gero, reikia kreiptis patarimo į ekspertą, „Facebook“ nuolatinį „gyventoją“.

— Čarli!

Iš apačios pasigirdo:

— Ką?

— Gal gali užlipti į viršų?

— Negirdžiu, ką sakai.

— Ateik čia!

— Ką? — atsiliepė jis ir po to pridūrė: — Kam?

— Tiesiog ateik ir viskas, gerai?

— Ar negali garsiau pasakyti, ko tau reikia?

Vendė čiupo mobilųjį ir nusiuntė sūnui SMS žinutę, kad jai skubiai reikia pagalbos prie kompiuterio ir, jei jis nepaskubės, ji išregistruos jį iš visų socialinių tinklų ir taip toliau, nors iš tikrųjų nė nežinojo, kaip tai padaryti. Po akimirkos ji išgirdo gilų atodūsį ir sunkius kopiančio laiptais Čarlio žingsnius. Jis įkišo galvą pro duris.

— Ką?

Ji parodė ranka į kompiuterio ekraną.

— Man reikia prisiregistruoti prie šitos grupės.

Čarlis prisimerkęs pažiūrėjo į „Facebook“ puslapį.

— Bet juk tu nesimokei Prinstone.

— Ačiū už tokią gilią įžvalgą. Nežinojau.

— Man patinka, kai tu su manimi būni tokia sarkastiška, — nusišypsojo Čarlis.

— Kokia motina, toks ir sūnus.

Dieve, kaip ji mylėjo šitą vaiką. Vendę staiga užplūdo galinga jausmų banga ir apėmė nesuvaldomas noras apkabinti savo berniuką, priglausti prie savęs ir niekada nepaleisti.

— Kas yra? — paklausė Čarlis.

Ji šiaip ne taip susivaldė.

— Taigi, kaip prisijungti prie šitos grupės, jei aš iš tikrųjų nesimokiau Prinstone?

Čarlis padarė grimasą.

— Tu juokauji, ar ne?

— Kodėl tau taip atrodo?

— Na, tas tavo sarkazmas, niekada nežinai, kada tu juokauji, kada rimtai.

— Aš rimtai. Kaip man prisijungti?

Čarlis atsiduso, pasilenkė ir parodė pirštu į dešiniąją puslapio pusę.

— Matai tą nuorodą — PRISIJUNGTI PRIE GRUPĖS?

— Taip.

— Spragtelėk.

Jis vėl atsitiesė.

— O tada?

— Viskas, — atsakė jos sūnus. — Ir tu jau prisijungusi.

Dabar jau Vendė padarė grimasą.

— Tačiau, kaip tu taip protingai pastebėjai, aš nesimokiau Prinstone.

— Nesvarbu. Tai atvira grupė. Prie uždarų grupių būna užrašas UŽPILDYKITE ANKETĄ. Šita yra atvira, spragtelėk — ir tu jau prisijungei.

Vendės veide atsispindėjo abejonė.

Čarlis dar kartą atsiduso.

— Tiesiog spragtelėk ir tiek, — paliepė jis.

— Gerai, tuoj.

Vendė spragtelėjo ir kaipmat tapo viena iš Prinstono bendrakursių, tegu vien tik „Facebook'e". Čarlis žvilgtelėjo į ją priekaištingu žvilgsniu, papurtė galvą ir nuplumpino laiptais žemyn. Ji vėl pagalvojo, kaip jį myli. Po to — kaip Marsė ir Tedas Makveidai turėjo pasijusti sulaukę iš policijos žinios, kad tas „iPhone", kurio Heilė turbūt labai norėjo ir spiegė iš pasitenkinimo jį gavusi, rastas po svetimo vyro lova.

Tačiau iš šitų jos minčių jokios naudos.

Dabar prieš jos akis švietė „Facebook" puslapis, todėl — pirmyn prie darbo. Iš pradžių Vendė peržiūrėjo visus devyniasdešimt aštuonis narius. Nei Deno, nei Filo, nei Farlio. Savaime suprantama — jie visi trys tikriausiai vengė viešumos. Jei kada nors ir buvo prisijungę, tai dabar turbūt iš „Facebook" išsiregistravo. Visos kitos pavardės jai buvo nepažįstamos.

Gerai, kas dabar?

Ji užmetė akį į diskusijų forumus. Vienas apie sergantį bendrakursį, kviečiantis jį paremti. Kitas — apie regioninius bendrakursių susitikimus. Nieko įdomaus. Trečias skirtas artėjančiam kurso susitikimui. Paspragsėjusi pele po tą puslapį, ji galiausiai pataikė ant teikiančios vilčių nuorodos:

„Pirmakursiai — bendrabučių nuotraukos!"

Savo trijulę ji rado penktoje tos serijos nuotraukoje. Užrašas viršuje bylojo, kad tai „Stearns bendrabutis“, ir joje prieš fotoaparatą pozavo apie šimtas studentų, išsirikiavę priešais plytinį pastatą. Deną ji surado pirmą. Jis per tą laiką nelabai tepaseno, tik garbanos, palyginti su studijų laikais, tapo trumpesnės, tačiau šiaip atrodė visai taip pat. Be jokių abejonių — jis buvo išvaizdus vyras.

Po nuotrauka buvo surašytos visų pavardės. Farlis Parksas, būsimasis politikas, stovėjo priekyje, centre. Filas Ternbolas — dešinėje. Denas buvo su džinsais ir marškinėliais, o Farlis su Filu išsičiustiję tarsi kokiam „Snobiškų prestižinių universitetų“ žurnalo viršeliui. Chaki spalvos kelnės, marškiniai, nevarstomi batai, į kuriuos jie buvo įsispyrę basomis, žodžiu, trūko tik megztinio, užsimesto ant pečių, surištomis apie kaklą rankovėmis.

Na, gerai, taigi ji žino bendrabučio pavadinimą. Kas toliau?

Galėtų paleisti per „Google“ visus vaikinus iš nuotraukos — apačioje buvo pateiktos jų pavardės — tačiau tai užimtų nemažai laiko ir galbūt neduotų jokių reikiamų rezultatų. Juk žmonės internete paprastai neskelbia savo pirmojo kurso bendrabučio kaimynų sąrašų.

Vendė grįžo prie pradėto darbo ir vėl ėmėsi naršyti po „Facebook“ puslapį. Po dešimties minučių jai nusišypsojo sėkmė:

„Mūsų pirmojo kurso vinjetė „Facebook'e“!

Užvedusi pelę ant nuorodos ji spragtelėjo, atsisiuntė PDF formato failą ir su „Adobe Acrobat“ programa jį atidarė. Pirmakursių vinjetė! Vendė, prisiminusi savąją, nusišypsojo — Taftso universitete, žinoma, ji taip pat turėjo tokią. Su tavo vidurinės aukštesniosios mokyklos vinjete, miesto, iš kurio esi kilęs, ir mokyklos, kurią baigei, pavadinimu ir — šįvakar jai tai svarbiausia — tau skirto bendrabučio buto numeriu. Vendė spragtelėjo M mygtuką, peršoko per du puslapius į priekį ir rado Deną Merserį. Jo, kaip pirmakursio, dosjė buvo toks:

Danielis Dž. Merseris
Ridlis, Oregonas
Ridlio vid. m-kla
„Stearns“ bendrabutis, 109

Iš nuotraukos žiūrėjo besišypantis Denas, manantis, kad jam dar visas gyvenimas prieš akis. Jis klydo. Kai buvo daryta šita nuotrauka, jam turbūt buvo kokie aštuoniolika metų. Jo šypsena bylojo: „Laikykis, pasauli, aš ateinu." Denas baigs universitetą, ves, išsiskirs... Ir kas toliau?

Taps pedofilu ir bus nužudytas?

Ar čia sueina galai? Gal Denas buvo pedofilas jau tada, aštuoniolikos metų? Ar jis ką nors tvirkino, žagino? Ar besimokant mokykloje jau buvo išryškėję tokie jo polinkiai — arba dar daugiau? Nejaugi jis iš tikrųjų pagrobė paauglę?

Kodėl ji tuo netiki?

Nesvarbu. Susikaupk. Iš pirmakursių vinjetės ji sužinojo Deno buto numerį „Stearns" bendrabutyje — 109. Dėl visa ko dar pasitikrindama ji spragtelėjo „P" raidę. Taip ir yra: Farlis Parksas iš Brinmaro, Pensilvanijos, Lorensvilio vidurinės mokyklos, taip pat buvo iš 109-ojo buto. Filipas Ternbolas (Bostonas, Masačusetsas, Endoverio Filipso akademija), nuo to laiko beveik visiškai nepasikeitęs — taip, taip pat 109-asis.

Vendė atidarė paieškos laukelį, įrašė „Stearns, butas 109" ir paleido paiešką.

Sistema išmetė penkis rezultatus.

Filipas Ternbolas, Danielis Merseris, Farlis Parksas — ir dabar dar du žmonės: Kelvinas Tilferis, nedrąsiai besišypsantis juodaodis, ir Stivenas Mičianas, užsidėjęs ant kaklo stambią grandinėlę su dideliu karuliu viduryje.

Šitos dvi naujos pavardės jai nieko nesakė. Ji atsidarė kitą interneto naršyklės langą ir paieškos sistemos laukelyje įrašė „Kelvinas Tilferis".

Nieko. Beveik tiesiogine šio žodžio prasme. Vienas rezultatas iš Prinstono absolventų sąrašo — ir viskas. Jokio „LinkedIn", „Facebook", „Twitter" arba „MySpace".

Įdomu, pagalvojo Vendė, kodėl? Apie daugelį žmonių, net visiškai eilinių, internete galima šį tą surasti. O Kelvinas Tilferis, ypač

turint galvoje, kas buvo jo bendrabučio draugai, atrodė kaip koks vaiduoklis.

Ką tai galėtų reikšti?

Gal nieko. Dar per anksti kelti kokias nors hipotezes. Iš pradžių reikia surinkti daugiau informacijos.

Vendė į paieškos sistemą įvedė „Stivenas Mičianas". Kai pamatė rezultatus, net jų dar plačiau neišskleidus viskas buvo ir taip aišku.

— Velniava, — garsiai pratarė ji.

Jai iš nugaros pasigirdo:

— Ką?

Tai buvo Čarlis.

— Nieko, kaip sekasi?

— Tu neprieštarausi, jei mes patrauksime pas Klarką?

— Turbūt ne.

— Jėga.

Čarlis dingo už durų. Vendė vėl atsisuko į kompiuterį. Ji spragtelėjo pirmąjį rezultatą, naujieną, prieš keturis mėnesius pasirodžiusią laikraštyje *West Essex Tribune.*

„Vietos gyventojas Stivenas Mičianas, Livingstono miestelio Naujojo Džersio valstijoje Šv. Barnabo medicinos centro gydytojas ortopedas, vakar vakare buvo suimtas ir apkaltintas narkotikų laikymu. Policija, remdamasi anonimo suteikta informacija, gydytojo automobilio bagažinėje rado, jos žodžiais tariant, „didelį neteisėtai įsigytų skausmą malšinančių receptinių vaistų laimikį". Gydytojas Mičianas iki teismo buvo paleistas už užstatą. Šv. Barnabo medicinos centro atstovas spaudai pranešė, kad gydytojas Mičianas, kol byla nebus ištirta iki galo, bus priverstas išeiti nemokamų atostogų."

Tai buvo visa informacija. Vendė ieškojo *West Essex Tribune* šitos istorijos tęsinio — nieko. Ji vėl grįžo į paieškos sistemą ir rado rezultatų iš tinklaraščių ir netgi socialinio tinklo „Twitter". Pirmoji žinutė buvo palikta buvusio paciento, kuris pasakojo, kaip Mičianas slapta jam parūpindavo narkotikų. Kita — sutikusio bendradarbiauti

su teisėsauga „narkotikų prekeivio“, kurio parodymais valstijos policija rėmėsi suimdama gydytoją Mičianą. Dar viena žinutė tinklaraštyje buvo nuo paciento, kuris tvirtino, kad Mičianas elgėsi „neadekvačiai“ ir „akivaizdžiai buvo apsvaigęs nuo narkotikų“.

Vendė pradėjo viską žymėtis, tikrinti tinklaraščių puslapius, „Twitter“ socialinį tinklalapį, įrašus įvairiuose diskusijų forumuose, nuorodas į „MySpace“ ir „Facebook“.

Akivaizdu, bet neįtikima.

Penki Prinstono universiteto pirmakursiai, gyvenantys viename bendrabučio bute. Apie vieną nėra jokių žinių. Gerai, Kelviną Tilferį kol kas atmeskime. Visų likusių keturių — finansų konsultanto, politiko, socialinio darbuotojo ir dabar dar gydytojo — gyvenimus praėjusiais metais sugriovė skandalai.

Velniškai daug sutapimų.

18

Edas Greisonas, pasinaudojęs teise į vieną telefono skambutį, pažadino savo advokatę Esterą Krimštain ir jai pranešė, kad yra suimtas.

Estera tarė:

— Skamba kaip tokia nesąmonė, kad kitu atveju vietoje savęs pasiųsčiau padėjėją.

— Bet? — paklausė Edas.

— Bet man nepatinka jų pasirinktas laikas.

— Man taip pat, — pritarė Edas.

— Na, aš vos prieš kelias valandas iš Volkerio nepalikau nė šlapios vietos. Kam jam dabar reikėtų tave suimti?

Ji padarė pauzę ir kiek patylėjusi pridūrė:

— Nebent aš netekau formos?

— Nemanau.

— Aš taip pat. Vadinasi, jie turi kažką naujo.

— Kraujo tyrimą?

— To nepakaktų.

Estera sudvejojo.

— Edai, tu tikras, kad jie negalėjo rasti, eee, ko nors labiau inkriminuojančio?

— Visiškai.

— Tu įsitikinęs?

— Šimtu procentų.

— Gerai, žinai, ką daryti. Nieko nekalbėk. Mano vairuotojas tuoj mane atveš. Vakaras, spūsčių nėra, neturėčiau užtrukti ilgiau nei valandą.

— Dar vienas mane neraminantis dalykas, — tarė jis.

— Koks?

— Šį kartą aš — ne Sasekso apygardos policijos skyriuje. Dabar aš — Niuarke. Tai Esekso apygarda, visai kita jurisdikcija.

— Ar ką nors nutuoki kodėl?

— Neee.

— Gerai, sėdėk ir tylėk. Tuoj ką nors užsimetu ir atvažiuoju. Šį kartą žaisime iš rimtųjų. Tiems šūdžiams pasigailėjimo nebus.

Po keturiasdešimt penkių minučių Estera jau sėdėjo su savo klientu Edu Greisonu nedideliame apklausų kambaryje su laminuotomis grindimis ir prisuktu prie jų stalu. Jie laukė. Jau ilgai. Estera vis labiau niršo.

Galiausiai durys atsidarė ir pro jas įžengė uniformuotas šerifas Volkeris, lydimas kito vyro — pilvoto, maždaug šešiasdešimties, pilkšvu kostiumu, kuris atrodė tarsi būtų specialiai kuo labiau suglamžytas.

— Dovanokite, kad reikėjo palaukti, — atsiprašė Volkeris.

Jis atsirėmė į tolimąją sieną. Kitas vyras įsitaisė kėdėje už stalo priešais Greisoną. Estera vis dar vaikščiojo pirmyn atgal po kambarį.

— Mes išeiname, — tarė ji.

Volkeris pamojavo jai pirštų galiukais.

— Iki, advokate, pasiilgsime jūsų. Oi, tiesa, bet jūsų klientas lieka čia. Jis areštuotas. Jam pagal visas teisines procedūras bus iškelta byla ir jis bus laikomas suimtas. Dabar jau vėlu. Turbūt rytoj iš paties ryto teisėjas spręs dėl paleidimo už užstatą, tačiau nesijaudinkite, mūsų kamerose jam bus tikrai patogu.

Esterai tai buvo nė motais.

— Dovanokite, šerife, jūs esate renkamas pareigūnas, taip?

— Taip.

— Įsivaizduokite, kas bus, kai aš pasitelksiu visas savo išgales, kad jūs atsakytumėte savo subine. Na, ar man bus sunku padaryti? Suimate žmogų, kurio sūnus tapo auka šlykštaus...

Pagaliau prabilo ir kitas vyras.

— Gal bent trumpam baigiam tuos visus grasinimus?

Estera nukreipė akis į jį.

— Ponia Krimštain, darykite, po velnių, ką norite, aišku? Man nerūpi. Mes turime klausimų. Arba jūs į juos atsakysite, arba jūsų klientą įtrauks teisėsaugos girnos. Ar supratote?

Estera Krimštain prisimerkusi dėbtelėjo į jį.

— O kas jūs toks?

— Aš esu Frenkas Tremontas, Esekso apygardos tyrėjas. Iš tikrųjų, jei bent trumpam baigtumėte skeryčiotis, gal suprastumėte, kodėl čia esate.

Estera, atrodo, jau buvo pasiruošusi vėl pulti, tačiau persigalvojo.

— Gerai, dički, ką turi?

Į šį klausimą atsakė Volkeris. Jis nutėškė ant stalo aplanką.

— Kraujo tyrimą.

— Kuris sako ką?

— Kaip žinote, jūsų kliento automobilyje mes radome kraujo.

— Tai jūs taip sakėte.

— Rasto automobilyje ir aukos, Deno Merserio, kraujo pavyzdžiai visiškai sutampa.

Estera apsimetė, kad jai labai nuobodu, ir plačiai nusižiovavo.

Volkeris pasiteiravo:

— Gal mums paaiškintumėte, kaip tai galėjo atsitikti?

Estera gūžtelėjo pečiais.

— Gal jie kartu važiavo automobiliu. Gal Denui Merseriui iš nosies pradėjo bėgti kraujas.

Volkeris sunėrė ant krūtinės rankas.

— Daugiau nieko geresnio negalite sugalvoti?

— Ne, ne, šerife Volkeri. Jei tik norite, galiu sugalvoti ir daug geriau.

Estera tankiai sumirksėjo ir nutaisiusi mergaitišką balsą išvinguriavo:

— Ar galiu pateikti savo hipotezę?

— Verčiau jau pateiktumėte faktus.

— Nepyk, gražuoliuk, galiu tik tiek.

— Puiku, klausom.

— Jei galima, na, tai štai pirmoji hipotezė. Jūs turite tariamo Deno Merserio nužudymo liudininką, ar ne tiesa?

— Taip.

— Dabar hipotetiškai tarkime, kad perskaičiau jūsų liudininko, tos televizijos žurnalistės Vendės Tains, pareiškimą prokurorui.

— Tai neįmanoma, — atsiliepė Volkeris. — Tiek pareiškimas, tiek patsai liudininkas yra įslaptinti.

— Kai išsižiosi, tik žiūrėk, kad neužmirštum susičiaupti, pupuliuk. Hipotetinės televizijos žurnalistės hipotetinį pareiškimą prokurorui. Ar galiu tęsti?

Frenkas Tremontas tarė:

— Pirmyn.

— Super. Taigi, remiantis jos hipotetiniu pareiškimu, kai ji tame namelyje ant ratų susitiko su Denu Merseriu, dar prieš visą šaudymą, matė aiškius požymius, kad jis buvo neseniai sumuštas.

Nei Volkeris, nei Tremontas nepratarė nė žodžio.

— Mėgstu jausti atsakomąjį ryšį, — tarė Estera. — Bent vienas kuris nors linktelėkite.

— Įsivaizduokime, kad mes abu linktelėjome, — mestelėjo Frenkas.

— Puiku, gerai. Dabar tarkime — vėl hipotetiškai — kad Denas Merseris keletą dienų prieš tai buvo susitikęs su vienu iš savo aukų tėvu. Tarkime, kad tarp jų kilo muštynės. Tarkime, buvo šiek tiek kraujo. Tarkime, kad tas šiek tiek kraujo galiausiai ir atsidūrė automobilyje.

Ji nutilo, išskėtė į šalis rankas ir kilstelėjo antakį. Volkeris pasižiūrėjo į Tremontą.

Frenkas Tremontas pratarė:

— Na, na.

— Kas „na, na"?

Jis pabandė išspausti šypseną.

— Jei būtų įvykusios hipotetinės muštynės, tai jūsų klientas tikrai turėtų žmogžudystės motyvą, ar ne?

— Dovanokite, koks jūsų vardas?

— Esekso apygardos tyrėjas Frenkas Tremontas.

— Frenkai, jūs naujokas šitame darbe?

Dabar jau jis išskėtė rankas.

— Ar aš panašus į tokį?

— Ne, Frenkai, jūs panašus į ilgą blogų sprendimų šliūžę, tačiau tokį pareiškimą apie motyvą, kaip jūsų, galėtų pabandyti padaryti tik koks nors naujokas deguonies trūkumo pažeistomis smegenimis, visiškas bukaprotis teisininko asistentas. Visų pirma — atkreipkite dėmesį — paprastai atsilyginti nori tas, kas per muštynes gauna į kaulus, teisingai?

— Dažniausiai.

— Na, — Estera mostelėjo į savo klientą kaip kokio nors televizijos žaidimo vedėja, — pažiūrėkite į šitą vyrą iš stuomens ir iš liemens, tikrą vyriškumo įsikūnijimą, kuris yra mano klientas. Ar

matote ant jo veido kokius nors sumušimus arba įbrėžimus? Ne. Taigi atrodytų, kad jei buvo muštynės, mano berniukas iš jų išėjo nugalėtojas, ar ne?

— Tai nieko neįrodo.

— Patikėkite, Frenkai, jums verčiau nesileisti su manimi į ginčą dėl įrodymų. Tačiau bet kuriuo atveju — nugalėjo, pralaimėjo — neturi visiškai jokios reikšmės. Jūs kalbate apie motyvą, tarsi jo dar reikėtų ieškoti ir jis jums kažkaip pagelbėtų. Frenkai, jūs šioje byloje dar naujokas, todėl leiskite jums padėti. Denas Merseris fotografavo nuogą mano kliento aštuonerių metų sūnų. Štai jums ir motyvas. Suprantate? Kai kažkas išprievartauja tavo vaiką, tai jau yra motyvas siekti keršto. Užsirašykite. Patyrę tyrėjai turi žinoti tokius dalykus.

Frenkas, kažką suniurnėjęs po nosimi, mestelėjo:

— Ne čia esmė.

— Deja, Frenkai, būtent čia. Jūs tvirtinate, kad su tuo kraujo tyrimu padarėte kažkokį didžiulį persilaužimą. Ir kadangi dėl to iš džiaugsmo nesitveriate savame kailyje, atsitempiate mus čia viduryje nakties. Sakau jums, visi vadinamieji jūsų įkalčiai — visiškas šnipštas ir gali būti lengvai atremti. Jau nekalbu apie tai, kaip sutrinsiu į miltus visus jūsų teismo medicinos ekspertus ir įrodymų rinkimo procedūrą. Volkeris gali jums duoti pasiklausyti mūsų pirmojo pasimatymo įrašą.

Estera dirstelėjo į Volkerį.

— Nenoriu gąsdinti, tačiau nejaugi jūs iš tikrųjų ruošiatės pasitelkti šitą idiotišką kraujo tyrimą, kad suimtumėte mano klientą dėl nužudymo?

— Ne dėl nužudymo, — tarė Tremontas.

Šitie žodžiai privertė Esterą suklusti.

— Ne?

— Ne, ne dėl nužudymo. Kaip aš galvoju, kaip netiesioginį nusikaltimo bendrininką.

Estera pasisuko į Edą Greisoną. Jis patraukė pečiais. Ji vėl atsigręžė į Tremontą.

— Įsivaizduokime, kad aš aiktelėjau, ir eikime tiesiai prie to, ką jūs turite galvoje — „kaip netiesioginį nusikaltimo bendrininką“?

— Mes apieškojome Deno Merserio motelio kambarį, — prabilo Frenkas Tremontas. — Ir radome štai ką.

Jis per stalą pastūmė jiems 20 iš 25 cm nuotrauką. Estera užmetė į ją akį — rožinis „iPhone“ — ir parodė Edui Greisonui, uždėjusi savo delną jam ant dilbio, tarsi įspėdama neparodyti savo reakcijos. Estera nepratarė nė žodžio. Greisonas — taip pat. Estera žinojo tam tikras pagrindines šito žaidimo taisykles. Yra laikas pulti, yra laikas tylėti. Šiaip ji (anoks čia netikėtumas) buvo labiau linkusi į puolimą, tačiau dabar jie laukė jos reakcijos. Bet kokios. Išgrauš. Ji išlauks iki galo.

Dar po geros minutės tylos Frenkas Tremontas prabilo:

— Šis telefonas rastas po Merserio lova Niuarke, motelio kambaryje, netoli nuo šitos vietos.

Estera ir Greisonas tylėjo.

— Jis priklauso dingusiai mergaitei Heilei Makveid.

Edas Greisonas, išėjęs į pensiją federalinis teismo vykdytojas, nesusilaikęs sunkiai atsiduso. Estera pasisuko į jį. Greisono veidas pasidarė baltas kaip drobė, tarsi iš jo būtų išbėgęs visas kraujas. Estera dar kartą sugriebė jį už rankos ir spustelėjo, kad atsipeikėtų.

Ji pabandė laimėti šiek tiek laiko.

— Juk jūs nemanote, kad mano klientas...

— Estera, žinote, ką aš manau? — pertraukė ją Frenkas Tremontas. Jis atgavo pasitikėjimą savimi, balsas dabar griaudėjo kaip perkūnas. — Manau, kad jūsų klientas nužudė Deną Merserį, kadangi Merseris išsisuko dėl to, ką padarė jūsų kliento sūnui. Štai taip. Manau, kad jūsų klientas nusprendė pats įvykdyti teisingumą ir iš dalies aš jį suprantu. Jei kas nors taip padarytų mano vaikui, taip, žinoma, aš jį užverščiau. Dievas mato. Ir po to nusisamdyčiau geriausią ad-

vokatą, kokį tik galėčiau, kadangi, atvirai kalbant, šita auka tokia atgrasi — tokia šūdo bačka — kad jį galėtum nušauti pilname „Giants“ stadione visų žiūrovų akivaizdoje ir niekas tavęs nenuteistų.

Jis vertė vėrė žvilgsniu Esterą. Ji, sunėrusi rankas ant krūtinės, laukė.

— Tačiau bėda ta, kad kai nusprendi pats įvykdyti teisingumą, nežinai, kur tai gali nuvesti. Taigi dabar — beje, visa tai tik hipotetiškai kalbant, ar ne? — jūsų klientas nužudė vienintelį žmogų, kuris galėjo mums papasakoti, kas atsitiko septyniolikmetei mergaitei.

— Dieve mano, — ištarė Greisonas ir įsikniaubė veidu į delnus.

Estera tarė:

— Noriu pasitarti su klientu.

— Kodėl?

— Po velnių, tiesiog išeikit ir viskas.

Paskui, persigalvojusi, kad ir taip bus gerai, pasilenkė prie Greisono ir sušnibždėjo jam į ausį:

— Ar apie tai ką nors žinai?

Greisonas atšlijo ir su siaubu pasižiūrėjo į ją.

— Žinoma, kad ne.

Estera linktelėjo:

— Gerai.

— Paklausykite, mes nemanome, kad jūsų klientas padarė ką nors bloga Heilei Makveid, — tęsė Frenkas. — Tačiau esame šventai įsitikinę, kad Denas Merseris — taip. Todėl dabar, kad galėtume surasti Heilę, turime žinoti viską, kas tik įmanoma. Viską. Įskaitant ir tai, kur yra Merserio lavonas. Laikas eina ne mūsų naudai. Ką mes žinome, gal Denas laikė ją įkalinęs kokioje slaptoje vietoje. Heilė gali būti surišta, išsigandusi, sužalota, kas žino? Mes kasinėjame jo kiemą. Klausinėjame kaimynų, bendradarbių, draugų, netgi jo buvusios žmonos, kur jis mėgdavo lankytis. Tačiau laikrodis tiksi — o ta mergaitė galbūt palikta viena, badauja, yra kur nors uždaryta ar dar velniaižin kas.

— Ir, — tarė Estera, — galvojate, kad lavonas galėtų jums padėti išsiaiškinti, kur ji yra?

— Taip, galėtų. Gal ant jo kūno arba kišenėse rastume kokią nors užuominą, kažką, už ko galėtume užsikabinti. Jūsų klientas turi mums pasakyti, kur yra Deno Merserio lavonas.

Estera papurtė galvą.

— Nejaugi iš tikrųjų tikitės, kad leisiu savo klientui apkaltinti save?

— Tikiuosi, jūsų klientas pasielgs taip, kaip dera.

— Man atrodo, kad jūs čia viską išsigalvojote.

Frenkas Tremontas pašoko nuo kėdės.

— Ką?

— Žinau tuos farus ir jų fokusus. „Jei prisipažinsi, galėsime išgelbėti mergaitę."

Jis palinko į priekį.

— Pažiūrėkite į mane. Nejaugi tikrai manote, kad tai — apgaulė?

— Ką gali žinoti.

Volkeris paprieštaravo:

— Tikrai ne.

— Ir aš turėčiau patikėti jūsų žodžiu?

Volkeris ir Tremontas netardami nė žodžio žiūrėjo į ją. Bet kam būtų buvę aišku, kad jie nemeluoja — taip suvaidinti nesugebėtų net Robertas De Niro.

— Vis dėlto, — tarė Estera, — aš savo klientui neleisiu apkaltinti savęs.

Tremontas, paraudęs iš pykčio, atsistojo.

— Edai, ar jūsų nuomonė tokia pati?

— Kalbėkite su manimi, o ne su mano klientu.

Frenkas praleido jos žodžius pro ausis.

— Jūs esate teisėsaugos pareigūnas.

Tremontas prisikišo visai prie pat nuleistos Edo Greisono galvos.

— Nužudęs Deną Merserį, jūs galbūt kartu nužudėte ir Heilę Makveid.

— Atšokite, — paliepė Estera.

— Edai, ir jūs galėsite sau toliau ramiai su tuo gyventi? Be jokių sąžinės priekaištų? Jei galvojate, kad aš čia gaišiu laiką su teisinėmis vingrybėmis...

— Pala, — staiga visiškai ramiu balsu prabilo Estera. — Jūs Deną Merserį ir Heilę Makveid susiejate remdamiesi tik tuo telefonu?

— Ką?

— Ir daugiau nieko neturite? Tik šitą telefoną iš jo motelio kambario?

— O ką, jums atrodo, kad to nepakanka?

— Frenkai, aš jūsų klausiau visai ne to. Klausiu, ką dar turite, be telefono?

— O koks jums skirtumas?

— Tiesiog pasakykit ir tiek.

Frenkas Tremontas atsigręžęs žvilgtelėjo į Volkerį. Tas linktelėjo.

— Jo buvusią žmoną, — pasakė Frenkas. — Merseris lankydavosi jos namuose. Kaip pasirodo, ir Heilė Makveid.

— Manote, kad Merseris būtent ten ir susipažino su šita mergaite?

— Taip.

Estera linktelėjo ir tarė.

— Dabar prašau leisti mano klientui eiti.

— Jūs turbūt juokaujate, taip?

— Tučtuojau.

— Jūsų klientas pašalino mūsų vienintelį informacijos šaltinį!

— Netiesa, — atšovė Estera. Jos balsas sugriaudėjo kambaryje. — Jei sakote tiesą, Edas Greisonas įdavė jums į rankas siūlo galą.

— Ką čia, po velnių, šnekate?

— Kaip jūs, atgrubnagiai asilai, galiausiai radote tą telefoną?

Tiek Volkeris, tiek Tremontas tylėjo.

— Jūs apieškojote Deno Merserio kambarį. Kodėl? Kadangi manėte, kad mano klientas jį nužudė. Vadinasi, be to neturėtumėte visiškai nieko. Trys mėnesiai tyrimo ir — šnipštas. Iki šios dienos. Kol mano klientas neužvedė jūsų ant kelio.

Apklausų kambaryje įsivyravo tyla. Tačiau Estera dar nebaigė.

— Ir kad jau apie tai pasisuko kalba, Frenkai, aš žinau, kas jūs toks. Esekso apygardos tyrėjas Frenkas Tremontas, kuris prieš kelerius metus sugadino visą reikalą toje rezonansinėje nužudymo byloje. Susimovęs ir išjotas savo viršininko Loreno Mjuzo dėl tingėjimo pajudinti užpakalį ir nekompetencijos, tiesa? Ir štai tu imiesi savo paskutiniosios bylos, ir kas atsitinka? Užuot pataisęs savo gerą vardą ir apgailėtiną karjerą, tu net nepasivargini patikrinti pagarsėjusio pedofilo, kurio ir aukos keliai ganėtinai akivaizdžiai susikirto. Frenkai, kaip, po velnių, tai pražiūrėjai?

Dabar išbalo Frenko Tremonto veidas.

— Ir dabar, būdamas toks apkiautęs faras, drįsti sviesti mano klientui į veidą kaltinimą, kad jis yra „netiesioginis nusikaltimo bendrininkas"? Turėtum jam dėkoti. Jau tiek mėnesių tiri šitą bylą ir dar nieko neradai. Dabar esate kaip niekada arti šitos vargšės mergaitės pėdsakų tik dėl to, ką, kaip tvirtinate, mano klientas padarė.

Frenkas Tremontas atrodė kaip vandeniu perlietas.

Estera linktelėjo Greisonui. Jie abu pradėjo keltis.

— Kur susiruošėte? — paklausė Volkeris.

— Mes išeiname.

Volkeris žvilgtelėjo į Tremontą laukdamas, kad šis užprotestuos. Tačiau Tremontas vis dar negalėjo atgauti žado, todėl iniciatyvą perėmė Volkeris.

— Nė velnio. Jūsų klientas yra suimtas.

— Paklausykite manęs, — tarė Estera. Jos balsas dabar tapo švelnesnis, beveik atsiprašomas. — Jūs tik veltui gaištate laiką.

— Kodėl taip manote?

Ji pažiūrėjo jam tiesiai į akis.

— Jei žinotume ką nors, kas galėtų padėti tai mergaitei, pasakytume.

Tyla.

Volkeris dar bandė griebtis bravūros, tačiau ji jau buvo visai išgaravusi.

— Gal leisite mums patiems spręsti, kas galėtų padėti?

— Aha, — atsakė Estera. Dabar ji jau visiškai atsistojo ir žybtelėjo akimis į Tremontą, paskui vėl įsmeigė žvilgsnį į Volkerį. — Jūs abu kol kas nepadarėte nieko, kad sukeltumėte pasitikėjimą. Jums verčiau reikėtų susitelkti į tos vargšės mergaitės paieškas, o ne kaltinti vyrą, kuris visame šitame reikale galbūt yra vienintelis herojus.

Į duris kažkas pasibeldė. Jos prasidarė, ir į vidų kyštelėjo galvą jaunas policininkas. Visų akys nukrypo į jį. Volkeris pasiteiravo:

— Kas yra, Stentonai?

— Jos telefone kai ką radau. Manau, jums bus įdomu pamatyti.

19

Frenkas Tremontas ir Mikis Volkeris nusekė koridoriumi paskui Stentoną.

— Estera Krimštain yra amorali piranija, už kurią daugiau skrupulų turi gatvės prostitutė, — pasakė Volkeris Tremontui. — Pats supranti, kad visos tos kalbos apie nemokėjimą dirbti — tik tam, kad išmuštų mus iš vėžių.

— Aha.

— Tu šitai bylai atidavei visą save. Padarei daugiau, nei būtų įstengęs bet kas kitas.

— Tiesa.

— Kaip ir FTB, geriausi iš geriausių nusikaltėlio psichologinio portreto sudarinėtojai ir visas tavo skyrius. Niekas nebūtų įstengęs to atspėti.

— Miki?

— Ką?

— Jei norėsiu, kad man kas nors pasmaukytų, — suurzgė Frenkas, — susirasiu ką nors karštesnio ir moteriškesnio nei tu, gerai?

— Gerai, gerai.

Stentonas nusivedė juos į galinį kambarį rūsyje, kur buvo įsikūręs techninis skyrius. Heilės Makveid „iPhone" buvo prijungtas prie kompiuterio. Stentonas bakstelėjo pirštu į ekraną.

— Čia iš esmės tas pats jos mobilusis telefonas, tik padidintas šiame dideliame ekrane, kad jums būtų geriau matyti.

— Gerai, — tarė Frenkas Tremontas. — Tai kas yra?

— Radau kai ką jos progėje.

— Kur?

— Progėje. Telefono programoje.

Tremontas pasitaisė nusmukusias kelnes.

— Įsivaizduokite, kad aš esu archeologinė iškasena, vis dar nemokanti užprogramuoti savo vaizdajuosčių leistuvo.

Stentonas spustelėjo mygtuką, ir ekranas tapo juodas, su mažytėmis, gražiai trimis eilėmis surikiuotomis piktogramomis.

— Štai čia yra „iPhone" progės. Matote, Heilė naudojosi „iCal", kur kalendoriuje buvo susirašiusi savo užsiėmimus — vartinio teniso varžybas ir namų darbus. Dar „Tetris" — toks žaidimas — kaip ir „Moto Chaser", interneto naršyklė „Safari", „iTunes", kad galėtų atsisiųsti dainų. Heilė — tikra muzikos mylėtoja. Štai čia kita muzikos programa, kuri vadinasi „Shazam". Ji...

— Manau, kad esmę jau pagavome, — nutraukė jį Volkeris.

— Taip, atsiprašau.

Frenkas įsistebeilijo į Heilės „iPhone". Įdomu, pagalvojo jis, kokia buvo jos paskutinė klausyta daina? Jai patiko trankesnis rokas ar už širdies griebiančios baladės? Būdamas tipiškas senas perdyla, Frenkas šaipydavosi iš visų šitų prietaisų, vaikiščių, be paliovos siuntinėjančių vienas kitam SMS žinutes, elektroninius laiškus ir visur

vaikštančių su ausinėmis, tačiau tam tikra prasme šitame prietaise atsispindėjo visas Heilės gyvenimas. Adresų knygelėje bus surašyti jos draugai, kalendoriuje pateiktas pamokų tvarkaraštis, kokiame nors grojaraštyje puikuosis mėgstamos dainos, mielos širdžiai nuotraukos — tokios kaip ta su peliuku Mikiu — gulės sudėtos nuotraukų aplanke.

Jo ausyse vis dar skambėjo Esteros Krimštain kaltinimai. Taip, Denas Merseris nebuvo teistas už smurtą ir prievartavimą, atrodo, domėjosi jaunesnėmis mergaitėmis nei šita, be to, faktas, kad jo buvusi žmona vis dar gyveno tame pačiame megapolyje, taip pat bylojo jo naudai. Tačiau Krimštain žodžiai apie nesugebėjimą dirbti smogė jam kaip kūju per galvą ir, kad ir kaip Frenkas nenorėjo to sau prisipažinti, juose buvo tiesos.

Jis turėjo atkreipti dėmesį į Deną Merserį.

— Bet kuriuo atveju, — tęsė Stentonas, — nenoriu pernelyg įsileisti į detales, tačiau tai truputį keista. Heilė, kaip ir visi paaugliai, masiškai siųsdavosi dainas, tačiau po savo dingimo — nei vienos. Tas pat ir su naršymu po internetą. Mes žinome visus puslapius, kuriuos ji aplankė savo „iPhone“, kadangi serveris parodo visus prisijungimo duomenis. Todėl tai, ką pamačiau jos naršyklės retrospektyvoje, nelabai nustebina. Ji keletą kartų ieškojo informacijos apie Virdžinijos universitetą — turbūt negalėjo susitaikyti su tuo, kad jos ten nepriėmė, ar ne?

— Taip.

— Taip pat yra dar viena paieška apie tokią mergaitę Lyną Jalovski iš Vakarų Orindžo, vartinio teniso žaidėją, kuri pateko į tą universitetą, todėl, galimas daiktas, ji ieškojo informacijos apie savo konkurentę.

— Mes visa tai žinome, — tarė Frenkas.

— Tiesa, iš serverio. Todėl taip pat žinote apie pokalbius, žinutes ir taip toliau, nors turiu pasakyti, kad Heilė tuo naudojosi kur kas mažiau nei dauguma jos draugių. Tačiau pažiūrėkite, čia yra atskira

programa, apie kurią iš tikrųjų nežinojome — „Google Earth". Jūs turbūt žinote, kas tai yra.

— Paaiškink ypatingai kvailiems, — mestelėjo Frenkas.

— Žiūrėkit. Tai iš esmės įmontuota GPS priemonė.

Stentonas paėmė Heilės „iPhone" ir bakstelėjo į Žemės nuotrauką. Milžiniškas Žemės rutulys pradėjo greitai suktis ir, palydovo kamerai pritraukiant vaizdą artyn, planeta vis didėjo — iš pradžių buvo matyti Jungtinės Valstijos, paskui Rytinė pakrantė, Naujasis Džersis, — kol pakibo maždaug šimtas metrų virš pastato, kur jie dabar stovėjo. Ekrane švietė užrašas: „50-oji Vest Marketo gatvė, Niuarkas, Naujasis Džersis".

Frenkui net atvipo žandikaulis.

— Ką, tas daiktas gali parodyti visas vietas, kur buvo šitas „iPhone"?

— Gerai būtų, — palingavo galvą Stentonas. — Ne, tam turi būti įjungta speciali funkcija. Heilė to nebuvo padariusi. Tačiau gali įvesti bet kokią vietovę arba adresą ir žemėlapyje pamatyti jo palydovinę nuotrauką. Kad ir kaip ten būtų, aš paprašiau kelių ekspertų išsiaiškinti tikslią priežastį, tačiau manau, kad „Google Earth" veikia savarankiškai, todėl serveryje ir nebuvo jokių duomenų apie Heilės su šia programa atliktas paieškas. Iš paieškų retrospektyvos taip pat negalima pasakyti, kada jos darytos, tik kad ieškota ir kokių vietovių.

— Ir Heilė ieškojo kokių nors vietovių?

— Nuo pat programos įdiegimo tik dviejų.

— Na?

— Pirmoji buvo jos namas. Veikiausiai tuomet, kai atsisiuntė programą, paleido ir ji parodė, kur Heilė yra. Todėl tai iš tikrųjų nesiskaito.

— O antroji?

Stentonas spragtelėjo, ir milžiniškas „Google Earth" gaublys vėl pradėjo suktis. Palydovo kamera vėl pradėjo artėti prie Naujojo Džersio ir sustojo miškingoje vietovėje, kurios viduryje stovėjo vienas pastatas.

— Ringvudo valstybinis parkas, — pranešė Stentonas. — Maždaug už keturiasdešimties mylių nuo čia. Centrinė Ramapo kalnų dalis. Tas pastatas — Skailandso dvaras, įsikūręs pačiame parko viduryje. Aplink mažiausiai penki tūkstančiai akrų miško.

Kokiai sekundei ar dviem stojo tyla. Frenkas jautė, kaip krūtinėje daužosi širdis. Jis pažiūrėjo į Volkerį. Jie suprato vienas kitą be žodžių. Kai tau į rankas patenka toks dalykas, iš karto supranti — štai ko mes ieškojome. Parkas buvo ganėtinai didelis. Frenkas prisiminė, kaip prieš kelerius metus kažkoks natūralios gyvensenos mėgėjas slėpėsi tenykščiuose miškuose daugiau nei mėnesį. Gali sau susiręsti nedidelę buveinę, paslėpti ją po medžiais ir krūmais, ką nors ten prirakinti.

Arba, žinoma, ką nors palaidoti, kad niekas niekada taip ir nerastų.

Tremontas pats pirmas žvilgtelėjo į laikrodį. Vidurnaktis. Išauš dar negreit. Jį apėmė panika. Frenkas nieko nelaukdamas paskambino Dženai Vyler. Jei ji nepakels ragelio, jis įvažiuos pas ją automobiliu kiaurai pro paradines duris ir gaus tą atsakymą.

— Alio?

— Denas buvo žygeivis, ar ne?

— Taip.

— Gal turėjo kokių nors mėgstamų vietų?

— Žinau, kad jam patikdavo keliauti po Vačungą.

— Gal ir Ringvudo valstybinį parką?

Tyla.

— Džena?

Ji atsiliepė tik po neilgos pauzės.

— Taip, — atsakė ji nupuolusiu balsu. — Na, prieš daugelį metų, kai buvome susituokę, dažnai ten keliaudavome Kapsou upyno maršrutu.

— Apsirenkite. Atsiųsiu automobilį jūsų paimti.

Frenkas Tremontas padėjo ragelį ir atsisuko į Volkerį ir Stentoną.

— Sraigtasparniai, šunys, buldozeriai, žibintai, kastuvai, gelbėtojų komandos, parko eiguliai, visi, kas tik įmanoma, vietiniai savanoriai. Pirmyn.

Volkeris su Stentonu sutartinai linktelėjo.

Frenkas Tremontas vėl atsilenkė savo mobilųjį. Giliai įkvėpė, vėl pajuto anksčiau Esteros Krimštain ištartų žodžių dūrį ir surinko Tedo ir Marsės Makveidų numerį.

Vendę išvertė iš lovos penktą valandą ryto suskambęs telefonas. Ji buvo nuėjusi gulti vos prieš dvi valandas — iki trečios nakties naršė po internetą ir jos galvoje jau pradėjo ryškėti bendras visų įvykių paveikslas. Apie Kelviną Tilferį — nieko. Ar tai buvo tik išimtis, patvirtinanti taisyklę? Kol kas dar sunku pasakyti. Tačiau kuo daugiau ji ieškojo informacijos apie kitus keturis, kuo giliau kapstėsi po jų gyvenimus, tuo keistesnės atrodė visos tos buvusių Prinstono bendrabučio draugų skandalingos nesėkmės.

Vendė nepakeldama galvos aklai sugrabaliojo telefoną ir mieguistu balsu gargtelėjo „Alio".

Vikas negaišo laiko tuštiems formalumams.

— Žinai Ringvudo valstybinį parką?

— Ne.

— Jis Ringvude.

— Vikai, tu turbūt buvai labai įžvalgus žurnalistas.

— Kelkis ir važiuok ten.

— Kodėl?

— Ten policija ieško tos mergaitės lavono.

Vendė atsisėdo.

— Heilės Makveid?

— Taip. Jie mano, kad Merseris jos lavoną užkasė kur nors miške.

— Kas jiems nurodė tą vietą?

— Mano šaltinis kažką minėjo apie „Google Earth“ programą jos „iPhone“. Su filmavimo komanda susitiksite ten.

— Vikai?

— Ką?

Vendė, bandydama nuraminti galvoje spiečiais besisukančias mintis, persibraukė ranka plaukus.

— Nežinau, ar šį kartą pajėgsiu tai padaryti.

— Ūūū, kaip baisu. Judinkis.

Vikas padėjo ragelį. Vendė išlipo iš lovos, palindo po dušu ir apsirengė. Ji savo televizinio makiažo dėžutę visada laikė paruoštą — turint galvoje, kur ji dabar vyko, tai buvo ganėtinai kraupoka. Sveiki atvykę į televizijos pasaulį. Kaip Vikas taip poetiškai apibūdino, „ūūū, kaip baisu“.

Ji praėjo pro Čarlio kambarį. Viduje tvyrojo baisi netvarka, vakarykščiai jo drabužiai — marškinėliai ir šortai — mėtėsi ant grindų. Kai netenki vyro, išmoksti nesinervinti dėl smulkmenų. Ji, nekreipdama į juos dėmesio, pažvelgė į miegantį savo sūnų ir pagalvojo apie Marsę Makveid. Juk Marsė va taip pat pabudo, kaip ir ji dabar, įkišo galvą į savo dukters kambarį ir pamatė, kad jos lova tuščia. Dabar, praėjus jau trims mėnesiams, Marsė Makveid laukia žinių iš teisėsaugos pareigūnų, kurie naršo valstybinį parką ieškodami dingusios jos dukters.

Va šito tokie žmonės kaip Arijana Nasbro ir negali suprasti — kaip viskas yra trapu, kaip vieno siaubingo įvykio šešėlis gali tave lydėti visą gyvenimą, vienas kažkieno neatsargus žingsnis — įstumti į nevilties bedugnę, kaip tai gali būti neatitaisoma.

Vendė mintyse dar kartą pakartojo tą nuolatinę visų tėvų maldą: „Prašau, apsaugok jį, kad jam neatsitiktų nieko bloga. Kad jis liktų gyvas ir sveikas.“

Paskui ji įlipo į automobilį ir nuvažiavo į valstybinį parką. Jame policija ieškojo mergaitės, kurios vieną rytą mama lovoje nerado.

20

Saulė patekėjo be penkiolikos šeštą.

Patricija Makveid, jaunesnioji Heilės sesuo, atsidūrė pačiame veiklos epicentre ir stovėjo ten susigūžusi. Nuo to laiko, kai policija rado „iPhone", atrodė, kad jie vėl grįžo atgal į tas pirmąsias sąmyšio kupinas dienas — vėl klijavo skelbimus, skambino visoms Heilės draugėms, lankėsi mėgstamose jos vietose, atnaujino jai, kaip dingusiai be žinios mergaitei, skirtą interneto puslapį, dalijo jos nuotraukas vietiniuose prekybos centruose.

Tyrėjas Tremontas, visada taip maloniai bendravęs su jų šeima, per pastarąsias kelias paras, atrodo, paseno dešimčia metų. Ją pamatęs, jis išspaudė šypseną ir mestelėjo:

— Kaip tau sekasi, Patricija?

— Ačiū, gerai.

Jis patapšnojo jai per petį ir nuėjo. Žmonės dažnai jai taip darydavo — ji buvo iš tų niekuo neišsiskiriančių mergaičių, nebuvo kuo nors labai ypatinga. Ji dėl to nekvaršino sau galvos. Dauguma žmonių nėra kuo nors labai ypatingi, nors jie ir gali galvoti, kad yra tokie. Patricija buvo viskuo patenkinta — bent jau iki Heilės dingimo. Ji ilgėjosi Heilės. Patricija nebuvo iš tų, kuriems patinka dėmesys. Priešingai nei vyresnioji jos sesuo, ji nemėgo konkurencijos ir vengė atsidurti dėmesio centre. Dabar mokykloje ji buvo „garsi nelaimingoji", lyderiaujančios mergaitės elgėsi su ja draugiškai, norėdamos artimiau susipažinti, kad per vakarėlius galėtų pasakyti: „A, ta dingusi mergaitė? Na, šiaip jos sesuo mano draugė!"

Patricijos mama dabar padėjo organizuoti paieškos būrius. Ji — tikras tvirtybės įsikūnijimas, kaip ir Heilė: jų abiejų eisena buvo spyruokliuojanti kaip panteros, bet kurią akimirką pasiruošusios šuoliui, tarsi net vien ja mestų iššūkį visiems aplinkiniams. Paradui vadovavo Heilė. Visada. O Patricija sekdavo jai iš paskos. Kai kuriems žmonėms atrodė, kad nenoromis, tačiau taip nebuvo. Patrici-

jos mama kartais imdavo ją raginti, kad pati turėtų savo nuomonę, tačiau ji nematė reikalo. Patricija nemėgo priiminėti sprendimų. Ji tiesiog buvo laiminga pažiūrėti Heilės mėgstamą filmą. Jai nebuvo svarbu, kokiame restorane jos valgė — kinų ar italų. Koks skirtumas? Kai gerai pagalvoji — kas čia labai jau gero priiminėti sprendimus?

Naujienų tarnybų mikroautobusiukai buvo suvaryti į juosta aptvertą teritoriją tarsi — kaip kad matydavo filmuose — kaubojų į užtvarą suginta galvijų banda. Patricija pastebėjo tą spigaus balso, šarmotų plaukų moterį iš kabelinės. Vienas reporteris pralindo pro užtvarą. Jis pašaukė Patriciją vardu ir plačiai išsišiepęs parodė jai mikrofoną, tarsi tai būtų saldainis, kuriuo norėtų prisivilioti ją pas save į mikroautobusiuką. Tremontas priėjo prie jo ir kažką paliepdamas nusikeikė.

Savo kamerą statė filmavimo komanda iš kito naujienų autobusiuko. Patricija pažino kartu su ja atvykusią gražią reporterę — jos sūnus, Čarlis Tainsas, mokėsi toje pačioje aukštesniojoje. Kaip jai papasakojo mama, Čarlio tėtį, dar visai jauną, suvažinėjo girta vairuotoja. Kada tik susitikdavo ponią Tains — rungtynėse, prekybos centre ar kur kitur — Patricija, Heilė ir mama visada pritildavo, tarsi iš pagarbos ar galbūt baimės, kaip Patricija manė, susimąstydamos, koks būtų jų gyvenimas, jei girta vairuotoja padarytų ką nors panašaus jų tėčiui arba vyrui.

Atvažiavo dar daugiau policijos. Jos tėtis pasisveikino su jais, išspausdamas šypseną ir paduodamas visiems ranką, tarsi kandidatuotų į prezidentus. Patricija buvo labiau panaši į tėtį — visada plaukdavo pasroviui. Tačiau dabar jis buvo jau ne toks kaip anksčiau. Ko gero, kaip ir jie visi, tačiau tėčio viduje kažkas tarsi sudužo, ir, net jeigu Heilė grįžtų namo, kažin ar viskas vėl būtų taip, kaip anksčiau. Jis atrodė toks pats, taip pat šypsojosi, stengėsi juoktis, kvailioti ir daryti visus tuos mažus dalykėlius, kurie jį paversdavo, na, juo pačiu, tačiau atrodė, kad jo viduje būtų tuščia, tarsi išskaptuota arba kaip kokiame filme, kuriame ateiviai pakeičia žmones besieliais klonais.

Buvo ir policijos šunų, vokiečių dogų. Patricija nuėjo prie jų.

— Ar galiu juos paglostyti? — pasidomėjo ji.

Kiek padvejojęs, pareigūnas atsakė:

— Žinoma.

Patricija vienam iš jų pakasė paausį ir tas iš pasitenkinimo net nukorė liežuvį.

Visi kalba, kad vaikų vystymuisi didžiausią įtaką turi tėvai, tačiau jos gyvenime svarbiausias žmogus buvo Heilė. Kai antroje klasėje mergaitės pradėjo prie jos kabinėtis, Heilė vieną iš jų primušė, tarsi perspėdama tuo kitas. Kai Heilė nusivedė jaunesniąją seserį į Teiloros Svift koncertą ir kažkokie vaikinai „Madison Square Garden" arenoje pasitiko jas pašaipiu švilptelėjimu, Heilė iššoko į priekį ir liepė jiems užsičiaupti. Kai su visa šeima lankėsi „Disnėjaus pasaulyje", tėvai vieną vakarą leido Heilei ir Patricijai išeiti vienoms. Jos galiausiai susipažino su keliais vyresniais vaikinais ir prisivaišino alkoholiu „All-Star Sports Resort" viešbutyje. Nerizikuodama, kad tėvai įtars, tokius dalykus sau gali leisti tik gera mergaitė. Esmė ne ta, ar ji buvo gera — tokia buvo Heilė — tačiau ji vis dar buvo paauglė. Tą vakarą, pirmą kartą gyvenime išgėrusi alaus, Patricija pradėjo glaustytis su vaikinu, vardu Parkeris, tačiau Heilė prižiūrėjo, kad jis nepaleistų į darbą rankų.

— Pradėsime nuo miško vidurio, — ji nugirdo tyrėją Tremontą sakant pareigūnui su šunimis.

— Kodėl nuo vidurio?

— Jei ji gyva ir tas niekšas surentė kokią nors pašiūrę bei ją ten paslėpė, mergina turėtų būti ganėtinai toli nuo tako, antraip kas nors ją iki šiol jau būtų pastebėjęs. Tačiau jei ji kur nors netoli tako...

Jis nutilo supratęs — kaip pasirodė Patricijai, — kad ji gali išgirsti jų pokalbį. Ji pažiūrėjo į mišką ir paglostė šunį, apsimesdama, kad nieko negirdėjo. Pastaruosius tris mėnesius Patricija net neleido sau galvoti nieko kita, išskyrus kad Heilė yra stipri ir ji išgyvens. Tarsi jos vyresnioji sesuo tiesiog leidosi į kažkokį keistą nuotykį ir netrukus grįš namo.

Tačiau dabar, žiūrėdama į mišką ir glostydama šunį, ji įsivaizdavo neįsivaizduojama: Heilė, vienui viena, išsigandusi, sužalota, verkianti. Patricija užsimerkė, stipriai suspaudė akių vokus, kad nepravirktų. Prie jos priėjo Frenkas Tremontas. Jis atsistojo priešais ir atsikrenkštė laukdamas, kada ji atsimerks. Po kelių akimirkų Patricija taip ir padarė — manydama, kad jis pasakys kokius nors paguodžiančius žodžius. Tačiau jis nieko nepratarė, tik stovėjo mindžikuodamas vietoje, niekaip neapsispręsdamas, ką daryti.

Todėl Patricija vėl užsimerkė ir toliau glostė šunį.

21

Vendė stovėjo priešais policijos užtvertą juostą, laikydama rankoje mikrofoną su NTC emblema, ir į jį kalbėjo.

— Taigi mes laukiame kokių nors žinių, — tarė ji, stengdamasi balsui suteikti rimties, tačiau be to televizijos vedėjams būdingo melodramatiškumo. — Vendė Tains, Ringvudo valstybinis parkas šiaurinėje Naujojo Džersio dalyje, NTC naujienoms.

Jai nuleidus mikrofoną, Semas, jos operatorius, tarė:

— Turbūt reikėtų pakartoti.

— Kodėl?

— Tavo plaukai išsipešę.

— Viskas gerai.

— Baik, susirišk stipriau. Užtruksim dvi minutes. Vikas norės, kad šitą kadrą perfilmuotume.

— Eina jis šikt.

Semas išpūtė akis.

— Tu čia nerimtai, ką?

Ji nieko neatsakė.

— Ei, juk tu pati užsiunti, jei į eterį paleidžiame kadrą su tavo išsitepusiu makiažu, — neatlyžo jis. — Ir staiga nei iš šio, nei iš to

pradedi į viską žiūrėti iš paukščio skrydžio? Baik, pakartokime tą kadrą.

Vendė jam padavė mikrofoną ir nuėjo. Žinoma, Semas buvo teisus: juk ji — televizijos reporterė. Ir jei kas nors mano, kad išvaizda šitame versle nesvarbi, yra arba naivus, arba silpnaprotis. Be jokios abejonės, ji svarbi — ir Vendė ne kartą pustėsi prieš kamerą ir kartojo kadrus nekų mažiau liūdnomis aplinkybėmis.

Trumpai tariant, jos nesėkmių sąrašą dabar buvo galima papildyti punktu „veidmainė".

— Kur tu eini? — pasidomėjo Semas.

— Turiu mobilųjį. Jei kas nors atsitiks, paskambink.

Vendė patraukė prie savo automobilio. Ji ketino paskambinti Filui Ternboluі, tačiau prisiminė, kad jo žmona Šerė minėjo, jog Filas kiekvieną rytą vienas praleidžia prie darbo skelbimų „Suburban Diner" užkandinėje 17-ajame kelyje. Iki jos nuo čia — tik maždaug dvidešimt minučių kelio.

Klasikinės senų laikų Naujojo Džersio užkandinės buvo gražiomis blizgančiomis aliuminio sienomis. Naujesnių — t. y. statytų apie 1968-uosius — fasadus puošė akmenų sienos imitacijos, Vendę visada skatinusios ilgėtis to aliuminio. Tačiau jų interjeras beveik nebuvo pasikeitęs: nedideli automatiniai patefonai prie kiekvieno stalo, bufetas su sukamosiomis kėdėmis, spurgos po stiklo gaubtais kaip Betmeno telefonas, išblukusios nuotraukos su parašais vietinių įžymybių, apie kurias niekada nieko nebuvai girdėjęs, paniuręs vyras su iš ausų kyšančiais plaukais prie kasos aparato ir padavėja, glostanti tau širdį kreipiniu „mieloji".

Automatinis patefonas grojo grupės „Spandau Ballet" devinto dešimtmečio hitą „Tiesa", — įdomus pasirinkimas šeštą valandą ryto. Filas Ternbolas — su kostiumu ruoželiais, pasirišęs geltoną kaklaraištį, kadaise buvusį „paskutiniu mados klyksmu" — sėdėjo prie kampinio staliuko. Jis neskaitė laikraščio, o spoksojo į savo kavos puodelį, tarsi jame slypėtų atsakymas į kažkokį jam labai svarbų klausimą.

Vendė priėjo prie jo ir sustojo — laukė, kol jis pažiūrės į ją. Tačiau Filas, vis dar nepakeldamas galvos, paklausė:

— Iš kur jūs sužinojote, kad aš čia?

— Jūsų žmona minėjo, kad dažnai čia lankotės.

Jis liūdnai nusišypsojo.

— Vėl buvote pas ją užsukusi?

Vendė nieko neatsakė.

— Tai apie ką jūs ten šnekėjotės? Ak, vargšelis Filas kasryt važiuoja čia pusryčiauti ir gaili pats savęs?

— Nieko panašaus, — atrėmė Vendė.

— Kur jau ne.

Vendė paskubėjo užbaigti šitą temą.

— Nieko prieš, jei prisėsiu?

— Aš jums neturiu ką pasakyti.

Laikraštis buvo atverstas ties straipsniu apie Deno Merserio motelio kambaryje rastą Heilės „iPhone".

— Skaitėte apie Deną?

— Taip. Jūs vis dar norite apginti gerą jo vardą? Ar tai nuo pat pradžių buvo tik makaronų kabinimas?

— Nesuprantu, apie ką jūs.

— Ar jūs užvakar jau žinojote, kad Denas pagrobė šitą mergaitę? Žinojote, kad nesileisiu su jumis į kalbas, jei išduosite tikrąjį savo tikslą, todėl apsimetėte siekiančia nuplauti suterštą jo reputaciją?

Vendė prisėdo priešais jį.

— Niekada nesakiau, kad noriu nuplauti jo reputaciją, tik — kad noriu išsiaiškinti tiesą.

— Kaip kilnu, — mestelėjo jis.

— Kodėl jūs taip prieš mane nusiteikęs?

— Mačiau, kad vakar vakare kalbėjotės su Šere.

— Taip, na ir kas?

Filas Ternbolas abiem rankomis — viena ranka laikydamas jį už auselės, kita prilaikydamas — paėmė kavos puodelį.

— Norėjote, kad ji mane įtikintų su jumis bendradarbiauti.

— Galiu tik pakartoti: taip, na ir kas?

Jis gurkštelėjo kavos ir atsargiai vėl pastatė puodelį ant stalo.

— Nežinau nė ką galvoti. Na, jūsų žodžiuose, kad Denui pakišo kiaulę, gali būti tiesos. Tačiau dabar... — jis parodė smakru į straipsnį apie Heilės „iPhone", — koks skirtumas?

— Galbūt padėsite rasti dingusią mergaitę.

Jis tik papurtė galvą ir užsimerkė.

— Kaip?

Padavėja, tokias Vendės tėvas vadindavo „pasileidėlėmis" — apkūni, išsinuoginusi blondinė su užkištu už ausies pieštuku — pasiteiravo:

— Jums ko nors atnešti?

Po velnių, pagalvojo Vendė. Ji nepavadino manęs „mieląja".

— Ačiū, nieko, — atsiliepė ji.

Padavėja pasišalino. Filas vis dar sėdėjo užsimerkęs.

— Filai?

— Tarp mūsų? — tarė jis.

— Sutarta.

— Nežinau, kaip tai pasakyti, kad nenuskambėtų klaidingai.

Vendė, nenorėdama jo skubinti, kantriai laukė.

— Žinote, Denas ir šitie sekso reikalai...

Jo balsas nutilo. Vendei jau knietėjo įterpti savo trigrašį. Sekso reikalai? Bandymas susitikti su nepilnamete ir galimas kitos pagrobimas — ne tokie dalykai, kuriuos būtų galima atsainiai pavadinti tiesiog „sekso reikalais". Tačiau dabar — ne laikas moralams. Todėl ji vėl nieko nepratarė ir toliau laukė, ką jis pasakys.

— Nesupraskite manęs neteisingai. Nesakau, kad Denas buvo pedofilas. Nieko panašaus.

Filas vėl nutilo, ir šį kartą Vendė jau nusprendė jį paraginti.

— Tai kaip ten buvo? — paklausė ji.

Filas jau žiojosi kažką sakyti, paskui užsičiaupė ir galiausiai papurtęs galvą pratarė:

— Tarkime, kad Denas buvo nieko prieš prasidėti su jaunomis, jei suprantate, ką turiu galvoje.

Vendės širdis nusirito į kulnus.

— Ką turite galvoje, sakydamas „prasidėti su jaunomis“?..

— Vienu metu — tik turėkite galvoje, kad tai buvo daugiau nei prieš dvidešimt metų — Denas labiau mėgo jaunesnių mergaičių draugiją. Ne kaip pedofilas ar kas nors panašaus. Nieko iškrypėliško. Tačiau jis mėgdavo eiti į mokyklos šokius. Pasikviesdavo jaunas mergaites į universiteto renginius ir taip toliau.

Vendei net išdžiūvo burna.

— Kokias „jaunas“?

— Nežinau. Neprašiau jų parodyti asmens pažymėjimo.

— „Jaunas“ — tai kokias, Filai?

— Kaip jau sakiau, nežinau.

Jis pasimuistė savo kėdėje.

— Neužmirškite, kad mes buvome pirmakursiai. Mums patiems buvo po aštuoniolika devyniolika metų. O tos mergaitės turbūt mokėsi vidurinėje. Kas čia tokio? Manau, Denas turbūt buvo aštuoniolikos. O mergaitės buvo kokiais dvejais, trejais, gal ketveriais metais jaunesnės.

— Ketveriais? Tada mergaitei turėjo būti keturiolika.

— Nežinau. Tik spėju. Pati suprantate, kaip su tomis mergaitėmis būna. Kai kurios keturiolikmetės atrodo daug vyresnės. Na, iš to, kaip rengiasi ir elgiasi. Tarsi pačios norėtų patikti vyresniems vaikinams.

— Filai, tik nereikia.

— Jūs teisi.

Jis delnais pasitrynė veidą.

— Dieve, aš pats turiu tokio amžiaus dukteris. Neteisinu jo. Tik bandau paaiškinti. Denas nebuvo iškrypėlis ar prievartautojas. Tačiau tiek to — kad jam gali kristi į akį jaunesnė, dar gal ir galėčiau patikėti. Tačiau kad jis ją pagrobtų, pasičiuptų ir padarytų ką nors bloga jaunai mergaitei?.. Ne, neįsivaizduoju to nieku gyvu.

Jis nutilo ir atsilošė kėdėje. Vendė sėdėjo susimąsčiusi. Ji prisiminė viską, ką žinojo apie Heilės Makveid dingimą. Jokio įsilaužimo, grumtynių pėdsakų. Jokių skambučių, SMS žinučių, elektroninių laiškų. Jokių pagrobimo ženklų. Net sujauktos lovos.

Gal jie nuo pat pradžių dėl to visiškai klydo.

Vendės galvoje ėmė ryškėti įvykių versija — neišbaigta, daug kur paremta vien tik užuominomis ir prielaidomis, tačiau ji turėjo ją patikrinti. Kitas žingsnis — grįžti atgal į mišką ir susirasti šerifą Volkerį.

— Man jau metas.

Jis pakėlė galvą ir pasižiūrėjo į ją.

— Manote, kad Denas tai mergaitei padarė ką nors bloga?

— Aš jau visiškai nieko nebesuprantu.

22

Vendė paskambino Volkeriui iš automobilio. Skambutis buvo peradresuotas tris kartus, kol galiausiai Volkeris atsiliepė.

— Kur jūs dabar esate? — pasiteiravo ji.

— Miške.

Stojo tyla.

— Ką nors radote?

— Ne.

— Galite man skirti penkias minutes?

— Aš dabar grįžtu atgal į dvarą. Ten yra toks Frenkas Tremontas — jis vadovauja Heilės Makveid bylos tyrimui.

Vendė sukluso — ši pavardė jai buvo girdėta. Ji buvo parengusi keletą siužetų apie jo anksčiau tirtas bylas. Frenkas Tremontas buvo savo darbui atsidavęs policininkas, pakankamai sumanus ir be galo ciniškas.

— Aš jį pažįstu.

— Puiku. Ten visi galėsime ir susitikti.

Ji padėjo ragelį. Parvažiavusi atgal į Ringvudą, pastatė savo automobilį prie kitų žurnalistų automobilių ir priėjo prie policininko, saugančio įėjimą į nusikaltimo vietą. Semas pasičiupo kamerą ir leidosi pavymui, tačiau Vendė papurtė galvą, duodama suprasti, kad neitų iš paskos, ir Semas suglumęs sustojo. Vendė pasakė policininkui savo pavardę, ir jis pamojo jai įeiti vidun. Tai pamatę, prie policininko tuojau pat pasipiktinę atskubėjo kiti žurnalistai ir ėmė reikalauti įleisti ir juos. Vendė nuėjo nė neatsigręždama.

Kai pasiekė palapinę, kitas pareigūnas jai pranešė:

— Šerifas Volkeris ir tyrėjas Tremontas prašė palaukti čia.

Ji linktelėjo ir prisėdo ant sulankstomosios brezentinės kėdutės — ant tokių per mokyklos futbolo rungtynes šalia aikštelės įsitaisydavo tėvai. Aplinkui, pastatyti kaip papuola — su skiriamaisiais ženklais ir be jų — stovėjo kelios dešimtys teisėsaugos pareigūnų automobilių. Palapinėje buvo matyti uniformuoti policininkai, policininkai civiliniais drabužiais ir keletas pareigūnų su stilingomis FTB striukėmis. Daugelis sėdėjo palinkę prie nešiojamųjų kompiuterių. Tolumoje buvo girdėti plakančių orą sraigtasparnio menčių gaudesys.

Pačioje pamiškėje vienui viena stovėjo jauna mergaitė. Vendė pažino Patriciją Makveid, jaunesniąją Heilės seserį. Kiek pasvarsčiusi, ar dabar tinkamas metas — tačiau neilgai, juk negalima praleisti progos — ji patraukė prie mergaitės, mintyse pasiteisindama, kad tai daro ne medžiodama sensacingą medžiagą, bet norėdama išsiaiškinti, kas iš tikrųjų atsitiko Heilei ir Denui.

Vendei nedavė ramybės jos naujoji įvykių versija. Patricija Makveid gali turėti informacijos, kuri ją patvirtintų arba paneigtų.

— Labas, — Vendė pasisveikino su mergaite.

Ji išsigandusi krūptelėjo, atsisuko ir pamatė priešais save Vendę.

— Sveiki.

— Aš esu Vendė Tains.

— Žinau, — atsiliepė Patricija. — Jūs gyvenate Naujajame Džersyje. Dirbate televizijoje.

— Teisingai.

— Taip pat rodėte laidą apie vyrą, kuris turėjo Heilės telefoną.

— Taip.

— Kaip jūs galvojate, ar jis jai padarė ką nors bloga?

Vendė nesitikėjo tokio tiesaus mergaitės klausimo.

— Nežinau.

— O jeigu jums reikėtų spėti: taip ar ne?

Vendė kiek pagalvojusi atsakė:

— Nemanau.

— Kodėl?

— Tiesiog taip atrodo. Neturiu jokių priežasčių manyti priešingai. Kaip jau sakiau, iš tikrųjų nežinau.

Patricija linktelėjo.

— Sąžiningas atsakymas.

Vendė svarstė, kaip jai prieiti prie savo klausimo. Ar pradėti iš tolo, pavyzdžiui: „Ar judvi su seserimi buvote artimos?" Paprastai ji visus savo interviu pradėdavo būtent taip — nuo lengvų klausimų, kad pašnekovas atsipalaiduotų, su juo užsimegztų ryšys ir jis įeitų į pokalbio ritmą. Tačiau tai atrodė netinkamas kelias ne tik dėl riboto laiko — Tremontas su Volkeriu galėjo pasirodyti bet kurią sekundę — tačiau ir dėl to, kad mergaitė su ja šnekėjo atvirai. Todėl ji taip pat gali pabandyti atsakyti jai tuo pačiu.

— Ar jūsų sesuo kada nors minėjo Deną Merserį?

— Ir policija manęs klausė to paties.

— Ir?

— Ne, Heilė niekada apie jį neužsiminė.

— Heilė turėjo vaikiną?

— Policija klausė ir šito, — atsakė Patricija. — Tą pačią dieną, kai ji dingo. Per tą laiką tyrėjas Tremontas manęs to klausė turbūt kokį milijoną kartų. Tarsi aš kažką slėpčiau.

— Bet juk tu nieko neslepi?

— Ne.

— Tai ar ji turėjo vaikiną?

— Taip, manau, kad turėjo. Tačiau tikrai nežinau. Tai buvo tarsi ir paslaptis ar panašiai. Heilė tokius dalykus darydavo slapta.

Vendė pajuto, kad jos širdis pradėjo smarkiau plakti.

— Kaip tai slapta?

— Kartais slapčia išsmukdavo iš namų ir su juo susitikdavo.

— Iš kur apie tai žinai?

— Ji man papasakojo. Kad, na, žinote, ją pridengčiau, jei klaus tėvai.

— Ar dažnai ji taip darydavo?

— Gal kokius du tris kartus.

— Ar tą vakarą, kai dingo, Heilė prašė tavęs ją pridengti?

— Ne. Paskutinį kartą taip buvo, na, savaitę prieš tai.

Vendė apsvarstė tai, ką dabar išgirdo, ir pasiteiravo:

— Ir tu visa tai papasakojai policijai?

— Žinoma. Pačią pirmąją dieną.

— Ar jie rado jos vaikiną?

— Atrodo. Na, jie minėjo, kad rado.

— Ar gali man pasakyti, kas jis toks?

— Kirbis Senetas. Iš mūsų mokyklos.

— Kaip manai, ar tai buvo Kirbis?

— Turite galvoje, ar jis buvo jos vaikinas?

— Taip.

Patricija gūžtelėjo pečiais.

— Turbūt taip.

— Tu nesi tuo tikra?

— Kaip jau sakiau, ji man niekada nepasakojo. Aš tik turėjau ją pridengti.

Joms virš galvų praūžė sraigtasparnis. Patricija, prisidėjusi delną prie akių, pažiūrėjo į viršų ir sunkiai nurijo seiles.

— Niekaip negaliu tuo patikėti. Atrodo, tarsi ji tik kažkur iškeliavo ir vieną rytą vėl pasirodys namie.

— Patricija?

Ji nuleido žvilgsnį nuo dangaus ir pažiūrėjo į Vendę.

— Ar manai, kad Heilė pabėgo iš namų?

— Ne.

Trumpai ir aiškiai.

— Tu esi įsitikinusi?

— Ko jai bėgti? Na, taip, galbūt retkarčiais ji mėgdavo slapčia pagurkšnoti alkoholinių kokteilių ir panašiai. Tačiau Heilė buvo laiminga, suprantate? Jai sekėsi mokykloje. Ji mėgo žaisti vartinį tenisą. Turėjo gerų draugų. Ir mylėjo savo artimuosius. Ko jai imti ir pabėgti?

Vendė susimąstė.

— Ponia Tains? — kreipėsi į ją Patricija.

— Taip?

— Apie ką jūs galvojate?

Ji nenorėjo šitai mergaitei meluoti. Kaip ir atsakyti į jos klausimą. Vendė žiūrėjo į tolį ir delsė.

— Kas čia vyksta?

Jiedvi atsisuko ir pamatė sau už nugarų stovinčius apygardos tyrėją Frenką Tremontą ir šerifą Volkerį. Frenko Tremonto išvaizda bylojo, kad paieškos kol kas nedavė vaisių. Jis žvilgtelėjo į Volkerį. Tas linktelėjo ir tarė:

— Patricija, gal einam su manimi, gerai?

Volkeris su Patricija nužingsniavo prie policijos palapinės, ir Tremontas su Vende liko vienudu. Jis dėbtelėjo į ją ir tarė:

— Dėl Dievo, tikiuosi, tai nebuvo gudrybė, kad galėtumėte pasikalbėti su šeimos nariais?

— Ne.

— Ką norite man pasakyti?

— Denui Merseriui patiko jaunesnės mergaitės.

— Oho, čia tai bent naujiena, — abejingai nutęsė Tremontas.

— Kažkas šitoje Deno Merserio byloje man nuo pat pradžių nedavė ramybės, — tęsė ji. — Dabar nėra prasmės leistis į detales, tačiau niekada negalėjau iki galo patikėti, kad jis yra agresyvus, neturintis skrupulų grobuonis. Ką tik kalbėjausi su jo bendrakursiu iš Prinstono. Jis nė už ką netiki, kad Denas galėtų ką nors pagrobti.

— Oho, taip pat didelė naujiena.

— Tačiau jis patvirtino, kad Denui patiko jaunesnės mergaitės. Neteigiu, kad jis nebuvo šunsnukis. Panašu, kad taip. Tačiau noriu pasakyti, kad jis, atrodo, darė tai labiau abipusiu sutarimu nei, na, prievarta.

Tremontui, regis, tai nepadarė jokio įspūdžio.

— Na ir?

— Patricija sako, kad Heilė turėjo slaptą vaikiną.

— Ne tokį jau ir slaptą. Tai vietinis vaikinas, vaizduojantis panką — Kirbis Senetas.

— Jūs tuo tikras?

— Kuo? — Tremontas padarė pauzę ir pasiteiravo: — Pala, ką jūs norite pasakyti?

— Pasak Patricijos, Heilė keletą kartų buvo slapčia išsmukusi iš namų — paskutinį kartą savaitę prieš savo dingimą — ir prašė jaunesnės sesers ją pridengti.

— Teisingai.

— Ir jūs manote, kad ji susitikinėjo su tuo Kirbių vaikiu?

— Taip.

— Kirbis tai patvirtino?

— Ne, nevisiškai. Klausykite, yra įrodymų, kad jie buvo pora: keletas SMS žinučių, elektroninių laiškų ir panašiai. Atrodo, kad Heilė buvo linkusi tai laikyti paslaptyje, turbūt todėl, kad vaikis buvo pankas. Nieko svarbaus. Vaikis be savo advokato atsisakė su mumis bendrauti. Dažnas atvejis, net jei ir esi nekaltas. Turtingi tėvai, išlepintas vaikėzas, na, pati suprantate.

— Ir tai buvo Heilės vaikinas?

— Taip atrodo. Tačiau Kirbis mums pareiškė, kad jiedu su Heile maždaug prieš savaitę iki jai dingstant išsiskyrė. Tai atitiktų tą paskutinį kartą, kai ji išsmuko iš namų.

— Jūs Kirbiu, aišku, pasidomėjote?

— Žinoma, tačiau jis — eilinis subingalvis. Nesupraskite manęs neteisingai. Tikrinome Kirbį ilgai ir nuodugniai. Tačiau kai ji dingo, jis buvo Kentukyje. Jo alibi visiškai tvirtas. Kruopščiai šešiais kanalais patikrinome, ką jis veikė iki to lemtingojo sekmadienio. Jis neturi su tuo nieko bendra, jei jūs į tai kreipiate.

— Ne, visai ne, — atsakė Vendė.

Tremontas pasitaisė savo kelnes.

— Tai gal pasidalysite savo mintimis ir su visa klase?

— Denas Merseris susitikinėja su jaunomis mergaitėmis. Heilė Makveid prapuola iš namų — jokių grumtynių, įsilaužimo pėdsakų, nieko. Galbūt paslaptingasis vaikinas buvo ne Kirbis Senetas, o Denas Merseris.

Tremontas šį kartą atsakyti neskubėjo. Jis pradėjo sulpčioti, ir iš jo išvaizdos galėjai spręsti, kad burnoje jaučia kažką gižaus.

— Taigi jūs manote, kad, vadinasi, Heilė pabėgo iš namų su šituo iškrypėliu savo noru?

— Taip toli dar nesiimu teigti.

— Gerai, — atsakė Tremontas, ir jo balse nuskambėjo plieninės gaidelės. — Kadangi Heilė — gera mergaitė. Tikrai gera. Nenoriu, kad jos tėvai klausytųsi tokių nesąmonių. Jie to nenusipelnė.

— Aš tikrai nieko nenoriu šmeižti.

— Puiku. Pasakiau, kad iš karto būtų visiškai aišku.

— Tačiau tarkime, — tęsė Vendė, — kad Heilė iš tikrųjų pabėgo su Merseriu. Tai paaiškintų, kodėl nėra jokių grumtynių žymių. Galbūt ir tai, kaip „iPhone“ atsidūrė motelio kambaryje.

— Kaip?

— Heilė pabėga iš namų su Denu Merseriu. Jis galiausiai nu-

žudomas. Todėl ji skubiai, nė neatsigręždama, pasišalina iš motelio kambario. Na, pats pagalvokite. Jei Denas Merseris ją pagrobė ir nužudė, kam jam pasilikti jos „iPhone"?

— Kaip trofėjų?

Vendė suraukė antakius.

— Nejaugi jūs tikrai tuo tikite?

Tremontas nieko neatsakė.

— Jūs šitą valstybinį parką radote jos „Google Earth", tiesa?

— Taip.

— Įsivaizduokime, kad jūs esate Heilė. Jūs neieškotumėte žemėlapyje vietos, kur pagrobėjas jus ruošiasi laikyti įkalinęs, palaidoti ar panašiai.

— Tačiau, — Tremontas pabaigė už ją, — gali ieškoti vietos, kurioje ketino susitikti su savo vaikinu ir pabėgti iš namų.

Vendė linktelėjo.

Tremontas atsiduso.

— Ji — gera mergaitė.

— Mes čia nieko neteisiame.

— Ne?

Vendė praleido tai pro ausis.

— Tarkime, kad jūs teisi, — tarė Tremontas. — Tuomet kur dabar galėtų būti Heilė?

— Nežinau.

— Ir kodėl ji būtų palikusi savo telefoną motelyje?

— Gal turėjo iš ten skubiai pasišalinti. Galbūt ji dėl kokių nors priežasčių negalėjo grįžti į kambarį. Gal išsigando, kad Denas nužudytas, ir dabar slepiasi.

— Sakote, turėjo skubiai pasišalinti, — pakartojo Tremontas, ir jo smakras kilstelėjo į viršų. — Todėl ji, vadinasi, paliko savo „iPhone" po lova?

Vendė susimąstė apie tai, tačiau jai į galvą neatėjo joks galimas paaiškinimas.

— Patikrinkime tai žingsnis po žingsnio, — tarė Tremontas. — Visų pirma pasiųsiu porą vyrų į motelį — ir visas tas landynes, kur buvo apsistojęs Denas — kad išsiaiškintų, ar kas nors prisimena su juo buvus ir paauglę.

— Gerai, — tarė Vendė ir paskui pridūrė: — Dar vienas dalykas.

— Kas?

— Kai mačiau Deną prieš nužudymą, kažkas jį buvo gerai aptalžęs.

Tremontas suprato, kur ji lenkia.

— Todėl jūs manote, kad Heilė Makveid, jei buvo su juo, galėjo tai matyti.

Jis linktelėjo.

— Gal ji dėl tos priežasties ir pasislėpė.

Tačiau dabar, kai jis ištarė šituos žodžius garsiai, Vendei jie nenuskambėjo įtikinamai. Kažkas čia buvo ne taip. Ji pabandė viską nuodugniai apsvarstyti. Turėjo būti dar kažkas, pavyzdžiui, kokį vaidmenį čia vaidina skandalai, susiję su „Stearns“ bendrabučio 109-ojo buto gyventojais? Ji jau ketino pasidalyti šiais savo įtarimais su Tremontu, tačiau susilaikė — kol kas tai atrodė visiškai nesusiję dalykai. Jai dar reikėjo labiau juos pakapstyti. Vadinasi, reikės grįžti pas Filą ir Šerę Ternbolus, gal dar paskambinti Farliui Parksui ir Stivenui Mičianui, pabandyti surasti Kelviną Tilferį.

— Gal jums derėtų paieškoti žmogaus, kuris užpuolė ir sumušė Deną Merserį? — pasiūlė ji.

Tremontas puse lūpų šyptelėjo.

— Įdomią šito įvykio versiją pasiūlė Estera Krimštain.

— Estera Krimštain, televizijos teismo teisėja?

— Ta pati. Ji taip pat yra ir Edo Greisono advokatė. Ji iškėlė hipotezę, kad Deną Merserį sumušė jos klientas.

— Kodėl ji taip mano?

— Matote, Greisono automobilyje mes radome Deno Merserio kraujo. Pareiškėme jai, kad šis pėdsakas aiškiai patvirtina jūsų liudijimą, esą Merserį nužudė Greisonas.

— Aišku.

— Tačiau Krimštain — Dieve, ji tikrai ne iš kelmo spirta — sako: na, jūsų liudininkas — tai yra jūs — tvirtina, kad Merseris buvo sumuštas. Taigi, pasak jos, galbūt Greisonas ir Merseris dieną ar dvi prieš tai susimušė. Ir galbūt tokiu būdu automobilyje radosi kraujo.

— Ir jūs tai priėmėte už gryną pinigą?

Tremontas patraukė pečiais.

— Nelabai, tačiau ne tai svarbiausia.

— Taip, ta moteris iš tiesų turi galvą ant pečių, — konstatavo Vendė.

— Tai jau tikrai. Krimštain ir Greisonas sugalvojo, kaip paneigti visus mūsų įrodymus. Mes turime kraujo DNR, tačiau tai įtikinamai paaiškina muštynės. Taip, ant Greisono rankų likę šūvio pėdsakai, tačiau „Ginkloramos“ šaudyklos savininkas patvirtino, kad jis buvo ten praėjus valandai po to, kai jūs matėte, kaip jis nušovė Merserį. Savininko teigimu, Greisonas yra vienas geriausių šaulių, kokius jis tik yra matęs, todėl gerai jį atsimena. Jūs paliudijote, kad Greisonas nužudė Deną Merserį, tačiau nėra nei lavono, nei ginklo ir žudikas buvo su kauke.

Vendei nedavė ramybės kažkokia neaiški mintis, kurią miglotai jautė, tačiau dar niekaip neįstengė suformuluoti.

Tremontas tarė:

— Turbūt nutuokiate, ko dabar jūsų paprašysiu, ar ne?

— Manau, taip.

— Makveidai išgyveno tikrą pragarą. Nenoriu, kad jie vėl kentėtų iš naujo. Kol kas visa tai dar anksti skleisti per televiziją.

Vendė nieko neatsakė.

— Bet kuriuo atveju neturime nieko, išskyrus kelias iš piršto laužtas versijas, — tęsė jis. — Pažadu, kad jei rasime ką nauja, jūs sužinosite pirmoji. Tačiau tyrimo — ir Heilės tėvų — labui kol kas dar nieko nepasakokite. Sutarta?

Kažkokioje tamsioje Vendės galvos kertelėje vis dar krebždėjo ta pati neaiški mintis. Tremontas laukė, ką ji atsakys.

— Sutarta, — atsiliepė ji.

*

Vėl grįžusi atgal už „Stop“ juostos, Vendė beveik nenustebo pamačiusi į jos automobilį atsirėmusį Edą Greisoną. Jis bandė nutaisyti nerūpestingą veido išraišką, tačiau jam tai sunkiai sekėsi. Vyro pirštai nervingai maigė cigaretę. Paskui Edas Greisonas įsikišo ją į burną ir užsitraukė taip, tarsi dustų giliai po vandeniu ir tai būtų koks deguonies vamzdelis.

— Lipdote dar vieną GPS prie mano buferio?

— Nesuprantu, apie ką kalbate.

— Kur jau ne. Tik tikrinote, ar nenuleido padangos, ar ne?

Greisonas dar kartą giliai užsitraukė cigaretės. Jis buvo nesiskutęs, — nors tą patį galėjai pasakyti ir apie pusę čia tokį ankstyvą metą atvykusių vyrų, — paraudusiomis akimis, žodžiu, atrodė kur kas blogiau nei vakar, kai įsitikinęs savo teisumu dėstė jai savo vigilantizmo teorijas. Ji prisiminė vakarykštį jo vizitą.

— Ar tikrai manėte, kad padėsiu jums jį nužudyti? — pasiteiravo ji.

— Norite išgirsti tiesą?

— Taip, būtų malonu.

— Galbūt teoriškai ir sutikote su tuo, ką jums pasakiau. Gal net pradėjote šiek tiek dvejoti, kai iškėliau Arijanos Nesbro pavyzdį. Tačiau ne, niekada nemaniau, kad man padėsite.

— Vadinasi, pabandėte tik dėl visa pikta?

Jis nieko neatsakė.

— O gal jūsų apsilankymas buvo tik dingstis pritvirtinti prie mano automobilio tą GPS?

Edas Greisonas lėtai papurtė galvą.

— Vende, jūs visiškai nieko nesuprantate, ar ne?

Ji žengtelėjo prie vairuotojo durelių.

— Edai, ko čia atvažiavote?

Jis žiūrėjo į tolį, miško link.

— Norėjau padėti ieškoti.

— Jums neleido?

— O kaip jūs manote?

— Atrodo, jaučiate kaltę.

Jis vėl užsitraukė cigaretės.

— Vende, padarykite paslaugą. Gal praleiskime šį psichoanalizės seansą.

— Tai ko norite iš manęs?

— Jūsų nuomonės.

— Apie ką?

Jis pirštų galais sugnybo cigaretę ir tyrė ją žvilgsniu, tarsi joje slypėtų atsakymas į kažkokį klausimą.

— Jūs manote, kad Denas ją nužudė?

Ji pagalvojo, ką į tai atsakyti.

— Ką jūs padarėte su jo lavonu?

— Pirma atsakykite jūs. Ar Denas nužudė Heilę Makveid?

— Nežinau. Gal ją tiktai kur nors įkalino ir dabar dėl to, ką padarėte, ji miršta iš bado.

— Tik nereikia, — jis pasikasė žandą. — Policija jau bandė priversti mane pasijusti kaltą.

— Nepavyko?

— Ne.

— Tai pasakysite man, ką padarėte su lavonu?

— Vaje. Vaje, — pratarė jis monotoniškai kaip robotas. — Aš. Neturiu. Nė. Menkiausio. Supratimo. Apie. Ką. Jūs. Kalbate.

Vendė suprato, kad iš jo nieko nepeš, o jai dar reikėjo daug kur nukakti. Ta ramybės neduodanti neaiški mintis buvo susijusi su jos internetinėmis paieškomis apie Prinstono bendrakursius. Denas ir Heilė kartu pabėgo? Na, gerai, galbūt. Tačiau kaip dėl tų visų skandalų, susijusių su jo buvusiais bendrabučio kambariokais? Gali būti, kad už to niekas neslypi. Veikiausiai taip ir buvo. Tačiau jai čia trūko kažkokio didelio mozaikos gabalo.

— Tai ko jūs iš manęs norite? — pasidomėjo ji.

— Bandau išsiaiškinti, ar Denas iš tikųjų pagrobė šitą mergaitę.

— Kodėl?

— Ko gero, noriu padėti bylos tyrimui.

— Kad naktį geriau miegotumėte? — mestelėjo ji.

— Nesupratau.

— Na, jei Denas nužudė Heilę, turbūt pasijusite geriau dėl savo poelgio? Kaip jau sakėte anksčiau, jis neišvengiamai būtų vėl ėmęsis savo senų darbelių. Jūs jį sustabdėte — tegu ir šiek tiek per vėlai. Jei Denas jos nenužudė, na, jūs vis dar esate įsitikinęs, kad būtų padaręs bloga kam nors kitam, tiesa? Kad ir kaip ten būtų, nužudymas buvo vienintelis būdas jį sustabdyti. Ko gero, jums neleistų užmigti vienintelė galimybė: kad Heilė dar gyva, yra kažkur čia ir jūs pastatėte ją į dar didesnį pavojų.

Edas Greisonas papurtė galvą.

— Tiesiog pamirškite tai, — mestelėjo jis ir nuėjo šalin.

— Ar aš čia ko nors nežinau? — šūktelėjo ji.

— Kaip jau sakiau, — Greisonas nesustodamas numetė cigaretę. — Jūs visiškai nieko nesuprantate.

23

Tai kas dabar?

Vendė galėjo ieškoti įkalčių, įrodančių, kad Denas ir Heilė savo noru buvo įsipainioję į abipusius, nors ir nederamus, santykius, tačiau kokia prasmė? Šita versija policijai jau žinoma. Ji ją patikrins. Jai reikia užeiti iš kito sparno.

Penki Prinstono bendrabučio gyventojai.

Praeitais metais keturi iš penkių buvo parblokšti skandalų. Penktasis — galbūt taip pat, tiesiog to nebuvo internete. Todėl tęsti savo tyrimo ji sugrįžo į „Starbucks“ kavinę Inglvude. Įėjusi dar ne-

spėjo pamatyti „Tėvų klubo“, kai ją apkurtino trankus, iš viršuje įtaisytų garsiakalbių sklindantis Ten-A-Flajaus repavimas.

Charizma Dailide, aš tave myliu,

Tu tikrai ne dailidės svajonė, nesi plokščia kaip lenta,

Ir man tave nelengva drožti...

— Jo, sveikutė.

Tai buvo Ten-A-Flajus. Ji sustojo.

— Sveikas.

Ten-A-Flajus buvo pasipuošęs užtrauktuku užsegamu mėlynu „Grass Roots“ džemperiu. Jo gobtuvą buvo užsimetęs ant raudonos beisbolo kepuraitės su tokiu ilgu snapeliu, kad krovininių automobilių vairuotojas 1978-aisiais būtų gėdijęsis ją užsidėti netgi tuomet, kai jo niekas nebūtų matęs. Už jo sėdėjo vyrukas su baltais teniso šortais ir kaip pašėlęs barškino nešiojamojo kompiuterio klaviatūrą. Jaunesnysis iš „Tėvų klubo“ vaikštinėjo su nešiokle pirmyn atgal ir čiūčiavo kūdikį.

Ten-A-Flajus sukinėjo savo blizgančią apyrankę, primenančią Helovino butaforiją.

— Vakar mačiau tave savo koncerte.

— Taip.

— Tau patiko, jo?

Vendė linktelėjo.

— Buvo, eee, ore, biče.

Ten-A-Flajaus buvo patenkintas tai girdėdamas. Jis iškėlė savo kumštį susitrenkti su Vende krumpliais. Ji pakluso žaidimo taisyklėms.

— Tu televizijos žurnalistė, ar ne?

— Taip.

— Atvykai rengti reportažo apie mane?

Balti Teniso Šortai prie nešiojamojo kompiuterio pridūrė:

— Turėtum.

Jis mostelėjo į monitorių:

— Mes čia kaip reikiant išvystėme veiklą.

Vendė apėjo aplink stalą ir užmetė akį į kompiuterį.

— Dirbate „eBay"?

— Taip dabar užsidirbu pragyvenimui, — atsiliepė Balti Teniso Šortai. — Nuo to laiko, kai mane atleido iš darbo...

— Dagas dirbo „Lehman Brothers", — pertraukė jį Ten-A-Fajus. — Matė, kad jiems blogai baigsis, tačiau niekas jo nesiklausė.

— Dabar tai jau nebesvarbu, — tarė Dagas, kuklumo dėlei numodamas ranka. — Kad ir kaip ten būtų, aš „eBay" dėka vis dar nesėdžiu ant ledo. Visų pirma pardaviau beveik viską, ką turėjau. Paskui pradėjau lankytis sendaikčių išpardavimuose, pirkti įvairius daiktus, juos taisyti ir pardavinėti.

— Ir iš to galima pragyventi?

Jis gūžtelėjo pečiais.

— Ne, nelabai. Tačiau bent jau šioks toks užsiėmimas.

— Šalia teniso?

— Ne, ne, aš nežaidžiu.

Vendė klausiamai į jį pažiūrėjo.

— Mano žmona žaidžia. Antroji. Iš tų, apie kurias sakoma — dar vienas laimėjimas vyro sėkmės trofėjų lentynoje. Ji vis inkščia, kad dėl vaikų turėjo atsisakyti savo puikios karjeros, tačiau visą dieną daugiau nieko neveikia, tik žaidžia tenisą. Kai netekau darbo, pasiūliau jai grįžti į savąjį. Ji man atsakė, kad dabar jau per vėlu. Todėl ir toliau kasdien žaidžia tenisą. Ji dabar manęs nekenčia. Tiesiog nenori nė žiūrėti į mano pusę. Todėl aš taip pat nešioju teniso šortus.

— Dėl to, kad?..

— Nežinau. Turbūt tai protestas. Palikau gerą moterį — baisiai ją įskaudinau — dėl karštos pupytės. Dabar ji sukūrė naują šeimą ir aš jai jau nieko nereiškiu — ant manęs jau net nebepyksta. Turbūt gavau tai, ko nusipelniau, tiesa?

Vendė visai neturėjo ūpo į tai gilintis. Ji žvilgtelėjo į ekraną.

— Ką dabar pardavinėjate?

— Ten-A-Flajaus suvenyrus. Na, žinoma, taip pat ir jo CD.

Ant stalo gulėjo keletas tų kompaktinių plokštelių. Jos viršelyje Ten-A-Flajus, apsirengęs kaip girtas reperis Snoop Dogg, rodė rankomis gangsterių ženklus, kurie atrodė ne tiek grėsmingai, kiek priminė kažkokią savotišką paralyžiaus formą. CD buvo pavadintas „Nepratampyta iš priemiesčio".

— Nepratampyta? — perklausė Vendė.

— Geto slengas, — paaiškino Dagas Teniso Šortai.

— Ir ką tai reiškia?

— Jums geriau nežinoti.

— Kad ir kaip būtų, pardavinėjame šituos CD, marškinėlius, pakabučius raktams, plakatus. Tačiau dabar išstatau aukcionui vienetinius daiktus. Matote, va čia skarelė, kurią Ten-A-Flajus vakar buvo užsirišęs scenoje.

Vendė, pažiūrėjusi ten, kur rodė Dagas, negalėjo patikėti savo akimis pirkėjų siūloma kaina.

— Pasiekė šešis šimtus dolerių?

— Dabar jau šeši šimtai dvidešimt. Kaip ir sakiau — įsukome veiklą. Paklausi prekė taip pat yra ir vakar gerbėjos į sceną mestos kelnaitės.

Vendė atsisuko į Flajų.

— Juk ta gerbėja — jūsų žmona, ar ne?

— Na ir ką?

Geras klausimas.

— Nieko. Ar Filas čia?

Uždavusi šitą klausimą, Vendė pastebėjo jį prie baro, kalbantį su baristu. Kai Filas atsisuko ir ją pamatė, šypseną nuo jo veido tarsi kas pūste nupūtė. Jis skubiai patraukė prie Vendės, kuri pasitiko jį pusiaukelėje.

— Ką čia veikiate?

— Mums reikia pasikalbėti.

— Mes jau pasikalbėjome.

— Reikia dar apie šį tą.

— Aš nieko nežinau.

Ji žengtelėjo prie jo artyn.

— Jūs ką, nesuprantate, kad kalbame apie vis dar dingusią mergaitę?

Filas užsimerkė.

— Taip, suprantu, — atsiliepė jis. — Tiesiog... Aš nieko nežinau.

— Penkias minutės. Dėl Heilės.

Filas linktelėjo. Jie nužingsniavo prie kampinio staliuko. Šis buvo stačiakampio formos ir pažymėtas užrašu: „Prašome palikti šitą stalą mūsų neįgaliems klientams."

— Su kuo jūs ir Denas dar kartu gyvenote, — pasiteiravo Vendė, — savo pirmaisiais mokslo metais Prinstone?

Filas suraukė antakius.

— O koks skirtumas?

— Tiesiog atsakykite, gerai?

— Mes gyvenome penkiese. Be Deno ir manęs, dar Farlis Parksas, Kelvinas Tilferis ir Stivas Mičianas.

— O visais kitais studijų metais taip pat gyvenote kartu?

— Jūs ką, rimtai?

— Prašau atsakyti į klausimą.

— Taip. Na, antrame kurse — o gal trečiame — Stivas semestrą praleido Ispanijoje. Barselonoje ar Madride. O Farlis, atrodo, trečiame kurse gyveno savo studentų korporacijos namuose.

— Jūs į korporaciją nestojote?

— Ne. A, beje, ir aš ketvirtame kurse pirmą semestrą buvau išvykęs. Studijavau Londone. Patenkinta?

— Ar jūs palaikote ryšius?

— Nelabai.

— O Kelvinas Tilferis?

— Nieko negirdėjau apie jį nuo pat baigimo.

— Ar žinote, kur jis gyvena?

Filas papurtė galvą. Baristas atnešė kavos puodelį ir pastatė priešais Filą. Filas klausiamai pažiūrėjo į Vendę, ar ir ji nenori, tačiau toji papurtė galvą.

— Kelvinas buvo iš Bronkso. Gal grįžo ten, nežinau.

— O kiti? Ar kartais susisiekiate?

— Gavau žinių iš Farlio, nors jau senokai. Mudu su Šere pernai surengėme lėšų rinkimo vajų jo kampanijai. Jis balotiravosi į kongresą, tačiau nepavyko.

— Na, Filai, apie tai ir šneku.

— Apie ką?

— Nei vienam iš jūsų nepavyko.

Jis uždėjo ant puodelio ranką, tačiau jo nepakėlė.

— Nesuprantu, apie ką jūs.

Ji iš voko ištraukė atspaudus ir padėjo juos ant stalo.

— Kas čia? — pasiteiravo jis.

— Pradėkime nuo jūsų.

— O ką čia galima pradėti?

— Prieš metus jus pakirto skandalas dėl dviejų milijonų dolerių iššvaistymo.

Jis išplėtė iš nuostabos akis.

— Iš kur jūs sužinojote sumą?

— Turiu savų šaltinių.

— Tie kaltinimai — laužti iš piršto. Aš to nepadariau.

— Aš nesakau, kad padarėte. Palaukite truputį, kol baigsiu. Iš pradžių už iššvaistymą krentate jūs.

Ji atvertė kitą aplanką.

— Po dviejų mėnesių Farlio politinę karjerą sužlugdo skandalas dėl prostitutės.

Trečias aplankas.

— Praėjus maždaug mėnesiui, mano televizijos laidoje sučiumpamas Denas Merseris. Ir po to, dar po dviejų mėnesių, už neteisėtą receptinių vaistų laikymą suimamas daktaras Stivas Mičianas.

Ant stalo gulėjo išdėlioti aplankai su įvairiais atspaudais iš interneto. Filas spoksojo į juos nuleidęs rankas po stalu, tarsi būtų bijojęs net prie jų prisiliesti.

— Ar jums neatrodo, kad čia labai jau daug sutapimų? — paklausė ji.

— O kaip Kelvinas?

— Apie jį dar nieko neradau.

— Jūs visa tai išsiaiškinote per vieną dieną.

— Ilgai netruko. Tiesiog panaršiau po internetą.

Jai iš už nugaros pasigirdo Ten-A-Flajaus balsas:

— Ar galiu pažiūrėti?

Ji atsisuko ir pamatė už jų stovinčius tris likusius „Tėvų klubo“ narius.

— Jūs ką, klausėtės svetimo pokalbio?

— Nepykite, — tarė Dagas. — Žmonės čia ateina ir visu balsu kalba apie pačius asmeniškiausius dalykus. Tarsi jiems atrodytų, kad kažkas ant jų nuleido tylos kūgį, kaip seriale „Ieškokite Gudručio“. Tiesiog įpranti slapta klausytis kitų pokalbių. Filai, tai jie tave atleido dėl to sufabrikuoto kaltinimo pinigų iššvaistymu?

— Ne. Tai buvo tik dingstis. Aš buvau atleistas iš darbo mažinant etatus, kaip ir jūs visi.

Ten-A-Flajus ištiesė ranką, paėmė lapus ir užsidėjęs skaitymo akinius pradėjo juos studijuoti.

Filas tarė:

— Vis tiek nesuprantu, ką visa tai turi bendra su dingusia mergaite.

— Gal ir nieko, — atsakė Vendė. — Tačiau viską patikrinkime žingsnis po žingsnio. Jūs buvote įveltas į skandalą. Tvirtinate, kad esate nekaltas.

— Aš esu nekaltas. Kaip manote, kodėl vis dar esu laisvėje? Jei mano kompanija būtų turėjusi kokių nors tikrų įrodymų, būčiau kalėjime. Jie patys žino, kad kaltinimai sufabrikuoti.

— Tačiau nejaugi nesuprantate? Čia viskas sueina. Paimkime Deną. Jam galiausiai nerado pagrindo iškelti bylai. Ir, kiek žinau, nei Stivas Marčianas, nei Farlis Parksas nesėdi kalėjime. Nei vienas iš jūsų ketvertui pateiktų kaltinimų nebuvo įrodytas — tačiau jau vien jų padariniai buvo pragaištingi.

— Na ir ką?

Dagas tarė:

— Filai, tu turbūt juokauji?

Vendė linktelėjo.

— Keturi vyrai, visi Prinstono bendrakursiai, universitete gyvenę viename bute, per metus vienas po kito įsipainioja į skandalus.

Filas susimąstė.

— Išskyrus Kelviną.

— Tai dar neaišku, — pasakė Vendė. — Norėdami sužinoti, turime jį susirasti.

Ouvenas, vis dar čiūčiuodamas kūdikį, tarė:

— Gal visa tai — Kelvino darbas?

— Kelvino darbas? — paprieštaravo Filas. — Tu turbūt juokauji. Kodėl Kelvinas norėtų mums pakenkti?

— Ei, — mestelėjo Dagas. — Kartą mačiau tokį filmą. Na, Filai, gal jūs visi priklausėte „Kaukolės ir kaulų“ ar kokiai nors kitai slaptai draugijai?

— Ką? Ne.

— Gal nužudėte kokią nors merginą, ją palaidojote ir dabar ji jums keršija. Atrodo, filme buvo taip.

— Dagai, baik.

— Tačiau jų žodžiuose yra tiesos, — įsiterpė Vendė. — Na, atmetant į šalį visas Holivudo melodramas, gal tada Prinstone kažkas atsitiko?

— Pavyzdžiui?

— Kažkas tokio, dėl ko po daugelio metų kas nors galėtų jus persekioti.

— Ne, — skubiai užtikrino jis.

Ten-A-Flajus pro savo bifokalinius skaitomuosius akinius — keistai atrodančius reperiui ant nosies — vis dar tyrinėjo atspaudus.

— Ouvenai, — pašaukė jis.

Kai vyras su nešyne priėjo, Flajus išplėšė iš lapo popieriaus skiautelę ir padavė jam.

— Čia vaizdo tinklaraštis. Pažiūrėk internete, gal pastebėsi jame ką nors įdomaus.

— Tuojau, — atsiliepė Ouvenas.

— Ką apie tai manote? — pasiteiravo Vendė Ten-A-Flajaus.

Tačiau jis vis dar atidžiai skaitė atspaudus. Ji vėl pažvelgė į Filą. Šis sėdėjo nuleidęs žvilgsnį į grindis.

— Pagalvokite, Filai.

— Nieko nebuvo.

— Gal turėjote kokių nors priešų?

Filas suraukė antakius.

— Juk mes buvome tik studentų šutvė.

— Vis dėlto. Gal kada nors susimušėte. Gal kažkuris paveržė kito merginą.

— Ne.

— Niekas neateina į galvą?

— Sakau jums, nieko nebuvo. Jūs ne ten kasate.

— O kaip dėl Kelvino Tilferio?

— Kas dėl jo?

— Ar jis niekada nesijautė jūsų niekinamas?

— Ne.

— Jis buvo vienintelis juodaodis jūsų grupėje.

— Na ir ką?

— Aš tik bandau aklomis ką nors apčiuopti, — tarė Vendė. — Galbūt jam kažkas atsitiko?

— Universitete? Ne. Kelvinas buvo keistuolis, matematikos genijus, tačiau mums visiems patiko.

— Ką turite galvoje, sakydamas „keistuolis"?

— Na, kitoks, paplaukęs, lyg iš medžio iškritęs. Gyveno keistu ritmu. Mėgdavo vėlai vakare eiti pasivaikščioti. Garsiai kalbėdavo, spręsdamas kokį nors matematikos uždavinį. Keistuolis — pamišęs genijus. Prinstone į tokius žiūrima su susižavėjimu.

— Vadinasi, neprisimenate jokio incidento universitete?

— Kuris verstų jį daryti kažką panašaus? Ne, jokio.

— O iš naujesnių laikų?

— Jau sakiau jums — nesimačiau su Kelvinu nuo pat baigimo.

— Kodėl?

Filas į klausimą atsakė klausimu:

— Vende, kokiame universitete jūs mokėtės?

— Taftso.

— Ar vis dar bendraujate su savo bendrakursiais?

— Ne.

— Aš taip pat. Mes buvome draugai, tačiau po universiteto nepalaikėme ryšio — kaip ir devyniasdešimt devyni nuošimčiai kurso.

— Ar jis kada nors buvo atvykęs į kurso, universiteto absolventų ir panašius susitikimus?

— Ne.

Vendė viską permąstė. Reikės pabandyti susisiekti su Prinstono absolventų atstovybe. Gal jie ką nors žinos.

— Šį tą radau, — prabilo Ten-A-Flajus.

Vendė atsisuko į jį. Taip, jo išvaizda vis dar buvo juokinga — apsmukusios kelnės, kepuraitės snapelis didumo sulig šulinio dangčiu, „Ed Hardy" marškineliai — tačiau stebėtina, kiek daug priklauso nuo žmogaus laikysenos. Ten-A-Flajus buvo kažkur išgaravęs ir priešais ją jau stovėjo Normas.

— Ką?

— Prieš mane atleidžiant, dirbau prie kelių naujų produktų rinkodaros. Pagrindinis mūsų uždavinys buvo pasiekti, kad kompaniją pastebėtų — teigiama prasme. Sukelti šurmulį, ypač internete. Todėl mes rimtai ėmėmės virusinės rinkodaros. Ar ką nors žinote apie tai?

— Ne, — atsakė ji.

— Tai to paties kartojimas kone iki beprasmybės, visur ir visaip — kaip tik įmanoma, kad per sukeltą triukšmą nebūtų girdėti nieko kita. Kol kas tai vis dar veikia. Kai ką iš šito metodo mes netgi pritaikome ir mano, kaip reperio, įvaizdžiui kurti. Tarkime, pasirodo koks nors naujas filmas. Tučtuojau pamatysite puikias recenzijas ir palankius komentarus „YouTube" anonsuose, interneto forumuose, tinklaraščiuose, koks nuostabus tas filmas ir taip toliau. Dauguma ankstyvųjų komentarų — netikri. Juos paskelbia kino studijos nusamdyta rinkodaros grupė.

— Aišku. Ir ką visa tai turi bendra su šitais atspaudais?

— Trumpai tariant, kažkas tą patį pritaikė ir čia, tik atvirkščiai — Mičianui ir Farliui Parksui tai tikrai. Sukūrė tinklaraščius ir „Twitter" socialinio tinklo pranešimus. Sumokėjo paieškos sistemoms, kad, įvedus į paiešką šitų vyrukų pavardes, pirmiausiai būtų parodoma virusinė medžiaga — pačiame puslapio viršuje. Čia kaip virusinė rinkodara, tik skirta veikiau griauti nei kurti.

— Vadinasi, — tarė Vendė, — jei aš, pavyzdžiui, norėčiau rasti duomenų apie daktarą Stivą Mičianą ir pasitelkčiau interneto puslapių paieškos sistemą...

— Jus verste užverstų neigiama informacija, — pabaigė už ją Ten-A-Flajus. — Iš daugybės internetinių puslapių. Ką jau kalbėti apie tviterio pranešimus, socialinių tinklų žinutes, anoniminius elektroninio pašto laiškus...

— Buvo panašiai, kai dirbau „Lehman Brothers", — įsiterpė Dagas. — Tokie vyrukai apsilankydavo interneto forumuose ir teigiamai atsiliepdavo apie pirminį viešą akcijų siūlymą visuomenei — anonimiškai arba išgalvotu vardu, tačiau visada tai būdavo asmeniškai tuo suinteresuoti žmonės. Ir, žinoma, priešingai — skleisdavome internete gandus apie stipriems konkurentams gresiantį bankrotą. Beje, prisimenu, kaip sykį vienas internetinio portalo finansų apžvalgininkas savo skiltyje paskelbė, kad „Lehman Brothers" žlunga. Ir spėkite, kas

nutiko? Staiga visą tinklaraščių erdvę užtvindė jam skirti išgalvoti kaltinimai.

— Taigi visi tie kaltinimai jūsų bendrakursiams išgalvoti? — paklausė Vendė. — Mičianas iš tikrųjų niekada nebuvo suimtas?

— Ne, — atsakė Flajus, — tai tikra medžiaga. Iš tikro laikraščio tikros internetinės svetainės. Tačiau visa kita... Na, pažiūrėkite į šitą tinklaraštį apie narkotikų prekeivį. O dabar į tinklaraštį apie prostitutę, dėl kurios į skandalą įsipainiojo Farlis Parksas. Abu jie — primityviausias „Blogger“ tinklaraščio puslapių variantas. Juose daugiau nėra jokių kitų autoriaus įrašų, tik smerkiantys šituos vyrukus.

— Tai tiesiog pastangos apjuodinti, — konstatavo Vendė.

Ten-A-Flajus gūžtelėjo pečiais.

— Netvirtinu, kad jie to nepadarė. Galimas daiktas, jie visi yra kalti — išskyrus tave, Filai, nes mes žinome, kaip yra iš tikrųjų. Tik akivaizdu, kad šituos skandalus kažkas pasistengė kuo plačiau paskleisti.

Vendė pagalvojo, kad tai atitinka jos sąmokslo teoriją ir šitie skandalai kilo siekiant sužlugdyti Farlį Parksą, Stivą Mičianą, Filą Ternbolą ir Deną Merserį.

Ten-A-Flajus grįžtelėjo per petį ir pasiteiravo:

— Ouvenai, ką nors radai?

Nepakeldamas galvos nuo nešiojamojo kompiuterio jis atsiliepė:

— Gal jau tuoj.

Ten-A-Flajus toliau įniko tyrinėti atspaudus. Vienas baristas šūktelėjo kažkokį sudėtingą užsakymą, kuriame skambėjo žodžiai „didelis“, „vidutiniškai skrudintos“, „vieno procento“ ir „sojų padažas“, o kitas brūkštelėjo ant puodelio pavadinimą. Espreso aparatas sušvilpė kaip garvežys, užgoždamas iš garsiakalbių sklindančią muziką.

— O kaip dėl to pedofilo, kurį sučiupote? — pasidomėjo Ten-A-Flajus.

— Ką turite galvoje?

— Ar kas nors nebuvo suorganizavęs virusinės rinkodaros?

— Niekada neatėjo į galvą to patikrinti.

— Ouvenai? — kreipėsi Ten-A-Flajus.

— Patikrink. Denas Merseris, taip?

Vendė linktelėjo. Ouvenas suklaksėjo kompiuterio klavišais.

— Apie Deną Merserį nelabai daug, gal tik keletas žinučių. Tačiau ir nebuvo reikalo — apie jį trimitavo per visas žinių laidas.

— Tu teisus, — tarė Ten-A-Flajus. — Vende, iš kur jūs sužinojote apie Merserį?

Vendės mintys jau pačios krypo tenlink, ir tai, ką ji prisiminė, jos visiškai nesužavėjo.

— Gavau anoniminį elektroninį laišką.

Filas lėtai papurtė galvą. Likusieji kurį laiką nepratarė nė žodžio, tik stovėjo ir į ją spoksojo.

— Kas jame buvo parašyta? — pasiteiravo Ten-A-Flajus.

Ji išsitraukė savo „BlackBerry" telefoną. Tą elektroninį laišką buvo išsaugojusi. Vendė jį susirado, atidarė ir padavė aparatą Ten-A-Flajui. Ten buvo parašyta:

Labas. Mačiau ankstesnes jūsų laidas. Manau, turėtumėte žinoti apie iškrypėlį, su kuriuo susidūriau internete. Man trylika metų, ir tai atsitiko „SocialTeen" pokalbių svetainėje. Jis vaizdavo, kad yra bendraamžis, tačiau, kaip paaiškėjo, buvo kur kas vyresnis. Manau, jam kokie keturiasdešimt. Jis tokio paties ūgio kaip mano tėtis, maždaug metro aštuoniasdešimties, žalių akių, garbanotų plaukų. Jis atrodė toks malonus, todėl nuėjau su juo į kiną ir jis privertė mane vykti pas jį į namus. Tai buvo siaubinga. Bijau, kad jis tai darė ir su kitais vaikais, kadangi su jais dirba. Prašau, padėkite, kad jis daugiau neskriaustų vaikų.

Ešlė (atsiprašau, tai netikras mano vardas!)

P. S. Čia nuoroda į „SocialTeen" pokalbių svetainę. Jo slapyvardis DrumLover 17.

Jie visi netardami nė žodžio paeiliui perskaitė elektroninį laišką. Vendė stovėjo priblokšta. Ten-A-Flajus grąžino jai telefoną ir tarė:

— Turbūt bandėte atrašyti?

— Niekas neatsiliepė. Bandėme atsekti jo siuntėją, bet nieko nepešėme. Tačiau aš rėmiausi ne vien tik šituo laišku, — pridūrė Vendė, stengdamasi, kad tai nenuskambėtų kaip gynimasis. — Na, tai buvo tik pradžia. Mes juo rėmėmės, toks mūsų veiklos metodas. Apsilankome pokalbių svetainėse, dedamės jaunomis mergaitėmis ir žiūrime, ar neišlįs koks nors iškrypėlis. Todėl, kaip visada darome, nuėjome į tą „SocialTeens" pokalbių svetainę. DrumLoverSeventeen buvo ten. Na, jis apsimetė septyniolikmečiu būgnininku. Susitarėme susitikti. Sutartoje vietoje pasirodė Denas Merseris.

Ten-A-Flajus palinksėjo galva.

— Prisimenu, skaičiau apie tą bylą. Merseris tvirtino manęs, kad susitinka su kažkokia kita mergaite, teisingai?

— Taip. Jis dirbo benamių vaikų prieglaudoje. Tvirtino, kad jam paskambino viena jo globotinė ir prašė ateiti į namą tuo adresu, kur buvo surengta mūsų pasala. Tačiau nepamirškite, kad mes turėjome tvirtų įrodymų: DrumLoverSeventeen pokalbių žinutės ir atvirai seksualaus pobūdžio elektroniniai laiškai mūsų tariamai trylikametei siųsti iš nešiojamojo kompiuterio, rasto Deno Merserio namuose.

Į tai niekas neatsakė. Dagas mostelėjo įsivaizduojama teniso rakete. Filas atrodė tarsi kuolu per galvą trenktas. Ten-A-Flajus nė nesirengė mažinti apsukų. Jis atsisuko į Ouveną ir pasiteiravo:

— Jau baigei?

— Nuodugnesnei vaizdo klipų analizei man reikės savo stalinio kompiuterio, — atsiliepė Ouvenas.

Vendė nebuvo prieš pakeisti temą.

— Ko jūs ieškote?

Kūdikis, prisispaudęs prie Ouveno krūtinės, buvo užmigęs ir pakreipęs galvelę taip, kad Vendei dėl to visada darydavosi neramu. Jai šmėkštelėjo dar vienas prisiminimas — Džonas, įsidėjęs Čarlį į

nešynę. Įdomu, ką Džonas pasakytų dabar, pamatęs savo sūnų, jau beveik suaugusį, ir vos nepravirko pagalvojusi apie tai, kas iš jos vyro buvo atimta. Jai dažnai sugniauždavo gerklę graudulys — per kiekvieną gimtadienį, universiteto absolventų susitikimus ar tiesiog kartu su sūnumi sėdint ant sofos ir žiūrint televizorių, bet kur ir bet kada. Ne dėl to, kiek daug Arijana Nasbro atėmė iš jos ar Čarlio — tačiau iš Džono.

— Ouvenas dirbo televizijos techniku, — paaiškino Filas.

— Paaiškinsiu kuo paprasčiau, — tarė Ouvenas. — Jūs žinote, kad skaitmeninis fotoaparatas turi tam tikrą skaičių pikselių?

— Taip.

— Gerai, tarkime, jūs padarote nuotrauką ir įkeliate ją į internetą. Pavyzdžiui, dešimt iš penkiolikos formato. Kuo daugiau megapikselių, tuo didesnis failas. Tačiau dažniausiai, tarkime, penkių megapikselių, nuotraukos matmenys bus maždaug tokie patys kaip ir kitos — ypač jei darytos tuo pačiu fotoaparatu.

— Aišku.

— Tas pats tinka ir tokiems skaitmeniniams filmukams kaip šitie, įkeltiems į internetą. Kai grįšiu namo, galėsiu patikrinti, ar čia nėra specialiųjų efektų ir kitų įtartinų požymių. Dabar galiu pažiūrėti tik failo dydį ir padalyti jį iš laiko. Paprastai šnekant, abu šitie filmukai buvo padaryti tokia pačia filmavimo kamera. Tai savaime dar nieko nereiškia — atitinkančių tokią specifikaciją kamerų yra šimtai tūkstančių. Tačiau verta atkreipti dėmesį.

Dabar jie visi buvo susirinkę į būrį, visas „Tėvų klubas“: Normas — Reperis Ten-A-Flajus, Dagas — Teniso Šortai, Ouvenas — Kūdikio Nešynė ir Filas — Verslo kostiumas.

Ten-A-Flajus tarė:

— Mes norime padėti.

— Kaip? — nusistebėjo Vendė.

— Norime įrodyti, kad Filas nekaltas.

— Normai... — pratarė Filas.

— Filai, tu esi mūsų draugas.

Kiti pritariamai sumurmėjo.

— Leiskite mums padėti, gerai? Mes vis tiek neturime ką daugiau veikti. Tik trinamės čia ir gailime savęs. Pakaks skendėti savo nesėkmių liūne, vėl padarykime ką nors konstruktyvaus — pritaikykime naudingai savo žinias.

— Aš negaliu jūsų to prašyti, — paprieštaravo Filas.

— Tau ir nereikia, — tęsė Normas. — Žinai, kad patys to norime. Po paraliais, gal mums to reikia net daugiau nei tau.

Filas nieko neatsakė.

— Galime pradėti nuo šitos virusinės rinkodaros, pabandyti išsiaiškinti, kas ją organizuoja. Galime jums padėti surasti tą paskutinįjį *bendrabučioką*, Kelviną. Filai, mes visi turime vaikų. Jei mano duktė būtų dingusi, būčiau dėkingas už bet kokią pagalbą.

Filas linktelėjo.

— Gerai.

Ir paskui pridūrė:

— Ačiū.

Kiekvienas turi kokį nors talentą, bylojo Ten-A-Flajaus žodžiai. Naudingai pritaikykime savo žinias. Šitos jo frazės kažkodėl Vendei įstrigo į galvą. Žinias. Juk mes visi linkę į tai, kas mums geriausiai sekasi, ar ne? Vendė matė šituos skandalus žurnalistės akimis, Ten-A-Flajus — per rinkodaros guru prizmę, Ouvenas — per kameros objektyvą...

Po keleto minučių Ten-A-Flajus palydėjo Vendę iki durų.

— Palaikysime ryšį, — tarė jis.

— Aš nebūčiau sau tokia griežta.

— Kaip tai?

— Na, tos jūsų kalbos apie nevykėlius.

Vendė linktelėjo galva nešiojamojo kompiuterio link.

— Už dėvėtą nevykėlio skarelę aukcione niekas nesiūlytų šešių šimtų dolerių.

Ten-A-Flajus šyptelėjo.

— Tai jums padarė įspūdį, ar ne?

— Taip.

Jis palinko arčiau ir šnibžtelėjo:

— Norite sužinoti nedidelę paslaptį?

— Žinoma.

— Tas kainos siūlytojas yra mano žmona. Tiesą sakant, ji ten prisiregistravusi dviem vardais ir varžosi pati su savimi, kad viskas gražiai atrodytų. Galvoja, kad aš nežinau.

Vendė linktelėjo:

— Tai tik patvirtina mano mintį.

— Kaip tai?

— Vyro, kurį taip myli žmona, — tarė Vendė, — tikrai nepavadinsi nevykėliu.

24

Dangus virš Ringvudo valstybinio parko apniuko. Marsė Makveid brovėsi pro tankų mišką įkandin per kelis žingsnius priekyje einančio savo vyro Tedo. Marsė tikėjosi, kad nepradės lyti, tačiau dangų užtraukusi debesų marška buvo tikra palaima palyginus su plieskiančia ryto saule.

Nei Tedas, nei Marsė nebuvo mėgėjai keliauti pėsčiomis, stovyklauti ir viso to, ką būtų galima apibūdinti kaip aktyvų poilsį. Anksčiau, — dabar jiems viskas buvo tik „anksčiau", sudužęs į šipulius nuostabus ir vaiskus pasaulis negrįžtamai nugrimzdęs į praeitį, — Makveidams patikdavo leisti laiką muziejuose, knygynuose ir pietaujant madinguose restoranuose.

Kai Tedas žvilgtelėjo į dešinę, Marsė išvydo jo profilį ir nustebo pastebėjusi, nepaisant šiurpiausios, kokią tik galima įsivaizduoti, jiems tekusios užduoties, jo gražiame veide nežymią šypseną.

— Apie ką galvoji? — paklausė Marsė.

Tedas nesustodamas, su vis ta pačia vos įžiūrima, ilgesinga šypsena lūpose toliau ėjo į priekį. Jo akys, kaip ir visus pastaruosius tris mėnesius, buvo pilnos ašarų.

— Ar prisimeni Heilės šokių rečitalį?

Jai atmintyje iškilo tik vienas toks pasirodymas — Heilei tada buvo šešeri.

— Turbūt tai buvo paskutinis kartas, kai mačiau ją apsirengusią rožine spalva.

— Prisimeni tuos kostiumus?

— Kurgi ne, — atsakė Marsė. — Jie turėjo vaizduoti cukraus vatą. Keistas prisiminimas. Turiu galvoje, tai buvo taip nepanašu į ją.

— Teisybė.

— Na ir ką?

Tedas stabtelėjo prieš kalvos papėdę.

— O patį šokį prisimeni?

— Jis vyko vidurinės mokyklos salėje.

— Taip. Mes, tėvai, sėdime ten, spektaklis trunka kone tris valandas, miršti iš nuobodulio ir tik lauki tų dviejų minučių, kada tavo vaikas pasirodys scenoje. Prisimenu, kad Heilės cukraus vatos šokis buvo aštuntas, gal devintas numeris iš kokių dvidešimt penkių, gal trisdešimties, ji išeina į sceną ir mes pradedame vienas kitą baksnoti alkūnėmis. Žinai, prisimenu, kaip tada šypsojausi žiūrėdamas į savo dukterį ir kelias akimirkas mane užplūdo nenusakomas džiaugsmas. Krūtinėje — toks lengvumas, žiūriu į Heilę, surauktą mažą jos veidelį — Heilė jau tada buvo Heilė. Ji bijojo padaryti ką nors ne taip. Kiekvienas žingsnis — tiksliai toks, kokio reikia, be jokio ritmo, ekspresijos, tačiau Heilė nepadarė nei vienos klaidos. Aš žiūriu į tą mažą stebuklą ir vos sulaikau ašaras.

Tedas pažiūrėjo į Marsę, tarsi laukdamas, kad ji patvirtins, jog jos atmintyje viskas išliko taip pat. Marsė linktelėjo, ir jos veide, nepaisant dabarties siaubo, taip pat nušvito nežymi šypsena.

— Ir, — tęsė jis, — sėdi ten su ašaromis akyse ir galvoji, kokia stebuklinga šita akimirka, ir tada — nuostabus dalykas — apsižvalgai aplink po salę, į kitus tėvus, ir supranti, kad kiekvienas iš jų savo vaikams jaučia tą patį. Na, tai savaime suprantama ir natūralu, tačiau vis dėlto kažkodėl mane tai sukrėtė. Negalėjau patikėti, kad tas didžiulis jausmas, meilės antplūdis priklauso ne mums vieniems, kad tai, ką išgyvename, nėra unikalu — ir tai kažkodėl tą jausmą darė dar didingesnį. Prisimenu, kaip stebėjau kitus tėvus salėje. Matai jų sudrėkusias akis ir šypsenas, kaip žmonos be žodžių paima vyrus už rankos. Prisimenu, kad buvau tiesiog priblokštas viso to didybės. Na, nežinau, tarsi negalėčiau patikėti, kad kažkokia patalpa, šita mokyklos salė, galėtų būti tokia kupina begalinės meilės ir visa tai vyktų ne danguje, o čia, žemėje.

Marsė norėjo ką nors į tai atsakyti, tačiau niekas neatėjo į galvą. Tedas patraukė pečiais, apsisuko ir pradėjo kopti į kalvą. Jis įsispyrė bato nosimi į žemę, įsikabino liauno medelio ir prisitraukęs pasilypėjo aukštyn. Galiausiai Marsė prabilo:

— Tedai, man taip baisu.

— Viskas bus gerai, — atsiliepė jis.

Šypsenos iš jųdviejų veidų jau buvo dingusios. Dangus toliau niaukėsi. Virš galvų praskrido sraigtasparnis. Tedas ištiesė žemyn Marsei ranką, ji šios įsitvėrė. Jis užtraukė ją į viršų ir jiedu toliau leidosi ieškoti savo dukters.

Po dviejų dienų, negiliame kape Ringvudo valstybinio parko pakraštyje, policijos šunys rado Heilės Makveid lavoną.

ANTRA DALIS

25

Gedulingos apeigos, galima sakyti, visada vienodos. Tos pačios maldos, įprasti skaitiniai iš Šventojo Rašto, žodžiai, turintys suteikti paguodą, kurie, ypač tokiu metu, skamba pašalinių ausims arba kaip juokingi mėginimai viską paaiškinti, arba kaip nepadorūs bandymai tai pateisinti. Dievo žodis, sklindantis iš sakyklos, beveik nesikeičia, skiriasi tik gedinčiųjų nuotaika.

Heilės Makveid laidotuvės kaip sunkus akmuo užgulė bendruomenės pečius. Verte veriantis sielvartas gniuždė, spaudė gerklę, rankos ir kojos nuo jo apsunko lyg švininės. Dabar visa bendruomenė vieningai išgyveno širdgėlą, tačiau Vendė žinojo, kad ilgai tai netruks. Patyrė tai po pirmalaikės Džono žūties. Sielvartas dėl mirusiojo yra viską griaunantis, begalinis, tačiau jis aplanko tik draugus, ir tai tik pačius artimiausius. Artimieji jį jaučia kur kas ilgiau, gal net visada, tačiau taip, ko gero, ir turėtų būti.

Vendė stovėjo bažnyčios gale. Ji atėjo jau prasidėjus pamaldoms ir išėjo joms dar nepasibaigus. Į Tedo ir Marsės pusę ji nežiūrėjo, sąmoningai draudė sau tai daryti, „saugodama savo psichiką“ — kaip Čarlis, kuris buvo gyvas ir sveikas, mėgdavo sakyti. Tai buvo gynybos mechanizmas, natūralus ir paprastas, ir tame nebuvo nieko bloga.

Skaisčiai švietė saulė, kaip, atrodo, visada būna per laidotuves. Jos mintys jau vėl buvo benukrypstančios prie Džono, uždaryto jo karsto, tačiau ji vėl nuvijo jas šalin. Vendė nužingsniavo gatve, sustojo ties jos kampu, užsimerkė ir užvertusi galvą atstatė veidą saulei. Laikrodis rodė vienuoliktą ryto. Laikas teismo medicinos eksperto kabinete susitikti su šerifu Volkeriu.

Įsikūręs Niuarke, slegiančioje Norfolko gatvės atkarpoje, teismo medicinos eksperto kabinetas aptarnavo Esekso, Hudzono, Pasaiko ir Somerseto apygardas. Niuarkas pastaruoju metu išgyveno tam tikrą atsigavimą, tačiau jo ženklai buvo matyti tik už keleto kvartalų į rytus. Šiaip ar taip, kokia būtų prasmė įkurdinti teismo medicinos eksperto kabinetą kokioje nors madingoje vietoje? Šerifas Volkeris pasitiko ją gatvėje. Jis, turbūt jausdamasis kiek nepatogiai dėl savo gabaritų, visada nejučia būdavo šiek tiek susikūprinęs. Atrodė, kad jis, norėdamas su ja pasišnekėti, tuoj ims ir pritūps, — kaip suaugę pritupia prie vaikų, kad jiems būtų jaukiau, — ir dėl to kažkaip atrodė dar mielesnis.

— Ko gero, mums abiem pastarosios pora dienų buvo ganėtinai įtemptos?

Heilės Makveid žūtis Vendę reabilitavo ir netgi daugiau. Vikas vėl priėmė ją į darbą ir pakėlė į savaitgalio laidos vedėjos vietą. Naujienų agentūros norėjo gauti jos interviu, pasikalbėti apie Deną Merserį ir kaip ji, herojiška žurnalistė, prispaudė uodegą ne tik pedofilui, tačiau kartu ir žudikui.

— Kur tyrėjas Tremontas? — pasiteiravo ji.

— Išėjo į pensiją.

— Jis nebaigs šitos bylos?

— O ką čia dar baigti? Heilę Makveid nužudė Denas Merseris. Merseris negyvas. Byla iš esmės baigta, jums taip neatrodo? Mes toliau ieškosime Merserio lavono, tačiau aš taip pat turiu ir kitų bylų — ir, šiaip ar taip, kas per daug veržtųsi teisti Edą Greisoną dėl to, kad likvidavo tą šiukšlę.

— Jūs įsitikinęs, kad tai padarė Denas Merseris?

Volkeris suraukė antakius.

— O jūs ne?

— Aš tik klausiu.

— Visų pirma, tai ne mano, o Frenko Tremonto byla. Jis, atrodo, tuo neabejoja. Tačiau byla dar nevisiškai baigta, mes knaisiojamės

po Deno Merserio praeitį — peržiūrime kitų dingusių mergaičių bylas. Juk jei tame motelio kambaryje nebūtume radę Heilės telefono, turbūt niekada nebūtume susieję jos su Denu. Gal jis darė tai metų metus, su ne viena mergaite, gal jo ir kitų dingusių be žinios vaikų keliai taip pat susikirto ir mes tiesiog kol kas apie tai nežinome. Aš vis dėlto esu tik apygardos šerifas ir įvykdyti nusikaltimai net nepriklauso mano jurisdikcijai. Šitą bylą tiria FTB.

Jie įžengė į gana prozišką teismo medicinos ekspertės Taros O'Nil kabinetą. Vendei net palengvėjo, kad jis priminė veikiau mokyklos direktoriaus pavaduotojo kabinetą nei patalpą, turinčią ką nors bendra su lavonais. Jiedvi jau buvo pažįstamos iš anksčiau, kai Vendė rengė reportažus apie priemiestyje įvykdytas žmogžudystes. Tara O'Nil vilkėjo prigludusia juoda suknele, tačiau, — ir tai visada stebindavo, — ji buvo pritrenkiamai žavinga, nors šiek tiek ir dvelkianti Mirtiše Adams iš Adamsų šeimynėlės. Tara buvo aukšta, ilgais, tiesiais, nenatūraliai juodais plaukais ir blyškaus, ramaus, švytinčio veido — žodžiu, iš išvaizdos panaši į savotišką ne šios žemės būtybę gotę.

— Sveika, Vende.

Tara O'Nil pakilo iš už stalo ir padavė jai ranką — jos spustelėjimas buvo formalus ir šaltas.

— Sveika, Tara.

— Nelabai suprantu, kam dar reikalingas šitas asmeniškas pokalbis, — pareiškė Tara.

— Tarkime, kad tuo padarysite mums paslaugą, — tarė Volkeris.

— Tačiau, šerife, tai net nepriklauso jūsų jurisdikcijai.

Volkeris skėstelėjo rankomis.

— Tai ką, nejaugi man reikės eiti tais visais oficialiais kanalais?

— Nereikės, — nuramino jį Tara.

Ji atsisėdo ir pasiūlė jiems pasekti savo pavyzdžiu.

— Kuo galiu jums padėti?

Kėdė buvo medinė ir pagaminta kam tik nori, tik ne patogumui. Tara sėdėjo tiesia nugara, nekeisdama sau įprastos gydytojos

laikysenos, kuri neabejotinai labai tiko dirbant su lavonais. Kabinetui reikėjo remonto, tačiau, pasak seno pokšto, Taros pacientai niekada niekuo nesiskundžia.

— Kaip jau minėjau telefonu, — prabilo Volkeris, — mes norime iš jūsų išgirsti viską, ką išsiaiškinote apie Heilę Makveid.

— Žinoma, — Tara pažvelgė į Vendę. — Pradėti nuo kūno atpažinimo procedūros?

— Būtų puiku, — atsiliepė Vendė.

— Visų pirma, nėra jokių abejonių, kad lavonas, rastas Ringvudo valstybiniame parke, yra dingusios mergaitės Heilės Makveid. Jis buvo smarkiai apiręs, tačiau skeletas sveikas, kaip ir plaukai. Trumpai tariant, ji buvo panaši į save, tik be odos. Norėtumėte pamatyti palaikų nuotrauką?

Vendė žvilgtelėjo į Volkerį. Atrodė, kad jam tuoj pasidarys bloga.

— Taip, — tarė ji.

Tara pastūmė nuotraukas per stalą, tarsi tai būtų restorano meniu. Vendė suėmė save į rankas. Ji negalėjo žiūrėti į kraują, jai darydavosi šleikštu net nuo N-14 ženklu pažymėtų filmų. Vis dėlto surizikavo staigiai užmesti žvilgsnį ir nusisuko. Tos klaikios akimirkos pakako, kad siaubingai suirusiame kūne siaube įžvelgtų Heilės Makveid bruožus.

— Abu tėvai, Tedas ir Marsė Makveidai, primygtinai reikalavo pamatyti savo dukters lavoną, — monotoniškai, tarsi atsakinėtų pamoką, tęsė O'Nil. — Jie abu atpažino ir patvirtino, kad tai jų duktė. Mes atlikome dar keletą papildomų tyrimų. Skeleto ūgis ir sudėjimas atitinka. Heilė Makveid, būdama dvylikos metų, susilaužė ranką — delnakaulį po vadinamuoju bevardžiu pirštu. Lūžis sugijo, tačiau jo ženklai vis dar buvo matyti rentgeno nuotraukoje. Ir, žinoma, atlikome DNR tyrimą iš jos sesers Patricijos pateikto mėginio. Abu DNR visiškai sutampa. Trumpai tariant, dėl identifikavimo nėra jokių abejonių.

— O kokia buvo mirties priežastis?

Tara O'Nil sunėrė rankas ir padėjo jas ant stalo.

— Kol kas dar nenustatyta.

— Kaip manote, kada jau galėsime tai žinoti?

Tara O'Nil ištiesė ranką ir paėmė nuotraukas.

— Tiesą sakant, — atsiliepė ji, — turbūt niekada.

Ji kruopščiai įdėjo jas atgal į voką, uždarė jį ir pasidėjo kairėje šalia savęs.

— Tai ką, manote, kad mirties priežasties nustatyti taip ir nepavyks?

— Būtent.

— Ar tai jūsų praktikoje retas atvejis?

Tara O'Nil pagaliau nusišypsojo — nuoširdžiai ir atlaidžiai.

— Nelabai, ne. Deja, mūsų visuomenę ugdo televizijos serialai, kuriuose teismo medicinos ekspertai daro stebuklus. Jie tik pažiūri pro mikroskopą ir jau žino visus atsakymus. Liūdna, tačiau tikrovėje taip nebūna. Pavyzdžiui, išsikelkime sau klausimą, ar Heilė Makveid buvo nušauta? Pirma — aš remiuosi kriminalistų ekspertų ataskaita — nusikaltimo vietoje kulkų nerasta. Kūne kulkų taip pat neaptikta. Be to, aš padariau rentgeno nuotraukas, norėdama išsiaiškinti, ar ant kaulų nėra kokių nors neįprastų įrėžų ar žymių, kurios galėtų byloti apie šautinę žaizdą. Nieko. Ir vis dėlto negaliu visiškai atmesti, kad Heilė Makveid buvo nušauta. Kulka galėjo ir nekliudyti kaulo. Kadangi kūnas beveik visas suiręs, jei kulka tiesiog perėjo per audinius, mes jokio pėdsako ir nepamatysime. Todėl galiu pasakyti tik tiek, kad jokių šautinės žaizdos įrodymų nėra ir kad nušovimas vargiai tikėtinas. Ar sekate mano mintį?

— Taip.

— Gerai. Tokią pačią išvadą padaryčiau dėl peilio dūrių, tačiau tikrai to nežinome. Jei nusikaltėlis, pavyzdžiui, perdūrė arteriją...

— Taip taip, aš supratau.

— Ir, žinoma, yra daug kitų galimybių. Auka galėjo būti uždusinta — klasikinis variantas, pagalve. Net tada, kai lavonas randamas

praėjus ne keliems mėnesiams, o po kelių dienų, sunku tiksliai nustatyti, ar auka buvo uždusinta. Tačiau šiuo atveju, lavonui tikriausiai tris mėnesius pragulėjus žemėje, tai beveik neįmanoma. Taip pat atlieku kelis specifinius narkotikų testus, norėdama išsiaiškinti, ar jų nebuvo jos kraujotakos sistemoje, tačiau kai kūnas taip sugedęs, kraujyje išlaisvinami enzimai ir tai iškreipia daugelį testų. Paprastai tariant, gesdamas kūnas virsta kažkuo panašiu į alkoholį. Todėl su išlikusiais audiniais daromi narkotikų testai gali būti nepatikimi. Heilės stiklakūnis — drebutinė masė tarp tinklainės ir akis lęšiuko — suiro, todėl jo taip pat negalima pasitelkti ieškant narkotikų pėdsakų.

— Vadinasi, jūs net negalite tvirtai pasakyti, ar ji buvo nužudyta?

— Kaip teismo medicinos ekspertė — ne, negaliu.

Vendė pažiūrėjo į Volkerį. Jis linktelėjo.

— O mes galime. Pavyzdžiui, juk mes netgi neturime Deno Merserio lavono, nors jis nužudytas. Mačiau bylų, kurios keliavo į teismą, nors aukos kūnas nebuvo rastas, arba, kaip minėjo Tara, kai lavonas randamas po tiek laiko, kad tiksliai nustatyti mirties priežastį sudėtinga.

O'Nil atsistojo, aiškiai leisdama suprasti, kad pokalbis baigtas.

— Dar kas nors?

— Ar ji patyrė seksualinę prievartą?

— Galiu pasakyti tik tą patį: nežinome.

Atsistojo ir Vendė.

— Atsiprašau už sugaišintą jūsų laiką, Tara.

Po dar vieno šalto, formalaus rankos paspaudimo Vendė vėl atsidūrė Norfolko gatvėje kartu su šerifu Volkeriu.

— Ar buvo kokios nors naudos? — pasiteiravo jos Volkeris.

— Ne.

— Sakiau jums, kad čia nieko naujo nesužinosite.

— Tai ką, ir viskas? Byla baigta?

— Oficialiai man kaip šerifui? Taip.

Vendė pažiūrėjo į tolumoje dingstančią gatvę.

— Girdėjau, kad Niuarkas atsigauna.

— Šitoje vietoje to dar nesijaučia, — atsiliepė Volkeris.

— Aišku.

— O kaip jums, Vende?

— Kas?

— Ar jums šita byla baigta?

Ji papurtė galvą.

— Dar ne.

— Gal galėtumėte pasidalyti savo mintimis?

Ji vėl papurtė galvą.

— Dar ne.

— Suprantu.

Tas žmogus kalnas vilkdamas kojas krypavo šalia jos, panarinęs žvilgsnį į šaligatvį.

— Ar galiu jūsų dar kai ko paklausti?

— Žinoma.

— Jaučiuosi kaip paskutinis kvailys. Na, dabar tam netinkamas laikas ir visa kita.

Ji laukė.

— Po viso šito, kai po keleto savaičių viskas pasibaigs, — Volkeris nedrąsiai pabandė pažvelgti jai į akis, — ar neprieštarautumėt, jei jums paskambinčiau?

Gatvė Vendei staiga pasirodė dar labiau ištuštėjusi nei pirma.

— Taip, laikas tikrai...

Volkeris susigrūdo rankas į kišenes ir patraukė pečiais.

— Man visada sunkiai sekdavosi visi tie subtilumai.

— Jūs pakankamai subtilus, — tarė Vendė, stengdamasi užgniaužti šypseną.

Tačiau juk gyvenimas niekada nesustoja, tiesa? Mirties akivaizdoje dar labiau jo trokšti. Pasaulis iš tiesų yra tik daugybė plonyčių linijų, skiriančių tai, ką mes laikome priešingybėmis.

— Ne, tikrai neprieštaraučiau, jei man paskambintumėte.

*

Esteros Krimštain advokatų kontora „Bertonas ir Krimštain“ buvo įsikūrusi pačioje Manhatano širdyje stovinčiame dangoraižyje ir pro jos langus atsiverdavo nuostabus vaizdas į miesto centrą ir Hudzono upę. Iš čia ji galėjo matyti muziejumi paverstą lėktuvnešį „Intrepid“ ir milžiniškus kruizinius „pramoginius“ laivus, į kuriuos būdavo susigrūdę po tris tūkstančius turistų — Estera Krimštain pamanė, kad jau verčiau sutiktų gimdyti, nei įkelti į tokį koją. Tiesą sakant, šitas reginys, kaip beveik bet koks kitas, tapo tiesiog vaizdu ir viskas. Lankytojus jis priblokšdavo, tačiau kai matai kiekvieną dieną, kad ir kaip nenorėtum prisipažinti, tai, kas ypatinga, virsta įprasta.

Dabar prie jos kabineto lango stovėjo Edas Greisonas, tačiau jei ir grožėjosi pro jį atsiveriančiu vaizdu, tai niekuo neišsidavė.

— Estera, aš nežinau, kaip man dabar pasielgti.

— Aš žinau, — atsiliepė ji.

— Įdėmiai klausau.

— Paklausyk mano, kaip profesionalios teisininkės, patarimo: nedaryk nieko.

Vis dar stebeilydamas pro langą Greisonas nusišypsojo.

— Nesistebiu, kad užkali didelius pinigus.

Estera tik skėstelėjo rankomis.

— Vadinasi, viskas taip paprasta?

— Šiuo atveju — taip.

— Žinai, kad mane paliko žmona. Ji nori su Edu jaunesniuoju grįžti į Kvebeką...

— Man labai gaila.

— Aš užviriau visą šitą košę.

— Edai, nesuprask neteisingai, tačiau žinai, kad palaikymas už rankos ir visos tos dirbtinės banalios padrąsinančios frazės man sunkiai sekasi.

— O, taip.

— Todėl pasakysiu tiesiai šviesiai: tu užvirei košę kaip reikiant.

— Prieš tai nebuvau nieko sumušęs.

— Dabar esi.

— Kaip ir nušovęs.

— O dabar esi. Na ir ką?

Jie abu nutilo. Edui Greisonui tyla nebuvo nemaloni, priešingai nei Esterai Krimštain. Ji ėmė suptis savo krėsle, žaisti šratinuku ir teatrališkai atsiduso. Galiausiai pakilo ir priėjo prie Greisono.

— Matai tai?

Edas atsisuko — ji rodė į teisingumo deivės Temidės skulptūrą.

— Taip.

— Žinai, kas tai?

— Žinoma.

— Kas?

— Čia ką — pokštas?

— Kas tai yra?

— Temidė.

— Taip ir ne. Ji žinoma daugeliu vardų. Graikų deivės Temidės, romėnų teisingumo deivės Justicijos, Egipto deivės Maat — arba netgi Temidės dukterų Dikės ir Astrajos.

— Eee, ir ką nori tuo pasakyti?

— Ar kada nors gerai įsižiūrėjai į tą statulą? Dauguma žmonių iš pradžių pastebi raištį ant jos akių, kuris neva yra akivaizdus nešališkumo simbolis. Tai nesąmonė, kadangi visi yra šališki. Nieko nepadarysi, taip jau yra. Tačiau atkreipk dėmesį į dešiniąją jos ranką. Joje ji laiko kardą. Galingą kardą. Jis atseit reiškia greitą ir dažnai brutalią, netgi mirtiną bausmę. Supranti, tik ji — teisėtvarkos sistema — gali tai daryti. Tik sistema, kad ir kokia ji netobula, turi teisę pakelti tą kardą. Tu, mano drauge, neturi tokios teisės.

— Taigi nori pasakyti, kad man nederėjo pačiam vykdyti teisingumo? — iš nuostabos kilstelėjo antakį Greisonas. — Oho, Estera, čia tai bent gili įžvalga.

— Pažiūrėk į svarstykles, prietranka. Kairėje jos rankoje. Kai kas mano, kad jos turėtų reikšti abi teisinio ginčo puses — kaltinimą ir gynybą. Kiti tvirtina — kad sąžiningumą ir nešališkumą. Tačiau pagalvok pats: juk svarstyklės iš tikrųjų reiškia ne ką kitą, o pusiausvyrą, ar ne? Pavyzdžiui, aš esu advokatė — ir puikiai žinau savo repertuarą. Taip, žmonės mano, kad aš išverčiu atvirkščiai įstatymus, pasinaudoju jų spragomis, ieškau priekabių. Visa tai tiesa. Tačiau aš visada išlieku sistemos rėmuose.

— Ir todėl visa tai — gerai?

— Taip. Kadangi išlaikoma pusiausvyra.

— O aš, anot tavęs, tą pusiausvyrą pažeidžiau?

— Būtent. Čia ir slypi mūsų sistemos nuostabumas. Ją galima kraipyti ir lankstyti į visas puses — Dievas mato, aš vien tuo visą laiką teužsiimu — tačiau kol neperžengi sistemos nustatytų ribų — ar būdamas teisus, ar ne — ji kažkokiu būdu veikia. Kai peržengi, pažeidi pusiausvyrą net ir turėdamas geriausius ketinimus. Tuomet viskas baigiasi pakrikimu ir griūtimi.

— Tai skamba kaip didelis noras save pateisinti, — linguodamas galvą tarė Edas Greisonas.

Ji nusišypsojo.

— Galbūt. Tačiau vis tiek supranti, kad aš teisi. Norėjai ištaisyti tai, kas bloga, tačiau pažeidei pusiausvyrą.

— Galbūt man reikėtų kažką padaryti, kad ji vėl įsivyrautų.

— Edai, taip nieko nebus. Dabar pats tai žinai. Palik taip, kaip yra, ir gal pusiausvyra pati nusistovės.

— Net jeigu tai reiškia, kad nusikaltėlis lieka laisvėje?

Ji klausiamai skėstelėjo rankomis ir nusišypsojo.

— Kas dabar tas nusikaltėlis, Edai?

Tyla.

Jis nežinojo, kaip pasakyti, todėl išrėžė be užuolankų:

— Policija visiškai nieko nežino apie Heilę Makveid.

Estera susimąstė.

— Tu to nežinai, — atsiliepė ji. — Gal tai mes nieko nežinome.

26

Išėjusiam į pensiją Esekso apygardos tyrėjui Frenkui Tremontui priklausė kolonijinio stiliaus dviejų miegamųjų namas su aliuminio apkala, nedidelė, tačiau išpuoselėta pievelė ir Niujorko „Giants" beisbolo komandos vėliava, kabanti durų dešinėje. Bijūnų pailguose loveliuose žiedai buvo išsprogę tokiomis ryškiomis spalvomis, kad Vendė net suabejojo, ar tik jie ne plastikiniai.

Ji įveikė dešimt laiptelių, skiriančių šaligatvį nuo paradinių durų, ir pasibeldė į jas. Sujudėjo švieslangio užuolaidėlė, ir po akimirkos durys atsidarė. Nors laidotuvės jau buvo pasibaigusios prieš kelias valandas, tačiau Frenkas Tremontas vis dar vilkėjo juodą kostiumą. Kaklaraištis buvo atlaisvintas, viršutinės dvi marškinių sagos atsegtos. Jo veidas vietomis buvo kaip reikiant nenuskustas, akys dryžos, ir Vendė užuodė nuo jo trenkiantį alkoholio tvaiką.

Nė nepasisveikinęs jis sunkiai atsiduso, pasitraukė į šalį ir mostelėjo galva, duodamas ženklą jai užeiti. Vendė žengė į vidų. Tamsų kambarį nušvietė tik viena lempa. Ant išklerusio kavos staliuko ji pastebėjo tuščią „Captain Morgan" butelį. Romas. Fui. Ant sofos išmėtyti gulėjo keletas atverstų laikraščių. Ant grindų stovėjo kartoninė dėžė. Joje, kaip Vendė suprato, buvo daiktai iš jo buvusio darbo stalo. Per televiziją rodė kažkokio treniruoklio reklamą su entuziazmu per kraštus trykštančiu treneriu ir daugybe jaunų, blizgančių idealių pilvo presų, kuriuose buvo matyti kiekvienas raumuo. Vendė grįžtelėjo į Tremontą. Jis patraukė pečiais.

— Dabar, kai esu pensijoje, nusprendžiau, kad man reikėtų patreniruoti pilvo presą.

Ji išspaudė šypseną. Ant staliuko prie sienos stovėjo kelios paauglės nuotraukos. Tokia šukuosena kaip jos buvo madinga gal prieš kokius penkiolika dvidešimt metų, tačiau pirmiausia į akis krito merginos šypsena — nuoširdi ir plati, akinama, iš tokių, kokios visam gyvenimui įsirėžia tėvų širdyse. Vendė žinojo tą istoriją. Ši mer-

gina neabejotinai buvo nuo vėžio mirusi Frenko duktė. Vendė vėl pažvelgė į „Captain Morgan“ butelį ir pagalvojo, kaip jam apskritai pavyko atsitiesti po tokio smūgio.

— Kaip sekasi, Vende?

— Taigi, — prabilo ji, bandydama laimėti laiko, — oficialiai jūs jau išėjęs į pensiją?

— Taip. Ir išėjau garsiai trinktelėjęs durimis, ar ne?

— Man labai gaila.

— Pasilaikykite savo užuojautą aukos artimiesiems.

Ji linktelėjo.

— Jūsų pilna visuose laikraščiuose, — tarė jis. — Šita byla padarė jus kone įžymybe.

Jis sarkastiškai kilstelėjo savo taurę.

— Sveikinu.

— Frenkai?

— Ką?

— Nesakykite nieko tokio, dėl ko vėliau gailėtumėtės.

Tremontas linktelėjo.

— Taip, gera pastaba.

— Ar šita byla oficialiai jau uždaryta?

— Žiūrint policijos akimis, beveik taip. Nusikaltėlis negyvas — turbūt palaidotas kur nors miške, ir turbūt kokiam nors labiau išsilavinusiam už mane žmogui tai pasirodytų ironiška.

— Ar jūs dar bandėte spausti Edą Greisoną, kad išduotų, kur lavonas?

— Kiek tik galėjome.

— Ir.

— Jis nesutiko kalbėti. Norėjau jam pasiūlyti visišką atleidimą nuo bausmės, jei mums pasakys, kur Merserio lavonas, tačiau mano viršininkas Polis Kouplendas nesutiko.

Vendė pagalvojo, kad gal jai vertėtų dar kartą pabandyti susiieškoti Edą Greisoną, pažiūrėti, gal jis dabar jau bus su ja atviresnis.

Tremontas nušlavė nuo sofos laikraščius ir pasiūlė Vendei sėstis. Jis sudribo į „BarcaLounger" ir pasiėmė nuotolinio valdymo pultelį.

— Ar žinote, kokią laidą tuoj rodys?

— Ne.

— „Krimštain teismą". Juk jūs žinote, kad ji atstovauja Edui Greisonui, ar ne?

— Jūs minėjote.

— Tiesa, pamiršau. Kad ir kaip ten būtų, per jo apklausą ji pasakė keletą įdomių dalykų.

Jis pasiėmė „Captain Morgan" ir įsipylė sau truputį į stiklą. Paskui pasiūlė ir Vendei, tačiau ji papurtė galvą.

— Kokių dalykų?

— Ji pagrindė teiginį, kad Edui Greisonui mes turėtume duoti medalį už Deno Merserio nužudymą.

— Kadangi taip jis įvykdė teisingumą?

— Ne, matote, tai būtų tik vienas dalykas. Tačiau Estera kalbėjo platesne prasme.

— Būtent?

— Jei Greisonas nebūtų nužudęs Merserio, mes niekada nebūtume radę Heilės „iPhone".

Tremontas paėmė nuotolinio valdymo pultelį ir išjungė televizorių.

— Ji pastebėjo, kad per tris bylos tyrimo mėnesius mes nė kiek nepasistūmėjome į priekį ir kad Edas Greisonas dabar įdavė mums į rankas vienintelį siūlo galą, kur ieškoti Heilės. Ji dar išsakė mintį, kad geras detektyvas būtų patikrinęs žinomą iškrypėlį, kuris turėjo ryšių su aukos aplinka. Ir žinote ką?

Vendė papurtė galvą.

— Estera buvo teisi. Kaip aš galėjau pražiūrėti seksualinį prievartautoją, kuriam jau buvo pareikšti kaltinimai, susijusį su Heilės kaimynais? Gal Heilė kelias dienas dar buvo gyva. Galbūt dar galėjau ją išgelbėti.

Vendė žiūrėjo į butelio etiketėje pavaizduotą savimi pasitikinčio, gal net šiek tiek keliančio baimę kapitono Morgano paveikslą. Šiurpokas kompanionas va taip sėdėti vienam ir gerti. Ji jau žiojosi Frenkui Tremontui paprieštarauti, tačiau jis rankos mostu ją sustabdė.

— Tik nesakykite nieko paguodžiamo. Nereikia manęs įžeidinėti.

Jis buvo teisus.

— Abejoju, ar jūs atėjote čia pažiūrėti, kaip gražiai aš save graužiu.

— Nežinau, Frenkai. Nors šiaip ganėtinai įdomu pažiūrėti.

Jis vos neprajuko.

— Ko jums iš manęs reikia, Vende?

— Kodėl galvojate, kad ją nužudė Merseris?

— Turite galvoje, koks galėjo būti jo motyvas?

— Taip, būtent.

— Ar jums pateikti jų sąrašą abėcėlės tvarka? Kaip jūs, galima sakyti, įrodėte, jis buvo seksualinis prievartautojas.

— Gerai, suprantu tai. Tačiau, šiuo atveju, na ir kas? Heilei Makveid buvo septyniolika metų. Naujojo Džersio valstijoje paauglys jau gali duoti sutikimą lytiškai santykiauti nuo šešiolikos metų.

— Gal jis bijojo, kad ji gali kam nors apie tai papasakoti.

— Apie ką? Lytiniai santykiai su ja būtų buvę teisėti.

— Vis dėlto tai būtų pakenkę jo bylai.

— Norėdamas užčiaupti jai burną, nužudė?

Ji papurtė galvą.

— Ar jūs radote kokių nors ženklų, kad Merseris ir Heilė iki jai dingstant bendravo?

— Ne. Prisimenu, kad jūs bandėte man tai įpiršti Ringvudo parke — kad galbūt jie susitiko jo buvusios žmonos namuose ir tarp jų užsimezgė pažintis. Gal, tačiau visiškai nėra jokių įrodymų, ir aš tėvų labui tikrai nemanau, kad reikėtų imtis tai tirti. Labiausiai tikėtina, kad Merseris pamatė mergaitę pas Vylerius, negalėjo išmesti iš galvos, todėl pagrobė, kad ir ką ten padarė ir nužudė.

Vendė suraukė kaktą.

— Tiesiog netikiu.

— Kodėl? Prisimenate lyg ir jos buvusį vaikiną Kirbį Senetą?

— Taip.

— Kai mes radome lavoną, Kirbio advokatas jam leido su mumis būti, na, sukalbamesniam. Taip, jie slapta susitikinėdavo, nors be paliovos pykdavosi. Jis tvirtino, kad Heilė buvo labai įsitempusi, ypač kai nepateko į Virdžinijos universitetą. Kirbiui atrodo, kad galbūt ji kažką vartojo.

— Narkotikus?

Jis patraukė pečiais.

— Tėvams šito taip pat nebūtina klausytis.

— Vis tiek nesuprantu. Kodėl Kirbis jums viso šito nepapasakojo iš pat pradžių?

— Jo advokatas būgštavo, kad jei sužinosime, kokio pobūdžio buvo jų santykiai, papurtysime vaikį kaip reikiant. Žinoma, būtume taip padarę.

— Tačiau jei Kirbis neturi ko slėpti, tai ko jam bijoti?

— Pirma, kas sakė, kad jis neturi ko slėpti? Jis žemesniosios grandies narkotikų platintojas. Jei Heilė Makveid ką nors vartojo, manau, kad ją aprūpindavo jis. Antra, dauguma advokatų jums pasakytų, kad būti nekaltam — dar ne viskas. Jei Kirbis būtų pasakęs: taip, mes buvome užmezgę tą savo konfliktišką romaną ir ji galbūt užsimesdavo tablečių ar rūkė tai, ko jai duodavau, mes būtume trūks plyš prisikasę iki jo subinės ir pastatę ten palapinę. Na, o radę lavoną, mes tikrai būtume pradėję jį zonduoti, jei suprantate, ką turiu galvoje. Dabar, kai tas Kirbis niekuo neįtariamas, logiška, kad jis prabilo.

— Graži sistema, — tarė Vendė. — Ką jau kalbėti apie analines analogijas.

Jis patraukė pečiais.

— Jūs tikras, kad Kirbis su tuo nesusijęs?

— Ir ką, padėjo jos telefoną Deno Merserio kambaryje?

Ji susimąstė.

— Gera mintis.

— Jis turi gelžbetoninį alibi. Paklausykite, Kirbis yra tipiškas supuvęs turtuolių sūnelis, iš tokių, kurie manosi esantys kieti, kadangi per išdaigų vakarą Helovino išvakarėse tualetiniu popieriumi apvyniojo namą.

Vendė atsilošė ir jos žvilgsnis nuklydo prie mirusios Tremonto dukters nuotraukos, tačiau stabtelėjo prie jos tik trumpam. Ji skubiai atitraukė akis, gal net per daug skubiai, nes Frenkas tai pastebėjo.

— Mano duktė, — tarė jis.

— Žinau.

— Nekalbėkime apie tai, gerai?

— Gerai.

— Tai kas šitoje byloje jums neduoda ramybės, Vende?

— Manau, kad man reikia daugiau atsakymų.

— Pažvelkite dar kartą į tą nuotrauką. Pasaulis ne toks.

Jo žvilgsnis skrodė kiaurai.

— Kartais — gal net dažniausiai — nebūna jokių „kodėl“.

Grįžusi prie savo automobilio ir patikrinusi mobilųjį, Vendė pamatė praleistą Ten-A-Flajaus skambutį ir jam atskambino.

— Mes šį tą radome apie Kelviną Tilferį.

„Tėvų klubas“ pastarąsias kelias dienas ieškojo buvusių Prinstono bendrabučio kaimynų. Lengviausia surasti, be abejo, buvo Farlį Parksą. Vendė skambino buvusiam politikui šešis kartus, tačiau Farlis jai neatskambino. Nieko stebėtino — Farlis gyveno Sent Luise, užsukti pas jį į namus buvo sudėtinga, todėl jis kol kas apsimetė, kad yra tarsi ir išvykęs.

Antrasis — daktaras Stivas Mičianas. Jinai jam prisiskambino ir paprašė susitikti. Žinoma, telefonu Vendė nenorėjo sakyti, kokiu

reikalu. Mičianas jos to net nepaklausė, tik pasakė, kad šiuo metu turi budėjimą ir bus laisvas rytoj po pietų. Vendei nebuvo itin skubu ir tiek ji galėjo palaukti.

Tačiau trečiasis ir, Vendės akimis, svarbiausias buvo paslaptingasis Kelvinas Tilferis. Apie jį kol kas nieko nežinojo. Kaip galėjai spręsti iš interneto, žmogus tiesiog prasmegęs skradžiai žemę.

— Ką? — pasiteiravo ji.

— Apie jo brolį. Ronaldas Tilferis Manhatane dirba „UPS“ skubių siuntų tarnyboje. Jis — vienintelis giminaitis, kurį mums pavyko rasti. Tėvai mirę.

— Kur jis gyvena?

— Kvinse, tačiau mes galime tau dar labiau padėti. Matai, kai Dagas dirbo „Lehman Brothers“, jie turėjo didelius kontraktus su „UPS“. Dagas paskambino senam savo pažįstamui iš pardavimų skyriaus ir gavo Kelvino Tilferio brolio pristatymų sąrašą. Dabar ten viskas kompiuterizuota, todėl, jei nori jį surasti, mes galime internete kone sekti jo judėjimą.

— Taip, noriu.

— Gerai, važiuok į Niujorką, Aukštutinio Vestsaido link. Apie jo maršrutą aš tave informuosiu elektroniniu paštu.

Po keturiasdešimt penkių minučių ji rado rudą furgoną, užstačiusį kitus automobilius prie restorano „Telepan“ Vakarų šešiasdešimt devintojoje gatvėje už Kolumbo aveniu. Ji pastatė savo automobilį valandai, įmetė į automobilio stovos skaitiklį kelis ketvertukus ir atsirėmė į sparną. Vendė įsmeigė akis į furgoną ir prisiminė „UPS“ reklamą su tuo ilgaplaukiu vyruku, piešiančiu ant lentos, ir nors prieš akis iškilo užrašai „UPS“ ir „Brown“, tačiau ji taip ir nesuprato, ką visas tas piešimas turėjo reikšti. Kai rodydavo tą reklamą — paprastai lemiamomis futbolo rungtynių akimirkomis — Čarlis visada purtydavo galvą ir sakydavo:

— Tą vyruką reikia primušti.

Keista, kokios mintys kartais nei iš šio, nei iš to ateina į galvą.

Ronaldas Tilferis — ji bent jau taip nusprendė, pamačiusi vyrą ruda „UPS" uniforma — išeidamas iš restorano atsisukęs dar nusišypsojo ir pamojavo kažkam ranka. Jis buvo nedidelio ūgio, trumpai kirptais, it apšarmojusiais žilstelėjusiais plaukais ir — kadangi apatinė uniformos dalis buvo šortai, to tiesiog negalėjai nepastebėti — gražių kojų. Vendė atšlijo nuo savo automobilio ir, vyrui nespėjus pasiekti savo furgono, pastojo jam kelią.

— Ronaldas Tilferis?

— Taip.

— Aš esu Vendė Tains. NTC žinių reporterė. Bandau surasti jūsų brolį Kelviną.

Jis prisimerkė.

— Kokiu reikalu?

— Rengiu reportažą apie jų kursą Prinstone.

— Negaliu jums padėti.

— Man tik reikia pasikalbėti su juo kelias minutes.

— Negalėsite.

— Kodėl?

Jis pabandė ją apeiti ir Vendė taip pat žengtelėjo į šalį, neleisdama jam atlikti šito manevro.

— Na, galima sakyti, kad Kelvinas šiuo metu nepasiekiamas.

— Kaip tai suprasti?

— Jis negali su jumis pasikalbėti. Kelvinas niekuo negali jums padėti.

— Pone Tilferi?

— Man tikrai reikia grįžti prie darbo.

— Ne, nereikia.

— Atsiprašau?

— Šiandien tai paskutinis jūsų pristatymas.

— Iš kur jūs žinote?

Tegu pasuka galvą, pamanė Vendė.

— Gal negaiškime laiko su visais tais paslaptingais „jis nepa-

siekiamas", „negali kalbėtis" ar panašiai. Man labai reikia su juo pasikalbėti.

— Apie jo kursą Prinstone?

— Ne tik. Kažkas kenkia buvusiems jo draugams.

— Ir jūs manote, kad tai — Kelvinas?

— Taip nesakau.

— Tai negali būti jis.

— Padėkite man tai įrodyti. Kad ir kaip ten būtų, griaunami žmonių gyvenimai. Toks pats pavojus gali grėsti ir jūsų broliui.

— Jam tai negresia.

— Tada jis galbūt galės padėti kai kuriems savo seniems draugams.

— Kelvinas? Jis dabar tikrai niekam negali padėti.

Vėl tos pačios paslaptingos frazės. Vendei tai jau pradėjo atsibosti.

— Kalbate kaip apie mirusįjį.

— Tam tikra prasme taip ir yra.

— Pone Tilferi, nenoriu dramatizuoti, tačiau tai gyvybės ar mirties klausimas. Jei nenorite kalbėtis su manimi, galiu į šitą reikalą įtraukti ir policiją. Taip pat grįžti su visa filmavimo grupe — kameromis, mikrofonais ir taip toliau.

Ronaldas Tilferis sunkiai atsiduso. Žinoma, jos grasinimai buvo tušti, tačiau jam to žinoti nebūtina. Jis pradėjo kramtyti savo apatinę lūpą.

— Mano žodžiu, kad jis jums negali padėti, jūs nepatikėsite?

— Dovanokite.

Jis gūžtelėjo pečiais.

— Gerai.

— Kas gerai?

— Nuvešiu jus, kad pati pamatytumėte Kelviną.

*

Vendė žiūrėjo į Kelviną pro storą apsauginį stiklą.

— Kiek laiko jis jau yra čia?

— Šį kartą?

Ronaldas Tilferis patraukė pečiais.

— Gal kokios trys savaitės. Po savaitės turbūt išleis.

— Ir kur jis tada eina?

— Gyvena gatvėje, kol vėl nepadaro ko nors pavojinga. Tada jį vėl čia uždaro. Valstija laikosi politikos, kad pacientų guldymas į psichiatrijos ligoninę ilgam laikui — jau atgyvenęs dalykas, todėl jį po kokio mėnesio vis paleidžia.

Kelvinas Tilferis kaip pašėlęs kažką rašė užrašų knygelėje, prisikišęs nosimi visai prie pat jos. Vendė pro stiklą girdėjo, kaip jis kažką šaukia — tai buvo kažin koks nerišlus žodžių kratinys. Kelvinas už savo bendrakursius atrodė daug vyresnis, jo plaukai ir barzda buvo žili, dantys — iškritę.

— Jis buvo mūsų protingasis brolis, — atsiduso Ronaldas. — Keistuolis genijus, ypač matematikos. Ta knygelė būtent ir pilna matematikos formulių. Ištisomis dienomis jas rašo. Jis niekada nemokėjo išjungti savo proto. Mūsų mama stengėsi iš paskutiniųjų, kad jis būtų normalus, suprantate? Mokykloje jam siūlė peršokti kelias klases, tačiau ji neleido. Privertė jį lankyti sporto užsiėmimus, griebėsi visko, kad tik jis išlaikytų sveiką protą. Tačiau širdies gilumoje mes tarsi visada žinojome, kad jis baigs va šitaip. Ji bandė kovoti su jo beprotybe, tačiau tai tas pats, kas plikomis rankomis bandyti sulaikyti vandenyno potvynį.

— Kas jam?

— Sunki šizofrenijos forma, užeina siaubingi psichozės priepuoliai.

— Ne, turiu galvoje, kas jam atsitiko?

— Kaip tai — kas atsitiko? Jis serga. Kartais nebūna jokių „kodėl“.

„Kartais nebūna jokių kodėl“ — šiandien ji jau antrą kartą girdi šitą frazę.

— Kaip kas nors suserga vėžiu? Pavyzdžiui, juk taip nebuvo, kad jį mušė mama ir todėl jis pasidarė toks. Tai smegenų cheminis disbalansas. Kaip jau sakiau, jame tai visada glūdėjo. Netgi vaikystėje niekada nemiegodavo — negalėdavo išjungti savo proto.

Vendė prisiminė Filo žodžius. „Keistuolis. Keistuolis matematikos genijus."

— Ar vaistai jam padeda?

— Žinoma, jie jį nuramina. Taip pat, kaip iš šautuvo paleista trankviliantų ampulė nuramina dramblį. Jis vis dar nežino, nei kur jis, nei kas jis. Baigęs Prinstoną Kelvinas gavo darbą farmacijos bendrovėje, tačiau kartais kažkur vis prapuldavo, todėl buvo atleistas. Jis apsigyveno gatvėje ir aštuonerius metus mes nežinojome, kur jis yra. Kai pagaliau radome jį kartoninėje dėžėje, pilnoje jo paties išmatų, Kelvino kaulai buvo sulaužyti ir dar kaip reikiant nesugiję, burnoje — nė vieno danties. Neįsivaizduoju, kaip jis išgyveno, susirasdavo maisto, ką turėjo iškentėti.

Kelvinas vėl pradėjo šaukti:

— Himleris! Himleriui patinka tuno kepsniai!

Ji pasisuko į Ronaldą.

— Himleris? Tas nacis?

— Ko čia stebėtis — jis visada kalba nesąmones.

Kelvinas grįžo prie savo užrašų knygelės ir pradėjo rašyti dar sparčiau.

— Ar galiu su juo pasikalbėti? — pasiteiravo ji.

— Jūs ką, rimtai?

— Taip.

— Iš to nebus jokios naudos.

— Kaip ir žalos.

Ronaldas Tilferis pažiūrėjo pro langą.

— Dažniausiai jis jau netgi nebežino, kas aš toks. Žiūri nieko nematančiu žvilgsniu kiaurai mane. Norėjau pasiimti jį pas save, tačiau turiu žmoną, vaiką...

Vendė nieko neatsakė.

— Juk mano, kaip brolio, pareiga būtų jį kažkaip pagloboti, ar ne? Tačiau jei bandau užrakinti kambaryje, jis supyksta, todėl sunkia širdimi leidžiu eiti savais keliais. Vaikystėje eidavome žiūrėti „Yankee“ beisbolo komandos rungtynių. Kelvinas žinojo visų žaidėjų statistiką, netgi galėjo pasakyti, kokią bazę koks žaidėjas užimdavo po kamuoliuko atmušimo. Mano nuomone, būti genijumi — tai prakeiksmas, ne kitaip. Gali būti, kad protingiausieji supranta visatą taip, kaip mes, paprasti mirtingieji, nepajėgiame. Jie mato pasaulį tokį, koks jis yra iš tikrųjų — ir ta tikrovė tokia baisi, kad jie išprotėja. Didelis protas baigia beprotybe.

Vendė tiesiog stovėjo ir neatitraukdama akių žiūrėjo į Kelviną.

— Ar Kelvinas kada nors kalbėdavo apie Prinstoną?

— Mama taip juo didžiuodavosi. Kaip ir mes visi. Vaikai iš mūsų kvartalo paprastai nepatenka į prestižinius universitetus. Mes nerimavome, kad jis ten nepritaps, tačiau jis greitai susirado draugų.

— Tie draugai dabar yra bėdoje.

— Ponia Tains, pažiūrėkite į jį. Manote, kad jis gali jiems padėti?

— Norėčiau pabandyti.

Jis gūžtelėjo pečiais. Ligoninės administratorė davė jai pasirašyti keletą pateisinamųjų dokumentų ir patarė per daug prie jo nesiartinti. Po keleto minučių Vendė ir Ronaldas buvo įleisti į kambarį stiklo sienomis. Prie durų stovėjo sanitaras. Kelvinas sėdėjo prie stalo ir toliau paskubomis kažką keverzojo užrašų knygelėje. Stalas buvo platus, todėl Vendė ir Ronaldas buvo ne visai prie pat jo.

— Sveikas, Kelvinai, — prabilo Ronaldas.

— Tranai nesupranta esmės.

Ronaldas pažiūrėjo į Vendę ir davė jai ženklą kalbėti.

— Kelvinai, tu studijavai Prinstone, taip?

— Sakiau tau. Himleriui patinka tuno kepsniai.

Jis atsakinėjo nepakeldamas galvos nuo užrašų knygelės.

— Kelvinai?

Jis toliau rašė.

— Ar tu prisimeni Deną Merserį?

— Baltaodis jaunuolis.

— Taip. O Filą Ternbolą?

— Neetiliuotos dujos aukotojams sukelia galvos skausmą.

— Jūsų draugai iš Prinstono.

— Prestižinio univero studentai, žmogau. Kažkoks vyrukas nešiojo žalius batus. Negaliu pakęsti žalių batų.

— Aš taip pat.

— Prestižinio univero studentai.

— Teisingai. Jūsų draugai iš Prinstono: Denas, Filas, Stivas ir Farlis. Prisimenate juos?

Kelvinas galiausiai liovėsi rašęs užrašų knygelėje ir pakėlė galvą. Jo akys buvo pilkai melsvos. Jis spoksojo tiesiai į Vendę, tačiau akivaizdžiai jos nematė.

— Kelvinai?

— Himleriui patinka tuno kepsniai, — skubiai sušnabždėjo jis. — O meras? Jam tai nerūpi.

Ronaldas susmuko į kėdę. Vendė pabandė sugauti Kelvino žvilgsnį.

— Noriu pasikalbėti su jumis apie jūsų universiteto bendrabučio draugus.

Kelvinas pradėjo juoktis.

— Bendrabučio draugus?

— Taip.

— Juokinga.

Jis įsileido kikenti kaip tikras pamišėlis.

— Bendrabučio draugai. Tarsi bendrabutis būtų tavo draugas. Tarsi galėtum draugauti, kalbėtis su juo, supranti?

Jis vėl nusijuokė.

Na, pamanė Vendė, čia bent jau geriau, nei kalbos apie tai, kokią žuvį mėgsta Himleris.

— Ar prisimenate savo buvusius kambario draugus?

Juokas nutrūko, tarsi spustelėjus kažkokį jungiklį.

— Kelvinai, jie turi bėdų, — pranešė ji. — Visi — Denas Merseris, Filas Ternbolas, Stivas Mičianas, Farlis Parksas — yra bėdoje.

— Bėdoje?

— Taip.

Ji vėl pakartojo tas keturias pavardes. Paskui dar kartą. Kelvino veidas staiga suruko.

— O, Dieve, ne, ne...

Jis pravirko.

Ronaldas pašoko nuo kėdės.

— Kelvinai?

Ronaldas jau tiesė ranką į brolį, tačiau Kelvino riksmas — netikėtas ir veriantis — jį sustabdė. Vendė atšoko atgal.

Kelvino akys dabar jau buvo plačiai išplėstos.

— Žmogus su randu!

— Kelvinai?

Jis staigiai atsistojo, ir kėdė, ant kurios sėdėjo, nubildėjo ant grindų. Sanitaras žengė jo link. Kelvinas vėl suriko ir metėsi į kampą. Sanitaras išbėgo šauktis pastiprinimo.

— Žmogus su randu! — vėl suriko Kelvinas. — Jis mus visus prigriebs. Žmogus su randu!

— Kas tas žmogus su randu? — šūktelėjo jam Vendė.

Ronaldas užprotestavo:

— Palik jį ramybėje!

— Žmogus su randu!

Kelvinas užsimerkė, stipriai suspaudė vokus ir susiėmė už galvos, tarsi neleisdamas jai skilti perpus.

— Aš sakiau jiems! Perspėjau!

— Ką sakei? Dėl ko perspėjai, Kelvinai?

— Liaukitės! — nukirto Ronaldas.

Kelvinas visiškai paklaiko ir stovėjo siūbuodamas galvą pirmyn ir atgal. Pasirodė du sanitarai. Pamatęs juos, Kelvinas suriko:

— Baikit medžioklę! Baikit medžioklę!

Jis parkrito ant žemės ir pradėjo keturiomis lakstyti grindimis. Ronaldo akyse pasirodė ašaros. Jis bandė nuraminti brolį. Kelvinas pašoko ant kojų. Sanitarai pargriovė Kelviną taip, tarsi tai būtų futbolo rungtynės — vienas sugriebė už kojų, kitas — už juosmens.

— Atsargiau! — sušuko Ronaldas. — Prašau, atsargiau!

Kelvinas gulėjo ant grindų, sanitarai jam vilko tramdomuosius marškinius. Ronaldui maldaujant jų elgtis su broliu atsargiau, Vendė pabandė kaip nors atsidurti arčiau Kelvino, kažkaip su juo dar persimesti vienu kitu žodžiu.

Gulinčio ant grindų Kelvino akys galiausiai susitiko su jos akimis — Vendė palinko virš jo, spurdančio sanitarų rankose. Vienas sanitaras jai šūktelėjo:

— Nelįskite!

Vendė tai praleido pro ausis.

— Kas, Kelvinai, kas?

— Aš sakiau jiems, — sušnabždėjo jis. — Perspėjau.

— Kelvinai, dėl ko juos perspėjote?

Kelvinas pravirko. Ronaldas sugriebė Vendę už peties, norėdamas nuo jo atitraukti, tačiau ji pasimuisčiusi išsilaisvino.

— Dėl ko juos perspėjote?

Palatoje pasirodė ir trečiasis sanitaras su švirkštu rankoje ir kažko suleido Kelvinui į petį. Kelvinas pažvelgė jai tiesiai į akis.

— Nemedžioti, — staiga visiškai ramiu balsu tarė jis. — Nereikėjo mums daugiau medžioti.

— Ko medžioti?

Vaistai jau pradėjo veikti.

— Mums apskritai nereikėjo medžioti, — tarė jis tyliai. — Žmogus su randu gali jums pasakyti. Mums apskritai nereikėjo medžioti.

27

Ronaldas Tilferis net nenutuokė, ką reiškia „žmogus su randu“ ir apie kokią medžioklę galėjo kalbėti jo brolis.

— Jis tai kartodavo ir anksčiau — apie medžiokles ir žmogų su randu. Kaip ir apie Himlerį. Nemanau, kad tai turi kokią nors prasmę.

Vendė pasuko namo, klausdama savęs, ką daryti su šita „informacija“, jausdamasi dar labiau sutrikusi nei anksčiau. Namuose rado Čarlį, sėdintį ant sofos ir žiūrintį televizorių.

— Labas, — pasisveikino ji.

— Kas vakarienei?

— Ačiū, gerai. O kaip tau?

Čarlis atsiduso.

— Kam mums tas visas dirbtinis etiketas.

— Ir apskritai mandagumas, ar ne?

Čarlis nė nepasijudino ir toliau sėdėjo ant sofos.

— Ar tu gerai jautiesi? — pasidomėjo Vendė, ir jos balsas išdavė daugiau susirūpinimo, nei ji galbūt ketino parodyti.

— Aš? Gerai, o ką?

— Heilė Makveid mokėsi su tavimi tame pačiame kurse.

— Taip, bet aš nelabai ją pažinojau.

— Laidotuvėse dalyvavo daugelis tavo bendraklasių ir draugų.

— Žinau.

— Tai kodėl tu nenorėjai eiti?

— Kadangi nebuvau su ją pažįstamas.

— O Klarkas ir Džeimsas buvo?

— Ne, — atsakė Čarlis ir atsisėdo. — Klausyk, aš jaučiuosi siaubingai. Tai tragedija. Tačiau žmonės, net geri mano draugai, nori pasirodyti prieš kitus ir tiek. Jie atėjo į laidotuves ne pagerbti velionę, o tam, kad gražiai pasirodytų. Pakluso bandos instinktui. Nuėjo ne dėl jos, o dėl savęs, supranti?

Vendė linktelėjo:

— Taip.

— Šiaip jau nieko prieš bandos instinktą neturiu, — tarė Čarlis, — tačiau kai tai liečia nužudytą merginą, aš tame nedalyvauju.

Čarlis atsilošė sofoje ir vėl įsmeigė akis į televizorių. Vendė stovėjo ir žiūrėjo į jį.

Net nežvilgtelėjęs į jos pusę, jis dar kartą atsiduso ir tarė:

— Kas?

— Kalbėjai visai kaip tavo tėvas.

Jis nieko neatsakė.

— Myliu tave, — tarė Vendė.

— O ar būsiu kaip tėvas, jei dar kartą paklausiu: kas vakarienei?

Ji nusijuokė.

— Tuoj užmesiu akį į šaldytuvą, — atsiliepė Vendė, nors žinojo, kad jis tuščias ir reikės ką nors užsisakyti į namus. Šįvakar tai tebūnie sveikas maistas — sušis su rudaisiais ryžiais.

— Beje, dar vienas dalykas. Ar tu pažįsti Kirbį Senetą?

— Nelabai. Tik iš matymo.

— Ar jis geras vyrukas?

— Ne, visiškas avingalvis.

Vendė nesusilaikė nenusišypsojusi iš tokio Čarlio apibūdinimo.

— Girdėjau, kad jis smulkus narkotikų prekeivis.

— Jis didelis liurbis.

Čarlis atsisėdo.

— O kodėl klausi?

— Tiesiog bandau pažiūrėti į Heilės Makveid istoriją kitu kampu. Kalbama, kad jiedu buvo porelė.

— Na ir ką?

— Ar galėtum apie tai pasiklausinėti?

Jis su siaubu pasižiūrėjo į ją.

— Kaip koks užsimaskavęs žurnalistas?

— Turbūt nekokia idėja, ar ne?

Jis nė nepasivargino atsakyti, ir tada Vendei šovė į galvą kita mintis, iš pirmo žvilgsnio atrodanti tikrai nebloga. Ji užlipo į antrą aukštą ir įsijungė kompiuterį. Atlikusi trumpą vaizdų paiešką, susirado tinkamą nuotrauką — mergina joje atrodė esanti kokių aštuoniolikos metų, azijietė bibliotekininkės akiniais, trumpa palaidine ir verčiančio iš koto kūno.

Taip, ji tiks.

Vendė, pasinaudodama tos merginos nuotrauka, greitai sukūrė „Facebook" puslapį. Vardą pasiskolino iš vienos geriausios universiteto draugės, pavardę — iš kitos: Šerona Hait — tvarka, bus gerai. Dabar reikia susidraugauti su Kirbiu.

— Ką čia darai? — staiga už nugaros pasigirdo Čarlio balsas.

— Kuriu išgalvotą profilį.

Čarlis suraukė antakius.

— Kam?

— Tikiuosi prisivilioti Kirbį, kad įtrauktų mane į savo draugus. Tada galbūt galėsiu užmegzti su juo pokalbį.

— Iš tikrųjų?

— O ką, manai, kad neišdegs?

— Tik ne su šita nuotrauka.

— Kodėl?

— Per daug pupytiška. Panaši į brukalo veidą.

— Ką tokį?

Jis atsiduso.

— Bendrovės prisidengia tokiomis nuotraukomis ir automatizuotai siuntinėja po internetą komentarus su šlamštu, kitaip tariant, brukalą. Klausyk, tiesiog susirask gražią, tikrovėje egzistuojančią merginą. Supranti, ką turiu galvoje?

— Ir tada parašyk, kad ji yra iš, pavyzdžiui, Glenroko. Nes jei parašysi, kad iš Kaseltono, turėtų būti jam pažįstama.

— Tu pažįsti visas mūsų miesto merginas?

— Visas gražias? Daugmaž. Arba bent jau esu apie jas girdėjęs.

Todėl prisistatyk esanti iš gretimo miesto, tačiau esančio ne per daug arti. Tada pasakyk, kad girdėjai apie jį iš draugės, matei „Garden State Plaza“ prekybos centre ar panašiai. Beje, gal nurodyk tikrus merginos, kuri gyventų tame mieste, vardą ir pavardę, jei jis kieno nors pasiteirautų, ieškotų jos telefono numerio ar panašiai. Tačiau įsitikink, kad per „Google“ paiešką neįmanoma rasti jokios kitos jos nuotraukos. Pasakyk, kad ką tik prisijungei prie „Facebook“ ir pradedi ieškoti draugų — antraip jam gali pasirodyti keista, kodėl dar neturi kitų draugų. Informacijoje apie save įrašyk keletą smulkmenų: nurodyk porą mėgstamų filmų, roko grupių.

— Pavyzdžiui, tokių kaip „U2“?

— Tokių, kokios nebūtų šimto metų senumo.

Čarlis išvardijo keletą jai nežinomų grupių pavadinimų, ir Vendė juos užsirašė.

— Kaip manai, pavyks? — pasiteiravo ji.

— Abejoju, tačiau ką gali žinoti. Jis bent jau įtrauks tave į draugus.

— Ir kas man iš to?

Pasigirdo eilinis Čarlio atodūsis.

— Mes jau apie tai kalbėjome. Tas pat, kaip ir su Prinstono absolventų puslapiu. Kai jis tave įtrauks į savo draugus, galėsi matyti visą jo puslapį: ten sudėtas jo nuotraukas, įrašus „Sienoje“, jo draugus, užrašus, kokius kompiuterinius žaidimus jis žaidžia ir taip toliau.

Čarlio paminėtas Prinstono absolventų puslapis jai priminė dar kai ką. Vendė jį atsidarė, susirado nuorodą „Administratorius“ ir spustelėjo mygtuką „Parašyti laišką“. Administratoriaus vardas ir pavardė buvo Lorensas Čerstonas, pasak trumpos jo autobiografijos, „buvęs mūsų kurso prezidentas“. Savo profilio nuotraukoje jis buvo su Prinstono oranžinės ir juodos spalvų kaklaraiščiu. Jėzau. Vendė parašė paprastą žinutę:

„Sveiki, aš esu televizijos žurnalistė, rengianti reportažą apie jūsų Prinstono kursą, ir labai norėčiau su jumis susitikti. Prašau, susisiekite su manimi bet kuriuo jums patogiu apačioje nurodytu būdu.“

Vendė spragtelėjo „Siųsti" ir kaip tik suzvimbė jos mobilusis. Užmetusi akį į ekraną ji pamatė SMS žinutę nuo Filo Ternbolo: REIKIA PASIKALBĖTI.

Ji atrašė: GERAI, PASKAMBINKITE.

Po nedidelės pauzės jis atsakė: NE TELEFONU.

Vendė nusistebėjusi pasiteiravo: KODĖL?

SUSITINKAME PO 30 MIN. ZEBRO BARE?

Įdomu, pagalvojo Vendė, kodėl jis išsisuko nuo atsakymo?

KODĖL NEGALIME PASIKALBĖTI TELEFONU?

Stojo dar ilgesnė pauzė.

ŠIUO METU TELEFONAIS NEPASITIKĖKITE.

Vendė suraukė antakius. Tai priminė veikiau kažkokią sceną iš nuotykių filmo, tačiau teisybės dėlei reikia pasakyti, kad Filas Ternbolas jai nepasirodė kaip linkęs perdėtai į ką nors reaguoti žmogus. Tačiau dabar nėra jokios prasmės spėlioti — vis tiek netrukus jie ir taip susitiks. Ji atrašė jam „GERAI" ir atsisuko į Čarlį.

— Ką? — paklausė jis.

— Man reikia bėgti į susitikimą. Gal gali pats užsisakyti vakarienę?

— Eee, mama?

— Ką?

— Nepamiršai, šį vakarą vyks susirinkimas dėl projekto „Išleistuvių vakarėlis"?

Ji vos nepliaukštelėjo sau per kaktą.

— Velnias, visiškai pamiršau.

— Mokykloje po, eee, — Čarlis žvilgtelėjo sau į riešą, nors laikrodžio nenešiojo, — mažiau nei pusvalandžio. Ir tu priklausai užkandžių komitetui ar panašiai.

Ji, tiesą sakant, buvo atsakinga už cukraus/dirbtinių saldiklių ir pieno/pieno be laktozės — alternatyvų prie kavos — pristatymą, tačiau kukliai tai nutylėjo.

Buvo galima numoti į tai ranka, tačiau mokykla į šį projektą

žiūrėjo ganėtinai rimtai ir ji, švelniai tariant, pastaruoju metu buvo apleidusi sūnų. Paėmusi mobilųjį, ji parašė Filui Ternbolui SMS žinutę:

GAL SUSITINKAME APIE 10?

Jis tuojau pat neatsakė. Vendė, patraukusi į miegamąjį, persirengė džinsais ir žalia palaidine. Išsiėmė kontaktinius lęšius, užsidėjo akinius ir susirišo plaukus į uodegą — žodžiu, apsirengė kasdieniškai.

Suzvimbė jos telefonas. Atėjo Filo Ternbolo atsakymas: GERAI.

Ji nulipo laiptais. Svetainėje sėdėjo Popsas — su raudona skarele ant galvos. Skarelės, arba kaklaskarės — kaip dar kartais vadinamos vyrų nešiojamos — tinka tik retai kuriam. Popsui jos dar tiko, tačiau jau ant ribos.

Popsas, pamatęs ją, tik papurtė galvą.

— Užsidėjai senutės akinius?

Ji gūžtelėjo pečiais.

— Taip niekada nepakabinsi vyro.

Tarsi per vidurinės mokyklos susirinkimą ji būtų ketinusi tai daryti.

— Tai ne tavo reikalas, tačiau šiandien esu pakviesta į pasimatymą.

— Po laidotuvių?

— Taip.

Popsas linktelėjo.

— Nesistebiu.

— Kodėl?

— Geriausias seksas mano gyvenime buvo būtent po laidotuvių — visiškai nunešantis stogą, limuzino gale.

— Oho, vėliau man papasakosi smulkmenas?

— Oi, kokie mes sarkastiški.

— Labai.

Ji pakštelėjo jam į skruostą, paprašė pasirūpinti, kad Čarlis

pavalgytų, ir nužingsniavo prie automobilio. Pakeliui dar užsuko į prekybos centrą nupirkti visų priedų prie kavos. Kai pasiekė vidurinę mokyklą, jos automobilių stovėjimo aikštelė jau buvo pilna. Jai pavyko rasti laisvą vietą Beverli kelyje — gal ir arčiau nei penki metrai nuo STOP ženklo, tačiau ji neketino smulkintis. Šįvakar Vendė Tains gyvens pavojingai.

Kai Vendė įėjo, mokinių tėvai jau sukiojosi aplinkui elektrinę kavavirę, kurioje nebuvo priedų kavai. Ji iš karto nuskubėjo prie jų ir atsiprašinėdama iškraustė iš maišo cukrų, dirbtinį saldiklį, pieną ir pieną be laktozės. Milė Hanover, mokyklos tėvų komiteto prezidentė, mama, kuri visada pavyzdingai pagal sudarytą grafiką po pamokų vesdavo mokinių rankdarbių būrelius, surauktais antakiais išreiškė savo nebylų pasipiktinimą. Vyriškoji tėvų dalis, priešingai — į jos vėlavimą žiūrėjo atlaidžiai, tiesą sakant, netgi labai. Iš dalies būtent dėl to Vendės palaidinė buvo užsagstyta iki kaklo, džinsai — neaptempti, akiniai — ne per daug gražūs, plaukai — surišti į uodegą. Ji niekada nesileisdavo į ilgus pokalbius su vedusiais vyrais. NIE-KA-DA. Tegu vadina ją pasipūtėle arba kale, tačiau, jos akimis, tai buvo geriau nei kokete, pasileidėle ar dar blogiau. Visos žmonos ir taip žiūrėjo į ją pakankamai įtariai. Per tokius vakarėlius jai kildavo pagunda užsidėti marškinėlius su užrašu: „Aš tikrai nenoriu nuvilioti jūsų vyro."

Pagrindinė pokalbių tema buvo universitetai, tiksliau tariant, kieno vaikas pateko arba nepateko ir į kokias aukštąsias mokyklas. Vieni tėvai gyrėsi, kiti juokavo, treti — kurių Vendei būdavo linksmiausia klausytis — tarsi politikai rengė tikras spaudos konferencijas kitiems tėvamas, staiga pradėdami giedoti ditirambus universitetui, įrašytam jų sąraše antru numeriu, tarsi jis būtų geresnis nei pirmasis jų pasirinkimas. O gal ji tiesiog buvo jiems per daug negailestinga? Gal jie taip tiesiog bandė susitaikyti su savo nusivylimu?

Laimei, nuaidėjo šaižus skambutis, grąžinęs Vendę atgal į jos mokyklos dienas, ir visi patraukė į mokyklos salę. Prie vieno stendo tėvai buvo kviečiami užsiklijuoti ant savo automobilio ženklą „Vai-

ruokite atsargiai — mes (širdelė) savo vaikus", kuris, Vendė spėjo, buvo efektyvus, nors jo potekstė, atrodo, vairuotojui sakė, kad iš tikrųjų nemyli savųjų. Prie kito buvo dalijami lipdukai ant langų, pranešantys kaimynams, kad čia tikrai yra „Namai be narkotikų" — gražu, tačiau nereikalinga, kaip ir ženklas „Vaikas automobilyje", nes tai ir taip akivaizdu. Čia buvo ir „Tarptautinio alkoholinio sąmoningumo instituto", vykdančio vajų „Tik ne pas mus", — prieš tėvus, leidžiančius savo namuose rengti vakarėlius su alkoholiu, — stendas. Dar prie kito buvo dalijami įsipareigojimo negerti sutarties blankai. Juos pasirašę paaugliai pasižada niekada nevairuoti neblaivūs arba sėstis į išgėrusio žmogaus vairuojamą automobilį. Tėvai savo ruožtu sutinka, kad paauglys jiems gali skambinti bet kuriuo paros metu, idant jie jo užvažiuotų paimti.

Vendė rado laisvą vietą salės gale. Prie jos, įtraukęs pilvą ir išsišiepęs nuo ausies iki ausies, įsitaisė perdėtą draugiškumą rodantis tėvas. Jis mostelėjo ranka stalų link.

— Su tuo saugumu čia jie perlenkė, — išpyškino jis. — Mes pernelyg visko saugomės, jums taip neatrodo?

Vendė nieko neatsakė. Šalia vyro atsisėdo susiraukusi žmona, ir Vendė nieko nelaukdama su ja pasisveikino, prisistatė ir pasakė, kad ji yra Čarlio mama, vengdama net pažiūrėti į pasisakantį prieš saugumą poną Plačiašypsnį.

Ant scenos užlipo mokyklos direktorius Pitas Zecheris ir padėkojo visiems susirinkusiems tokią „sunkią savaitę". Paskui visi tylos minute pagerbė Heilę Makveid. Kai kas gal stebėjosi, kodėl šis susirinkimas nebuvo atidėtas, tačiau mokyklos renginių kalendorius buvo toks apkrautas, kad tiesiog nebuvo kitų laisvų dienų. Be to, kiek laiko gedėsi? Dieną? Savaitę?

Todėl, praėjus kelioms nejaukioms akimirkoms, Pitas Zecheris pristatė Milę Hanover, kuri susijaudinusi pranešė, kad šių metų projekto „Išleistuvių vakarėlis" tema bus „Superherojai". Trumpai tariant, kaip ilgai aiškino Milė, jie papuoš vidurinę mokyklą taip, kad ji

atrodytų kaip vietos iš įvairių komiksų knygų: Žmogaus Šikšnosparnio urvas, Supermeno Vienatvės tvirtovė, X-meno X-rūmai ar kaip jie ten vadinami, Amerikos Teisiųjų lygos štabas. Pastaraisiais metais mokykla buvo puošiama Hario Poterio motyvais, TV šou „Išlikimas" stiliumi, — gal tai buvo jau daugiau nei prieš kelerius metus, — net Mažosios Undinėlės tema.

Projekto „Išleistuvių vakarėlis" idėja buvo suteikti abiturientams vietą, kur jie galėtų kultūringai švęsti po diplomų įteikimo ceremonijos ir šokių. Mokinius iš namų atveždavo ir išveždavo atgal po namus autobusai, lauke savo pareigas ėjo budėtojai. Savaime suprantama — jokio alkoholio ar narkotikų, nors pastaraisiais metais keletas paauglių slapčia buvo jų įsinešę. Tačiau, turint galvoje, kad mokykloje tvarką prižiūrėjo budėtojai ir mokinius atveždavo ir išveždavo po namus autobusai, projektas „Išleistuvių vakarėlis" atrodė puiki alternatyva tradiciniams mokinių pasilinksminimams.

— Norėčiau susipažinti su darbščiaisiais savo komitetų pirmininkais, — tarė Milė Hanover. — Kai pasakysiu jūsų pavardę, prašau atsistoti.

Ji pristatė dekoravimo, reklamos, gėrimų, maisto, transporto komitetų pirmininkus, kurie visi paeiliui, lydimi skystų plojimų, atsistojo.

— Taip pat laukiame ir savanorių. Be jūsų pagalbos šito nepadarysime, ir tai puikus būdas padėti pasiekti, kad apie jūsų vaiko išleistuves visiems liktų tik teigiami prisiminimai. Neužmirškite, kad dirbate savo vaiko labui: kas kitas tai padarys geriau nei jūs.

Milė sugebėdavo kalbėti ir dar globėjiškesniu balsu, nors tai buvo net sunku įsivaizduoti.

— Ačiū už dėmesį. Lapai, į kuriuos galima užsirašyti savanoriais — koridoriuje.

Paskui direktorius pristatė Kaseltono viešosios tvarkos tarnybos pareigūną Deivą Pekorą, kuris pateikė ataskaitą apie pavojus, susijusius su išleistuvių vakarėliais, vykstančiais po diplomų įteikimo ceremonijos. Jis kalbėjo apie tai, kad heroinas vėl grįžta į madą, apie

„vaistų“ vakarėlius, per kuriuos vaikai, pasivogę iš savo namų receptinių vaistų, sudeda į didelį dubenį ir dalyvauja eksperimentuose su savimi. Vendė praeitais metais norėjo apie tai parengti siužetą, tačiau negalėjo surasti jokio realaus tokio eksperimento atvejo, tik anekdotiškus pasakojimus. Kaip jai pasakė vienas Kovos su narkotikais departamento pareigūnas, „vaistų“ vakarėliai — veikiau viena iš miesto legendų nei tikrovė. Pareigūnas Pekora toliau perspėjamai postringavo apie nepilnamečių girtavimo sukeliamus pavojus: „Nuo apsinuodijimo alkoholiu per metus miršta keturi tūkstančiai vaikų“, nors nepaminėjo, ar visame pasaulyje, ar tik JAV, ir kokio amžiaus tai buvo vaikai. Jis taip pat kelis kartus pakartojo faktą, kad leisdami savo namuose surengti vakarėlį su alkoholiniais gėrimais „tėvai daro vaikui meškos paslaugą“. Rūsčiu veidu jis pateikė pavyzdžių iš konkrečių bylų, kuriose tokie suaugusieji buvo apkaltinti žmogžudyste ir sėdo į kalėjimą. Jis net pradėjo smulkmeniškai piešti kalėjimo gyvenimą — savotišką dokumentinio filmo „Mirtinai išgąsdinti“ variantą tėvams.

Vendė vogčiomis, vėl taip pat, kaip mokyklos laikais, dirstelėjo į laikrodį. Pusė dešimtos. Jos galvoje sukosi trys mintys. Pirma, ji norėjo dingti iš čia ir pažiūrėti, kas ten atsitiko Filui Ternbolui, kad jis staiga pasidarė toks paslaptingas. Antra, jai turbūt reikėtų įsirašyti į kokį nors komitetą. Nors ir skeptiškai žiūrėjo į šitą „Išleistuvių vakarėlio“ projektą — iš dalies dėl to, kad jis atrodė kaip dar vienas pataikavimas visoms vaikų užgaidoms, iš dalies dėl to, kad atrodė skirtas labiau tėvams nei vaikams — būtų nesąžininga, pasak atlaidžiai globėjiško Milės pasakymo, versti kitus padaryti visą darbą, jei ten dalyvaus ir Čarlis.

Ir trečia, gal svarbiausia, ji negalėjo išmesti iš galvos Arijanos Nasbro ir kad būtent vairavimas išgėrus atėmė Džonui gyvybę. Ji vis klausė savęs: o jei Arijanos Nasbro tėvai būtų apsilankę viename iš tokių iki kaklo įgrystančių susirinkimų? Gal akivaizdžiai perlenkiama lazda dėl saugumo per kelias ateinančias savaites iš tikrųjų išgelbės kieno nors gyvybę ir kokiai nors kitai šeimai nereikės susidurti su tuo, ką teko išgyventi jai ir Čarliui.

Ant scenos pasirodė Zecheris ir, padėkojęs visiems šį vakarą atėjusiems į susirinkimą tėvams, paskelbė jo pabaigą. Vendė apsidairė aplinkui, ieškodama pažįstamų veidų, susigėdusi, kad ji pažįsta tik kelis savo sūnaus bendraklasių tėvus. Savaime suprantama, Makveidų čia nebuvo. Kaip ir Dženos ar Noelio Vylerių. Savo skandalingai pagarsėjusio buvusio vyro gynimas gerokai pakirto Dženos Vyler šeimos reputaciją priemiestyje, tačiau Heilės Makveid nužudymas jos gyvenimą tikriausiai padarė visiškai nepakeliamą.

Mokinių tėvai patraukė prie pažymėtų užsirašymo į komitetus vietų. Vendė prisiminė, kad reklamos komiteto pirmininkė Brenda Treinor draugauja su Džena Vyler ir yra tikra liežuvautoja — šiuo atveju tikrai puikus derinys. Vendė nužingsniavo prie jos.

— Labas, Brenda.

— Vende, malonu tave matyti. Atėjai užsirašyti savanore?

— Eee, taip. Pagalvojau, kad galėčiau pagelbėti toje reklamoje.

— O, būtų puiku. Na, juk tinkamesnio žmogaus nei žinoma televizijos žurnalistė tam nerasi?

— Ne tokia jau ir žinoma.

— Taip, taip, nesikuklink.

Vendė nutaisė šypseną.

— Tai kur man užsirašyti?

Brenda parodė jai reikiamą lapą.

— Komiteto susirinkimai kiekvieną antradienį ir ketvirtadienį. Gal galėtum vienam jų papirmininkauti?

— Žinoma.

Vendė pasilenkusi lape įrašė savo vardą ir pavardę.

— Kaip tu manai, — pradėjo ji iš toli, užuolankomis, — ar Džena Vyler tiktų reklamos komitetui?

— Juokauji?

— Atrodo, ji turi žurnalistinį išsilavinimą, — sumelavo Vendė, išlaužusi tai iš piršto.

— Kam tai rūpi? Po to, ką ji padarė — įleido tą pabaisą į mūsų bendruomenę... Na, ta šeima jau išsikelia.

— Išsikelia?

Brenda kinktelėjo ir palinko arčiau Vendės.

— Prie jų namo stovi lentelė „Parduodama".

— A.

— Amanda net neis į diplomų įteikimo iškilmes. Man jos gaila — juk tai ne jos kaltė — tačiau iš tikrųjų tai teisingas sprendimas. Visiems būtų sugadinta šventė.

— Kur jie išsikrausto?

— Na, girdėjau, kad Noelis gavo darbą kažkokioje ligoninėje Ohajuje. Kolumbe ar Kantone, arba gal Klivlande. Ohajuje tiek daug tų visų K, kad net susipainioji. Nors geriau pagalvojus, atrodo, tai Keteringas. Dar vienas K.

— Ar Vyleriai jau ten persikraustė?

— Ne, nemanyčiau. Na, Talija — pažįsti Taliją Norvič? Tokia šauni moteris? Turi dukterį Alę? Truputį aptukusi? Nesvarbu. Talija man papasakojo girdėjusi, kad jie, laukdami persikėlimo, apsistojo „Marriott Courtyard" viešbutyje.

Bingo.

Vendė prisiminė Dženos žodžius apie Deną, kažkokią širdies kertelę, kurios jis jai taip ir neatvėrė, tačiau svarbiausia — kaip ji ten pasakė? — kad universitete jam kažkas atsitiko. Turbūt jau atėjo laikas dar kartą pasikalbėti su Džena Vyler.

Vendė atsisveikino, įsimaišė į mokinių tėvų, susigrūdusių prie išėjimo, būrį ir nuvažiavo susitikti su Filu Ternbolu.

28

Filas sėdėjo palyginti ramioje vietoje sporto baro gale — žinoma, palyginti ramioje, kadangi sporto barai nėra skirti privatumui, pokalbiams ar apmąstymams. Prie baro nebuvo suzmekusių girtuoklių raudonomis nosimis ir palaužtų gyvenimo vyrukų, skandinančių

alkoholyje savo liūdesį. Niekas nesėdėjo įbedęs žvilgsnio į savo tuštėjantį stiklą, kai jų dėmesio prašė per daugybę nesuskaičiuojamų plačiaekranių televizorių rodomas sporto ir pusiau sporto popuri.

Baras vadinosi „Love the Zebra" ir kvepėjo daugiau keptais vištų sparneliais ir salsa nei alumi. Viduje buvo triukšminga. Bendrovių futbolo komandos šventė po savo rungtynių. Kiti stebėjo „Yankees" beisbolo komandos rungtynes. Kelios merginos, apsivilkusios marškinėliais su Dereko Džiterio pavarde, šiek tiek perdėtai entuziastingai klykė sveikinimo šauksmus, nors jų vaikinai dėl to akivaizdžiai jautėsi nejaukiai.

Vendė atsisėdo prie staliuko. Filas vilkėjo salotinius golfo marškinėlius, abi jų sagos buvo atsagstytos ir pro atlapotą apykaklę kyšojo žili krūtinės gaurai. Jo veide švietė šypsenėlė, akys žvelgė į tolį nieko nematančiu žvilgsniu.

— Mes savo bendrovėje turėjome futbolo komandą, — prabilo jis. — Prieš daugelį metų. Kai dar tik pradėjau dirbti. Po rungtynių ateidavome į va tokį barą. Šerė taip pat ateidavo. Būdavo apsivilkusi tais seksualiais futbolo marškinėliais, na, žinote, tokiais aptemptais, juodomis trijų ketvirčių rankovėmis.

Vendė linktelėjo. Jo kalba buvo trūkinėjanti.

— Dieve, ji atrodė tokia graži.

Vendė laukė, ką jis dar pridurs. Dauguma žmonių taip ir padarydavo. Bet kokio interviu paslaptis yra sugebėjimas nepertraukti stojusių pauzių. Praėjo kelios sekundės. Paskui dar kelios. Na, gerai, tylos jau pakaks. Kartais savo pašnekovą taip pat reikia ir išjudinti.

— Šerė dar ir dabar graži, — pastebėjo Vendė.

— O, taip.

Filo veide ir toliau išliko sustingusi šypsena puse lūpų, priešais stovėjo tuščias bokalas, jo akys blizgėjo, veidas buvo įraudęs.

— Tačiau ji į mane žiūri jau ne taip pat. Nesupraskite manęs neteisingai. Ji mane palaiko, myli, sako ir daro tai, ką ir turėtų žmona, tačiau aš matau iš jos akių, kad dabar manęs ji nebelaiko vyru.

Vendė suko galvą, ką jai į tai atsakyti, kad nenuskambėtų paguodžiamai, tačiau „Esu tikra, kad taip nėra“ arba „Man labai gaila“ čia netiko, todėl ji vėl pasirinko tylėjimą.

— Norite ko nors išgerti? — pasiteiravo jis.

— Žinoma.

— Aš čia plumpinu „Corona Lights“.

— Skamba gerai, — atsakė ji. — Tačiau aš norėčiau paprasto „Corona Extra“.

— Gal dar *nachos*?

— O jūs jau valgėte?

— Ne.

Ji linktelėjo manydama, kad gal jam būtų ne prošal įsimesti ką nors į skrandį.

— *Nachos* bus kaip tik.

Filas davė ženklą padavėjai prieiti. Ji vilkėjo teisėjo marškinėliais su gilia iškirpte — juk baras ne veltui vadinosi „Love the Zebra“*. Kortelėje buvo parašyta, kad jos vardas — Arielė. Ant kaklo kybojo švilpukas, o visą ansamblį užbaigė juodi brūkšniai po akimis. Žinoma, Vendė niekada nebuvo mačiusi teisėjo su tokiu makiažu, vien tik žaidėjus, tačiau tai buvo pats mažiausias skirtumas tarp jos ir tikro teisėjo.

Jie užsakė alaus ir *nachos*.

— Žinote, ką? — tarė Filas, žiūrėdamas į nueinančią padavėją.

Vendė vėl kantriai laukė, ką jis pasakys.

— Man teko dirbti tokiame bare. Na, nevisiškai tokiame pat — viename iš restoranų tinklų, kur viduryje dar yra ir baras. Na, žinote, apie ką kalbu. Ten sienų apvadai ir visa puošyba žali, tuo tarsi turintys atspindėti senus gerus laikus.

Patvirtindama, kad supranta, apie ką jis kalba, Vendė linktelėjo.

— Ten ir susipažinau su Šere. Dirbau barmenu. Ji buvo iš tų trykšte trykštančių džiaugsmu ir energija padavėjų, kurios nieko ne-

* Originale žodžių žaismas, angl. sl. *zebra* — stambi krūtinė.

laukdamos prisistato prie klientų ir pasiteirauja, ar jie norėtų pradėti nuo aperityvo, prastūminėjamo į rinką kokios nors bendrovės.

— Maniau, kad jūs augote turtingoje šeimoje.

Filas tyliai nusijuokė ir užsivertęs jau ištuštintą „Corona Light" išvarvino į burną paskutinį lašelį. Vendė nebūtų nustebusi, jei jis būtų dar pastuksenęs per butelio šoną.

— Mano tėvai, ko gero, manė, kad turėtume žinoti, kaip uždirbami pinigai. Kur jūs šį vakarą buvote?

— Savo vaiko mokykloje.

— Dėl ko?

— Susirinkime dėl išleistuvių vakaro, — atsakė ji.

— Ar jūsų vaiką jau priėmė į universitetą?

— Taip.

— Į kokį?

Vendė pasimuistė kėdėje.

— Filai, tai kodėl norėjote mane pamatyti?

— Pernelyg asmeniška? Atsiprašau.

— Tiesiog eikime prie reikalo. Jau vėlu.

— Aš tiesiog susimąsčiau apie visa tai. Matau va dabar tuos jaunuolius, ir jiems brukama ta pati kvaila svajonė kaip ir mums. Stropiai mokykis. Gauk gerus pažymius. Ruoškis žinių patikrinimo testui. Jei gali, sportuok. Universitetai tai laiko dideliu privalumu. Pasirūpink, kad pakankamai dalyvautum užklasinėje veikloje. Daryk visus šiuos dalykus, kad galėtum įstoti į pačią prestižiškiausią aukštąją mokyklą. Tarsi pirmieji septyniolika tavo gyvenimo metų yra tik konkursas patekti į prestižinį universitetą.

Vendė žinojo, kad tai tiesa. Gyvenant čia, šiuose priemiesčiuose, mokyklos metai tampa nesibaigiančiu iškilmingu paradu laiškų, pranešančių apie priėmimą arba nepriėmimą į universitetus.

— Ir pažiūrėkite į mano buvusius kambario draugus, — tęsė Filas dar labiau besipinančiu liežuviu. — Prinstono universitetas. Grietinėlių grietinėlė. Kelvinas buvo juodaodis, Denas — našlaitis, Stivas — visiškas skurdžius, Farlis — vienas iš didelės katalikiškos

tarnautojų šeimos aštuonių vaikų. Mums visiems ten pasisekė įstoti — ir visi jautėmės nesaugūs ir nelaimingi. Laimingiausias žmogus, kokį pažinojau universitete, įklimpo į narkotikus ir antrame kurse iškrito. Ir po šiai dienai dirba barmenu. Vis dar labiausiai patenkintas gyvenimu kalės vaikas, kokį tik pažįstu.

Dailios figūros jauna padavėja dunkstelėjo ant stalo alų.

— *Nachos* bus po kelių minučių.

— Mes palauksim, brangute, — meiliai šypsodamasis atsakė jai Filas.

Prieš kelerius metus padavėja gal ir būtų atsakiusi tuo pačiu, tačiau dabar jis vargiai galėjo to tikėtis. Filas varstė ją žvilgsniais, tačiau mergina to turbūt nė nepastebėjo. Kai padavėja dingo jam iš akių, Filas iškėlęs ištiesė butelį į Vendės pusę. Ji pakėlusi savąjį susidaužė ir nutarė, kad pakaks tų visų žaidimų ir reikia griebti jautį už ragų.

— Filai, ar jums ką nors reiškia pasakymas „žmogus su randu“?

Jis iš paskutiniųjų stengėsi niekuo neišsiduoti, suraukė antakius, bandydamas laimėti laiko ir dar net perklausė:

— A?

— Žmogus su randu.

— Ir kas dėl jo?

— Ką tai jums sako?

— Nieko.

— Meluojate.

— Žmogus su randu?

Jis suraukė kaktą.

— Buvo toks filmas, ar ne? Su Al Pačinu?

Ir su baisiu akcentu jis klaikiai pamėgdžiojo:

— Pasisveikink su mano mažuoju draugeliu.

Bando nuleisti tai juokais.

— O ėjimas į medžioklę?

— Vende, iš kur jūs tai ištraukėte?

— Iš Kelvino?

Stojo tyla.

— Šiandien buvau jo aplankyti.

Filo atsakymas ją nustebino:

— Taip, žinau.

— Iš kur?

Jis palinko į priekį. Jam už nugaros pasigirdo džiaugsmo šūksniai. Kažkas šaukė: „Pirmyn! Pirmyn!" Du „Yankee" puolėjai po atmušto smūgio į tolimąją aikštės dalį pasileido namų bazės link. Pirmasis ją pasiekė lengvai. Bėgant antrajam, priešininkų komandos gynėjas pasiuntė kamuoliuką bazės gynėjui, tačiau puolėjas spėjo tyčia parkritęs slysdamas žeme pasiekti bazę anksčiau. Vėl pasigirdo gerbėjų džiaugsmo šūksniai.

— Aš nesuprantu, — tarė Filas, — ko jūs dar norite.

— Ką jūs turite galvoje?

— Ta vargšė mergaitė negyva. Denas — taip pat.

— Na ir ką?

— Na ir viskas. Baigta, ar ne?

Ji nieko neatsakė.

— Ko jūs vis dar ieškote?

— Filai, ar jūs iššvaistėte pinigus?

— O koks skirtumas?

— Taip ar ne?

— Tai jūs norite įrodyti, kad aš esu nekaltas?

— Iš dalies.

— Man nereikia pagalbos, gerai? Mano paties labui. Kaip ir savo pačios, visų labui. Prašau, pamirškite tai.

Jis nusuko žvilgsnį į šalį. Filo rankos susirado butelį, skubiai pakėlė prie lūpų, ir jis godžiai siurbtelėjo gerą gurkšnį alaus. Vendė pažvelgė į jį ir akimirką išvydo turbūt tai, ką matė Šerė: iš jo buvo likęs tik tuščias kiautas. Jame kažko — ugnelės, žiežirbos, kad ir kaip tai pavadintum — neliko. Ji prisiminė Popso žodžius apie tai, kaip vyrus paveikia darbo netektimas. Viename jos matytame spektaklyje buvo kalbama apie tai, kad vyras, neturintis darbo, negali laikyti aukštai iškėlęs galvos, negali pažvelgti savo vaikams į akis.

Jis primygtinai sušnabždėjo:

— Prašau. Būtų geriau, jei mestumėte šitą reikalą.

— Jūs nenorite sužinoti tiesos?

Jis pradėjo lupti nuo alaus butelio etiketę ir taip įniko į savo darbą, tarsi būtų skulptorius, kalantis iš marmuro statulą.

— Manote, kad jie mums parodė savo nagus, — tyliai pratarė jis. — Nieko panašaus. Visa tai kol kas — tik antausis. Jei paliksime viską taip, kaip yra, viskas tuo ir baigsis. Jei neatstosime — jei jūs neatstosite — bus daug, daug blogiau.

Etiketė nusilupo ir išslydusi jam iš pirštų nusklendė ant grindų. Filas pasekė ją akimis.

— Filai?

Jis pakėlė į ją akis.

— Nesuprantu, apie ką jūs kalbate.

— Paklausykite manęs, gerai? Atidžiai. Bus tik blogiau.

— Kas padarys dar blogiau?

— Tai nesvarbu.

— Ir dar kaip svarbu.

Pasirodė jaunoji padavėja su *nachos*, supiltais į tokį kaupą, kad atrodė, tarsi ji neštų mažą vaiką. Ji trinktelėjo jį ant stalo ir pasiteiravo:

— Gal jums dar ko nors atnešti?

Jie abu atsisakė, padavėja greitai apsisuko ir nuėjo. Vendė palinko skersai stalą prie Filo.

— Kieno tai darbas, Filai?

— Yra visiškai ne taip.

— Ne taip? Tai jie galbūt nužudė mergaitę.

Jis papurtė galvą.

— Tai Deno darbas.

— Jūs tikras?

— Visiškai.

Jis pakėlė galvą ir pažiūrėjo jai į akis.

— Pasitikėkite manimi. Palikite viską taip, kaip yra, ir viskas bus baigta.

Ji nieko neatsakė.

— Vende?

— Pasakykite man, kas čia dedasi, — pasiūlė ji. — Pažadu niekam nepasakoti. Tai liks tik tarp mūsų.

— Palikite tai ramybėje.

— Bent jau pasakykite, kas už to stovi.

Jis papurtė galvą.

— Nežinau.

Tai išgirdusi Vendė net loštelėjo atgal iš nuostabos.

— Kaip tai nežinote?

Jis numetė ant stalo dvi dvidešimtines ir pakilo eiti.

— Kur jūs susiruošėte?

— Namo.

— Juk negalite vairuoti.

— Aš blaivus.

— Ne, Filai, neblaivus.

— Dabar? — šūktelėjo jis taip, kad ją net išgąsdino. — Dabar jau jums pradėjo rūpėti mano gerovė?

Jis pradėjo kūkčioti. Paprastame bare tuo gal būtų atkreipęs į save kelis susidomėjusius žvilgsnius, tačiau čia, garsiai plyšojant televizoriams ir lankytojams įsitraukus į rungtynes, tai buvo ne daugiau nei uodo zyzimas.

— Kas čia, po velnių, vyksta? — paklausė ji.

— Meskite visa tai. Girdite? Sakau tai ne tik mūsų, bet ir jūsų labui.

— Mano?

— Jūs taip pat statote save į pavojų. Ir savo sūnų.

Ji stipriai sugriebė jį už rankos.

— Filai?

Jis pabandė išsilaisvinti, tačiau buvo suglebęs nuo išgerto alaus.

— Jūs ką, grasinate mano vaikui?

— Atvirkščiai, — atšovė jis. — Tai mane jūs statote į pavojų.

Vendė paleido jo ranką.

— Kaip?

Jis tik papurtė galvą.

— Jums tiesiog reikia palikti visa tai, gerai? Mums visiems reikia. Nebandykite susisiekti su Farliu ir Stivu — jie su jumis tikrai nesikalbės. Palikite Kelviną ramybėje. Vis tiek čia nieko nelaimėsite. Viskas baigta. Denas negyvas. O jei jūs ir toliau nesiliausite, žus dar daugiau žmonių.

29

Ji pabandė išpešti iš Filo daugiau informacijos, tačiau jis tiesiog užsisiuvo ir viskas, todėl galiausiai tik parvežė jį namo. Kai grįžo namo, Popsas su Čarliu žiūrėjo televizorių.

— Laikas miegoti, — tarė ji.

Popsas sunkiai atsiduso.

— Ooo, gal galiu pažiūrėti iki pabaigos?

— Labai juokinga.

Popsas patraukė pečiais.

— Moku ir geriau, bet jau pavargau, vėlu.

— Čarli?

Jis neatitraukė nuo ekrano akių.

— O man atrodo, buvo juokinga.

Nuostabu, pamanė ji, du klounai.

— Į lovą.

— Ar žinai, koks čia filmas?

Ji užmetė akį.

— Panašu į tą nepadorų „Kaip Haroldas ir Kumaras „kaifą gaudė“.

— Kaip pirštu į akį, — atsiliepė Popsas. — Ir mūsų šeimoje niekas per vidurį neišjungia Haroldo ir Kumaro. Tai būtų nepagarba.

Jo žodžiuose buvo tiesos ir jai šitas filmas iš tikrųjų patiko, todėl įsitaisė šalia jų, kvatojo, kuriam laikui bandydama pamiršti negyvas merginas, galimus pedofilus, Prinstono draugus ir grasinimus jos sūnui. Paskutiniojo dalyko, kad ir kaip savanaudiškai tai skambėtų, niekaip negalėjo išmesti iš galvos. Filas Ternbolas jai nesudarė paniką keliančio žmogaus įspūdžio, tačiau, paauglių žodžiais tariant, jau beveik buvo į ją „kritęs".

Galbūt Filo žodžiuose yra tiesos. Ji žino tik apie Deną Merserį ir gal dar apie Heilę Makveid — ta istorijos dalis jau iš tikrųjų baigta. Susigrąžino savo darbą ir viskas jai susiklostė ganėtinai gerai. Tiesą sakant, dabar ji buvo žurnalistė, ištraukusi į dienos šviesą ne tik pedofilą, bet ir žmogžudį. Galbūt jai derėtų sukurti laidos tęsinį ir bendradarbiaujant su policija išsiaiškinti, ar nebuvo kitų aukų.

Ji pažiūrėjo į Čarlį, drybsantį ant sofos. Jis juokėsi iš kažkokių Nilo Patriko Hario, vaidinančio patį save, žodžių. Jo juokas tiesiog glostė Vendei ausį, kaip ir bet kuriai motinai. Ji kelias akimirkas stebeilijo Čarlį, galvodama apie Tedą ir Marsę Makveidus, apie tai, kad jie daugiau niekada negirdės Heilės juoko, ir tada pabandė atsiriboti nuo tokių minčių.

Kai ryte suzvimbė žadintuvas — atrodė, kad vos prieš kelias minutes buvo sudėjusi bluostą — Vendė tempte ištempė save iš lovos ir pašaukė Čarlį. Niekas neatsiliepė. Ji šūktelėjo dar kartą. Tyla.

Ji iššoko iš lovos.

— Čarli!

Nuo apėmusios panikos jai tiesiog užgniaužė kvapą.

— Čarli!

Vendė bėgte pasileido koridoriumi, širdžiai pašėlusiai daužantis krūtinėje, ir pasukusi už kampo, nė nepasibeldusi įpuolė į sūnaus miegamąjį.

Žinoma, jis buvo ten — vis dar miegojo savo lovoje užsitraukęs ant galvos antklodę.

— Čarli!

— Nelįsk, — sugargždė jis.

— Kelkis.

— Gal šiandien galiu ilgiau pamiegoti?

— Sakiau vakar, kad taip ir bus. Kelkis.

— Pirma pamoka — sveikatos. Gal galiu praleisti? Prašau?

— Kelkis, greitai.

— Sveikatos pamoka, — vėl pakartojo jis. — Per ją mus, trapios psichikos paauglius, moko apie seksą. Tiesiog veda mus iš doros kelio. Todėl aukštos mano moralės labui tikrai verčiau turėtum leisti dar pamiegoti.

Ji vos susilaikė nenusišypsojusi.

— Kelkis, greitai.

— Prašau, dar penkias minutes.

Ji atsiduso.

— Gerai, dar penkias minutes. Tačiau ne daugiau.

Po pusantros valandos, kai pasibaigė sveikatos pamoka, Vendė jį nuvežė į mokyklą. Velniai nematė — jau baigiamoji klasė, jis jau priimtas į universitetą, todėl galima truputį atleisti vadžias, nusprendė ji.

Grįžusi namo patikrino savo elektroninį paštą. Ten buvo laiškas nuo Lorenso Čerstono, Prinstono absolventų interneto svetainės administratoriaus. Lorensas pranešė, kad jis „su mielu noru“ su ja „kuo greičiau“ susitiks. Jo adresas: Prinstonas, Naujasis Džersis. Ji jam atskambino ir paklausė, ar jie galėtų susitikti tą pačią dieną trečią popiet. Lorensas Čerstonas dar kartą pakartojo, kad „su mielu noru“.

Padėjusi ragelį, Vendė nutarė patikrinti savo netikrą „Facebook“ profilį, kur buvo prisistačiusi kaip Šerona Hait. Žinoma, tai, kas taip gąsdino Filą, neturėjo nieko bendra su Kirbio Seneto linija šioje istorijoje. Kita vertus, su kuo apskritai tai turi ką nors bendra?

Tačiau patikrindamas „Facebook“ juk nieko bloga niekam nepadarysi. Ji prisijungė ir patenkinta pamatė, kad Kirbis Senetas

įtraukė ją į savo draugus. Gerai, tvarka. Kas toliau? Kirbis taip pat atsiuntė jai pakvietimą į „Red Bull“ vakarėlį. Ji spragtelėjo nuorodą ir monitoriuje pasirodė besišypsančio Kirbio, iškėlusio rankoje didelę „Red Bull“ skardinę, nuotrauka.

Ten buvo pridėtas adresas, laikas ir trumpa žinutė nuo šauniojo Kirbio: „Sveika, Šerona, būtų smagu, jei ateitum!“

Tai tiek to gedulo. Įdomu, kas yra tas „Red bull“ vakarėlis. Tikriausiai tiesiog vakarėlis su energiniu gėrimu „Red Bull“, nors, galimas dalykas, dar kuo nors pastiprintu. Reikės paklausti Čarlio.

Ir kas dabar? Užmegzti pažintį, pažiūrėti, gal pavyktų priversti jį ką nors prasitarti? Ne, pernelyg žema. Vienas dalykas apsimesti jauna mergaite, kad įviliotum į spąstus ištvirkėlį, pedofilą, ir visai kitas — paauglio mamai apsimesti paaugle, siekiant iškvosti vieną iš jo bendramokslių.

Ar apskritai yra prasmės bendrauti su Kirbiu?

Neaišku.

Suzvimbė telefonas. Ji užmetė akį, kas skambina, ir pamatė NTC televizijos biuro numerį.

— Klausau?

— Ponia Vendė Tains?

Balsas buvo moteriškas, kalbantis pro nosį.

— Taip.

— Jums skambina Personalo ir teisės skyrius. Privalote atvykti pas mus šiandien lygiai dvyliktą.

— O kokiu reikalu?

— Mes esame septintame aukšte. Pono Frederiko Montago kabinetas. Lygiai dvyliktą. Prašome nesusivėlinti.

Vendė suraukė kaktą.

— Nesusivėlinti?

Klakt.

Koks, po galais, čia galėtų būti reikalas? Ir kas, be universiteto kalbininkų, vartoja žodį „susivėlinti“? Ji atsilošė kėdėje. Tikriausiai

dėl kokio nors formalumo — turbūt, kai ją vėl priėmė į darbą, reikia užpildyti kokius nors popierius. Vis dėlto, kodėl Personalo skyriui visada reikia būti tokiam velniškai paslaptingam?

Ji pradėjo svarstyti, ką jai daryti toliau. Kaip vakar sužinojo, Džena Vyler persikėlė į kažkokį netoliese esantį „Marriott" viešbutį. Laikas prisiminti, kad ji yra žurnalistė, ir išsiaiškinti į kokį. Ji patikrino internete. Trys artimiausi „Marriott Courtyard" buvo Sikoke, Paramese ir Move. Visų pirma ji paskambins į Sikoką.

— Prašyčiau mane sujungti su jūsų viešbučio gyventoja, pavarde Vyler.

Vendė nusprendė, kad jiems neateis į galvą įsiregistruoti svetima pavarde.

Operatorė paprašė ištarti pavardę paraidžiui ir Vendė nurodė jos rašybą.

— Svečių tokia pavarde pas mus nėra.

Vendė padėjo ragelį ir toliau pabandė laimę Paramese. Ji vėl pasiteiravo gyventojos, pavarde Vyler. Po kelių akimirkų operatorė tarė:

— Prašau palaukti, tuojau jus sujungsiu.

Bingo.

Telefono ragelį pakėlė vos jam kelis kartus suskambus. Jame pasigirdo Dženos Vyler balsas:

— Klausau?

Vendė padėjo ragelį ir patraukė prie automobilio. „Marriott Courtyard" viešbutis Paramese yra vos už dešimties minučių kelio. Tokiu reikalu geriau pasišnekėti akis į akį. Kai Vendė jau buvo prie pat viešbučio, dar kartą paskambino į Vylerių numerį.

Šįkart Dženos balsas buvo šiek tiek išsigandęs:

— Klausau?

— Čia Vendė Tains.

— Ko jūs norite?

— Susitikti.

— Aš nenoriu su jumis susitikti.

— Džena, aš neketinu pakenkti jums ar jūsų šeimai.

— Tada palikite mus ramybėje.

Vendė įvažiavo į viešbučio automobilių stovėjimo aikštelę.

— Deja, negaliu.

— Aš neturiu jums ką pasakyti.

Vendė surado laisvą vietą, įsuko į ją ir išjungė variklį.

— Deja. Nusileiskite į apačią. Aš jau vestibiulyje. Lauksiu, kiek reikės.

Vendė padėjo ragelį. Paramese „Marriott Courtyard" viešbutis buvo įsikūręs vaizdingoje 17-ojo kelio ir Garden Steit bulvaro sankirtoje. Pro jo langus atsiverdavo vaizdas arba į „P. C. Richard" elektronikos parduotuvę, arba į belangę parduotuvę-bazę „Syms", ant kurios puikavosi beveik pagyrūniškas užrašas „Mūsų pirkėjas — išsilavinęs pirkėjas".

Tikrai nepanašu į atostogų vietą.

Vendė įžengė į viešbutį ir ėmė laukti smėlio spalvos vestibiulyje — iš tikrųjų tokios spalvos buvo jo sienos, o joms kontrastą sudarė tik pilkų samanų spalvos kilimas, todėl patalpa skendo blyškių pastelinių tonų jūroje, tiesiog šaukte šaukiančioje, kad viešbutis yra tvarkingas ir geras, tačiau jokių nereikalingų puošmenų tikėtis neverta. Ant kavos staliuko gulėjo paskleisti laikraščio *USA today* numeriai. Vendė perskaitė antraštes ir užmetė akį į skaitytojų apklausą.

Džena pasirodė po penkių minučių. Ji buvo apsivilkusi per dideliu medvilniniu sportiniu nertiniu, plaukus paprastai susirišusi į uodegą, ir dėl to jos jau ir taip išsikišę skruostikauliai atrodė dar aštresni.

— Atvykai čia pasimėgauti savo pergale? — mestelėjo ji.

— Taip, Džena, tik dėl to čia ir esu. Šį rytą sėdėjau namuose, galvojau apie tą nužudytą mergaitę miške ir tariau sau: „Žinai, ką dabar būtų gerai padaryti? Vietoje deserto? Truputį pasimėgauti savo per-

gale.“ Todėl čia ir atvykau. Beje, o po to ruošiuosi važiuoti į benamių gyvūnų prieglaudą spardyti šuniukų.

Džena atsisėdo.

— Atsiprašau. Be reikalo taip pasakiau.

Vendė pagalvojo apie vakar vakarą, tą kvailą „Išleistuvių vakarėlio“ projektą, apie tai, kad Džena ir Tedas Vyleriai taip pat turėjo ten būti, ir kaip jie turbūt būtų norėję dalyvauti.

— Aš taip pat atsiprašau. Suprantu, kad jums visa tai nebuvo lengva.

Džena gūžtelėjo pečiais.

— Kai tik jau noriu pradėti savęs gailėtis, pagalvoju apie Tedą su Marse. Supranti, ką noriu pasakyti?

— Taip, suprantu.

Stojo tyla.

— Girdėjau, kad persikeliate, — tarė Vendė.

— Iš ko?

— Čia nedidelis miestas.

Džena nelinksmai šyptelėjo.

— Kaip ir visi. Taip, mes persikeliame. Noelis bus Keteringo ligoninės širdies chirurgijos skyriaus vedėju.

— Oho, greitai susirado darbą.

— Tokių specialistų labai trūksta. Tačiau iš tikrųjų pradėjome tai planuoti jau prieš keletą mėnesių.

— Kai ėmeisi ginti Deną?

Ji vėl nelinksmai šyptelėjo.

— Tarkime, tai neprisidėjo prie mūsų reputacijos visuomenės akyse, — atsakė ji. — Tikėjomės pasilikti iki mokslo metų pabaigos, kad Amanda galėtų baigti mokyklą kartu su kitais. Tačiau turbūt nelemta.

— Man labai gaila.

— Palyginti su Tedu ir Marse — tai ne taip jau ir baisu.

Vendė buvo tos pačios nuomonės.

— Tai ko čia atvažiavai, Vende?

— Tu gynei Deną.

— Taip.

— Turiu galvoje, nuo pradžios iki pabaigos, kai tik buvo parodyta pirmoji laida. Atrodei tokia įsitikinusi jo nekaltumu. Ir per praeitą mūsų pokalbį pasakei, kad aš pražudžiau nekaltą žmogų.

— Tai ką nori iš manęs išgirsti — „kalta“? Kad klydau, o tu buvai teisi?

— O ką, taip buvo?

— Kas buvo?

— Tu klydai?

Džena sutrikusi spoksojo į ją.

— Apie ką tu kalbi?

— Tu manai, kad Denas nužudė Heilę?

Vestibiulyje stojo visiška tyla. Džena jau žiojosi kažką atsakyti, tačiau tik susičiaupė ir papurtė galvą.

— Nieko nesuprantu. Tai tu manai, kad jis nekaltas?

Vendė nežinojo, ką jai į tai atsakyti.

— Manau, kad iki viso vaizdo dar trūksta keleto mozaikos dalių.

— Pavyzdžiui, kokių?

— To čia ir atvažiavau išsiaiškinti.

Džena žiūrėjo į ją, tarsi tikėdamasi išsamesnio paaiškinimo. Dabar jau Vendė nusuko akis į šalį. Džena nusipelno rimtesnio atsakymo. Iki šiol Vendė tyrė visą šitą bylą kaip žurnalistė. Tačiau galbūt ji šiuo atveju nebuvo tik profesionalė. Gal jau atėjo laikas pasakyti visą teisybę, pripažinti tiesą, pasakyti ją garsiai.

— Aš tau noriu kai ką prisipažinti, gerai?

Džena linktelėjo ir laukė, ką Vendė pasakys.

— Aš dirbu remdamasi faktais, ne intuicija. Intuicija man paprastai tik viską sugadina. Supranti, ką turiu galvoje?

— Ir dar kaip.

Dženos akyse pasirodė ašaros. Vendė pajuto, kad jos akys taip pat sudrėko.

— Faktai man sakė, kad sučiupau Deną nusikaltimo vietoje. Jis bandė suvilioti menamą trylikametę, kuria apsimečiau internete. Pasirodė tame name. Visos tos pornografinės nuotraukos jo namuose ir kompiuteryje. Netgi jo darbas — patikėkite, tiek daug tų iškrypėlių dirba su paaugliais, tariamai jiems padėdami. Viskas bylojo ne jo naudai. Ir vis dėlto mano intuicija klykė, kad kažkas čia ne taip.

— Kai kalbėjomės, atrodei tvirtai įsitikinusi, kad Denas — kaltas.

— Nemanai, kad gal net per daug tvirtai?

Džena susimąstė ir šyptelėjo.

— Kai gerai pagalvoji, kaip ir aš — mes abi buvome tokios įsitikinusios savo teisumu. Savaime aišku, viena iš mūsų klydo. Tačiau dabar aš galvoju — tiesa ta, kad dėl kito žmogaus niekada negali būti tikras. Tai, kas akivaizdu, sunkiausia pamatyti. Prisimeni, sakiau, kad Denas buvo uždaras?

— Taip.

— Galbūt buvai teisi, dėl ko: jis kažką nuo manęs slėpė. Žinojau tai. Mes visi turime savų paslapčių, ar ne? Niekam iki galo neatsiveriame. Galų gale tai banalu, tačiau kito žmogaus iki galo niekada nepažįsti.

— Tai tu visą tą laiką klydai?

Džena, kiek pakramčiusi lūpą, atsakė:

— Dabar, kai žvelgiu atgal ir galvoju apie jo uždarumą... Tada maniau, kad tai susiję su jo, kaip našlaičio, padėtimi, supranti? Na, klasikinis atvejis — nepasitikėjimas žmonėmis. Maniau, kad dėl to galiausiai ir atitolome vienas nuo kito. Tačiau dabar imu abejoti.

— Kuo abejoti?

Dženos skruostu nuriedėjo ašara.

— Abejoju, ar nebuvo ko nors daugiau, ar jam neatsitiko kas nors bloga, ar jame neglūdėjo kokia nors tamsa.

Džena atsistojo, perėjo per vestibiulį prie kavos aparato ir pasičiupusi plastikinį puodelį prisipylė kavos. Vendė pakilo, nusekė iš paskos ir taip pat pasiėmė kavos. Kai jos grįžo į savo vietą, visiško at-

virumo valandėlė, atrodo, jau buvo praėjusi. Vendė buvo nieko prieš: ji atvirai prisipažino dėl savo intuicijos, dabar buvo laikas grįžti prie faktų.

— Kai buvome susitikę praeitą kartą, minėjai kažką apie Prinstoną? Kad kai ten mokėsi, jam kažkas atsitiko.

— Taip, o ką?

— Norėčiau tai išsiaiškinti.

Džena atrodė sumišusi.

— Manote, kad Prinstonas kažkaip su visu tuo susijęs?

Vendė nenorėjo per daug leistis į smulkmenas.

— Tiesiog toliau tiriu šitą istoriją.

— Nesuprantu, ką su ja bendra turi jo mokslo metai universitete?

— Tai tiesiog bylos aspektas, kurį man reikia išsiaiškinti.

— Kam?

— Džena, pasitikėk manimi šiuo klausimu, gerai? Juk pati apie tai prabilai per paskutinįjį mūsų pokalbį. Sakei, kad universitete jam kažkas atsitiko. Noriu sužinoti kas.

Kiek patylėjusi ji tarė:

— Nežinau. Jis tai ir slėpė, kaip dabar galvoju, gal net labiausiai. Todėl ir užsiminiau apie tai.

— Ir tu nenumanai, kas tai buvo?

— Nelabai. Iki galo taip ir nebuvo įmanoma suprasti.

— Gal gali papasakoti bent jau apie tai?

— Nematau tikslo.

— Padaryk man paslaugą, gerai?

Džena pakėlė kavos puodelį prie lūpų, papūtė ir gurkštelėjo mažą gurkšnelį.

— Gerai, kai mes pradėjome draugauti, jis kas antrą šeštadienį vis kažkur dingdavo. Nenoriu, kad nuskambėtų paslaptingai — taip nebuvo, tačiau jis tiesiog staiga išeidavo nesakydamas, kur eina.

— Manau, tu jo klausdavai?

— Taip. Jis mūsų draugystės pradžioje paaiškino, kad tai toks jo užsiėmimas ir kad tai privatus jo reikalas. Sakė, kad man nėra ko nerimauti, norėjo, kad suprasčiau, jog jam reikia to užsiėmimo.

Ji nutilo.

— Ir kaip tu sau tai paaiškinai?

— Buvau įsimylėjusi, — atviraširdiškai atsakė Džena. — Todėl iš pradžių bandžiau rasti logišką paaiškinimą. Sakiau sau, kad vieni vyrai žaidžia golfą, kiti — boulingą, sėdi su draugais bare ar panašiai. Denas turėjo teisę skirti laiko sau. Visais kitais atžvilgiais jis man buvo toks dėmesingas, todėl aš tiesiog į tai nekreipiau dėmesio.

Vestibiulio durys atsidarė, pro jas įkrypavo penkių asmenų šeima ir patraukė prie registratūros. Vyras pasakė savo pavardę ir padavė administratorei savo kreditinę.

— Sakei, iš pradžių, — pastebėjo Vendė.

— Taip. Na, ne taip jau visiškai iš pradžių. Manau, buvome susituokę jau kokius metus, kai aš prisispyriau, kad man pasakytų. Denas man sakė nesijaudinti, kad tai nieko svarbaus. Aš negalėjau tverti iš smalsumo. Todėl vieną šeštadienį pasekiau.

Dženos balsas nutilo, ji šyptelėjo.

— Kas?

— Aš to niekam nepasakojau. Net Denui.

Vendė atsilošė, kad Džena nesijaustų spaudžiama, ir gurkštelėjo kavos, stengdamasi atrodyti kuo dėmesingesnė.

— Šiaip ar taip, ten nelabai daug ką yra ir pasakoti. Sekiau jį maždaug valandą, pusantros. Jis iš greitkelio įsuko į kelią, vedantį į Prinstoną, pastatė savo automobilį mieste ir nuėjo į kavinę. Sekdama jį jaučiausi taip kvailai. Prasėdėjo ten vienas kokias dešimt minučių. Aš laukiau, kad tuoj pasirodys kita moteris. Įsivaizdavau, kad tai kokia nors seksuali universiteto dėstytoja, na, žinote, su akiniais, juodais plaukais. Tačiau niekas nepasirodė. Denas baigė gerti savo kavą, pakilo ir nužingsniavo kvartalu. Buvo keista, kad jį taip seku. Juk aš mylėjau tą vyrą — neįsivaizduojate kaip. Ir vis dėlto, kaip jau sakiau,

jis kažką slėpė, o aš sėlinau jam iš paskos, stengiausi, kad manęs nepamatytų, ir vyliausi pagaliau sužinoti tiesą. Nors tai mane kartu ir gąsdino.

Džena vėl pakėlė puodelį prie lūpų.

— Tai kur jis nuėjo?

— Už dviejų kvartalų stovėjo senas gražus karalienės Viktorijos laikų namas. Pačiame universiteto dėstytojų kvartalo viduryje. Jis pasibeldė į duris ir įėjo. Po valandos išėjo, patraukė atgal į miestą, sėdo į automobilį ir parvažiavo namo.

Viešbučio administratorė pranešė šeimai, kad apgyvendinimo laikas tik po ketvirtos valandos. Tėvas maldavo juos įregistruoti anksčiau, tačiau administratorė liko nepalenkiama.

— Kieno tai buvo namas?

— Tai ir keisčiausia. Jis priklausė dekanui Stivenui Slotnikui. Tuo metu jis buvo išsiskyręs ir gyveno ten su dviem savo vaikais.

— Tai kodėl Denas pas jį lankėsi?

— Nė nenutuokiu. Niekada neklausiau. Štai ir viskas. Niekada Denui nekėliau šito klausimo. Jis nebuvo užmezgęs romano. Žinojau, kad tai — kažkokia jo paslaptis, ir jei jis norės man apie ją papasakoti, papasakos.

— Tačiau jis niekada to nepadarė?

— Niekada.

Jos abi paskendusios savo mintyse gurkšnojo kavą.

— Tau nėra dėl ko jaustis kaltai, — tarė Džena.

— Aš ir nesijaučiu.

— Denas miręs. Mudviem buvo būdingas bendras požiūris — abu netikėjome pomirtiniu gyvenimu. Negyvas — tai negyvas. Jam visai nerūpėtų, kad dabar būtų atstatytas geras jo vardas.

— Aš to taip pat nesiekiu.

— Tada ko?

— Nežinau. Turbūt ieškau atsakymų.

— Kartais teisingas atsakymas — pats akivaizdžiausias. Gal Denas yra visoks toks, kaip apie jį galvoja žmonės.

— Gal, tačiau tai neatsako į vieną iš pagrindinių klausimų.
— Būtent?
— Kodėl jis lankėsi pas savo universiteto dekaną?
— Nenumanau.
— Tau neįdomu?
Džena susimąstė.
— Ketini tai išsiaiškinti?
— Taip.
— Gali būti, kad tai ir buvo priežastis, sugriovusi mūsų santuoką.
— Galimas daiktas.
— O gal tai apskritai su visu tuo neturi nieko bendra.
— Labiau tikėtina, — sutiko Vendė.
— Manau, tą mergaitę nužudė Denas.
Vendė į tai nieko neatsakė. Ji laukė, kol Džena dar ką nors pridurs, tačiau ji tylėjo. Šitas prisipažinimas kainavo jai daug jėgų. Ji leisgyvė atsilošė fotelyje.
Po kurio laiko Vendė tarė:
— Turbūt tu teisi.
— Tačiau tu vis tiek nori išsiaiškinti apie tą dekaną?
— Taip.
Džena linktelėjo.
— Pasakysi man, jei sužinosi, kas ten buvo?
— Žinoma.

30

Vendė išlipo iš lifto ir patraukė į Viko kabinetą. Pakeliui ji praėjo pro Mišelę Faisler — naująją jauną vedėją — dirbančią savo kabinete stiklo sienomis. Ant jų kabojo Volterio Kronkaito, Edvardo R. Merou, Piterio Dženingso* nuotraukos. Vendė vėl pagalvojo: „O, Jėzau."

* Garsūs JAV televizijos žurnalistai ir laidų vedėjai.

— Sveika, Mišele.

Mišelė įtemptai tarškino kompiuterio klaviatūrą ir atsakydama į pasveikinimą tik paskubomis mostelėjo ranka. Vendė dirstelėjo per jos petį į monitorių — Mišelė bendravo „Twitter" socialiniame tinkle. Jai kažkas pakomentavo: „Per vakarykščią laidą jūsų plaukai atrodė nuostabiai!" Mišelė atsakė savo gerbėjai: „Naudoju naują kondicionierių — greitai papasakosiu smulkiau. Žiūrėkite mano laidas!"

Edvardas R. Merou ja taip didžiuotųsi.

— Kaip tas vyrukas, kuriam peršovė abu kelius? — pasidomėjo Vendė.

— A, tai tavo tipo istorija, — atsiliepė Mišelė.

— Kaip tai?

— Atrodo, jis kažkoks iškrypėlis.

Mišelė akimirkai pakėlė galvą nuo monitoriaus.

— Juk iškrypėliai — tai tavo specializacija?

Ačiū už komplimentą, pamanė Vendė.

— Kodėl iškrypėliai?

— Juk tu mūsų etatinė seksualinių iškrypėlių žurnalistė, ar ne?

— Ką nori tuo pasakyti?

— Oi, negaliu dabar kalbėtis, — atsiliepė Mišelė ir vėl užgulė klaviatūrą. — Užsiėmusi.

Stovint šalia jos, Vendei negalėjo nekristi į akis, kad Klarkas buvo teisus: Mišelės galva iš tiesų buvo milžiniška, ypač palyginti su laibu kaip smilga kūnu. Ji buvo panaši į helio pripildytą balioną ant plastikinio kotelio, ir atrodė, kad Mišelės kaklas bet kurią akimirką, neatlaikęs galvos svorio, gali nulūžti.

Vendė užmetė akį į laikrodį. Be trijų dvylikta. Ji nuskubėjo koridoriumi prie Viko kabineto. Jo sekretorė Meivis buvo savo poste.

— Sveika, Meivis.

Sekretorė taip pat atsiliepė beveik nepakeldama galvos:

— Kuo galiu jums padėti, ponia Tains?

Meivis pirmą kartą pavadino ją „ponia". Gal kažkas iš viršinin-

kų po jos atleidimo davė nurodymą personalui bendrauti griežtai formaliai?

— Norėčiau trumpam šnektelėti su Viku.

— Ponas Garetas dabar užsiėmęs.

Jos paprastai toks draugiškas balso tonas dvelkė šalčiu.

— Perduokite jam, kad tik užsuksiu į šeštą aukštą ir greitai grįšiu.

— Informuosiu.

Vendė nužingsniavo prie lifto. Gal tai buvo tik jos vaizduotė, tačiau dingojosi, kad ore tvyro keista įtampa.

Vendė šitame pastate — televizijos būstinėje — buvojo begalę kartų, tačiau į šeštą aukštą pakilti dar neteko. Dabar ji sėdėjo gąsdinamai baltame kabinete, tikrame kubizmo šedevre, kurio kampe almėjo mažas krioklys. Viena siena buvo išmarginta juodos ir baltos spalvos sūkurių motyvu, kitos paliktos tuščios. Tie sūkuriai, esantys tiesiai jai prieš akis, labai trukdė susikaupti. Kitoje stalo pusėje, sūkurių fone, išsirikiavę priešais ją sėdėjo trys kostiumuoti personalo skyriaus darbuotojai — du vyrai ir viena moteris. Vienas iš vyrų buvo juodaodis, moteris — azijietė. Gražus balansas, nors viršininkas, kuris sėdėjo viduryje ir vadovavo pokalbiui, buvo baltasis.

— Ačiū, kad atvykote su mumis susitikti, — prabilo jis.

Jis prieš tai prisistatė — tiesą sakant, pristatė visus tris — tačiau jų vardus ir pavardes Vendė praleido pro ausis.

— Nėra už ką, — atsiliepė ji.

Vendė pastebėjo, kad jos krėslas mažiausiai penkiais centimetrais žemesnis nei jų. Klasikinis — nors ir mėgėjiškas — bandymas pagąsdinti. Vendė sukryžiavo ant krūtinės rankas ir iš tikrųjų dar labiau įsmuko į krėslą. Tegu jie mano, kad turi pranašumą.

— Taigi, — tarė Vendė, bandydama išsklaidyti nežinią, — žmonės, kuo galiu jums padėti?

Baltasis vyras pažvelgė į azijietę. Ji išsitraukė popieriaus lapą, padėjo ant stiklinio stalo ir pastūmė Vendei.

— Ar tai jūsų parašas? — paklausė jis.

Vendė dirstelėjo į dokumentą — tai buvo jos darbo sutartis.

— Panašu į tai.

— Tai jūsų parašas ar ne?

— Taip, mano.

— Ir jūs, žinoma, esate susipažinusi su šituo dokumentu.

— Manau, taip.

— Man neįdomu, ką jūs manote...

Vendė rankos mostu jį sustabdė.

— Esu susipažinusi. Kas atsitiko?

— Pažiūrėkite septyniolikto skyriaus ketvirtą punktą trečiame puslapyje.

— Gerai.

Vendė pradėjo versti puslapius.

— Jame kalbama apie griežtą mūsų politiką dėl romantiškų ir/arba seksualinių santykių darbo vietoje.

Šitie žodžiai privertė Vendę net atsitiesti.

— O ką?

— Jūs šitą punktą skaitėte?

— Taip.

— Ir suprantate, apie ką jis kalba?

— Taip.

— Na, ponia Tains, — pareiškė baltasis, — mus pasiekė žinios, kad jūs šitą punktą pažeidėte.

— Eee, ne, užtikrinu jus, kad nepažeidžiau.

Baltasis atsilošė savo krėsle ir sunėrė rankas, nutaisydamas rūsčią veido išraišką.

— Ar jūs pažįstate Viktorą Garetą?

— Viką? Žinoma, jis naujienų tarnybos vadovas.

— Ar kada nors turėjote su juo lytinių santykių?

— Su Viku? Baikit, ką jūs.

— Taip ar ne?

— Didelis „ne“. Kodėl nepasikviečiate jo čia ir paties nepaklausiate?

Kostiumuotojų trijulė tarpusavyje pašnibždomis pasitarė ir baltasis atsakė:

— Mes ketiname tai padaryti.

— Nesuprantu. Iš kur jūs ištraukėte, kad Vikas ir aš...

Ją beveik supurtė vien nuo tokios minties.

— Sulaukėme pranešimų.

— Nuo ko?

Jie atsakė ne iš karto — ir staiga atsakymas jai paaiškėjo. Argi Filas Ternbolas jos neįspėjo?

— Mes neturime teisės to atskleisti, — atsakė baltasis.

— Blogai. Jūs keliate rimtus kaltinimus. Arba turite kokių nors įrodymų, kuriuos galėtumėte man pateikti, arba ne.

Jie tarpusavyje susižvalgė.

Vendė skėstelėjo rankomis.

— Jūs ką, viską surepetavote?

Jie palinko vienas prie kito ir pradėjo šnabždėtis, kaip senatoriai per posėdį. Vendė laukė. Jiems baigus, azijietė atidarė kitą aplanką ir pastūmė jį per stiklinį stalą Vendei.

— Galbūt turėtumėte tai perskaityti.

Vendė atvertė aplanką. Ten buvo atspaudas iš internetinio tinklaraščio. Jį skaitant jai tiesiog užvirė kraujas:

Aš dirbu NTC. Savo pavardės nurodyti negaliu, kadangi kitą dieną būsiu atleistas iš darbo. Tačiau Vendė Tains — baisus žmogus. Neturinti jokio talento žvaigždė, pakilusi karjeros laiptais išmėgintu būdu: per lovą. Dabar ji tratinasi su mūsų vadovu Viku Garetu ir dėl šitos priežasties gauna viską, ko panorėjusi. Iš tikrųjų praeitą savaitę ji buvo atleista iš darbo dėl nekompetencijos, tačiau privertė, kad ją vėl priimtų atgal, kadangi Vikas bijo būti paduotas į teismą dėl seksualinio priekabiavimo. Vendė pasidariusi ne vieną plastinę operaciją, įskaitant nosies, akių ir papų...

Ir taip toliau, ir panašiai. Vendė vėl prisiminė Filo perspėjimą, tai, ką šitie kaip virusinė reklama internete platinami kliedesiai pa-

darė Farliui Parksui, Stivui Mičianui — ir dabar jai. Jai dingtelėjo, kokie gali būti viso to padariniai jos karjerai, pajamoms, gebėjimui pasirūpinti savo sūnaus ateitimi. Gandai visada stipresni už faktus. Žmonių akyse kaltinimas prilygsta nuosprendžiui. Esi kaltas, kol neįrodyta priešingai.

Ar kažko panašaus nesakė Denas Merseris?

Galiausiai baltasis atsikrenkštė ir tarė:

— Na?

Vendė kuo bravūriškiau atkišo savo krūtinę.

— Ji tikra. Jei norite, galite pačiupinėti.

— Tai nejuokinga.

— Aš ir nejuokauju. Pateikiu jums įrodymą, kad tai melas. Nagi, čiuptelėkite.

Baltasis tik numykė ir parodė gestu į aplanką.

— Pažiūrėkite į komentarus. Jie antrame puslapyje.

Vendė stengėsi atrodyti pasitikinti savimi, tačiau jautė, kad jai pradeda slysti žemė iš po kojų. Ji pervertė puslapį ir permetė akimis pirmą komentarą.

Komentaras: Dirbau kartu su ja jos ankstesnėje darbovietėje ir visiškai sutinku. Ten dėjosi tas pat. Mūsų viršininkas per ją buvo atleistas ir išsiskyrė. Ji tikra šiukšlė.

Komentaras: Ji permiegojo mažiausiai su dviem universiteto dėstytojais, su vienu — būdama nėščia. Išardė jo santuoką.

Vendė jautė, kad jos veidas degte dega. Kai dirbo toje darbovietėje, buvo ištekėjusi už Džono. Iš tikrųjų jis žuvo paskutinėmis jos darbo ten savaitėmis. Tas melas ją ypač įsiutino. Tai buvo taip šlykštu, taip neteisinga.

— Na? — pasiteiravo baltasis.

— Tai, — iškošė ji pro sukąstus dantis, — yra visiškas melas.

— Šitokių žinučių pilnas internetas. Kai kurie tinklaraščiai buvo nusiųsti mūsų rėmėjams. Jie grasina atšaukti savo reklamą.

— Visa tai — melas.

— Ir be to, norėtume, jog jūs pasirašytumėte dokumentą, kad neturite niekam jokių pretenzijų.

— Kokį dar dokumentą?

— Ponas Garetas yra jūsų viršininkas. Nors nemanau, kad turite pagrindo, tačiau iš jūsų galima tikėtis, kad pati paduosite jį į teismą dėl seksualinio priekabiavimo.

— Jūs turbūt juokaujate? — išpūtė akis Vendė.

Jis parodė pirštu į aplanką.

— Viename iš tų tinklaraščių paminėta, kad vieną kartą jūs padavėte savo viršininką į teismą dėl seksualinio priekabiavimo. Kas galėtų paneigti, kad vėl nepadarysite to paties?

Vendė įniršo kaip bulius, pamatęs raudoną skudurą. Ji suspaudė kumščius ir iš paskutiniųjų stengėsi išlaikyti ramų toną.

— Pone... Atsiprašau, pamiršau jūsų pavardę?

— Montekis.

— Pone Monteki, — Vendė giliai įkvėpė ir tęsė: — Atidžiai manęs paklausykite, kadangi noriu, kad išgirstumėte, ką sakau.

Vendė pakėlė aplanką.

— Tai — melas. Suprantate? Viskas čia sufabrikuota. Teiginys, kad padaviau į teismą ankstesnįjį darbdavį — melas. Kad miegojau su viršininku ar dėstytoju — taip pat. Kad miegojau ne tik su savo vyru būdama nėščia, dariausi plastines operacijas? Visa tai laužta iš piršto. Ne perdėta, iškraipyta, tačiau įžūlus melas, suprantate?

Montekis krenkštelėjo.

— Mes suprantame, kad jūsų pozicija tokia.

— Internete bet kas apie bet ką visko gali prirašyti, — tęsė Vendė. — Nejaugi jums tai neaišku? Kažkas tinkle mane apdrabstė purvais. Pažiūrėkite į tinklaraščio datą — tai tiesiog bado akis. Ta žinutė paskelbta tik vakar ir jau sulaukė visų tų komentarų. Visa tai — falsifikatas. Kažkas sąmoningai nori mane sužlugdyti.

— Gal ir taip, — prabilo Montekis nieko nereiškiančia fraze, kuri erzindavo Vendę, — tačiau manome, kad jums būtų geriausia pasiimti trumpalaikių atostogų, kol mes ištirsime šituos kaltinimus.

— Aš taip nemanau, — atšovė Vendė.

— Dovanokite?

— Nes jeigu priversite mane taip pasielgti, aš pakelsiu tokį skandalą, kurio jūs niekada nenusiplausite nuo blizgančių savo kostiumų. Paduosiu į teismą televiziją, žinių tarnybą, kiekvieną iš jūsų asmeniškai. Nusiųsiu mūsų mylimiems rėmėjams tinklaraščius, kuriuose bus tvirtinama, kad jūs, — ji parodė į baltąjį vyrą ir juodaodį, — atsiduodate šitame kabinete ant baldų gyvuliškam seksui, o ji, — Vendė parodė į azijietę, — stebi ir plaka save rimbu. Ar tai tiesa? Na, tinklaraštyje — tiesą sakant, keliuose — tai bus pateikiama kaip tiesa. Tada iš kitų kompiuterių pridėsiu komentarus, pavyzdžiui, kad Montekis mėgsta šiurkštų seksą su meilės žaisliukais ar smulkesniaisiais galvijais. Užsiundysiu ant jūsų Gyvūnų apsaugos tarnybą. Paskui nusiųsiu tuos tinklaraščius jūsų artimiesiems. Suprantate, kur link aš kreipiu?

Nei vienas iš jų nepratarė nė žodžio.

Vendė pakilo.

— Aš grįžtu prie darbo.

— Ne, ponia Tains, bijau, kad to nebus.

Atsidarė durys ir kabinete pasirodė du apsaugininkai.

— Apsauga palydės jus iki durų. Prašome nebendrauti su niekuo iš mūsų televizijos darbuotojų, ligi mes išnagrinėsime šitą klausimą. Bet kokie bandymai užmegzti kontaktą su asmenimis, susijusiais su šituo reikalu, bus laikomi bandymu pakenkti tyrimui. Be to, jūsų grasinimai man ir mano kolegoms bus įtraukti į protokolą. Ačiū už sugaištą laiką.

31

Vendė paskambino Vikui, tačiau Meivis atsisakė su juo sujungti. Gerai, tebūnie taip. Iki Prinstono maždaug pusantros valandos ke-

lio. Vendė praleido jas širsdama ir galvodama, ką visa tai reiškia. Iš absurdiškų ir neturinčių jokio pagrindo paskalų gali tik pasijuokti, tačiau ji žinojo — nepaisant to, ar bus paneigtos, ar ne, jos turbūt visam laikui mes tamsų šešėlį jos karjerai. Jau ir anksčiau pasitaikydavo puse lūpų daromų užuominų, — tai beveik neišvengiama, kai kokia nors bent kiek patrauklesnė moteris prasimuša šiame versle, — tačiau dabar, kažkokiam asilui paskelbus jas tinklaraštyje, paskalos staiga įgavo daugiau svorio. Sveiki atvykę į kompiuterių erą.

Gerai, pakaks.

Artėdama prie savo kelionės tikslo, Vendė vėl įniko galvoti apie bylą, jos gijas, ir toliau vedančias į Prinstoną, apie tai, kad ketvertas vyrų — Filas Ternbolas, Denas Merseris, Stivas Mičianas, Farlis Parksas — praeitais metais buvo įvelti į skandalus.

Klausimas tik — kaip?

Ir dar svarbiau — kas tai padarė?

Vendė nusprendė pradėti nuo Filo Ternbolo, kadangi čia jau turėjo šiokį tokį įdirbį. Ji įsikišo laisvųjų rankų įrangos ausinę ir surinko Vino asmeninio telefono numerį.

Jis ir vėl atsiliepė, taip pat išdidžiai tepratardamas vieną vienintelį žodį:

— Kalbėk.

— Ar galiu paprašyti dar vienos paslaugos?

— „Ar *galėčiau* paprašyti dar vienos paslaugos." Taip, Vende, *galėtum*.

— Negaliu nė apsakyti, kaip tau esu dėkinga už šitas kalbos kultūros pamokėles, ypač dabar.

— Nėra už ką.

— Prisimeni, klausiau tavęs apie Filą Ternbolą, vyruką, kuris buvo atleistas iš darbo už dviejų milijonų dolerių iššvaistymą?

— Taip, prisimenu.

— Tarkime, kad Filui kažkas pakišo kiaulę ir jis tų pinigų iš tikrųjų neiššvaistė.

— Gerai, tarkime.

— Kaip tai galėjo būti suorganizuota?

— Neįsivaizduoju. Kodėl klausi?

— Aš esu beveik tikra, kad jis tų pinigų neiššvaistė.

— Supratau. Gal malonėtum pasakyti, kodėl esi „beveik įsitikinusi"?

— Jis man sakė, kad yra nekaltas.

— A, tada viskas aišku.

— Tai dar ne viskas.

— Aš klausau.

— Na, jei Filas iššvaistė du milijonus, kodėl jis ne kalėjime arba kodėl iš jo bent jau nereikalaujama tų pinigų grąžinti? Dabar nenoriu leistis į smulkmenas, tačiau yra ir kiti vyrukai — iš tiesų jo bendrakursiai — kurie pastaruoju metu taip pat įsipainiojo į keistus skandalus. Vieno iš jų atveju kažkas gal net pasinaudojo manimi kaip kokia ožka.

Vinas nieko neatsakė.

— Vinai?

— Taip, girdėjau. „Pasinaudojo kaip ožka" — graži frazė, ar ne? Iš jos galima daryti išvadą, kad moteriai būdinga atsidurti tokioje situacijoje.

— Taip, labai gili mintis.

Jis sugebėjo netgi išdidžiai atsidusti.

— Kuo aš tau galėčiau padėti?

— Gal malonėtum šį tą pasiaiškinti. Noriu žinoti, kas Filui Ternbolui iškasė duobę.

— Bus padaryta.

Klakt.

Šįkart jo maniera staiga nutraukti pokalbį Vendės taip nenustebino, ir nors jai dar knietėjo mestelėti Vinui kandžią pastabą, kad jis esąs tikras greito pabaigimo meistras, tačiau, deja, kitame laido gale jau nieko nebebuvo.

Lorenso Čerstono namas buvo žvyro spalvos, baltomis langinėmis. Ant vėliavos stiebo, ratu apsodinto rožėmis, kabojo juoda vėliavėlė su didele oranžine „P". O, varge. Atidaręs duris Čerstonas pasisveikino su ja spausdamas dešinę ir dar papildomai ant viršaus uždėdamas kairiosios rankos delną. Jo veidas tryško tokiu sveiku raudoniu, kad nejučia pagalvodavai apie storus it katinai vyrus, sėdinčius prirūkytame galiniame kambariuke ir aptarinėjančius ypatingos svarbos klausimus. Jis buvo apsivilkęs mėlynu švarku su Prinstono emblema atlape ir pasirišęs tokį patį kaklaraištį kaip savo „Facebook" profilio nuotraukose, chaki spalvos kelnės ką tik išlygintos, įsispiriami batai su kutais blizgėjo — savaime suprantama, jis buvo be kojinių. Atrodė, tarsi ryte būtų išėjęs į universiteto chorą ir pakeliui pasenęs dvidešimčia metų. Žengdama pro duris į vidų, Vendė mintyse tiesiog regėjo jo spintą, kurioje daugiau nieko nėra, tiktai dar dešimt tokių pačių švarkų ir chaki kelnių.

— Sveiki atvykę į mano kuklų būstą, — tarė jis.

Paskui pasiteiravo, ar ji norėtų ko nors išgerti. Vendė atsisakė. Jis išdėliojo ant stalo mažus sumuštinukus. Vendė iš mandagumo vieną paėmė. Jo skonis buvo toks siaubingas, kad galėjai pamanyti, jog jie tokie pagaminti norint tyčia iš jos pasišaipyti. Čerstonas jau tarškėjo apie savo bendrakursius.

— Turime du Pulicerio premijos laimėtojus, — pranešė jis ir palinkęs į priekį pridūrė: — Ir viena iš jų — moteris.

„Moteris". Vendė nutaisė šypseną ir sumirksėjo.

— Oho.

— Taip pat pasaulinio garso fotografą, žinoma, kelis bendrovių vadovus, a, taip, ir vieną nominuotąjį „Oskarui". Na, gerai, tai buvo tik nominacija už geriausią garso montažą ir jis nelaimėjo. Tačiau vis dėlto. Keli mūsų bendrakursiai dirba dabartinėje prezidento administracijoje. Vienas naujokų biržoje buvo pašauktas į Klivlando „Browns" futbolo komandą.

Vendė linksėjo kaip kokia kvaiša, mintyse svarstydama, ar dar

ilgai sugebės išlaikyti veide šypseną. Čerstonas demonstravo iškarpų, nuotraukų albumus, diplomų įteikimo iškilmių programą ir netgi pirmakursių vinjetę. Jis dabar postringavo apie save, visišką atsidavimą savo *alma mater*, tarsi tai jai būtų kokia nors naujiena.

Reikia pajudinti reikalą.

Vendė paėmė nuotraukų albumą ir pradėjo jį vartyti, tikėdamasi pamatyti ką nors iš savojo Prinstono penketo. Bergždžiai. Čerstonas toliau monotoniškai skaitė savo litaniją. Gerai, metas ko nors imtis. Ji paėmė pirmakursių vinjetę ir ėmė ją greitai versti, norėdama pasiekti M raidę.

— O, pažiūrėkit, — nutraukė ji Čerstoną ir parodė į Stiveno Mičiano nuotrauką. — Tai daktaras Mičianas, taip?

— Taip, o ką?

— Jis gydė mano mamą.

Čerstonas net pasimuistė.

— Puiku.

— Gal man reikėtų ir su juo pasikalbėti.

— Gal, — atsiliepė Čerstonas. — Tačiau dabartinio jo adreso neturiu.

Vendė grįžo prie vinjetės ir vėl vaizduodama nustebusią aiktelėjo.

— Jūs tik pamanykit. Daktaras Mičianas gyveno viename kambaryje kartu su Farliu Parksu. Jei neklystu, jis balotiravosi į kongresą?

Lorensas Čerstonas pažiūrėjo į ją ir nusišypsojo.

— Pone Čerstonai?

— Vadinkite mane Lorensu.

— Gerai. Juk Farlis Parksas balotiravosi į kongresą?

— Ar galėčiau vadinti jus Vende?

— Galėtumėte.

Vino atgarsiai.

— Ačiū. Vende, gal mums abiem reikėtų baigti šitą žaidimą?

— Kokį žaidimą?

Jis papurtė galvą, tarsi apviltas mėgstamo savo studento.

— Interneto paieškų sistemos dirba abiem kryptimis. Nejaugi manėte, kad aš, bent jau iš smalsumo, nepaleisiu per „Google“ paiešką žurnalistės, norinčios paimti iš manęs interviu, pavardės?

Ji nieko neatsakė.

— Todėl žinau, kad jau esate prisijungusi prie mūsų Prinstono kurso puslapio. Ir, einant dar labiau prie esmės, žinau, kad nušvietėte Deno Merserio istoriją. Kai kas gal netgi pasakytų — ją sukūrėte.

Jis pasižiūrėjo į ją.

— Šitie sumuštinukai — nuostabūs, — tarė ji.

— Juos darė mano žmona, ir jie siaubingi. Kad ir kaip ten būtų, kaip suprantu, šito jūsų gudravimo tikslas — surinkti daugiau informacijos apie jų studijų metus.

— Jei tai iš anksto žinojote, tuomet kodėl sutikote su manimi pasikalbėti?

— Kodėl ne? — klausimu į klausimą atsakė jis. — Jūs rengiate laidą apie Prinstono absolventus. Norėjau būti tikras, kad jūsų informacija bus teisinga ir nekels visiškai nereikalingų insinuacijų.

— Na, tokiu atveju dėkui, kad sutikote su manimi susitikti.

— Nėra už ką. Tai kuo galiu jums padėti?

— Ar jūs pažinojote Deną Merserį?

Jis paėmė sumuštinuką ir atsikando mažytį kąsnelį.

— Taip, pažinojau, bet nelabai gerai.

— Kokį apie jį susidarėte įspūdį?

— Turite galvoje, ar jis buvo panašus į pedofilą ir žmogžudį?

— Gal reikėtų nuo to ir pradėti.

— Ne, Vende, jis neatrodė panašus į tokį. Tačiau turiu jums prisipažinti, kad šiuo požiūriu esu ganėtinai naivus — kiekviename žmoguje stengiuosi įžvelgti tik tai, kas gera.

— Kaip galėtumėte jį apibūdinti?

— Denas buvo rimtas studentas — gabus, darbštus, nors neturtingas. Aš taip pat esu Prinstono absolvento sūnus — tiesą sakant, jau ketvirtoji Prinstono absolventų karta iš eilės. Todėl priklausėme

skirtingoms studentų grupelėms. Neslėpsiu, aš myliu savo universitetą, tačiau Denui jis, atrodo, kėlė pagarbią baimę.

Vendė linktelėjo, tarsi tai būtų kokia nors gili įžvalga.

— Kas buvo artimiausi jo draugai?

— Jūs du jau paminėjote, todėl, kaip suprantu, atsakymą jau žinote.

— Jo kambario draugai?

— Taip.

— Ar visus juos pažinojote?

— Turbūt tik iš matymo. Pirmaisiais studijų metais mes kartu su Filu Ternbolu priklausėme Prinstono chorui. Įdomu, tačiau, kaip jūs tikriausiai jau žinote, studentus po bendrabučio butus skirsto universitetas. Žinoma, kartais tai baigiasi visiška nesąmone: pirmaisiais studijų metais mano buto kaimynas buvo idiotas, turintis savantizmo sindromą*, kuris ištisomis dienomis rūkydavo žolę. Po mėnesio persikrausčiau į kitą kambarį. Tačiau tas penketukas išgyveno kartu visus studijų metus.

— Gal galėtumėte man ką nors apie juos papasakoti smulkiau?

— Pavyzdžiui?

— Ar jie nebuvo kuo nors keisti? Atstumtieji? Ar neturėjo priešų? Ar neužsiėmė kokia nors neįprasta veikla?

Lorensas Čerstonas padėjo sumuštinį.

— O kodėl to klausiate?

Vendė numykė:

— Tai susiję su visa ta istorija.

— Nesuprantu kaip. Suprantu, kodėl jūs klausinėjate apie Dena Merserį. Tačiau jei jūsų tikslas yra kažkaip susieti jo universiteto bendrabučio draugus su kokiais nors demonais, kurių jis galbūt buvo apsėstas...

* Autizmo forma, kuria sergantys žmonės pasižymi labai išvystytu kokiu nors vienu gebėjimu.

— Mano tikslas visai ne toks.

— Tada koks?

Vendė nelabai norėjo jam išduoti dar daugiau, todėl, stengdamasi laimėti laiko, paėmė diplomų įteikimo iškilmių programą ir pradėjo ją vartyti, jausdama į save įsmeigtą jo žvilgsnį. Ji pervertė dar keletą puslapių ir rado nuotrauką, kurioje buvo Denas, Kelvinas ir Farlis. Denas stovėjo viduryje. Visi trys plačiai šypsojosi. Diplomų įteikimas — jie baigė Prinstoną!

Lorensas Čerstonas vis dar žiūrėjo ją. Tegu žiūri, pagalvojo ji.

— Visi jo bendrabučio draugai pastaruoju metu turėjo nemalonumų.

Jis nieko neatsakė.

— Farlis Parksas buvo priverstas pasitraukti iš rinkimų į kongresą kampanijos, — tarė ji.

— Žinau.

— Stivas Mičianas suimtas apkaltinus narkotikų prekyba ir laikymu. Filas Ternbolas neteko darbo. O apie Deną jau ir taip žinote.

— Taip.

— Jums tai neatrodo keista?

— Nelabai.

Jis atsilaisvino savo kaklaraištį, tarsi šis staiga būtų pradėjęs smaugti.

— Tai jūs į šitą istoriją žvelgiate tokiu kampu? Visus tame pačiame Prinstono bendrabučio bute gyvenusius studentus ištinka bėdos?

Vendė išsisuko nuo atsakymo į šitą klausimą.

— Denas Merseris čia dažnai atvažiuodavo. Turiu galvoje, į Prinstoną.

— Žinau. Mes mieste su juo susitikdavome.

— Jūs žinote, kokiu tikslu jis čia atvykdavo?

— Ne.

— Apsilankydavo pas dekaną.

— Nieko apie tai nežinojau.

Tada, užmetusi akį į diplomų įteikimo iškilmių programoje įrašytų studentų sąrašą, Vendė pastebėjo kai ką keista. Ji visada ieškodavo tų penkių pavardžių — galbūt paskatinta tos nuotraukos, kurioje jie stovėjo visi kartu. Studentai buvo surašyti pagal abėcėlę. Ir po raide „T" paskutinė buvo Frensio Totendemo pavardė.

— O kur Filas Ternbolas? — pasiteiravo ji.

— Dovanokite?

— Šitame sąraše nėra Filo Ternbolo pavardės.

— Filas nebaigė kartu su mūsų kursu.

Vendei staiga stipriau sutvaksėjo širdis.

— Jis pasiėmė vieną semestrą akademinių atostogų?

— Eee, ne. Dar anksčiau buvo priverstas palikti universitetą.

— Pala. Tai Filas Ternbolas universiteto nebaigė?

— Kiek žinau, na, taip.

Vendei net išdžiūvo burna.

— Kodėl?

— Tikrai nežinau. Žinoma, tam tikri gandai sklandė. Universitetas stengėsi, kad visas šitas reikalas neiškiltų aikštėn.

Vendė sėdėjo sustingusi, bijodama net krustelėti.

— Gal galėtumėte apie tai papasakoti?

— Nežinau, ar verta.

— Tai gali būti labai svarbu.

— Kokiu būdu? Tai nutiko prieš daugelį metų ir, tiesą sakant, manau, kad universitetas tada turbūt perlenkė lazdą.

— Aš to niekur neskelbsiu. Tai liks tik tarp mūsų.

— Nežinau.

Dabar buvo ne laikas subtilybėms. Jinai meduolį jam jau pasiūlė, dabar laikas išsitraukti rimbą.

— Klausykite, kaip jau sakiau, tai liks tik tarp mūsų, tačiau jei jūs nepasakysite man teisybės, aš to taip nepaliksiu. Pati prie jos prisikasiu, ir tuomet viskas bus paviešinta.

— Nemėgstu, kai man grasinama.

— O aš nemėgstu tuščiai aušinti burnos.

Jis atsiduso.

— Kaip jau sakiau, ten nebuvo nieko tokio rimto. Ir iš tikrųjų nežinau kaip ir kas.

— Tačiau?

— Gerai, tai skamba blogiau, nei yra iš tikrųjų, tačiau sklandė gandai, kad Filas buvo sučiuptas po nustatytos lankymo valandos pastate, kuriame neturėjo būti. Trumpai tariant, įsilaužimas į universiteto patalpą.

— Jis vogė.

— Dėl Dievo, ne, — užprotestavo jis, tarsi tai būtų absurdiškiausias dalykas, kokį tik kada nors girdėjo. — Tai buvo dėl juoko.

— Jūs įsilauždavote į patalpas dėl juoko?

— Aš turiu draugą, kuris mokėsi Hampšyro universitete. Žinote tokį? Šiaip ar taip, jis gavo penkiasdešimt taškų už tai, kad nuvarė universiteto autobusą. Kai kurie dėstytojai norėjo jį pašalinti, tačiau, kaip ir Filo atveju, visa tai buvo tik žaidimo dalis, todėl jis tik dviem savaitėms buvo nušalintas nuo paskaitų. Prisipažįstu, kad šitame žaidime dalyvaudavau ir aš. Mano komanda purškiamaisiais dažais išpaišė dėstytojo automobilį — trisdešimt taškų. Mano draugas per Kongreso bibliotekos poezijos laureato apsilankymą pas mus nuo stalo pavogė jo rašiklį. Į šitą žaidimą buvo įsitraukę visi. Turiu galvoje, visi bendrabučiai varžėsi tarpusavyje.

— Varžėsi dėl ko? — pasiteiravo Vendė.

Lorensas Čerstonas nusišypsojo.

— Varžėsi medžiodami, — atsakė jis. — Kas sumedžios daugiau daiktų.

32

„NEREIKĖJO MUMS DAUGIAU MEDŽIOTI..."

Juk tokie buvo Kelvino Tilferio žodžiai.

Dabar šie žodžiai pasirodė galbūt ir turintys kažkokią reikšmę. Ji dar paklausinėjo Lorensą Čerstoną daugiau apie tai, apie žmogų su randu ir visa kita, tačiau jis nieko negalėjo pasakyti, tik kad Filas Ternbolas per daiktų medžioklę buvo sučiuptas ten, kur neturėjo būti, ir už tai pašalintas iš universiteto. Taškas.

Grįžusi prie automobilio, Vendė išsitraukė telefoną, norėdama paskambinti Filui.

Jo ekranas rodė, kad praleisti šešiolika skambučių.

Nuo pirmosios minties, atėjusios į galvą, jos širdis, atrodė, iššoks per gerklę: *Kažkas atsitiko Čarliui.*

Vendė skubiai paspaudė klavišą „V", norėdama įeiti į balso paštą. Kai tik išgirdo pirmąjį pranešimą, ją sukausčiusi baimė atslūgo ir užliejo visiškai kitoks negerumas. Tai ne dėl Čarlio. Tačiau taip pat nieko gero.

„Sveika, Vende, čia Bilas Džiulianis iš ABC News. *Norėtume pasikalbėti su jumis apie jums pateiktus kaltinimus dėl netinkamo elgesio..." Pypt.*

„Mes rengiame straipsnį apie jūsų romaną su viršininku ir norėtume išgirsti jūsų įvykių versiją..." Pypt.

„Vienas iš įtariamųjų pedofilija, kuriuos demaskavote savo laidoje, remdamasis paskutiniaisiais pranešimais apie jūsų seksualiai agresyvų elgesį, reikalauja naujo teismo. Dabar jis tvirtina, kad jūs buvote palikta jo meilužė ir jam atsikeršijote..." Pypt.

Vendė spustelėjo mygtuką „Atšaukti" ir įsispoksojo į savo telefoną. Velniava. Jai reikia pakilti aukščiau viso to, išmesti visa tai iš galvos.

Tačiau, o varge. Ją taip sudirbo.

Gal jai reikėjo paklausyti Filo ir nuo viso to laikytis atokiai. Dabar jau niekaip — kad ir ką darytų — neišlips iš šitų jai mestų įtarimų balos sausa. Jokiu sušiktu būdu. Galėtų sučiupti tą šūdžių, kuris paskelbė internete visą šį mėšlą, priversti jį dėl to prisipažinti per tiesioginę amerikietiškojo futbolo finalo dėl supertaurės transliaciją, kad tai buvo grynas melas, tačiau vis tiek nenusiplautų nuo savęs purvo. Nesvarbu, neteisingai ar teisingai buvo juo apdrabstyta, jis priskres prie jos, galbūt net visam gyvenimui.

Todėl ar verta graužtis dėl to, ko negali pakeisti?

Staiga jai šovė kita mintis: gal tą patį būtų galima pasakyti apie vyrus, kuriuos ji pričiupo savo laidoje?

Netgi jei galiausiai būtų įrodyta, kad tie vyrukai nekalti, ar jiems kada nors pavyktų nusiplauti dėmę, kad televizija parodė juos kaip visiškus gyvulius? Galbūt visa tai yra tam tikras kosminis atlygis, ją persekiojanti karma.

Dabar ne laikas dėl to sukti galvą. Gal visa tai tiesiog skirtingos to paties dalyko pusės. Viskas atrodė kažkaip susiję — jos veiksmai, tai, kas atsitiko jos demaskuotiems vyrams ir Prinstono absolventams. Išsiaiškink viena, ir visa kita paaiškės savaime.

Patinka jai tai ar ne, ji pati buvo įsipainiojusi į šitą kebeknę ir negalėjo tiesiog imti ir pasišalinti.

Filas Ternbolas buvo pašalintas iš universiteto už tai, kad dalyvavo daiktų medžioklėje.

Tai reiškia, kad jis geriausiu atveju Vendei melavo, kai ji papasakojo apie Kelvino nerišlias kalbas apie medžioklę. Blogiausiu atveju... na, ji kol kas dar nebuvo tikra, kas būtų blogiausiu atveju. Ji surinko Filo mobiliojo numerį. Niekas neatsiliepė. Tada paskambino į namus. Ten taip pat niekas nekėlė ragelio. Vendė dar kartą paskambino į Filo mobilųjį ir paliko žinutę:

„Aš žinau apie daiktų medžioklę. Paskambinkite man."

Po penkių minučių ji jau beldėsi į dekano duris. Niekas neatidarė. Ji vėl pasibeldė. Nieko. Ne, ji to taip paprastai nepaliks. Vendė

apsuko namą, įdėmiai įsispitrydama pro langus. Šviesos jame nedegė. Norėdama geriau įsižiūrėti į vidų, ji prispaudė veidą prie stiklo. Jei pro šalį eitų universiteto miestelyje tvarką prižiūrintis policininkas, apsimes turiste.

Viduje kažkas sujudėjo.

— Ei!

Niekas neatsiliepė. Ji vėl įsistebeilijo į vidų. Nieko. Vendė pabeldė į langą, tačiau prie jo niekas nepriėjo. Ji grįžo prie paradinių durų ir vėl pradėjo belstis. Iš už nugaros staiga pasigirdo vyro balsas:

— Kuo galėčiau jums padėti?

Ji atsigręžė ir, kai pamatė, kas į ją kreipėsi, jos galvoje iš karto šmėkštelėjo — „dabita". Vyras buvo garbanotais, ilgais, kone kaip moters, plaukais, vilkėjo tvido kostiumu su lopais ant alkūnių, po kaklu buvo pasirišęs peteliškę — tipažas, kuris galėjo egzistuoti tik prestižinių mokymo institucijų aplinkoje.

— Aš ieškau dekano, — tarė Vendė.

— Esu dekanas Liuisas, — prisistatė jis. — Kuo galiu jums padėti?

Nėra laiko užuolankoms ir mandagumams, pagalvojo ji.

— Ar pažįstate Deną Merserį?

Jis, tarsi jam būtų reikėję pagalvoti, sudvejojo.

— Pavardė labai girdėta, — atsakė jis. — Tačiau...

Jis skėstelėjo rankomis ir gūžtelėjo pečiais.

— O turėčiau jį pažinoti?

— Manau, taip, — patvirtino Vendė. — Pastaruosius dvidešimt metų jis kas antrą šeštadienį pas jus lankydavosi.

— A, — nusišypso jis. — Aš čia — tik ketveri metai. Prieš tai čia gyveno mano pirmtakas dekanas Pašajanas. Tačiau manau, žinau, ką jūs turite galvoje.

— Kodėl jis pas jus lankydavosi?

— Nesilankydavo. Na, taip, jis čia ateidavo. Tačiau ne susitikti su manimi. Tiesą sakant, kaip ir ne su dekanu Pašajanu.

— Tada ko?

Jis žengtelėjo pro ją, atrakino duris, stumtelėjo, ir jos, kaip ir reikėjo tikėtis, sugirgždėjusios atsidarė. Įkišo galvą į vidų.

— Krista?

Namo viduje buvo tamsu. Dekanas Liuisas pamojo jai užeiti kartu su juo. Vendė įžengė į vidų ir sustojo prieškambaryje.

Iš namo gilumos atsklido moters balsas:

— Dekane?

Pasigirdo jų link artėjantys žingsniai. Vendė pasisuko į dekaną. Jo žvilgsnyje kone galėjai įskaityti įspėjimą.

Kas čia dabar per?..

— Aš prieškambaryje, — atsiliepė jis.

Žingsniai nesiliovė artėti, ir tada vėl pasigirdo moters — Kristos? — balsas:

— Jūsų ketvirtos valandos susitikimas atšauktas. Jums taip pat reikia...

Krista į prieškambarį įėjo iš kairės, per valgomąjį. Įžengusi į jį sustojo.

— O, nežinojau, kad jūs ne vienas.

— Ji ne pas mane, — tarė dekanas Liuisas.

— Ne?

— Manau, ji atėjo pas jus.

Moteris pakreipė galvą į šoną, panašiai kaip šuo, bandantis suprasti, kas jam sakoma.

— Jūs Vendė Tains?

— Taip.

Krista linktelėjo, tarsi jau labai seniai būtų jos laukusi, ir žengtelėjo dar vieną žingsnį į priekį. Dabar ant jos veido jau krito šiek tiek šviesos — nedaug, tačiau pakankamai, kad jį apšviestų. Pamačiusi jos veidą, Vendė vos neaiktelėjo — ne dėl jo išvaizdos, nors jau vien ji normaliomis aplinkybėmis būtų galėjusi sukelti tokią reakciją, o dėl to, kad paaiškėjo dar viena nežinoma dėlionės detalė.

Krista, nors ir viduje, buvo su akiniais nuo saulės, tačiau tai nebuvo pirmas daiktas, krintantis į akis.

Pirmas daiktas, prikaustantis žvilgsnį pamačius Kristą — kurio iš tikrųjų tiesiog negalėjai nepastebėti — buvo įstrižai jos veido einantys stori raudoni randai.

Žmogus su randu.

Ji prisistatė esanti Krista Stokvel.

Atrodė kokių keturiasdešimties, bet šiaip jau sunkiai nusakomo amžiaus. Buvo liekna, kokių metro septyniasdešimt dviejų centimetrų ūgio, grakščių rankų ir tvirtos laikysenos. Jos susėdo virtuvėje prie stalo.

— Neprieštarausite, jei aš nedegsiu ryškių šviesų? — paklausė Krista.

— Suprantama.

— Tai ne dėl to, kaip galvojate. Žinau, kad žmonės į mane spokso. Tiesą sakant, tai natūralu. Aš ne prieš. Vis geriau nei jų pastangos apsimesti, kad nemato randų. Tiesiog šviesoje mano veidas tampa kaip dramblys kambaryje, jei suprantate, ką noriu pasakyti.

— Manau, kad taip.

— Po to įvykio mano akys pasidarė jautrios šviesai, man patogiau būti tamsoje. Taip dar geriau — nereikia rodytis viešumoje, ar ne? Mano atvejis sudomintų šito universiteto filosofijos ir psichologijos specialybių studentus.

Ji atsistojo.

— Einu, pasidarysiu arbatos. Gal ir jūs norėtumėte?

— Žinoma. Gal jums padėti?

— Ne, ačiū, nereikia. Mėtinės ar „English breakfast"?

— Mėtinės.

Krista nusišypsojo.

— Geras pasirinkimas.

Ji įjungė elektrinį virdulį, išėmė iš spintelės du puodelius ir įdėjo į juos arbatos maišelius. Vendė pastebėjo, kad sukdamasi virtuvėje ji vis laikė pakreipusi galvą į šoną. Kai Krista vėl atsisėdo, akimirkai sustingo, tarsi leisdama Vendei apžiūrėti jos sužalojimus. Moters veidas buvo tiesiog šiurpus. Randai jį margino nuo kaktos iki kaklo. Jos odą raižė bjaurios, grėsmingos violetinės ir raudonos linijos, iškilusios tarsi kokiame reljefiniame žemėlapyje. Tose keliose vietose, kur jų nebuvo, tamsavo raudonos odos, tarsi kas nors būtų šveitęs ją plieno drožlėmis, dėmės.

— Aš pasirašiau sutartį niekada neaptarinėti to, kas įvyko, — tarė Krista Stokvel.

— Denas Merseris jau nebegyvas.

— Žinau. Tačiau sutarties tai nekeičia.

— Tai, ką man papasakosite, laikysiu visiškoje paslaptyje.

— Jūs žurnalistė, taip?

— Taip. Tačiau duodu žodį.

Ji papurtė galvą.

— Nesuprantu, kodėl tai dabar gali būti svarbu.

— Denas negyvas. Filas Ternbolas atleistas iš darbo, apkaltinus pinigų iššvaistymu. Kelvinas Tilferis — psichiatrinėje ligoninėje. Farlis Parksas neseniai taip pat turėjo nemalonumų.

— Aš jų turėčiau gailėtis?

— Ką jie jums padarė?

— Nejaugi ir taip neaišku? Ar man dar reikėtų uždegti truputį daugiau šviesų?

Vendė palinko per stalą į priekį ir uždėjo savo ranką ant moters delno.

— Prašau, papasakokite man, kas atsitiko.

— Nesuprantu, kam nuo to bus geriau.

Tiksėjo virš kriauklės kabantis sieninis laikrodis. Vendė pro langą matė į paskaitas einančius paskutinio kurso studentus, tokius entuziastingus, jaunus, kurių už kampo laukė įprasta jų gyvenimo

diena. Kitais metais Čarlis taip pat bus vienas iš jų. Gali tiems jaunuoliams sakyti, kad gyvenimas praeina greičiau, nei jiems atrodo, kad jie nespės nė mirktelėti, ir studijos jau bus praėjusios, po to dešimtmetis, kitas — tačiau jie nesiklausys, ir gal tai gerai.

— Manau, nuo to, kas čia įvyko — ką tie vyrukai jums padarė — visa tai ir prasidėjo.

— Kokiu būdu?

— Nežinau, tačiau kažkodėl manau, kad visa tai paeina būtent iš to. Kažkas — kad ir kas tai būtų — prasidėjo, tęsiasi toliau ir vis dar reikalauja aukų. Ir aš dabar taip pat esu į tai įtraukta. Juk būtent aš pričiupau Deną Merserį — teisingai ar ne — todėl taip pat esu viso šito dalyvė.

Krista Stokvel vėsindama pūtė į arbatą puodelyje. Jos veidas atrodė taip, tarsi kažkieno būtų išverstas į kitą pusę ir visos jo kraujagyslės su kremzlėmis būtų ištrauktos į paviršių.

— Jie mokėsi paskutiniame kurse, — prabilo ji. — Aš buvau baigusi bakalauro studijas metais anksčiau ir įstojusi į komparatyvistikos magistrantūrą. Su finansais buvo striuka, tiesą sakant, kaip ir Denui. Mes abu studijuodami universitete kartu ir dirbome. Jis dirbo vyrų kūno kultūros katedros skalbykloje, o aš — čia, šitame name, dekanui Slotnikui. Kaip auklė prižiūrėjau jo vaikus, atlikau namų ruošos darbus, tvarkiau jo popierius ir panašiai. Jis buvo išsiskyręs, ir aš puikiai sutariau su jo vaikais. Todėl studijuodama magistrantūroje iš tikrųjų gyvenau čia, galiniame kambaryje. Tiesą sakant, ten tebegyvenu iki šios dienos.

Už lango pro šalį ėjo du studentai ir vienas jų nusijuokė. Jo juokas nuaidėjo kambaryje — melodingas, sodrus ir toks visai čia nederantis.

— Taigi, buvo spalis. Dekanas Slotnikas buvo išvykęs į miestą sakyti kalbos. Vaikai — išvažiavę pas mamą į Niujorką. Tą vakarą su savo sužadėtiniu išėjome į restoraną pavakarieniauti. Markas buvo Medicinos instituto antrakursis. Kitą dieną turėjo svarbų chemijos

egzaminą, priešingu atveju... Na, visada būna tiek daug tų „o jeigu būtų buvę taip, tai“, tiesa? Jei nebūtų turėjęs to egzamino, būtume grįžę pas jį arba, kadangi namas buvo tuščias, pasilikę čia. Bet ne. Markas ir taip jau vien vakarienei sugaišo pakankamai daug laiko. Todėl užvežė mane čia ir pats nuėjo į medicinos biblioteką. Aš pati turėjau šį tą pasimokyti, todėl atsinešiau savo užrašus į virtuvę ir pasidėjau va ant šito stalo.

Ji įsistebeilijo į stalą, tarsi užrašai vis dar galėtų gulėti toje pačioje vietoje.

— Pasidariau sau arbatos — visai kaip šiandien — įsitaisiau čia ir jau ruošiausi pradėti rašyti savo esė, kai viršuje išgirdau kažkokį triukšmą. Kaip minėjau, žinojau, kad namuose nieko nėra. Turėjau išsigąsti, ar ne? Prisimenu, vieną kartą toks anglų literatūros dėstytojas paklausė auditorijos, koks garsas yra pats baisiausias. Žmogaus, šaukiančio iš skausmo? Siaubo kupino moters klyksmo? Šūvio? Kūdikio verksmo? Dėstytojas papurtė galvą ir atsakė: „Ne, baisiausias garsas, kai esi vienas tamsiame name, žinai, kad tikrai nieko daugiau viduje arba per daugelį kilometrų aplinkui nėra — ir tada staiga išgirsti viršuje tualete nuleidžiamo vandens garsą.“

Krista nusišypsojo Vendei. Vendė, stengdamasi nežiūrėti į jos randus, nedrąsiai atsakė tuo pačiu.

— Kad ir kaip ten būtų, aš neišsigandau. Gal būčiau turėjusi. Dar vienas „o jeigu būtų buvę, tai“. O jeigu būčiau tiesiog paskambinusi policijos postui universiteto miestelyje? Na, viskas būtų buvę kitaip, tiesa? Mano gyvenimas būtų visiškai kitoks. Tą vakarą buvau susižadėjusi su nuostabiausiu, gražiausiu vyru. Dabar jis vedęs kažkokią kitą moterį. Jie turi tris vaikus, yra laimingi. Ko gero, jos vietoje turėčiau būti aš.

Ji, laikydama puoduką abiem rankomis, gurkštelėjo arbatos, leisdama ore tvyroti jos ką tik pasakyto „o jeigu būtų buvę, tai“ aidui.

— Šiaip ar taip, išgirdau triukšmą ir patraukiau į jo pusę. Dabar jau girdėjau šnabždesius, net kikenimą. Na, supratau iš karto — stu-

dentai. Jei iki tol ir buvo kokia baimė, tai jos neliko nė padujų. Tai buvo tik kažkokie šelmiai, krečiantys dekanui pokštą — kažkas tokio. Todėl aš užlipau laiptais. Viršuje stojo tyla. Prieš tai balsai, atrodo, sklido iš dekano miegamojo, todėl patraukiau į tą pusę. Įėjau į miegamąjį ir apsidairiau aplinkui, bet nieko nemačiau, todėl palaukiau, kol akys pripras prie tamsos. Paskui man dingtelėjo: „Čia dabar? Tiesiog įjunk šviesą." Todėl ištiesiau ranką prie jungiklio.

Jos balsas nutrūko ir Krista Stokvel nutilo. Raudoni randai veide, atrodo, patamsėjo. Vendė dar kartą ištiesė ranką, tačiau įsitempusi it styga Kristos povyza privertė vėl ją atitraukti.

— Net nežinau, kas įvyko po to. Bent jau tada nežinojau, dabar — taip. Tačiau tada, paprastai tariant, išgirdau garsų trenksmą ir mano veidas sprogo — pajutau, tarsi man ant veido būtų sprogusi bomba. Paliečiau rankomis skruostus ir apčiuopiau ten įsmigusių stiklo šukių briaunas. Susipjausčiau rankas. Kraujas liejosi upeliais, bėgo man į nosį ir burną, aš springau juo, nepajėgiau kvėpuoti. Akimirką, gal dvi, nebuvo jokio skausmo ir paskui užplūdo jo banga, tarsi mano veidas būtų plėšte nuplėštas. Aš vėl surikau ir parkritau ant žemės.

Vendė pajuto, kad jos pačios širdis pradėjo plakti tankiau. Ji norėjo užduoti klausimų, sustabdyti ją, paaukoti visas smulkmenas, tačiau nejudėdama sėdėjo, leisdama Kristai netrukdomai papasakoti tą istoriją.

— Taigi guliu ant grindų, klykiu ir girdžiu, kaip pro mane kažkas bėga. Aklai ištiesiau ranką ir pargrioviau. Jis smarkiai parvirto ir susikeikė. Sučiupau jį už kojos — net nežinau kodėl, veikiau instinktyviai nei sąmoningai. Ir tada jis, norėdamas ištrūkti, ėmė spardytis.

Jos balsas dabar virto beveik šnabždesiu.

— Matote, tuo metu nesupratau, tačiau į mano veidą visur buvo prismigusių stiklo šukių — sudužusio į šipulius veidrodžio skeveldrų. Todėl kai jis spardėsi, norėdamas išsilaisvinti, kulnais įstūmė jas gilyn ir perrėžė audinius iki pat kaulo.

Ji nurijo seiles.

— Tačiau didžiausia šukė buvo prie pat dešiniosios mano akies. Aš gal jau ir taip būčiau jos netekusi, tačiau tas spyris smeigė skeveldra it peiliu...

Laimei, toliau ji netęsė.

— Tai paskutinis dalykas, kurį prisimenu. Netekau sąmonės. Atgavau ją tik po trijų parų ir paskui kelias savaites trumpam ją atgaudavau ir vėl prarasdavau. Ištvėriau daugybę operacijų. Skausmas buvo nepakeliamas. Buvau pripumpuota vaistų. Tačiau čia užbėgu įvykiams už akių, grįžkime truputį atgal. Universiteto policija tą vakarą išgirdo mano klyksmą ir kieme prie dekano namų sučiupo Filą Ternbolą. Jo batai buvo raudoni nuo mano kraujo. Visi žinojome, kad su juo buvo ir daugiau studentų. Matote, ten vyko daiktų medžioklė. Dekano šortai buvo didžiausias trofėjus. Šešiasdešimt taškų. To Filas Ternbolas ir ieškojo — šortų. Kaip ir sakiau, pokštas, nieko daugiau.

— Minėjote, kad girdėjote ir kitus. Šnabždesius ir kikenimą.

— Taip, tačiau Filas teigė, kad buvo vienas. Jo draugai, savaime suprantama, tai patvirtino. Aš dėl savo būklės negalėjau paprieštarauti jo tvirtinimui ir, iš tikrųjų, ką aš žinojau?

— Filas prisiėmė visą kaltę?

— Taip.

— Kodėl?

— Nežinau.

— Vis tiek nesuprantu. Ką jis jums padarė? Turiu galvoje, kaip atsirado visi tie pjūviai?

— Man įėjus į kambarį, Filas pasislėpė už lovos. Kai jis pamatė, kad tiesiu ranką prie jungiklio, na, turbūt jam šovė į galvą mintis pabandyti nukreipti mano dėmesį į šalį. Todėl netoli manęs sviedė didelę stiklinę peleninę. Ji turėjo sukelti triukšmą, kad aš atsisukčiau ir tada Filas turbūt galėtų pabėgti. Tačiau ten stovėjo senovinis veidrodis. Jis sudužo tiesiai man į veidą. Keistas sužalojimas, ar ne?

Vendė nieko neatsakė.

— Pragulėjau ligoninėje tris mėnesius. Netekau akies. Kita buvo taip pat sunkiai sužalota — nutrūko tinklainė. Kurį laiką buvau beveik visiškai akla. Po truputį atgavau regėjimą viena akimi. Aš vis dar juridiškai esu akla, tačiau kontūrus skiriu. Viskas išskydę, ir mane labai vargina bet kokia ryškesnė šviesa — ypač saulės. Ir vėl — taip dar geriau, nes nereikia rodytis viešumoje, ar ne? Pasak gydytojų, mano veidas tiesiogine šio žodžio prasme buvo supjaustytas gabalais. Mačiau savo nuotraukas prieš operaciją. Jeigu manote, kad dabar mano veidas baisus... jums reikėjo pamatyti jį tada — atrodė kaip tikras faršas, kitaip nepasakysi. Tarsi nuėstas liūto.

— Man labai gaila, — tarė Vendė, nežinodama, ką daugiau galėtų pasakyti.

— Mano sužadėtinis Markas laikėsi nuostabiai. Jis manęs nepaliko. Kai pagalvoji, tai jis elgėsi tikrai didvyriškai. Aš buvau graži, dabar galiu taip pasakyti, tai jau neskambės nekukliai. Tikrai buvau. Ir jis buvo toks velniškai išvaizdus. Taigi Markas manęs nepaliko. Tačiau vis sukdavo savo žvilgsnį į šalį. Negaliu jo dėl to kaltinti — tai natūralu.

Krista nutilo.

— Tai kaip viskas baigėsi?

— Aš priverčiau jį mane palikti. Žmogus manosi tikrai žinąs, kas yra meilė, ar ne? Tačiau būtent tą dieną aš iš tikrųjų sužinojau, kas yra meilė. Nors tai žeidė mane giliau nei bet kokia šukė, aš pakankamai mylėjau Marką, kad priversčiau jį mane palikti.

Ji vėl nutilo ir gurkštelėjo arbatos.

— Na, kas buvo toliau, turbūt pati suprantate. Kad tylėčiau, Filo tėvai man sumokėjo, ko gero, galima pasakyti, dosnią sumą. Ji investuota į vertybinius popierius ir išmokama man dalimis kiekvieną savaitę. Jei prabilsiu apie tai, kas atsitiko, išmokų daugiau nebegausiu.

— Aš niekam nieko nepasakosiu.

— Manote, man tai labai rūpi?

— Nežinau.

— Visiškai ne. Mano poreikiai — ganėtinai kuklūs. Vis dar gyvenu čia, toliau dirbau dekanui Slotnikui, nors jau ir ne su jo vaikais. Mano veidas juos gąsdino, todėl tapau jo padėjėja. Jam mirus, dekanas Pašajanas buvo toks malonus, kad paliko mane dirbti. Dabar esu dekano Liuiso padėjėja. Savo pinigus daugiausia aukoju įvairiems labdaros fondams.

Stojo tyla.

— Tai koks Deno vaidmuo šitoje istorijoje? — pasiteiravo Vendė.

— O kaip jūs manote?

— Kaip suprantu, jis tą vakarą taip pat buvo tame kambaryje?

— Taip. Jie visi ten buvo. Visi penki. Kaip vėliau sužinojau.

— Iš kur?

— Denas man papasakojo.

— Ir Filas prisiėmė kaltę už juos visus?

— Taip.

— Gal žinote kodėl?

— Ko gero, draugystės vardan. Tačiau gal ne tik — jis buvo turtingas, priešingai nei kiti. Gal pagalvojo — kas jam iš to, jei įskųs savo draugus.

Logiška, pagalvojo Vendė.

— Tai Denas lankydavosi pas jus?

— Taip.

— Kodėl?

— Kad paguostų mane. Mes kalbėdavomės. Jis dėl to vakaro jautėsi siaubingai. Dėl to, kad pabėgo. Taip mūsų bendravimas ir prasidėjo. Aš įsiutau, kai jis pirmą kartą apsilankė. Tačiau mes tapome draugais, valandų valandas šnekėdavomės prie va šito paties stalo.

— Sakote, buvote įsiutusi?

— Supraskite — tą vakarą aš netekau visko, ką turėjau.

— Taip, vadinasi, jūsų pyktis buvo pateisinamas.

Krista nusišypsojo.

— A, štai kas.

— Kas?

— Leiskite atspėti. Buvau pikta, įsiutusi, nekenčiau jų visų, todėl surezgiau keršto planą. Laukiau geros progos dvidešimt metų ir tada jau smogiau. Juk jūs taip manote, ar ne?

Vendė gūžtelėjo pečiais.

— Toks įspūdis, kad jiems kažkas už kažką keršytų.

— Ir aš esu pagrindinė įtariamoji? Randuota mergina, turinti motyvų griežti dantį?

— O jums taip neatrodo?

— Skamba kaip prastame siaubo filme, tačiau, ko gero...

Ji vėl pakreipė galvą ant šono.

— Ar aš jums panaši į blogiukę, Vende?

Vendė papurtė galvą.

— Ne, nelabai.

— Yra dar vienas dalykas.

— Koks?

Krista skėstelėjo rankomis. Ji vis dar buvo su akiniais nuo saulės, tačiau iš vienintelės likusios sveikos jos akies ištryško ir skruostu nuriedėjo ašara.

— Aš jiems atleidau.

Stojo tyla.

— Jie buvo tik studentai, dalyvavę daiktų medžioklėje, ir tikrai nenorėjo manęs sužaloti.

Išgirdusi tai, Vendė net sustingo. Išmintis visada skamba paprastai, bet ją išgirdęs iš karto supranti: tai tiesa, ir nesupainiosi su niekuo kitu.

— Tavo gyvenimo kelias nuolatos susikerta su kitų žmonių gyvenimo keliais — taip jau yra. Žmonės kartais susiduria tiesiog kaktomuša, ir tokiu atveju kažkas lieka nukentėjęs. Jie tik norėjo pavogti kažkokius kvailus šortus, tačiau viskas pakrypo nesėkminga linkme. Kurį trumpą laiką aš jų nekenčiau. Tačiau kai pagalvoji — kas iš to gero? Įsikibęs pykčio, paleidi iš rankų tai, kas svarbiausia, suprantate?

Vendė dabar pajuto, kad jos akyse susitvenkė ašaros. Ji pakė-

lė puodelį ir gurkštelėjo arbatos. Šaltmėtė maloniai glostė gomurį. Reikia nelaikyti įsikibus pykčio. Kol kas ji negalėjo atsakyti į tai teigiamai.

— Gal jie tą vakarą sužalojo ir dar ką nors, — tarė Vendė.

— Abejoju.

— Arba kas nors nori atkeršyti už jus.

— Mano mama mirusi, — atsakė Krista. — Markas laimingai gyvena su kita moterimi. Daugiau artimųjų nėra.

Aklagatvis.

— Ką Denas pirmą kartą atėjęs jums pasakė?

Ji nusišypsojo.

— Tai liks tik tarp mūsų.

— Turi būti kokia nors priežastis, kodėl jų visų gyvenimai buvo sužlugdyti?

— Vende, ar tai pagrindinė priežastis, dėl kurios esate čia? Padėti jiems susigrąžinti savo gyvenimus?

Vendė nieko neatsakė.

— Ar, — tęsė Krista, — dėl to, kad netyčia pakišote nekaltą žmogų?

— Ko gero, ir dėl to, ir dėl to.

— Tikitės išpirkti savo kaltę?

— Tikiuosi rasti atsakymus.

— Ar norėtumėte išgirsti mano nuomonę šiuo klausimu? — paklausė Krista.

— Žinoma.

— Aš pažinojau Deną pakankamai gerai.

— Ko gero.

— Mes prie šito stalo šnekėdavomės apie viską. Jis pasakojo man apie savo darbą, pažintį su savo pirmąja žmona Džena, apie tai, kad santuoka subyrėjo dėl jo kaltės, kad jie po to liko draugais, apie savo vienatvę. Tai buvo mus vienijantis dalykas.

Vendė laukė. Krista pasitaisė akinius nuo saulės. Akimirką Ven-

dė pagalvojo, kad ji ruošiasi juos nusiimti, tačiau Krista to nepadarė. Ji pasitaisė juos, atrodo, bandydama kažkaip pažvelgti Vendei tiesiai į akis.

— Nemanau, kad Denas Merseris buvo pedofilas. Ir kad jis ką nors nužudė. Todėl, Vende, taip, manau, kad jūs pakišote nekaltą žmogų.

33

Vendė, iš tos virtuvės prietemos galiausiai atsidūrusi dekano namų pievelėje, sumirksėjo nuo saulės šviesos. Ji įsistebeilijo į saulėkaitoje vaikštinėjančius studentus. Jie praeidavo pro šitą namą kiekvieną dieną, turbūt nė nenutuokdami, kokia plonytė linija skiria juos ir randuotą moterį jo viduje. Vendė kurį laiką stovėjo pievelėje, žiūrėdama į studentus. Paskui atkišo veidą į saulę ir neužmerkė akių, kol jos akys neapsiašarojo. Buvo pašėlusiai gera ją jausti.

Krista Stokvel atleido savo skriaudikams.

Jos lūpose tai nuskambėjo kaip toks lengvas dalykas. Vendė nustūmė į šalį platesnius filosofinius apibendrinimus — akivaizdžią sąsają su jos pačios ir Arijanos Nasbro situacija — ir susitelkė į einamąjį klausimą: jei labiausiai nukentėjęs žmogus atleido ir gyveno toliau, tai kas yra tas žmogus, kuris elgėsi priešingai?

Ji patikrino savo mobilųjį. Dar daugiau žurnalistų paliktų žinučių. Vendė nekreipė į jas dėmesio. Praleistas Popso skambutis. Vendė atskambino, ir Popsas atsiliepė po pirmojo signalo.

— Čia pas mus miniomis vis plūsta žurnalistai, — pranešė jis.

— Žinau.

— Dabar supranti, kodėl esu prieš leidimo turėti ginklą ribojimą.

Pirmą kartą per nežinia kiek laiko, kuris Vendei atrodė kaip ištisa amžinybė, ji nusijuokė.

— Tai ko jiems čia reikia? — pasiteiravo jis.

— Kažkas apie mane skleidžia piktas paskalas.

— Pavyzdžiui?

— Kad miegu su savo bosu ir panašiai.

— Ir žurnalistai kreipia dėmesį į tokias nesąmones?

— Akivaizdu.

— Ar jose yra nors kiek tiesos?

— Ne.

— Velniava.

— Aha. Gali padaryti man vieną paslaugą?

— Retorinis klausimas, — tarė Popsas.

— Aš čia įklimpau į tokią košę. Galimas daiktas, užsitraukiau kažkokių žmonių nemalonę.

— Aš gerai ginkluotas.

— To neprireiks, — atsakė ji, tikėdamasi, kad Popsas tik juokauja. — Tačiau būtų gerai, jei kelioms dienoms išvežtum Čarlį kur nors kitur.

— Manai, jam gresia pavojus?

— Nežinau. Bet kuriuo atveju tie gandai nuvilnys per miestą. Mokykloje vaikai gali pradėti prie jo kabinėtis.

— Tai kas? Nieko Čarliui neatsitiks, truputį paerzins ir viskas. Jis stiprus vaikis.

— Tai ne tas atvejis, kai reikia būti stipriam.

— Gerai, aišku, pasirūpinsiu tuo. Mes apsistosime motelyje, gerai?

— Tik kokiame nors padoriame, Popsai. Ne tokiame, kur kambariai nuomojami valandai ir su veidrodžiais ant lubų.

— Supratau, nesijaudink. Jei tau reikia mano pagalbos…

— Savaime suprantama, — atsiliepė Vendė.

— Gerai, būk atsargi. Myliu tave.

— Aš tave taip pat.

Jiems baigus pokalbį, ji dar kartą paskambino Vikui. Vėl niekas neatsiliepė. Tas šunsnukis jau pradėjo ją užknisti. Tai kas toliau? Na,

dabar ji jau žino Prinstono penketuko paslaptį, tačiau vis dar neaišku, kodėl praėjus dviem dešimtmečiams ji iškilo į paviršių. Žinoma, buvo vienas žmogus, kurio galima šito paklausti.

Filas.

Vendė vėl pabandė jam prisiskambinti. Tuščiai. Todėl ji nuvažiavo tiesiai prie jo namų. Duris atidarė Šerė.

— Jo čia nėra.

— Jūs žinojote? — pasiteiravo Vendė.

Šerė nieko neatsakė.

— Apie Prinstoną. Ar žinojote, kas ten atsitiko?

— Ilgą laiką — ne.

Vendė jau norėjo paklausinėti jos smulkiau, tačiau susilaikė: nesvarbu, kada arba ką Šerė sužinojo. Jai reikia pasikalbėti su Filu.

— Kur jis?

— „Tėvų klube".

— Neperspėkite jo, kad aš atvažiuoju, gerai?

Ir vėl laikas rimbui ir meduoliui. Na, šiuosyk rimbui.

— Jei taip padarysite, tai tik reikš, kad turėsiu vėl grįžti čia. Ir kitą kartą jau kalbėsimės ne geruoju, o piktuoju. Atsivešiu su savimi kameras, kitus žurnalistus ir sukelsiu tokį triukšmą, kuris atkreips ne tik kaimynų, bet netgi jūsų vaikų dėmesį. Suprantate, ką noriu pasakyti?

— Jūs nesate tokia buka, — atsakė Šerė.

Vendei nebuvo prie širdies grasinti šitai moteriai, tačiau jau pakaks viso to melo ir vedžiojimo už nosies.

— Nesijaudinkite, — patikino Šerė, — aš jam nepaskambinsiu.

Vendė apsisuko eiti.

— Dar vienas dalykas, — pridūrė Šerė.

— Koks?

— Jis dabar labai gležnas. Elkitės su juo atsargiai, gerai?

Vendė norėjo dar ką nors pridurti apie Kristą Stokvel, pasakyti, koks gležnas buvo jos kūnas, tačiau tai buvo ne jos reikalas. Ji nuva-

žiavo į „Starbucks“ kavinę ir pastatė automobilį vietoje, kur į stovėjimo skaitiklį buvo galima mesti tik ketvertukus. Piniginėje ji neturėjo nė vieno. Nesiseka. Teks rizikuoti.

Vendė vėl pajuto, kad akyse susitvenkė ašaros. Ji stabtelėjo prie įėjimo į „Starbucks“ ir suėmė save į rankas.

Jie visi buvo ten. Vaizduojantis reperį Normas, arba Ten-A-Flajus, puikavosi visa priklausančia tam apranga ir atributika. Dagas mūvėjo baltais teniso šortais. Ouvenas rankose laikė kūdikį. Filas vilkėjo kostiumą ir buvo pasirišęs kaklaraištį. Net dabar, tokiu dienos metu. Jie susispietę sėdėjo aplink apskritą staliuką ir sukišę galvas šnabždėjosi. Jų kūno kalba bylojo, kad ketvertas sėdi kaip ant įkaitusios keptuvės.

Kai Filas ją pastebėjo, jo veidas ištįso, jis užsimerkė. Vendei tai buvo nė motais — ji priėjo prie staliuko ir įsmeigė į jį veriamą žvilgsnį. Atrodė, Filas tuoj ims ir subliūkš jos akyse kaip balionas.

— Aš ką tik šnekėjausi su Krista Stokvel, — prabilo ji.

Likę trys vyrukai tiesiog sėdėjo ir netardami nė žodžio stebėjo. Vendė pagavo Normo žvilgsnį. Jis papurtė galvą prašydamas ją liautis. Tačiau ji nė neketino.

— Tie žmonės dabar taip pat persekioja ir mane, — tarė jam Vendė.

— Žinome, — prabilo Normas. — Sekėme tas internetines paskalas tinkle. Mums pavyko atsikratyti daugeliu virusinių tinklalapių, tačiau ne visais.

— Todėl dabar tai ir mano kova.

— Visai be reikalo, — atsiliepė Filas, vis dar nuleidęs galvą. — Aš jus įspėjau. Prašiau į tai nesikišti.

— O aš nepaklausiau. Vaje, kaip negerai. Dabar papasakokite, kas čia dedasi.

— Ne.

— Ne?

Filas pakilo nuo kėdės ir nužingsniavo durų link. Vendė pastojo jam kelią.

— Pasitraukite, — paliepė jis.

— Ne.

— Jūs šnekėjotės su Krista Stokvel?

— Taip.

— Ką ji papasakojo?

Vendė sudvejojo. Juk ji pažadėjo Kristai niekam apie tai nepasakoti? Filas, pasinaudojęs ta akimirka, pranėrė pro Vendę ir patraukė prie durų. Vendė jau leidosi iš paskos, tačiau ją, uždėjęs ant peties ranką, sustabdė Normas. Ji piktai į jį atsisuko.

— Vende, ką tu ruošiesi daryti? Pasivyti jį ir pargriauti kaip amerikietiškame futbole?

— Jūs nė nenutuokiate, ką aš sužinojau.

— Jis buvo pašalintas iš Prinstono, — tarė Normas. — Taip jo ir nebaigė. Mes žinome — jis mums papasakojo.

— Ar jis jums papasakojo, ką ten padarė?

— Tau atrodo, kad tai svarbu?

Šitie žodžiai sulaikė Vendę. Ji prisiminė tai, ką jai pasakė Krista — apie atleidimą jiems, apie tai, kad jie viso labo buvo tik studentai, dalyvavę daiktų medžioklėje.

— Ar jis jums pasakė, kas juos persekioja? — pasiteiravo ji.

— Ne. Tačiau prašė mūsų į tai nesikišti. Mes esame jo draugai, Vende. Ištikimi jam, ne tau. Ir, manau, jis jau pakankamai prisikentėjo, tau taip neatrodo?

— Nežinau, Normai. Nežinau, kas persekioja jį, buvusius jo bendrabučio draugus ir dabar — mane. Ir dar daugiau: netgi nežinau, ar Denas Merseris nužudė Heilę Makveid. Gal jos žudikas vis dar laisvėje. Ar supranti, ką noriu pasakyti?

— Taip.

— Ir?

— Ir mūsų draugas prašė mūsų į tai nesikišti. Mes šitoje kovoje daugiau nebedalyvaujame.

— Puiku.

Širsdama ji žengė durų link.

— Vende?

Ji atsisuko. Normas atrodė taip juokingai su ta apranga, ta kvaila juoda beisbolo kepuraite ant raudonos skarelės, baltu diržu, rankiniu laikrodžiu, kurio ciferblatas buvo palydovinės lėkštės dydžio. Ten-A-Flajus. Nors verk.

— Kas, Normai?

— Mes turime tą nuotrauką.

— Kokią nuotrauką?

— Sustabdytą tos merginos iš vaizdo klipo kadrą. Prostitutės, kuri apkaltino Farlį Parksą pirkus jos paslaugas. Ouvenui pavyko sustabdyti kadrą ir atšviesinti uždėtą ant merginos šešėlį. Teko paplušėti iš peties, tačiau jis gavo pakankamai ryškią nuotrauką. Jei nori, mes ją turime čia.

Vendė laukė. Ouvenas ištiesė dvidešimt iš dvidešimt penkių centimetrų dydžio atspaudą Normui, šis atnešė jai. Vendė pažiūrėjo į merginą nuotraukoje.

— Atrodo jauna, ar ne? — pastebėjo Normas.

Vendės pasaulis, jau ir taip išklibęs, visiškai subyrėjo į šipulius.

Taip, mergina nuotraukoje tikrai atrodė jauna. Labai jauna.

Taip pat kaip du vandens lašai panaši į dailininko atkurtą Čynos — mergaitės, su kuria Denas tvirtino turėjęs susitikti name, kur jo laukė Vendės pasala — portretą.

Taigi dabar ji jau žinojo. Ta nuotrauka buvo akmuo, apvertęs visą vežimą. Kažkas juos pakišo.

Tačiau vis dar neaišku nei kas, nei kodėl.

Kai Vendė parsirado namo, ten vis dar stovėjo tik vienas televizijos naujienų tarnybos mikroautobusas. Ji negalėjo patikėti savo akimis — koks akiplėšiškumas — iš jos pačios televizijos, „NTC News“. Prie jo lūkuriavo jos operatorius Semas su — giliai įkvėpk — balionagalve Mišele Faisler.

Mišelė taisėsi savo plaukus. Mikrofoną su NTC ženkliuku buvo pasikišusi po alkūne. Vendei kilo pagunda apeiti jos automobilį iš dešinės ir ją likviduoti, pamatyti, kaip ta didelė kaip arbūzas galva ištykšta į šaligatvį. Tačiau ji paspaudė automatinių garažo vartų mygtuką ir nėrė vidun. Durys Vendei už nugaros tyliai nusileido, ir ji patraukė į namą.

— Vende?

Tai buvo Mišelė. Ji beldėsi į garažo duris.

— Mišele, nešdinkis iš mano kiemo.

— Aš be kameros ir mikrofono.

— Mano draugas šiame name turi ginklą ir nekantrauja jį panaudoti.

— Tik paklausyk manęs vieną sekundę, gerai?

— Ne.

— Turi tai išgirsti. Tai dėl Viko.

Šitie žodžiai privertė Vendę stabtelėti.

— Kas dėl Viko?

— Vende, atidaryk duris.

— Kas dėl Viko?

— Jis tave parduoda.

Vendei net sugniaužė paširdžius.

— Kaip tai?

— Atidaryk duris, Vende. Jokių kamerų, mikrofonų, viskas tik tarp mūsų. Aš pažadu.

Po velnių. Vendė svarstė, ką daryti, tačiau galiausiai nusprendė — tikrai blogiau nebus. Norėjo išgirsti, ką Mišelė jai turi pasakyti. Jeigu tam ir teks įsileisti pas save tą Gluosniagalvę, tebūnie. Ji peržengė per Čarlio dviratį — kaip įprasta numestą būtent taip, kad trukdytų jai praeiti — ir pasuko namų durų rankeną. Neužrakinta — Čarlis kaip visada pamiršo tai padaryti.

— Vende?

— Įeik pro galines duris.

Vendė įžengė į virtuvę. Popsas buvo išvykęs. Jis paliko raštelį, kad Čarlį pasiėmė su savimi. Gerai. Vendė atrakino Mišelei galines duris.

— Ačiū, kad įsileidai.

— Tai kas ten dėl Viko?

— Viršininkai trokšta kraujo. Jie jį kaip reikiant užsisėdo.

— Ir?

— Ir Vikas smarkiai spaudžiamas pareikšti, kad tu su juo flirtavai — leidžiant suprasti, neva tarsi būtum jį persekiojusi.

Vendė stovėjo it sustingusi.

— Televizija išplatino tokį pranešimą.

Mišelė padavė jai popieriaus lapą.

NTC nekomentuoja Vendės Tains klausimo, tačiau pažymi, kad žinių tarnybos direktoriaus Viktoro Gareto elgesyje nebuvo nieko neteisėto arba neetiško ir jis nedavė pagrindo jokiems dviprasmiškiems pavaldinių pasiūlymams jo atžvilgiu. Mūsų visuomenėje seksualinis persekiojimas tampa rimta problema, dėl kurios daugeliui tenka nekaltai nukentėti.

— Seksualinis persekiojimas? — Vendė pakėlė galvą. — Aš turbūt sapnuoju.

— Gražiai surašyta, ar ne? Suvyniota į vatą, kad niekas negalėtų paduoti į teismą dėl garbės ir orumo įžeidimo.

— Tai ko tu nori, Mišele? Juk nemanai, kad duosiu interviu televizijai, ką?

— Tu ne tokia kvaila, — papurtė galvą Mišelė.

— Tada ko čia atvykai?

Mišelė atsiėmė popieriaus lapą su pareiškimu spaudai ir jį iškėlė.

— Tai neteisinga. Mes nesame artimos draugės. Žinau, ką tu apie mane galvoji...

Mišelė sučiaupė savo ryškiai nudažytas lūpas ir užsimerkė, tarsi mintyse sverdama kitą sakinį.

— Tu tiki tuo pareiškimu spaudai? — paklausė Vendė.

Ji staigiai atsimerkė.

— Ne! Turiu galvoje, baik. Tu? Seksualiai persekioji Viką? Papasakok bobutei.

Tą akimirką, jei Vendė nebūtų buvusi tokia priblokšta ir emociškai sugniuždyta, būtų galėjusi Mišelę apsikabinti.

— Žinau, kad skamba banaliai, tačiau tapau žurnaliste todėl, kad visur troškau rasti tiesą. Tai — nesąmonė. Tave pakišo. Todėl norėjau parodyti, kas vyksta tau už nugaros.

— Tai bent, — tarė Vendė.

— Kas?

— Nieko. Ko gero, esu nustebusi.

— Aš visada tavimi žavėjausi: tavo laikysena, tavo sukurtais reportažais.

Vendė stovėjo sutrikusi.

— Nežinau, nė ką pasakyti.

— Nieko ir nesakyk. Jei tau reikia kokios nors pagalbos, esu tavo paslaugoms. Tik tiek. Dabar einu. Mes kuriame laidą apie tą istoriją, kurią tau pasakojau — tą iškrypėlį Artūrą Lemeiną, kuriam kažkas peršovė abu kelius.

— Yra kažkas naujo?

— Nelabai. Tikėtina, kad vyrukas gavo ko nusipelnęs, tačiau vis tiek gana stebėtina — pripažintas kaltu dėl vaikų pornografijos laikymo ir platinimo, treniruoja vaikų ledo ritulio komandą.

Vendė pajuto, kaip jai plaukai pasistojo piestu.

Ledo ritulio?

Dabar ji prisiminė, kaip žiūrėjo tą istoriją kartu su Čarliu ir jo draugais.

— Pala, keliai jam buvo peršauti prie „South Mountain" arenos, teisingai?

— Taip.

— Bet aš nesuprantu. Prisimenu, kažkur skaičiau, kad, prieš priimant trenerius į darbą, tikrinamos jų biografijos.

Mišelė linktelėjo.

— Taip. Tačiau apie Lemeino teistumą nebuvo jokių žinių.

— Kodėl?

— Kadangi iš teisingumo institucijų gaunama informacija tik apie JAV teritorijoje įvykdytus nusikaltimus, — paaiškino Mišelė. — O Lemeinas yra kanadietis. Atrodo, iš Kvebeko.

34

Vendė greitai viską sudėliojo į savo vietas.

Jai padėjo ir Mišelė Faisler. Ji jau turėjo daug informacijos apie seksualinį nusikaltėlį Artūrą Lemeiną, įskaitant ir jo šeimos genealoginį medį. Tai, kaip Mišelė paplušėjo tirdama šitą istoriją, negalėjo nedaryti įspūdžio. Na, gerai, gal Mišelės galva ir buvo šiek tiek didesnė nei vidutinė, tačiau tai turbūt krisdavo į akis dėl labai siaurų jos petukų.

— Kas dabar? — pasiteiravo jos Mišelė.

— Manau, reikia susisiekti su šerifu Volkeriu. Jis vadovauja Deno Merserio nužudymo bylos tyrimui.

— Gerai, tai gal paskambink? Juk tu jį pažįsti?

Vendė susirado Volkerio mobiliojo numerį ir spustelėjo „Skambinti". Mišelė sėdėjo šalia. Ji pareigingai išsiėmė ir vienoje rankoje laikė paruoštą savo nedidelį reporterės bloknotą, kitoje — rašiklį. Volkeris atsiliepė po ketvirto signalo. Vendė girdėjo, kaip jis atsikrenkštė ir tarė:

— Šerifas Mikis Volkeris.

— Čia Vendė.

— O, eee, labas. Kaip jums sekasi?

„O, eee, labas"? Jo balsas buvo įsitempęs. Ir dabar Vendei dingtelėjo, kad jis mobiliojo ekranėlyje turėjo matyti, kad skambina ji.

— Kaip matau, jau girdėjote apie mane tas naujausias istorijas, — tarė ji.

— Aha.

— Super.

Dabar buvo ne laikas leistis į tuos dalykus. Kad ir kaip ten būtų, tai nebebuvo svarbu — tegu jis eina velniop — tačiau ji vis tiek pajuto maudulį krūtinėje.

— Ar girdėjote apie Artūro Lemeino bylą? Vyruko, kuriam peršovė abi kelio girneles?

— Taip, — patvirtino jis. — Tačiau tai ne mano jurisdikcija.

— Žinote, kad tas Artūras Lemeinas yra nuteistas už vaikų pornografijos laikymą ir platinimą?

— Atrodo, taip, girdėjau.

— O kad Artūras Lemeinas yra Edo Greisono svainis?

Po trumpam stojusios pauzės Volkeris pratarė:

— Oho.

— Tikrai, kad „oho“. Norite dar daugiau „oho“? Lemeinas treniravo savo seserėno ledo ritulio komandą. Tiems, kas sunkiai gaudosi genealoginiuose medžiuose, tai būtų Edo Greisono sūnus Edas jaunesnysis, tapęs vaikų pornografijos auka.

— Tai dar vienas „oho“, — sutiko Volkeris.

— Ir galbūt trečias „oho“ — tas, kas peršovė Lemeino kelius, padarė tai iš atstumo.

— Puikaus šaulio darbas, — konstatavo Volkeris.

— Ar ne tą patį apie Edą Greisoną sakė ir „Ginkloramos“ savininkas?

— Taip, iš tiesų. Dieve švenčiausias. Tačiau nesuprantu — galvojau, kad jūs matėte, kaip Greisonas nužudė Deną Merserį dėl šio padarytų jo sūnaus pornografinių nuotraukų.

— Taip, mačiau.

— Tai abiem atvejais šaudė jis?

— Na, manau, kad taip. Prisimenate, kaip Edas Greisonas pasirodė Ringvudo valstybiniame parke, kad padėtų ieškoti Heilės Makveid kūno?

— Taip.

— Jis sakė, kad aš nieko nesuprantu. Tačiau manau, kad dabar jau žinau, kas ir kaip. Jam neduoda ramybės kaltė, kadangi jis nužudė nekaltą žmogų.

Mišelė be paliovos kažką žymėjosi — Vendei net buvo sunku įsivaizduoti ką.

— Manau, viskas buvo taip, — tęsė Vendė. — Denas Merseris paleidžiamas iš areštinės. Edas Greisonas pasiunta iš pykčio. Jis nužudo Merserį ir atsikrato visų įkalčių. Kai grįžta namo, jo žmona Megė supranta, ką jis padarė. Kas tiksliai vyksta po to, nežinau. Gal Megė susijaudina. Gal sako: „Ką tu padarei, tai buvo ne Denas, o mano brolis." Arba galbūt Edas jaunesnysis dabar atskleidžia jam tiesą apie savo dėdę. Nežinau. Tačiau įsivaizduokite, kas turėjo dėtis Greisono galvoje. Ištisus mėnesius jis lankėsi kiekviename teismo posėdyje, duodavo interviu žiniasklaidai, kalbėdavo aukos — savo sūnaus — vardu, reikalaudavo, kad Denui Merseriui būtų skirta bausmė.

— Ir po to paaiškėja, kad jis nužudė ne tą žmogų.

— Teisingai. Be to, jis dabar žino, kad Artūras Lemeinas, jo svainis, niekada nebus patrauktas į teismą. O jeigu kažkokiu būdu ir bus, tai, na, galėtų sugriauti jo šeimą.

— Nenorėjo skandalo, — pridūrė Volkeris. — Kad šeima vėl turėtų viską išgyventi iš naujo. Kaip ir viešai prisipažinti, kad visą tą laiką klydo. Tačiau Greisonas jo nenužudė, tiktai suluošino.

— Taip. Manau, jam neužteko jėgų dar kartą nužudyti. Tik ne po to, kas atsitiko pirmąjį kartą.

— Ir, šiaip ar taip, tai jo žmonos brolis.

— Būtent.

Vendė pažvelgė į kitapus stalo sėdinčią Mišelę. Dabar ji laikė prie ausies telefoną ir kažką tyliai į jį kalbėjo.

Volkeris tarė:

— Kalbama, kad Greisono žmona jį paliko. Vaiką pasiėmė su savimi.

— Gal ji taip pasielgė dėl to, ką jis padarė Denui.

— Arba kad peršovė jos broliui kelius.

— Taip.

Volkeris atsiduso.

— Tai kaip mes visa tai įrodysime?

— Nežinau. Lemeinas kalbėti turbūt nenorės, tačiau gal jūs galėtumėte jį priremti prie sienos.

— Kas iš to, net jei prakalbės. Į jį buvo šauta tamsoje. Jokių liudininkų. Ir, kaip mes jau žinome, Greisonas velniškai gerai moka atsikratyti įkalčių.

Jiedu su Volkeriu susimąstė, ir abiejuose linijos galuose stojo tyla. Mišelė padėjo telefoną, dar kažką pasižymėjo bloknote ir nupiešė storas ilgas strėlytes. Baigusi įsmeigė į jį žvilgsnį ir suraukė kaktą.

Vendė jos pasiteiravo:

— Kas ten?

Mišelė vėl ėmėsi rašyti.

— Kol kas dar nežinau. Tačiau kažkas su šita versija ne taip.

— Kas?

— Gal tai ir nesvarbu, tačiau nesutampa laikas. Į Lemeiną buvo šauta diena prieš Deno Merserio nužudymą.

Vendės telefonas pradėjo vibruoti — kažkas skambino. Ji žvilgtelėjo į ekranėlį — tai buvo Vinas.

— Man jau metas, — tarė ji Volkeriui. — Man skambina.

— Atsiprašau dėl savo intonacijos pokalbio pradžioje.

— Nesukite sau galvos.

— Aš vis dar norėčiau jums po visko paskambinti.

Vendė stengėsi sulaikyti šypseną.

— Po visko, — pakartojo ji ir persijungė į kitą liniją. — Klausau?

— Tavo prašymu, — tarė Vinas, — pasigilinau į Filo Ternbolo darbo sutarties nutraukimo aplinkybes.

— Ar išsiaiškinai, kas jį pakišo?

— Kur tu esi?

— Namuose.

— Atvyk į mano kabinetą. Manau, tau reikia tai pačiai pamatyti.

Vinas buvo turtingas. Labai turtingas.

Pavyzdys: Vinas buvo sutrumpintas jo visas vardas — Vindzoras Hornas Lokvudas III. Jo kabinetas buvo 46-osios gatvės ir Parko aveniu sankryžoje stovinčiame „Lock-Horne“ dangoraižyje.

Matematika čia aiški.

Vendė pasistatė savo automobilį prie „MetLife“ dangoraižio. Jos tėvas dirbo netoli nuo čia. Ji dabar prisiminė jį, visada pasiraitojusį iki alkūnių rankoves, ir šis gestas buvo dvigubai simboliškas — jis visada buvo pasirengęs pagelbėti kitiems ir niekada nenorėjo būti laikomas biurokratu. Galingos jo rankos Vendei visada suteikdavo saugumą. Šią akimirką, nors tėvas jau seniai buvo miręs, Vendė troško pulti į jo platų glėbį ir išgirsti jį sakantį, kad viskas bus gerai. Ar mes apskritai kada nors išaugame tokį poreikį? Kai ją apglėbdavo Džonas, Vendė taip pat jausdavosi saugi. Šiais laikais gali pasirodyti antifeministiška, kad šiltą saugumo jausmą moteriai teikia vyras, tačiau taip jau yra. Popsas — puikus žmogus, tačiau tai ne jo darbas. Čarlis? Na, jis visada liks mažasis jos berniukas ir rūpintis juo visada bus jos pareiga, o ne atvirkščiai. Du vyrai, šalia kurių ji jausdavosi saugi, mirę. Jie niekada jos neapvylė, tačiau, aplink užvirus tokiai košei, suabejojo, ar dabar tą patį būtų galėjusi pasakyti ir apie save.

Vinas savo kabinetą buvo perkėlęs žemiau. Lifto durys atsidarė tiesiai priešais ženklą „Valdytojų tarybos atstovas“. Priimamojo sekretorė spigiu balsu sukvykė:

— Laba diena, ponia Tains.

Vendė kone žengtelėjo atgal į liftą. Sekretorė buvo amerikietiškojo futbolo centro gynėjo sudėjimo, sprauste įsispraudusi į juodą it anglis triko ir atrodė kaip košmariška Adrijanos Barbo filme „Cannonball Run“ versija. Makiažo ant jos veido buvo tiek, kad, atrodo, tarsi būtų šiūptelėta semtuvu.

— Eee, laba diena.

Pasirodė išvaizdi azijietė griežtu baltu kostiumėliu — aukšta, liekna, daili kaip modelis. Šios dvi moterys akimirką stovėjo greta ir Vendė negalėjo susilaikyti neįsivaizdavusi boulingo kamuolio, kuris tuoj tuoj numuš kėglį.

Azijietė tarė:

— Ponas Lokvudas laukia jūsų.

Vendė nusekė paskui ją koridoriumi. Moteris atidarė kabineto duris ir pranešė:

— Atvyko ponia Tains.

Vinas pakilo iš už savo stalo. Jis buvo nepaprastai išvaizdus vyras. Nors ir nelabai jos skonio — šviesių garbanų, kone švelnių bruožų, gražuoliukas nuo padų iki pakaušio — tačiau spinduliuote spinduliavo tylią jėgą. Jo žydros akys dvelkė šaltuku, ir visame jo beveik pernelyg atsipalaidavusiame kūne jutai glūdinčią kažkokią suspaustą spyruoklę, tarsi iš jo bet kurią akimirką galėtum sulaukti mirtino smūgio.

Vinas kreipėsi į azijietę:

— Ačiū, Mi. Gal galėtumėte pranešti ponui Bariui, kad mes pasirengę?

— Žinoma.

Mi išėjo. Vinas, perėjęs per kabinetą, draugiškai pakštelėjo Vendei į skruostą. Tarp jų tvyrojo kažkoks nedidelis sutrikimas, keistas delsimas. Prieš pusmetį jie pasibarškino ir tai buvo daugiau nei nuostabu, ir nesvarbu, gražuoliukas ar ne, tai visada lieka tvyroti tarp vyro ir moters.

— Atrodai pritrenkiamai.

— Ačiū. Nors taip nesijaučiu.

— Kaip suprantu, dabar savo gyvenime patekai į nesėkmių ruožą.

— Taip, patekau.

Vinas atsisėdo ir išskėtė rankas.

— Aš pasiruošęs tave paguosti ir palaikyti.

— Sakydamas „paguosti ir palaikyti“, turi galvoje?..

— Nenutrauktas lytinis aktas.

Ji su nuostaba papurtė galvą.

— Mane kabinti pasirenki patį blogiausią laiką.

— Tokio nebūna. Bet aš suprantu. Gal norėtum išgerti brendžio?

— Ne, ačiū.

— Nieko prieš, jei įsipilsiu?

— Kaip nori.

Vinas turėjo senovinį atsidarantį gaublį, kuriame laikydavo krištolinį grafiną. Masyvus jo stalas buvo iš vyšnios medžio, sienas puošė paveikslai, vaizduojantys lapių medžioklę, ir sodrių spalvų rytietiškas kilimas. Kitas kabineto galas buvo išklotas dirbtine žaliąja danga. Ant vienos sienos kabojo plačiaekranis televizorius.

— Tai papasakok man, kas čia per reikalas, — tarė Vinas.

— Jei nieko prieš, nepasakosiu. Iš tikrųjų man tik reikia sužinoti, kas pakišo Filą Ternbolą.

— Žinoma.

Kabineto durys atsidarė ir jose pasirodė Mi su senyvu vyriškiu, pasirišusiu varlytę.

— A, — tarė Vinas. — Ridli, ačiū, kad atėjai. Vende Tains, susipažinkite su Ridliu Bariu. Ponas Baris yra vienas iš finansų maklerio įmonės „Barry Brothers Trust“ įkūrėjų, buvęs to jūsų pono Ternbolo darbdavys.

— Malonu susipažinti, Vende.

Visi susėdo. Vino stalas buvo tuščias, išskyrus vieną didelę segtuvų kaugę.

— Prieš mums pradedant, — tarė Vinas, — mudu su ponu Bariu turime būti tikri, kad viskas, kas čia bus aptarinėjama, liks tarp šių keturių sienų.

— Vinai, aš juk žurnalistė.

— Tada tau žinomas pasakymas „tik tarp mūsų“.

— Puiku. Tai tik tarp mūsų.

— Ir, — tęsė Vinas, — kaip draugas noriu, kad duotum žodį niekam neatskleisti to, ką čia išgirsi.

Vendė pažiūrėjo į Ridlį Barį, paskui lėtai vėl pasuko galvą į Viną.

— Duodu žodį.

— Puiku.

Vinas pažvelgė į Ridlį Barį ir šis linktelėjo. Vinas uždėjo ranką ant aukštos segtuvų krūvos.

— Čia yra dokumentacija apie poną Filą Ternbolą. Kaip žinai, jis buvo „Barry Brothers Trust“ patarėjas finansų reikalams.

— Taip, žinau.

— Kelias pastarąsias valandas skyriau jai peržiūrėti. Atidžiai. Taip pat išnagrinėjau pono Ternbolo internetinę prekybą vertybiniais popieriais. Patikrinau jo prekybos modelį, ką jis perka, parduoda, jei nori, iki menkiausio siūlelio. Kadangi, Vende, esu apie tave labai geros nuomonės ir gerbiu tavo protą, kruopščiai ištyrinėjau jo darbo istoriją, ieškodamas, kaip Filas Ternbolas galėjo būti pakištas.

— Ir?

Vinas pažiūrėjo jai į akis ir Vendė pajuto iš jų dvelktelintį šaltuką.

— Filas Ternbolas neiššvaistė dviejų milijonų. Mano apytikriais skaičiavimais, tas skaičius turėtų siekti netoli trijų. Trumpai tariant, nėra jokių abejonių. Tu norėjai sužinoti, kaip Filas Ternbolas buvo pakištas. Taip nebuvo. Filas Ternbolas pagal savo paties sukurtą schemą sukčiavo mažiausiai penkerius metus iki jį atleidžiant.

Vendė papurtė galvą.

— Gal tai buvo ne jis. Juk jis dirbo ne dykumoje, ar ne? Turėjo kolegų ir padėjėją. Galbūt vienas iš jų...

Vis dar žvelgdamas jai į akis, Vinas paėmė nuotolinio valdymo pultelį ir spustelėjęs mygtuką įjungė televizorių.

— Ponas Baris maloniai leido man peržiūrėti stebėjimo kamerų padarytus įrašus.

Televizorius nušvito ir jo ekrane pasirodė kabinetas. Kamera buvo įtaisyta aukštai ir nukreipta į apačią. Filas Ternbolas kišo dokumentus į jų naikiklį.

— Štai jūsų ponas Ternbolas naikina savo klientų sąskaitų išrašus, kad jie nebūtų jiems išsiųsti.

Vinas spustelėjo pultelį. Vaizdas ekrane peršoko į priekį. Dabar Filas sėdėjo už stalo. Jis atsistojo ir patraukė prie spausdintuvo.

— Čia ponas Ternbolas atspausdina netikrus išrašus, kuriais pakeis sunaikintuosius ir paskui išsiuntinės. Vende, būtų galima tęsti ir tęsti. Tačiau nėra jokių abejonių: ponas Ternbolas apgaudinėjo savo klientus ir poną Barį.

Vendė atsilošė ir pasisuko į Ridlį Barį.

— Jei Filas toks stambus vagis, kodėl jis nebuvo suimtas?

Akimirką visi tylėjo. Ridlis Baris pažvelgė į Viną. Šis linktelėjo.

— Pirmyn. Ji niekam nepasakos.

Jis atsikrenkštė ir pasitaisė savo varlytę. Tai buvo mažas, sudžiūvęs senukas, iš tų, kuriuos žmonės vadina mielais ir žavingais.

— Mudu su broliu Stenliu įkūrėme „Barry Brothers Trust" daugiau nei prieš keturiasdešimt metų, — prabilo jis. — Dirbome petys į petį trisdešimt septynerius metus. Kiekvieną mielą darbo dieną. Mūsų darbo stalai stovėjo vienas priešais kitą. Mums pavyko sukurti verslą, kurio vertė viršija milijardą dolerių. Pas mus dirba per du šimtus žmonių. Mūsų tresto reklama — pirmuosiuose laikraščių puslapiuose. Aš jaučiu labai didelę atsakomybę už savo bendrovę — ypač dabar, kai mano brolio jau nėra tarp gyvųjų.

Jis stabtelėjo ir pažiūrėjo į savo rankinį laikrodį.

— Pone Bari?

— Taip.

— Visa tai labai įdomu, tačiau kodėl Filas Ternbolas nebuvo patrauktas baudžiamojon atsakomybėn, jei jus apvogė?

— Jis manęs neapvogė. Jis apvogė savo klientus. Kartu ir mano.

— Koks skirtumas.

— Ne, yra skirtumas. Tai kur kas daugiau nei tik žodžių reikšmės klausimas. Tačiau leiskite man į tai atsakyti dvejopai. Visų pirma, kaip šalto proto verslininkui ir, antra, kaip senam žmogui, kuris jaučiasi atsakingas už savo klientų gerovę. Kaip šalto proto verslininkas: kaip manote, kas po nesenos Medofo finansinės piramidės griūties atsitiktų su „Barry Brothers Trust", jei paaiškėtų, kad vienas iš mūsų vadovaujančių finansininkų vykdė Ponzi finansinio burbulo schemą?

Atsakymas buvo akivaizdus. Keista, kodėl ji pati anksčiau nesusiprotėjo. Juokinga — Filas rėmėsi tuo kaip argumentu savo naudai, vis pateikdavo jį kaip įrodymą, kad jį pakišo — „tada kodėl manęs nesuėmė?"

— Antra vertus, — tęsė Ridlis Baris, — aš, kaip senas žmogus, jaučiuosi atsakingas už tuos, kas pasitiki manimi ir mano bendrove, todėl pats peržiūriu visas ataskaitas. Aš atlyginsiu visiems klientams iš savo asmeninių lėšų, trumpai tariant, prisiimsiu smūgį sau. Apgautiems klientams viskas bus kompensuota.

— Išlaikant tai paslaptyje, — pridūrė Vendė.

— Taip.

Tai štai kodėl Vinas privertė ją duoti žodį, kad niekam nieko nepasakos. Vendė atsilošė ir staiga jos galvoje susidėjo dar daugiau visos šitos dėlionės detalių. Daugybė jų.

Dabar ji žinojo, beveik viską. O gal netgi viską.

— Dar kas nors? — pasiteiravo Vinas.

— Kaip jūs jį sučiupote? — pasidomėjo ji.

Ridlis Baris, kuris sėdėjo užmetęs kojas vieną ant kitos, sukeitė jas vietomis.

— Su Ponzi schema toli nenuvažiuosi.

— Ne, tai suprantama. Tačiau kas jus privertė smulkiau pasidomėti jo darbu?

— Prieš dvejus metus nusamdžiau bendrovę patikrinti visų savo darbuotojų biografijų. Rutininė procedūra, nieko ypatingo, tačiau mūsų dėmesį patraukė vienas neatitikimas Filo Ternbolo asmeninėje byloje.

— Koks neatitikimas?

— Filas savo anketiniuose duomenyse sumelavo.

— Ką?

— Apie savo išsilavinimą. Jis teigė baigęs Prinstono universitetą. Tačiau tai buvo netiesa.

35

Taigi dabar ji žinojo.

Vendė paskambino Filui į mobilųjį. Ir vėl niekas neatsiliepė. Tada surinko namų numerį. Nieko. Grįždama iš Vino kabineto, ji sustojo prie jo namo Inglvude. Ten nieko nebuvo. Užsuko į „Starbucks" kavinę. „Tėvų klubas" buvo kažkur prapuolęs.

Ji svarstė, ar nereikėtų paskambinti Volkeriui arba verčiau Frenkui Tremontui. Juk jis vadovavo Heilės Makveid bylos tyrimui. Labai tikėtina, kad Denas Merseris nenužudė Heilės. Vendė pagalvojo, kad ji galbūt dabar jau žino, kas tai padarė, tačiau tai vis dar buvo tik hipotezė.

Išėjus Ridliui Bariui, Vendė visą istoriją išdėstė Vinui. Dėl dviejų priežasčių: pirma — norėjo pasipasakoti protingam žmogui iš šalies ir išgirsti jo nuomonę. Vinas šitą kriterijų atitiko. Tačiau, antra, norėjo, kad atsargos dėlei dar kas nors tai žinotų — kad apsaugotų tiek informaciją, tiek save.

Kai ji baigė, Vinas atidarė apatinį savo stalo stalčių, ištraukė kelis įvairių modelių pistoletus ir vieną iš jų pasiūlė jai. Ji atsisakė.

Čarlis su Popsu vis dar buvo išvykę. Jos namuose tvyrojo tyla. Ji pagalvojo, kad kitais metais, Čarliui išvykus į universitetą, čia visada

bus taip tylu. Jai nepatiko vien mintis va taip vienai būti dideliame name. Gal reikės parduoti ir persikelti į mažesnį.

Gerklė buvo išdžiūvusi, todėl ji išmaukė pilną stiklinę vandens ir, prisipylusi dar vieną, užlipo laiptais į viršų, atsisėdo ir įsijungė kompiuterį. Gal reikėtų pradėti tikrinti savo hipotezę. Vendė atliko paiešką „Google" atvirkštine tvarka, nei į skandalus buvo įvelti Prinstono absolventai: Stivas Mičianas, Farlis Parksas, Denas Merseris, Filas Ternbolas.

Dabar viskas stojo į savo vietas.

Paskui ji įvedė į „Google" savo vardą, pavardę, perskaitė pranešimus apie „netinkamą seksualinį" elgesį ir papurtė galvą. Norėjosi verkti, tačiau ne dėl savęs, o dėl jų visų.

Nejaugi visa tai tikrai prasidėjo nuo universiteto laikų daiktų medžioklės?

— Vende?

Ji tarsi ir turėjo išsigąsti, tačiau neišsigando — tai tik patvirtino, ką ji jau žinojo. Vendė apsisuko. Tarpduryje stovėjo Filas Ternbolas.

— Apie tai žino ir kiti, — tarė ji.

Filas nusišypsojo. Jo veidas blizgėjo kaip gerokai išgėrusio žmogaus.

— Manote, kad noriu jums padaryti ką nors bloga?

— Juk jau padarėte?

— Ko gero, taip. Tačiau aš čia ne dėl to.

— Kaip jūs įėjote?

— Garažas buvo atidarytas.

Čarlis ir tas prakeiktas dviratis. Ji nebuvo tikra, kaip jai geriau elgtis. Galėjo pabandyti užkalbėti jam dantį, pasiekti mobilųjį telefoną, surinkti 911 ar panašiai. Arba pasiųsti elektroninį laišką, kokį nors SOS signalą.

— Nebijokite, — tarė jis.

— Tada jūs nieko prieš, jei aš paskambinsiu draugui?

— Gal verčiau ne.

— O jei aš primygtinai reikalauju?

Filas išsitraukė pistoletą.

— Aš visiškai nenoriu jums padaryti ką nors bloga.

Vendė sustingo. Kai kieno nors rankose pasirodo pistoletas, aplink jau daugiau nieko nematai, tik jį. Ji nurijo seiles, stengdamasi susitvardyti.

— Žinai, Filai?

— Ką?

— Niekas labiau neliudija, kad nenori padaryti nieko bloga, nei pasičiuptas ginklas.

— Mums reikia pasikalbėti, — tarė Filas. — Net nežinau, nuo ko pradėti.

— Gal nuo to, kaip tu Kristai Stokvel į akį suvarei tą veidrodžio šukę?

— Vende, o tu tikrai visą tą laiką nesnaudei.

Vendė nieko neatsakė.

— Tu teisi. Nuo to viskas ir prasidėjo.

Jis atsiduso. Ginklą laikė nuleistą prie šlaunies.

— Nors ir taip žinai, kas atsitiko, ar ne? Aš slėpiausi, ir tada Krista Stokvel suriko. Puoliau prie durų, tačiau ji pargriovė mane ir sučiupo už kojos. Tikrai nenorėjau jai padaryti ką nors bloga. Tiesiog bandžiau ištrūkti ir pamečiau galvą.

— Dekano namuose buvote dėl daiktų medžioklės?

— Mes visi ten dėl to buvome.

— Tačiau kaltę prisiėmėte vienas?

Filas akimirką sutrikęs nukreipė akis į šalį. Vendė svarstė, ar jai nereikėtų pabandyti pasprukti. Geresnės progos gali ir nebūti. Tačiau ji liko sėdėti kaip sėdėjusi. Filas galiausiai prabilo:

— Taip, tai tiesa.

— Kodėl?

— Tuo metu atrodė, kad taip ir turėčiau pasielgti. Matote, aš į tą universitetą patekau turėdamas visokeriopą pranašumą. Turtai, garsi

giminės pavardė, privati prestižinė vidurinė. Kitiems teko kabintis, kad į jį įstotų, nagais ir dantimis. Man tai imponavo. Jie buvo mano draugai, be to, manęs bet kuriuo atveju laukė nemalonumai — tai kam dar painioti ir juos?

— Gražu, — pakomentavo Vendė.

— Žinoma, aš nežinojau, į kokią bėda patekau. Name buvo tamsu. Pamaniau, kad Krista rėkė tiesiog iš baimės. Prisipažindamas policijai nė nenutuokiau, kad ji taip baisiai sužalota.

Jis pakreipė galvą į dešinę.

— Norėčiau galvoti, kad vis tiek būčiau padaręs tą patį, tai yra prisiėmęs kaltę už draugus. Tačiau nežinau.

Vendė pabandė dirstelėti į kompiuterį, ar ten negalėtų spragtelėti kokią nors programą pagalbai prisišaukti.

— O kas buvo po to?

— Juk jūs jau žinote, tiesa?

— Jus pašalino iš universiteto.

— Taip.

— Ir jūsų tėvai sumokėjo Kristai Stokvel, kad tylėtų.

— Tėvai buvo paklaikę iš siaubo. Nežinau, galimas daiktas, aš jau iš anksto žinojau, kad jų reakcija bus tokia. Jie sumokėjo už mane ir tada liepė dingti jiems iš akių. Šeimos verslą atidavė broliui. Aš buvau išvarytas iš šeimos. Tačiau vėl — gal taip buvo ir geriau.

— Pasijutote laisvas, — tarė Vendė.

— Taip.

— Dabar buvote toks pats, kaip ir jūsų kambario draugai. Vyrukai, kuriais žavėjotės.

Jis nusišypsojo.

— Būtent. Ir, taip pat kaip ir jie, kabinausi nagais ir dantimis. Atsisakiau bet kokios pagalbos. Gavau darbą „Barry Brothers Trust". Surinkau visą sąrašą klientų, stropiai dirbau, kad visi jie būtų patenkinti. Vedžiau Šerę, visais atžvilgiais nuostabią moterį. Sukūrėme šeimą — gražūs vaikai, dailus namas. Viską pasiekiau savo jėgomis. Jokių svainių, jokios pagalbos...

Filo Ternbolo balsas nutilo ir jis nusišypsojo.

— Kas yra?

— Jūs, Vende.

— Ką „aš“?

— Štai esame čia, vienudu. Aš turiu pistoletą. Pasakoju jums viską apie savo nusikalstamą veiklą. Jūs užduodate klausimus — stengiatės laimėti laiko, tikėdamasi, kad policija suspės atvykti pačiu laiku.

Ji nieko neatsakė.

— Bet aš čia ne dėl savęs, Vende. Dėl jūsų.

Ji pažvelgė jam į veidą, ir ūmai, nepaisant pistoleto ir visų aplinkybių, baimė staiga išgaravo.

— Kaip tai? — pasiteiravo ji.

— Pamatysite.

— Verčiau...

— Jūs norite atsakymų, ar ne?

— Ko gero.

— Tai kur aš sustojau?

— Vedybos, darbas, jokių svainių.

— Taip, ačiū. Sakėte, kad buvote susitikusi su Ridliu Bariu?

— Taip.

— Malonus senukas, ar ne? Labai žavingas. Jis daro sąžiningo žmogaus įspūdį. Toks ir yra. Ir aš toks buvau.

Jis pažvelgė žemyn į pistoletą savo rankoje, tarsi pats stebėdamasis, iš kur jis ten atsirado.

— Niekas iš karto nepradeda nuo vagysčių. Kertu lažybų, kad netgi Bernis Medofas iš pradžių to nedarė. Stengiesi dėl savo klientų kaip įmanydamas. Tačiau tai pasaulis, kuriame konkurentai vienas kitam pasiryžę perkąsti gerklę. Pralioši akcijų rinkoje. Prarandi kažkiek pinigų, tačiau žinai, kad vėliau juos susigrąžinsi. Todėl į tą sąskaitą perkeli truputį kito kliento pinigų. Tik dienai, gal savaitei. Per kitą prekybą trūkumą išlyginsi ir uždirbsi dar daugiau. Tai — ne

vagystė. Galų gale tavo klientams nuo to bus tik geriau. Pradedi nuo tokių smulkių dalykų, šiek tiek peržengdamas ribą — tačiau kelio atgal jau nėra. Jei prisipažinsi, ką padarei, tau galas. Būsi atleistas iš darbo arba sėsi į kalėjimą. Todėl aš neturėjau kito pasirinkimo. Tik skolintis iš Piterio, kad sumokėčiau Poliui, ir tikėtis, kad akcijų rinkoje nuskils didelė sėkmė ir tu galėsi iš to išsikapanoti.

— Ir galutinis rezultatas, — konstatavo Vendė, — vagystės iš savo klientų?

— Taip.

— Išsimokėdavote sau padorią algą?

— Tiesiog norėjau išlaikyti įvaizdį.

— Aišku, — tarė Vendė. — Suprantu.

Filas šyptelėjo.

— Žinoma, jūs teisi. Aš tiesiog bandau jums atskleisti savo emocinę būseną, pateisinamą arba ne. Ar Ridlis jums papasakojo, kodėl jie pradėjo mane tikrinti?

Ji linktelėjo.

— Sumelavote savo anketinius duomenis.

— Taip. Tas vakaras dekano namuose vėl iškilo iš praeities ir pradėjo mane persekioti. Staiga dėl to, kas atsitiko prieš tiek metų, pradėjo griūti visas mano pasaulis. Įsivaizduojate, kaip aš jaučiausi? Aš prisiėmiau už tuos vaikinus kaltę, nors iš tikrųjų kaltas buvau ne aš, ir dabar, na, po kelių dešimtmečių, vis dar dėl to turėjau kentėti.

— Kaip tai „kaltas iš tikrųjų buvau ne aš“?

— Tai, ką girdėjote.

— Jūs ten buvote. Pataikėte kulnu Kristai Stokvel į veidą.

— Viskas prasidėjo ne nuo to. Ar ji jums papasakojo apie peleninę?

— Taip. Jūs ją metėte.

— Ar ji jums taip pasakė?

Vendė susimąstė. Ji padarė sau tokią išvadą, tačiau argi Krista Stokvel sakė, kad tai iš tikrųjų buvo Filas?

— Tai buvau ne aš, — tarė jis. — Kažkas kitas metė į ją peleninę. Ji ir sudaužė tą veidrodį.

— Jūs nežinojote kas?

Jis papurtė galvą.

— Visi kiti tą vakarą ten buvę vyrukai tai paneigė. Tą ir turėjau galvoje sakydamas, kad kaltas buvau ne aš. Ir dabar aš vėl visko netekau. Kai tėvai išgirdo apie mano atleidimą iš darbo, tai buvo jiems paskutinis smūgis. Jie manęs galutinai išsižadėjo. Šerė su vaikais pradėjo į mane žiūrėti visiškai kitaip. Aš buvau išmuštas iš vėžių. Atsidūriau pačiame dugne — ir viskas dėl tos prakeiktos daiktų medžioklės. Todėl kreipiausi pagalbos į savo buvusius kambario draugus. Farlis su Stivu sakėsi, kad yra man dėkingi už prisiimtą kaltę, tačiau ką jie dabar jau gali dėl to padaryti, praeities nepakeisi? Aš pradėjau galvoti, kad neturėjau vienas prisiimti kaltės. Jei būtume prisipažinę visi penki, būtume tą naštą pasidaliję, man nebūtų reikėję jos vilkti vienam. Universitetas nebūtų manęs taip griežtai nubaudęs. Ir aš žiūriu į juos, senuosius savo draugus, kurie niekuo man nepadeda, ir jiems visiems dabar puikiai sekasi, visi įsitvirtinę pasaulyje ir pasiturintys...

— Todėl, — tarė Vendė, — nusprendėte juos nusodinti.

— Jūs mane dėl to kaltinate? Aš vienintelis sumokėjau už tai, kas atsitiko, o dabar, atrodo, jų akyse buvau žuvęs. Visiškas nulis. Tarsi manęs nevertėtų nė gelbėti. Jie pareiškė, kad aš iš turtingos šeimos ir kad kreipčiausi pagalbos į ją.

Vendė pagalvojo, kad Filas niekaip negalėjo atsiriboti nuo savo šeimos, jos turtų, statuso. Jis galėjo norėti būti panašus į kovojančius už savo gerovę draugus, tačiau jų akyse niekada nebuvo vienas iš jų, kadangi kai prispyrė reikalas, jis tiesiog daugiau jau nepriklausė vargšams, kaip ir jie nepriklausė turtingiems.

— Apie virusinę rinkodarą sužinojote iš „Tėvų klubo“, — tarė ji.

— Taip.

— Kaip aš į tai neatkreipiau dėmesio? Neseniai dar kartą patik-

rinau internete. Farlis, Stivas apipilti purvais. Aš taip pat. Apie Deną internete ir taip buvo pakankamai bjaurysčių. Tačiau apie jus, Filai — ne. Internete nėra nė vieno žodžio apie jūsų išeikvotus pinigus. Kodėl? Jei kažkas norėjo jums visiems atkeršyti, kodėl nepaskelbė tinklaraštyje apie tai, kad vogėte iš savo bendrovės? Tiesą sakant, apie tai nežinojo niekas. „Tėvų klubui" jūs pasakėte, kad atleido. Ir apie tai staiga prabilote tik tada, kai mano draugas Vinas mane informavo, kad jūs iš tikrųjų buvote atleistas dėl dviejų milijonų dolerių iššvaistymo. Ir kai sužinojote, kad apsilankiau Prinstone, taip pat užbėgote man už akių ir pats papasakojote vyrukams, kad buvote pašalintas iš universiteto.

— Visa tai — tiesa, — prisipažino Filas.

— Pereikime prie jūsų žabangų draugams. Pirma, pasitelkėte kažkokią merginą, kad vaidintų Čyną, paauglę Deno draugę, ir Farlio prostitutę.

— Tiesa.

— Kur ją radote?

— Ji tiesiog prostitutė, kurią pasamdžiau suvaidinti dviejų vaidmenų. Visa tai nebuvo jau taip sudėtinga. O dėl Stivo Mičiano, tai, na, argi sunku padėti narkotikų į automobilio bagažinę ir paskambinti policijai, kad ją patikrintų? O Denui...

— Jūs manimi pasinaudojote, — tarė Vendė.

— Nieko asmeniška. Vieną vakarą pamačiau jūsų laidą ir pagalvojau: „O, geresnio būdo kam nors atkeršyti nerasi."

— Kaip jūs tai padarėte?

— Kas čia buvo tokio sunkaus, Vende? Tą pirmą laišką parašiau Ešlės, trylikametės iš „SocialTeen" pokalbių svetainės, vardu. Paskui ten apsimečiau Denu. Apsilankęs jo namuose, paslėpiau nešiojamąjį kompiuterį ir nuotraukas. Manoji prostitutė apsimetė sunkiai auklėjama paaugle Čyna. Kai jūs mano internete vaidinamam „pedofilo Deno" — jis rankomis parodė kabutes — personažui pasiūlėte pasirodyti tam tikru laiku tam tikroje vietoje, Čyna tiesiog paprašė Deno

susitikti su ja tuo pačiu laiku toje pačioje vietoje. Denas pasirodė, jūsų kameros sukosi...

Jis gūžtelėjo pečiais.

— Oho, — nusistebėjo ji.

— Man labai gaila, kad į tai buvote įtraukta ir jūs. Ir dar labiau gaila, kad paskleidžiau apie jus visus tuos gandus. Čia nuėjau per toli. Tai buvo klaida. Jaučiuosi dėl to siaubingai. Todėl dabar ir esu čia — kad jums už tai atlyginčiau.

Jis vis kartojo, kad atėjo čia dėl jos. Tai varė iš proto.

— Tai jūs visa tai padarėte, — tarė ji, — persekiojote visus šituos vyrus, tik iš keršto?

Filas Ternbolas nunarino galvą. Jo atsakymas Vendę nustebino.

— Ne.

— Neteisinkite savęs, Filai. Jūs netekote visko, todėl nusprendėte kartu su savimi nusitempti ir niekuo nekaltus žmones.

— Nekaltus? — jo balse pirmą kartą suskambėjo pykčio gaidelės. — Jie nebuvo nekalti.

— Dėl to, ką tą vakarą padarė dekano namuose?

— Ne, ne dėl to. Dėl to, kad jie buvo kalti.

Vendė padarė grimasą.

— Kalti dėl ko?

— Nejau nesuprantate? Farlis iš tikrųjų miegojo su prostitutėmis. Jis buvo siaubingas mergišius. Visi tai žinojo. Ir Stivas tikrai naudojosi savo, kaip gydytojo, padėtimi nelegaliai prekybai receptiniais vaistais ir jų platinimui. Pasidomėkite policijoje. Jie negalėjo Stivo sučiupti, tačiau tai žinojo. Matote, aš jiems nekasiau duobės. Tik ištempiau į dienos šviesą.

Dabar stojo spengianti tyla, ir Vendė pajuto, kaip jos kūnas pradėjo drebėti. Jie artėjo prie pagrindinio punkto. Jis laukė, žinodamas, kad ji pati jo to pasiteiraus.

— O kaip dėl Deno? — paklausė Vendė.

Filas Ternbolas pradėjo kvėpuoti truputį nelygiai. Jis bandė suimti save į rankas, tačiau praeitis užgriuvo jį visu savo svoriu.

— Todėl ir esu čia, Vende.

— Nesuprantu: sakėte, kad Farlis buvo mergišius, o Stivas prekiavo psichotropiniais preparatais.

— Taip.

— Todėl kyla savaime suprantamas klausimas — ar Denas Merseris iš tikrųjų buvo pedofilas?

— Pasakyti jums tiesą?

— Ne, Filai, po viso to, ką man papasakojote, dabar noriu, kad man pameluotumėte. Jūs paspendėte jam spąstus, kad jis būtų patrauktas į teismą?

— Su Denu, — lėtai atsiliepė jis, — viskas, ko gero, ėjosi ne taip, kaip suplanuota.

— Prašau liautis kalbėti tomis užuolankomis. Jis buvo pedofilas ar ne?

Jis nukreipė žvilgsnį į šalį ir susimąstė.

— Nežinau.

Vendė tokio atsakymo nesitikėjo.

— Kaip tai?

— Kai paspendžiau jam spąstus, nemaniau, kad jis toks buvo. Tačiau dabar nesu toks tikras.

Nuo tokio atsakymo Vendei net pradėjo suktis galva, sumirguliavo akyse.

— Ką tai, po velnių, reiškia?

— Jau sakiau, kad kreipiausi į Farlį su Stivu, — tarė jis. — Ir kad jie neparodė jokio noro man pagelbėti.

— Taip.

— Po to nuvažiavau pas Deną.

Filas pakėlė pistoletą ir perėmė jį į kitą ranką.

— Kokia buvo jo reakcija?

— Sėdėjome apšiurusiame jo name. Na, net nežinau, kam varginausi važiuodamas pas Deną — kuo jis galėjo man padėti? Pinigų visiškai neturėjo. Dirbo su našlaičiais. Taigi Denas manęs paklausė,

ar norėčiau alaus. Išgėriau vieną skardinę ir tada papasakojau, kas man atsitiko. Jis klausėsi užjaučiamai. Kai baigiau, Denas pažiūrėjo man į akis ir pasakė, kad labai džiaugiasi, jog aš užsukau. Aš paklausiau kodėl. Jis papasakojo, kaip visus tuos metus lankė Kristą Stokvel. Aš buvau sukrėstas. O tada jis man papasakojo visą tiesą.

Vendė dabar jau suprato, ką Krista Stokvel nuo jos nuslėpė.

„Ką Denas jums pasakė apsilankęs pirmą kartą?"

„Tai liks tik tarp mūsų."

Vendė pakėlė akis į Filą Ternbolą.

— Tą peleninę metė Denas.

Filas linktelėjo.

— Jis pamatė, kad aš pritūpiau ir pasislėpiau už lovos. Kiti vyrukai — Farlis, Stivas ir Kelvinas — jau buvo išsmukę pro duris ir, kai Krista Stokvel ištiesė ranką prie jungiklio, pasiekę laiptų vidurį. Denas tiesiog norėjo nukreipti jos dėmesį, suteikti man progą pabėgti. Todėl ir sviedė peleninę.

— Ji sudaužė veidrodį tiesiai priešais ją.

— Taip.

Vendė mintyse taip ir įsivaizdavo tą akimirką. Įsivaizdavo, kaip Denas prisipažino ir kaip Krista tai paprastai priėmė. Jie galų gale jai tebuvo studentai, žaidžiantys, kas sumedžios geresnį daiktą? Nejaugi buvo taip lengva atleisti? Kristai — gal ir taip.

— Ir visus šituos metus, — tarė Vendė, — jūs to nežinojote.

— Ne, nežinojau. Denas man meluodavo. Jis bandė paaiškinti kodėl. Sakė, kad buvo neturtingas našlaitis, užaugęs vaikų prieglaudoje. Buvo laimėjęs stipendiją studijuoti Prinstono universitete ir bijojo, kad gali jos netekti. Kad vis tiek tai nebūtų man padėję, tiesiog sugriovę jo gyvenimą. Ir dėl ko? — dėl vienos netyčia padarytos klaidos.

— Todėl jis laikė tai paslaptyje.

— Kaip ir kiti, jis nusprendė, kad aš turiu pinigų, savo šeimą, ryšius ir galiu užmokėti Kristai Stokvel, kad tylėtų. Todėl jis niekam

neprasitarė nė žodžiu. Tiesiog leido man prisiimti kaltę už tai, ką jis padarė. Taigi, kaip matote, Vende, Denas nebuvo jau toks nekaltas. Tiesą sakant, daugeliu atžvilgių jis buvo pats kalčiausias.

Vendė pagalvojo apie tai, apie įniršį, kurį turėjo pajusti Filas, sužinojęs, kad sumokėjo savo kailiu už Deno padarytą nusikaltimą.

— Tačiau juk jis netvirkino vaikų, ar tvirkino?

Filas ir vėl susimąstė.

— Ne, aš taip nemaniau. Bent jau iš pradžių.

Vendė bandė surikiuoti viską savo galvoje, sudėlioti bendrą vaizdą. Ir tada prisiminė Heilę Makveid.

— Dieve mano, Filai. Ką jūs padarėte?

— Tie vyrukai teisūs. Aš — žuvęs. Kad ir kas dar manyje buvo likę iš senojo „aš" — kad ir kas gero — dabar jau taip pat dingo amžiams. Štai ką padaro keršto troškimas. Jis išgraužia tavo sielą. Man nereikėjo nei artyn eiti prie tų durų.

Vendė jau nežinojo, kokias duris jis turėjo galvoje — dekano namų, kurias peržengė prieš daugelį metų, ar neapykantos, akinusios jį siekti keršto. Vendė prisiminė, ką apie neapykantą sakė Krista Stokvel: laikydamasis įsikibęs jos, išleidi iš rankų visa kita.

Tačiau šitas pašnekesys dar nebuvo baigtas — dar buvo likęs Heilės Makveid nužudymo klausimas.

— Taigi kai Denas išsisuko, — tarė Vendė, — turiu galvoje, kai teisėjas jį paleido...

Nuo Filo Ternbolo veide pasirodžiusios šypsenos ji net pašiurpo.

— Pirmyn, Vende.

Tačiau ji negalėjo. Bandė tęsti savo mintį, tačiau staiga ja suabejojo.

— Jūs norite sužinoti apie Heilę Makveid, tiesa? Kaip ji įsirašo į visa tai?

Vendė neįstengė pratarti nė žodžio.

— Pirmyn, Vende. Sakykite, ką norėjote pasakyti.

Tačiau ji dabar jau suprato: ne, tai — nesąmonė.

Jo veidas pasidarė ramesnis, beveik giedras.

— Taip, aš jiems kenkiau. Ar pažeidžiau įstatymą? Net nesu tikras. Pasamdžiau merginą meluoti apie Farlį ir suvaidinti savo vaidmenį Deno istorijoje. Ar tai — nusikaltimas? Galbūt nusižengimas. Pokalbių svetainėje apsimečiau kitu asmeniu — tačiau argi jūs nedarėte to paties? Sakote, teisėjas Deną paleido. Tai tiesa, tačiau kas iš to? Aš visai nebūtinai norėjau, kad jį pasodintų į kalėjimą, tiesiog — kad kentėtų. Ir jie kentėjo, ar ne?

Jis laukė atsakymo, ir Vendė vargais negalais įstengė linktelėti.

— Taigi kam man pakišinėti jį dėl nužudymo?

— Nežinau, — vos pajėgė pratarti ji.

Filas palinko į priekį ir sušnabždėjo:

— Aš to nedariau.

Vendei net atėmė žadą. Ji pabandė atsitokėti ir viską blaiviai apmąstyti, pažvelgti tarsi iš šalies. Heilė Makveid nužudyta trys mėnesiai prieš tai, kai buvo rastas jos lavonas. Kam? Nejaugi Filas nužudė ją tik tam, kad galėtų Denui dėl to suversti kaltę, jei šis išsisuktų nuo bausmės?

Nesąmonė.

— Vende, aš esu tėvas. Negalėčiau nužudyti paauglės. Nieko negalėčiau nužudyti.

Vendė suprato, kad virusinius šmeižto vajus ir žmogžudystę, kerštą keliems buvusiems bendrakursiams ir paauglės nužudymą vis dėlto skiria didelė praraja.

Jos galvoje pamažu pradėjo ryškėti pribloškianti tiesa.

— Jūs negalėjote padėti to „iPhone“ jo numeryje, — lėtai pratarė Vendė. — Nežinojote, kur jis apsistojęs.

Jai tiesiog sukosi galva. Vendė pabandė susikaupti, susigaudyti visame tame, tačiau atsakymas jau buvo aiškus.

— Jūs to negalėjote padaryti.

— Teisingai, Vende.

Jis nusišypsojo ir jo veidas vėl pasidarė ramus.

— Todėl ir esu čia. Prisimenate — sakiau, kad atėjau čia ne dėl savęs, o dėl jūsų. Tai mano paskutinė dovana jums.

— Kokia dovana? Nesuprantu — kaip tas „iPhone“ atsidūrė Deno numeryje?

— Vende, jūs pati žinote atsakymą. Jūs nerimaujate, kad pražudėte nekaltą žmogų. Tačiau taip nėra. Yra tik vienas paaiškinimas, kodėl tas telefonas buvo jo motelio numeryje: Denas visą tą laiką jį turėjo.

Vendė negalėdama atsitokėti pažvelgė į jį.

— Heilę nužudė Denas?

— Žinoma, — atsakė jis.

Vendė tiesiog sustingo, jai atėmė žadą.

— Vende, dabar jūs žinote viską. Jūs dėl nieko nekalta. Man dėl visko labai gaila. Nežinau, ar atsilyginau jums už tai, ką padariau, tačiau daugiau niekuo negaliu atmokėti. Kaip jau sakiau iš pradžių, todėl ir atėjau čia — padėti jums.

Tada Filas Ternbolas pakėlė pistoletą ir užsimerkė. Atrodė kone ramus.

— Perduokite Šerei, kad man labai gaila, — pratarė jis.

Vendė ištiesė rankas ir, šaukdama jam sustoti, metėsi prie jo.

Tačiau ji buvo per toli.

Jis prisikišo vamzdį po smakru, nusitaikė ir paspaudė gaiduką.

36

Po penkių dienų

Policijos katafalkas išgabeno Filo Ternbolo kūną į morgą.

Pažiūrėti, kaip Vendė laikosi, ir išklausyti jos pasakojimo užsuko ir Volkeris, ir Tremontas. Ji stengėsi jiems viską išdėstyti nepra-

leisdama nei vienos smulkmenos. Iš žiniasklaidos taip pat susilaukė gana daug dėmesio. Farlis Parksas išplatino pareiškimą, pasmerkiantį tuos, kas „skubėjo nuteisti", tačiau savo kandidatūros rinkimuose į kongresą iš naujo nekėlė. Daktaras Stivas Mičianas atsisakė kalbėtis su žurnalistais ir paskelbė, kad palieka medicinos praktiką ir imsis „kitokios veiklos".

Filas Ternbolas apie juos sakė tiesą.

Gyvenimas greitai grįžo į apynormalias vėžes. NTC televizija atsiėmė bet kokius kaltinimus Vendei dėl netinkamo seksualinio elgesio, tačiau darbas tapo nepakenčiama vieta. Vikas Garetas nedrįso pažvelgti jai į akis. Visus nurodymus perduodavo per savo sekretorę Meivis. Kol kas jis buvo tikras niekalas. Jei taip ir toliau — teks jo atžvilgiu užimti kietesnę poziciją.

Tačiau dar ne dabar.

Popsas pranešė, kad savaitgalį leisis į kelią. Jis pasiliko pas juos, kol įsitikino, kad Vendei su Čarliu viskas gerai, tačiau, jo paties žodžiais tariant, buvo nepasėda, amžinas keliauninkas, todėl negalėjo ilgiau užsibūti vienoje vietoje. Vendė suprato tokį jo troškimą, tačiau Dievas mato, kaip jai jo trūks.

Stebėtina, tačiau nors jos darbovietė pripažino, kad gandai apie ją internete buvo laužti iš piršto, to nebūtum galėjęs pasakyti apie daugelį kaseltoniečių. Prekybos centre jie praeidavo pro šalį nepasisveikinę. Motinos, atvažiuojančios į mokyklą pasiimti savo vaikų, laikydavosi nuo jos atokiai. Praėjus keturioms dienoms po to įvykio, dvi valandos prieš Vendei susiruošiant į reklamos komiteto susirinkimą dėl „Išleistuvių vakarėlio" projekto, paskambino Milė Hanover.

— Vaikų labui siūlyčiau, kad iš mūsų komiteto atsistatydintumėte.

— Vaikų labui, — atsakė Vendė, — siūlyčiau jums eiti šikt.

Tai pasakiusi ji nutrenkė ragelį. Jai už nugaros pasigirdo plojimai. Tai buvo Čarlis.

— Šaunuolė, mama.

— Ta moteriškė — tokia bukagalvė.

Čarlis nusijuokė.

— Prisimeni, kaip tau sakiau, kad noriu praleisti sveikatos pamoką, kadangi ji propaguoja amoralų elgesį?

— Taip.

— Kesė Hanover nuo jos yra atleista — jos mama baiminasi, kad ta pamoka nepakenktų dukters moralei. Juokingiausia, kad jos pravardė yra Smaukytoja Hanover. Ta mergina — paskutinė šliundra.

Vendė atsisukusi palydėjo akimis savo išstypėlį sūnų, žirgliojantį prie kompiuterio. Čarlis atsisėdo prie jo ir įbedęs akis į ekraną pradėjo tarškinti klaviatūra.

— Kalbant apie paskutines šliundras, — pratarė Vendė.

Jis pakėlė galvą ir pasižiūrėjo į ją.

— A?

— Apie mane čia sklando visokių gandų — internete, tinklaraščiuose.

— Mama?

— Ką?

— Tau atrodo, kad aš gyvenu negyvenamoje saloje?

— Tu juos matei?

— Žinoma.

— Kodėl nieko nesakei?

Čarlis gūžtelėjo pečiais ir vėl palinko prie klaviatūros.

— Noriu, kad žinotum: tai — netiesa.

— Nori pasakyti, kad nemiegi su visais, kad padarytum karjerą?

— Labai juokinga.

Jis atsiduso.

— Mama, aš žinau, kad tai netiesa. Aišku? Gali man to nesakyti.

Vendė iš paskutiniųjų stengėsi sulaikyti ašaras.

— Turbūt dėl to sulaukei visokių juokelių iš savo draugų?

— Ne, — atsiliepė jis ir kiek patylėjęs pridūrė. — Na, gerai, Klarkas su Džeimsu klausinėjo, ar tu nespjauni ir į jaunesnius.

Vendė suraukė kaktą.

— Juokauju, — tarė jis.

— Neblogas pokštas.

— Nesuk galvos.

Čarlis vėl ėmėsi tarškinti klaviatūra. Nenorėdama jam trukdyti, Vendė jau ketino pasišalinti iš kambario. Būtų taip padariusi — ir visa pastarųjų savaičių epopėja būtų tuo ir pasibaigusi; visi atsakymai jau buvo žinomi: Filas paspendė žabangas savo draugams, Denas pagrobė ir nužudė Heilę. Jai nedavė ramybės tai, kad negalėjo rasti motyvo, tačiau gyvenime kartais būna ir taip.

Tačiau Vendė dar pasiliko. Akyse tvenkėsi ašaros, jautėsi vieniša, todėl pasiteiravo Čarlio:

— Ką čia darai?

— Žiūrinėju savo „Facebook“ puslapį.

Tada jai dingtelėjo mintis apie savo išgalvotą „Facebook“ profilį, kuriame ji prisistatė Šeronos Hait pavarde ir per kurį „padarė draugu“ Kirbį Senetą.

— Kas yra tas „Red Bull“ vakarėlis? — paklausė ji.

Čarlis liovėsi rašęs.

— Kur tu girdėjai šitą pasakymą?

Vendė priminė jam savo „Facebook“ profilį svetima pavarde, kurį sukūrė siekdama užmegzti kontaktą su Kirbiu Senetu.

— Kirbis pakvietė Šeroną į „Red Bull“ vakarėlį.

— Parodyk man, — paprašė jis.

Čarlis atsijungė nuo savo „Facebook“ puslapio ir užleido jai vietą prie kompiuterio. Įsitaisiusi prie jo Vendė prisijungė kaip Šerona Hait. Akimirką pasukusi galvą, ji prisiminė slaptažodį („Čarlis“), įėjo į savo puslapį ir susiradusi pakvietimą parodė jį Čarliui.

— Kvailys, — pakomentavo jis.

— Ką?

— Na, tu žinai, kad mokyklos taisyklės labai griežtos ir kategoriškai draudžia bet kokį alkoholio vartojimą?

— Taip.

— Direktorius Zecheris šiuo požiūriu — tikras nacis. Na, jei koks nors mokinys pastebimas geriantis, jis negali atstovauti jokiai sporto komandai, dalyvauti jų vasaros stovyklose, direktorius praneša apie tai universitetų priėmimo skyriams, žodžiu, atseikėja pagal visą programą.

— Taip, žinau.

— Ir kad paaugliams užtenka kvailumo visada demonstruoti savo nuotraukas, kuriose geria, tokiuose tinkluose, kaip, pavyzdžiui, „Facebook"?

— Taip.

— Kad ir kaip ten būtų, kažkam šovė į galvą mintis tokiu atveju užmaskuoti alkoholį „Red Bull".

— Užmaskuoti?

— Aha. Tarkime, tu nueini į vakarėlį ir geri alaus skardinę. Kadangi esi liurbis, turintis savigarbos problemų, ir galvoji: tai bent, aš toks kietas, noriu, kad visi tai pamatytų. Paprašai, kad kas nors nufotografuotų tave geriantį tą alų, kad galėtum įdėti tai į internetą ir pasirodyti prieš savo liurbius draugus. Esmė ta — kas, jei ją atsitiktinai aptiks direktorius Zecheris arba tie jo „Trečiojo Reicho" pakalikai? Tau — šakės. Todėl darai taip: „Photoshop" programa alaus skardinę pakeiti „Red Bull" skardine.

— Tu juokauji.

— Nė trupučio. Gerai pagalvojus, visai logiška. Štai.

Jis palinko jai per petį ir spragtelėjo pele. Ekrane pasirodė pluoštas Kirbio Seneto nuotraukų. Čarlis pradėjo jas vartyti.

— Pažiūrėk. Matai, kiek daug kartų jis, jo draugeliai ir visokios šliundros geria „Red Bull".

— Nevadink jų šliundromis.

— Jei tau nepatinka tas žodis, gerai.

Vendė ėmėsi peržiūrinėti nuotraukas.

— Čarli?

— Taip?

— Ar tu kada nors buvai „Red Bull“ vakarėlyje?

— Galutinė stotelė — Lūzeriškės.

— Tai reiškia „ne“?

— Taip.

Vendė pažvelgė į jį.

— O vakarėlyje, kur buvo geriamas alkoholis?

Čarlis pasitrynė smakrą.

— Taip.

— Gėrei?

— Kartą.

Ji vėl nusisuko į kompiuterį ir toliau spragsėdama pele peržiūrinėjo Kirbio Seneto ir jo įraudusių kompanionų su „Red Bull“ skardinėmis rankose atvaizdus. Buvo matyti, kad kai kurios nuotraukos taisytos „Photoshop“: „Red Bull“ skardinė jose buvo per didelė arba per maža, uždengianti pirštus arba šiek tiek pakrypusi.

— Kada? — pasidomėjo Vendė.

— Mama, nesijaudink. Tik kartą. Antrame kurse.

Vendė svarstė, ar verta tęsti šitą pokalbį, kai pastebėjo nuotrauką, kuri viską apvertė aukštyn kojomis. Joje priešakyje centre sėdėjo Kirbis Senetas. Už jo buvo matyti dvi merginos, atsukusios nugaras į fotoaparatą. Kirbis plačiai šypsojosi ir dešinėje rankoje laikė „Red Bull“. Vilkėjo juodais „New York Knicks“ marškinėliais, buvo užsidėjęs juodą beisbolo kepuraitę. Tačiau Vendės žvilgsnį patraukė, privertė stabtelėti ir geriau įsižiūrėti sofa, ant kurios jis sėdėjo.

Ji buvo šviesiai geltona, su žydromis gėlėmis.

Vendė tokią jau buvo mačiusi.

Pati viena — tik nuotraukoje — ji jai nieko nebūtų reiškusi. Tačiau dabar Vendė prisiminė paskutiniuosius Filo Ternbolo žodžius apie tai, kad jis įteikiantis jai dovaną, — ji neturėtų savęs kaltinti, kad paspendė žabangas nekaltam žmogui. Filas Ternbolas buvo tuo įsitikinęs, — ir esmė ta, kad Vendė taip pat norėjo tuo tikėti, nes tai

nuimtų jai nuo pečių kaltės naštą: Denas buvo žudikas, ji nepakišo nekalto žmogaus, tiesą sakant, sutramdė žmogžudį.

Tačiau kodėl ji vis dar iki galo pati tuo netikėjo?

Pirminė nuojauta, kad ji kažkodėl buvo neteisi Deno Merserio atžvilgiu, kirbėjusi kažkokiame jos proto užkaboryje nuo pat tos akimirkos, kai jis atidarė raudonąsias duris ir įžengė į namą, kur buvo surengta pasala, pastarąsias kelias dienas buvo pritilusi.

Tačiau jos taip niekada ir neapleido.

37

Prie Vylerių namų stovėjo perkraustymo kompanijos sunkvežimis.

Nuo jo aukštyn iki atidarytų paradinių durų buvo nutiesta nedidelė rampa. Du vyrai, mūvintys tamsias pirštines ir juosintys odiniais sunkumų kilnotojų diržais, žemyn ja stūmė staliuką, vienam it mantrą vis kartojant: „Ramiai, ramiai." Kieme vis dar kabojo plakatas „Parduodama". Po juo nebuvo „Preliminarioji sutartis" ar kokio kito prierašo.

Palaukusi, kol bus pravežta spintelė, Vendė patraukė trapu aukštyn, įkišo pro duris į vidų galvą ir pasiteiravo:

— Ar yra kas nors namie?

— Labas.

Iš svetainės pasirodė Džena. Ji taip pat mūvėjo tamsias pirštines, buvo su mėlynais džinsais, ant baltų marškinėlių užsimetusi didžiulius flanelinius marškinius — nors jų rankovės iki alkūnių buvo paraitotos, tačiau ji vis tiek atrodė faktiškai juose paskendusi. Vyro, pamanė Vendė. Būdama vaikas, gali vietoje chalato apsivilkti senus tėčio marškinius, o suaugusi, kai tvarkaisi po namus arba retkarčiais, kad pajustum jo artumą — savo vyro. Vendė irgi taip darydavo — ji mėgo į marškinius įsigėrusį Džono kūno kvapą.

— Radote pirkėją? — pasidomėjo Vendė.

— Dar ne.

Plaukus Džena buvo susirišusi į uodegą, tačiau kelios sruogos buvo išsipešusios ir ji užsikišo jas už ausies.

— Bet Noelis kitą savaitę jau pradeda darbą Keteringe.

— Greitai.

— Taip.

— Noelis turbūt iš karto pradėjo ieškotis to darbo.

Šįkart Džena prieš atsakydama kiek svyravo.

— Ko gero, taip.

— Dėl tos pedofilų gynėjų stigmos?

— Būtent.

Džena įsirėmė rankomis į šonus.

— Vende, kas čia dedasi?

— Ar tu kada nors lankeisi „Fredžio superliukso apartamentuose“ Niuarke?

— Fredžio?..

— Tai toks valandai ar kelioms numerius nuomojantis motelis Niuarko centre. Lankeisi ar ne?

— Žinoma, kad ne.

— Keista, aš parodžiau administratoriui tavo nuotrauką ir jis pasakė, kad matė tave tą dieną, kai buvo nužudytas Denas. Ir kad tu paprašei jo numerio rakto.

Vendė šiek tiek blefavo. Administratorius atpažino Dženą Vyler ir patvirtino, kad per kelias praėjusias savaites ji lankėsi motelyje, tačiau negalėjo pasakyti, kada tiksliai. Jis taip pat prisiminė, kad neklausdamas, kam reikia, davė jai raktą — kai „Fredžio superliukso apartamentuose“ pasirodo daili moteris, jos niekas neprašo parodyti asmens tapatybės kortelės — tačiau negalėjo pasakyti, nuo kokio numerio.

— Jis apsiriko, — tarė Džena.

— Man taip neatrodo. Ir, svarbiausia, kai aš pranešiu apie tai policijai, jiems irgi taip neatrodys.

Dvi moterys stovėjo akis į akį, laukdamos, kuri pirmoji suglums ir nuleis žvilgsnį.

— Matai, būtent dėl to Filas Ternbolas ir prašovė, — tarė Vendė. — Manau, girdėjai, kad jis nusižudė?

— Taip.

— Jis manė, kad Heilę nužudė Denas, kadangi, jo nuomone, kitų įtariamųjų nebuvo. Denas slėpėsi motelyje. Niekas nežinojo, kur jis, vadinasi, niekas negalėjo ten slapta padėti Heilės „iPhone". Tačiau jis pamiršo tave, Džena. Kaip ir aš.

Džena nusimovė savo odines pirštines.

— Tai nieko nereiškia.

— O šitai?

Vendė padavė jai Kirbio Seneto nuotrauką. Toji šviesiai geltona sofa su žydromis gėlėmis stovėjo už jų, suvyniota į plėvelę ir paruošta išgabenti į Keringtoną. Dženos žvilgsnis kiek per ilgai užsibuvo ties nuotrauka, kad ji galėtų paneigti nieko apie tai nežinanti.

— Ar tavo duktė jums papasakojo, kas yra „Red Bull" vakarėliai?

Džena grąžino jai nuotrauką atgal.

— Tai vis tiek nieko neįrodo.

— Žinoma, kad įrodo. Kadangi dabar žinome tiesą, ar ne? Kai perduosiu šitą informaciją policijai, jie imsis tų jaunuolių rimčiau. Gaus neretušuotas „Photoshop" programa nuotraukas. Žinau, kad Kirbis ten buvo. Jie su Heile smarkiai susipyko ir išsiskyrė. Kalbantis akis į akį jis man papasakojo, kad tą naktį, kai dingo Heilė, čia, jūsų namuose, vyko vakarėlis su išgertuvėmis. Pasak jo, jame dalyvavo tik keturi paaugliai. Policija dabar juos prirems prie sienos ir jie prabils.

Tai irgi nebuvo visiškai tiesa. Volkeris su Tremontu kalbėjosi su Kirbiu akis į akį apklausų kambaryje. Gąsdino jį viskuo, kuo tik įmanoma, kad jis prabiltų. Ir tik kai jo advokatas gavo rašytinį pasižadėjimą, kad jo klientas ne tik kad nebus patrauktas baudžiamojon atsakomybėn, tačiau jo parodymai bus išlaikyti paslaptyje, Kirbis papasakojo jiems apie vakarėlį.

Džena sunėrė ant krūtinės rankas.

— Nežinau, apie ką tu čia kalbi.

— Žinai, kas mane labiausiai nustebino? Po Heilės dingimo neatsirado nei vieno paauglio, kuris apie ją ką nors papasakotų. Tačiau vėlgi — čia buvo tik keletas paauglių. Kirbis sakė, kad klausė apie tai tavo podukros Amandos. Amanda jam papasakojo, kad Heilė išėjo iš čia iš karto po jo. Turint galvoje direktoriaus Zecherio kategorišką bet kokių alkoholinių gėrimų draudimą, niekas savo noru nenorėjo prisipažinti, kad gėrė. Kirbis jaudinosi, kad gali būti išmestas iš beisbolo komandos. Pasak jo, kita mergina buvo Bostono universiteto papildomo priėmimo į laisvas studijų vietas kandidatų sąraše ir niekada nebūtų ten įstojusi, jei Zecheris jiems būtų apie tai pranešęs. Todėl jie niekam neprasitarė, kaip kad tik vaikai sugeba daryti. Ir iš tikrųjų tai nebuvo koks nors svarbus reikalas, kadangi Amanda jiems pasakė, jog išeidama Heilė jautėsi puikiai. Kodėl jie būtų turėję tuo suabejoti?

— Prašau, išeik ir palik mane ramybėje.

— Aš taip ir ketinu padaryti. Kaip ir patraukti tiesiai į policiją. Pati supranti, kad jie dabar jau galės atkurti to vakaro įvykius. Kitiems tame vakarėlyje dalyvavusiems jaunuoliams pažadės nepatraukti jų baudžiamojon atsakomybėn. Išsiaiškins, kad lankeisi motelyje, gal peržiūrės netoliese įrengtų apsaugos kamerų įrašus. Supras, kad tai tu slapta padėjai tą telefoną. Teismo medicinos ekspertas dar kartą ištirs Heilės Makveid palaikus. Tavo suregztų melų voratinklis labai lengvai sutrūks.

Vendė jau sukosi eiti.

— Palauk.

Džena nurijo seiles.

— Ko tu iš manęs nori?

— Tiesos.

— Tu be pasiklausymo aparatūros?

— Pasiklausymo aparatūros? Per daug žiūri televizorių.

— Tikrai be? — dar kartą perklausė ji.

— Tikrai.

Vendė ištiesė į šonus rankas.

— Gal nori — kaip ten sakoma? —mane apčiupinėti?

Du perkraustinėtojai vėl grįžo į namą. Vienas iš jų tarė:

— Ponia Vyler, jūs nieko prieš, jei dabar imsimės kraustyti dukters kambarį?

— Gerai, — atsiliepė Džena ir vėl atsisuko į Vendę ašarų pilnomis akimis.

— Pasikalbėkime vidiniame kieme.

Vendė nusekė paskui Dženą Vyler, kuri rodė kelią ir atstūmė stiklines duris. Vidiniame kieme buvo įrengtas baseinas, kuriame vienišas plūduriavo mėlynas čiužinys. Džena akimirką į jį įsistebeilijo, paskui pakėlė akis ir jos žvilgsnis, tarsi kokios potencialios šito namo pirkėjos, pradėjo klaidžioti po kiemą.

— Tai buvo nelaimingas atsitikimas, — prabilo ji. — Kai išgirsi, kas atsitiko, tikiuosi, suprasi. Juk taip pat esi mama.

Vendė pajuto, kad jos širdis nupuolė į kulnus.

— Amanda neturi daug draugų. Kartais tai nėra blogai — susirandi kitų užsiėmimų arba susidraugauji su kitais tokiais pat vaikais. Na, žinai, vis tiek randi kokią nors išeitį. Tačiau Amanda buvo ne tokia. Prie jos visi nuolatos kabinėdavosi, niekas nekviesdavo į vakarėlius. Po to, kai užsistojau Deną, jai pasidarė dar sunkiau, tačiau iš tikrųjų nemanau, kad tai buvo lemiamas veiksnys. Amanda iš tų žmonių, kurie per daug viską ima į širdį. Ji visą laiką sėdėjo savo kambaryje ir verkė. Mes su Noeliu nežinojome, ką daryti.

Džena nutilo.

— Todėl nutarėte surengti vakarėlį, — tarė Vendė.

— Taip. Į smulkmenas nesileisiu, tačiau tai atrodė protingas sprendimas visomis prasmėmis. Ar žinai, kad visą tą savaitę aukštesniosios mokyklos moksleiviai važinėjo į Bronksą, kadangi rado kažkokią vietą, kur nepilnamečiams buvo pardavinėjami alkoholiniai gėrimai? Paklausk Čarlio, jis tau papasakos.

— Mano sūnaus į tai nepainiok.

Džena sudėjo delnus, vaizduodama, kad labai atsiprašo.

— Gerai, kaip nori. Tačiau tai tiesa. Visi vykdavo į tą klubą, nusitašydavo iki žemės graibymo ir po to parvažiuodavo namo. Todėl mes su Noeliu nusprendėme, kad galėtume surengti kažką tokio savo namuose. Liktume antrame aukšte, netrukdytume ir, na, tiesiog paliktume jiems pilną šaldiklį alaus. Savaime suprantama, jiems jo nebruksime, tačiau baik, juk pati kažkada mokeisi vidurinėje. Vaikai geria. Mes pamanėme, kad šitą procesą bent jau perkelsime į saugiausią, kiek tik tai įmanoma, aplinką.

Vendės galvoje šmėkštelėjo „Išleistuvių vakarėlio“ projekto stendas, skirtas vajui „Tik ne pas mus“, pasisakantis prieš tėvų leidimus savo namuose rengti pobūvius. „Perdėtas saugumas“ — taip vienas iš tėvų tai pavadino, ir Vendė tada su juo iš dalies sutiko.

— Kaip suprantu, jame dalyvavo ir Heilė Makveid? — pasiteiravo Vendė.

Džena linktelėjo.

— Amanda jai iš tikrųjų nepatiko. Ji prieš tai pas mus buvo lankiusis tik kartą. Manau, kad Amanda buvo tik pretekstas, kuriuo ji pasinaudojo, kad galėtų išgerti. Na, atėjusius vaikus buvo galima suskaičiuoti ant vienos rankos pirštų. Heilė Makveid buvo labai prislėgta. Sielojosi, kad neįstojo į Virdžinijos universitetą. Ji smarkiai susikivirčijo su Kirbiu ir todėl jis anksti išėjo.

Dženos balsas nutilo ir ji vėl įsistebeilijo į baseiną.

— Tai kas atsitiko? — paklausė Vendė.

— Heilė mirė.

Ji pasakė taip paprastai.

Perkraustinėtojai nutrinksėjo laiptais žemyn. Vienas susikeikė. Vendė stovėjo su Džena Vyler, skaisčiai švietė saulė, vidiniame kieme buvo visiškai tylu, tarsi visa aplink būtų net sulaikę kvapą.

— Ji per daug išgėrė, — tarė Džena. — Padaugino alkoholio. Heilė buvo smulki mergina. Spintelėje ji rado dar nepradėtą viskio butelį ir išgėrė iki dugno. Amanda manė, kad ji tik prarado sąmonę.

— Jūs neskambinote devyni vienas vienas?

Ji papurtė galvą.

— Noelis yra gydytojas. Jis išbandė viską, kad atgaivintų tą vargšę mergaitę. Tačiau buvo jau per vėlu.

Džena pagaliau atitraukė žvilgsnį nuo baseino ir maldaujamai pažvelgė į Vendę.

— Bent akimirkai įsivaizduok save mūsų vietoje. Mergaitė buvo negyva. Niekas negalėjo jos sugrąžinti.

— Negyva tai negyva, — atsiliepė Vendė, pakartodama per praeitą jų susitikimą Dženos pasakytus žodžius apie savo buvusį vyrą.

— Kam tas sarkazmas? Taip, negyva tai negyva. Heilė jau buvo mirusi. Tai siaubingas atsitikimas, tačiau jos sugrąžinti jau nebebuvo įmanoma. Mes stovėjome prie jos negyvo kūno. Noelis vis bandė daryti išorinį širdies masažą, tačiau nesėkmingai. Pagalvok apie tai. Tu — žurnalistė. Juk esi rengusi laidų apie tokius vakarėlius, ar ne?

— Rengiau.

— Žinai, kad tėvai galiausiai atsidūrė kalėjime, tiesa?

— Tiesa. Tai vadinama netyčiniu nužudymu.

— Tačiau tai buvo nelaimingas atsitikimas. Nejaugi nesupranti? Ji per daug išgėrė. Taip kartais pasitaiko.

— Keturis tūkstančius kartų per metus, — atsakė Vendė, prisiminusi viešosios tvarkos tarnybos pareigūno Pekoros pateiktą statistiką.

— Taigi Heilė gulėjo ten. Mirusi. Ir mes nežinojome, ką daryti. Jei paskambinsime į policiją, keliausime į kalėjimą. Elementari byla. Mūsų gyvenimas bus sugriautas.

— Vis geriau, nei būti negyvai, — atsiliepė Vendė.

— Tačiau kam nuo to būtų geriau? Nejaugi nesupranti? Heilė jau buvo mirusi. O sugriautas mūsų gyvenimas jos nesugrąžintų. Mes buvome išsigandę. Nesuprask manęs neteisingai. Jautėmės siaubingai dėl Heilės. Tačiau mirusiam jau niekuo nepadėsi. Mes bijojome — juk gali tai suprasti, ar ne?

Vendė linktelėjo.

— Galiu.

— Na, įsivaizduok save mano vietoje. Gali sugriūti visos tavo šeimos gyvenimas. Ką būtum dariusi tu?

— Aš? Turbūt būčiau užkasusi jos lavoną valstybiniame parke.

Tyla.

— Tai nejuokinga, — tarė Džena.

— Tačiau jūs taip ir padarėte, ar ne?

— Įsivaizduok, kad tai tavo namai. Kad Čarlis užlipa pas tave į antrą aukštą, nusiveda žemyn, o ten guli negyvas vienas iš jo draugų. Tu nevertei to vaiko gerti. Pražiodžiusi nepylei jėga alkoholio jam į gerklę. Ir dabar dėl to gali sėsti į kalėjimą. Arba Čarlis. Ką būtum dariusi, kad apsaugotum savo šeimą?

Šįkart Vendė nieko neatsakė.

— Mes neišmanėme, kaip elgtis, todėl — taip, supanikavome. Mes su Noeliu įkėlėme lavoną į automobilio bagažinę. Suprantu, kaip tai skamba, tačiau vėlgi — kito kelio nematėme. Jei būtume skambinę policijai, mums — galas, o mergina vis tiek būtų negyva. Aš sau tai vis kartojau. Būčiau atidavusi savo gyvybę, kad tik ją sugrąžinčiau, tačiau tai buvo neįmanoma.

— Todėl užkasėte miške?

— Iš pradžių planas buvo kitoks. Mes ruošėmės važiuoti į Irvingtoną ar kokį kitą miestą, ir tiesiog, na, palikti ją kur nors, kur ją iš karto kas nors rastų, tačiau tada supratome — skrodimas parodytų apsinuodijimą alkoholiu ir policija galėtų atsekti šiuo pėdsaku iki mūsų. Taigi žinojome, kad turime ją paslėpti. Jaučiausi siaubingai, kad Marsė ir Tomas nežinos, kur ji, tačiau iš tikrųjų neišmaniau, ką dar daugiau būčiau galėjusi padaryti.

Ir tada, kai žmonės pradėjo galvoti, kad Heilė pabėgo iš namų, na, argi tai ne geriau, nei tikrai žinoti, kad tavo vaikas negyvas?

Vendė nieko neatsakė.

— Vende?

— Sakei, kad įsivaizduočiau save tavo vietoje.

— Taip.

— Dabar įsivaizduoju save Tedo ir Marsės vietoje. Jūs tikėjotės, kad jie niekada nesužinos tiesos, ar ne? Vieną dieną jų duktė buvo čia, o kitą dingo, ir todėl visą likusį gyvenimą jie vos išgirdę skambutį į duris puls atidaryti ir suklus kiekvienąkart sučirškus telefonui?

— Argi tai blogiau nei žinoti, kad tavo duktė negyva?

Vendė nė nesivargino į tai atsakyti.

— Turi suprasti, — tęsė Džena. — Mes taip pat gyvenome savotiškame pragare — virš mūsų visą laiką it Damoklo kardas kybojo ta grėsmė. Kiekvieną kartą, pasigirdus durų skambučiui ar suskambus telefonui, mintyse klausdavome savęs, ar tai ne policija.

— Vaje, — tarė Vendė, — tai siaubinga.

— Aš tai sakau ne tam, kad pelnyčiau tavo simpatiją. Bandau paaiškinti tai, kas įvyko po to.

— Manau, aš tai žinau, — atsiliepė Vendė. — Buvai artimiausia Deno giminaitė. Kai pas tave pasirodė policija ir pranešė, kad jis nebegyvas, na, tai buvo tikra dangaus dovana, ar ne?

Džena žiūrėjo į žemę ir tarsi gindamasi stipriau susisupo į plačius flanelinius marškinius. Dabar atrodė tarytum sumažėjusi.

— Aš mylėjau tą vyrą. Buvau priblokšta.

— Tačiau, kaip jau sakei, negyvas tai negyvas. Denui jau buvo priklijuota pedofilo etiketė ir, kaip minėjai, Denui neberūpėjo atstatyti savo gerą vardą. Juolab kad jis netikėjo pomirtiniu gyvenimu.

— Visa tai tiesa.

— Pokalbių išklotinės rodo, kad vieninteliai žmonės, kuriems jis skambino, buvai tu ir jo advokatas Fleras Hikoris. Denas pasitikėjo tik tavimi. Tu žinojai, kur jis slepiasi. Vis dar turėjai Heilės „iPhone". Taigi, kodėl nesuversti kaltės negyvam žmogui?

— Jam jau niekas negalėjo pakenkti. Nejaugi to nesupranti?

Kad ir kaip tai būtų siaubinga, tačiau šituose jos žodžiuose buvo tiesos. Negyvam žmogui nepakenksi.

— Heilės „iPhone“ per „Google Earth“ žemėlapyje susiieškojai Ringvudo valstybinį parką. Tai buvo dar vienas siūlo galas. Kodėl, jei Denas ją nužudė ir ten užkasė, ji būtų ieškojusi žemėlapyje to parko? Jai to daryti nebūtų jokios priežasties. Piršosi vienintelė išvada — kad Heilės žudikas norėjo, jog jos lavonas būtų surastas.

— Ne žudikas, — paprieštaravo Džena. — Tai buvo nelaimingas atsitikimas.

— Džena, aš dabar nelabai linkusi gilintis į žodžių reikšmių subtilybes. Tačiau kodėl tu „Google Earth“ programoje užfiksavai Ringvudo valstybinį parką?

— Kadangi, priešingai nei manai, nesu pabaisa. Mačiau, kaip kankinasi Tedas su Marse. Kaip sunkiai jie išgyvena tą nežinią.

— Tu tai padarei dėl jų?

Džena atsisuko į ją.

— Norėjau, kad jie bent kiek atgautų ramybę. Kad jų duktė būtų deramai palaidota.

— Labai gražus poelgis.

— Tas tavo sarkazmas, — tarė Džena.

— O ką?

— Tu tik dangstaisi juo. Tai, ką padarėme, blogai. Mes pasielgėme neteisingai. Tačiau tam tikra prasme taip pat tai supranti. Esi mama. Mes, mamos, visada padarysime viską, ko tik prireiks, kad apsaugotume savo vaikus.

— Mes neužkasinėjame miške negyvų merginų.

— Ne? Tai tu to nedarytum, jokiomis aplinkybėmis? Tarkime, jei ant kortos būtų pastatytas Čarlio gyvenimas. Žinau, kad netekai savo vyro. Tarkime, jis būtų čia ir jam dėl nelaimingo atsitikimo grėstų kalėjimas. Ką tu darytum?

— Neužkasčiau merginos miške.

— Na, tada ką? Aš noriu žinoti.

Vendė neatsakė. Akimirką ji leido sau tai įsivaizduoti. Džonas — vis dar gyvas. Čarlis užlipa į viršų. Apačioje ant grindų guli

negyva mergina. Jai nereikia savęs klausti, ką ji būtų padariusi. Tariamosios nuosakos gyvenime nebūna.

— Jos mirtis buvo nelaimingas atsitikimas, — dar kartą tyliai pakartojo Džena.

Vendė linktelėjo.

— Žinau.

— Ar tu supranti, kodėl mes taip pasielgėme? Nesakau, kad turi tam pritarti. Tačiau ar supranti?

— Manau, kažkiek — taip.

Džena pasižiūrėjo į ją ašarų išvagotu veidu.

— Tai ką dabar ketini daryti?

— O ką tu darytum mano vietoje?

— Palikčiau viską taip, kaip yra.

Džena ištiesė ranką ir paėmė Vendės delną.

— Prašau. Maldauju, palik viską ramybėje.

Vendė susimąstė. Kai atėjo čia, jos jausmai Dženos atžvilgiu buvo vienareikšmiški. Nejau dabar jos nuomonė pasikeitė? Ji dar kartą sau mintyse įsivaizdavo, kad Džonas gyvas. Kad Čarlis užlipa į antrą aukštą. Ant grindų guli negyva mergina.

— Vende?

— Negaliu tavęs teisti, — atsiliepė ji, prisimindama Edą Greisoną ir jo poelgį. — Tačiau taip pat ir pateisinti.

— Kaip tai suprasti?

— Man labai gaila, Džena.

Džena žengtelėjo atgal.

— Tu to neįrodysi. Aš paneigsiu viską, ką pasakiau.

— Gali pabandyti, tačiau aš nemanau, kad tai padės.

— Niekas nepatikės tavo vienos žodžiu.

— Ne, nepatikės, — atsakė Vendė.

Ji mostelėjo vartų link. Iš už kampo pasirodė Frenkas Tremontas su dar dviem policijos detektyvais.

— Melavau, — tarė Vendė, kilstelėdama palaidinę. — Aš su pasiklausymo įranga.

38

Tą vakarą, po visko, Vendė viena sėdėjo savo namo verandoje. Čarlis buvo viršuje prie kompiuterio. Į lauką išėjo Popsas ir atsistojo šalia jos kėdės. Jie abu pakėlę galvas įsistebeilijo į žvaigždes. Vendė gurkšnojo baltąjį vyną, Popsas rankoje laikė alaus butelį.

— Jau susiruošiau iškeliauti, — prabilo jis.

— Jei geri alų, tada — ne.

— Tik vieną.

— Vis tiek.

Jis atsisėdo.

— Kad ir kaip ten būtų, mums pirma reikia apie kai ką pasikalbėti.

Vendė gurkštelėjo dar vyno. Keista. Alkoholis pražudė jos vyrą, Heilę Makveid, tačiau jie šitą vėsų, giedrą pavasario vakarą štai sau sėdėjo čia ir gėrė. Kitu atveju, kai būtų visiškai blaivi, Vendė galbūt tame paieškotų gilesnės prasmės.

— Kas yra? — pasiteiravo ji.

— Aš į Naująjį Džersį sugrįžau ne tik aplankyti tavęs ir Čarlio.

Vendė pasisuko į jį.

— Tada dėl ko?

— Atvykau, — tarė jis, — kadangi gavau laišką iš Arijanos Nasbro.

Vendė netardama nė žodžio tik sėdėjo ir spoksojo į jį.

— Šią savaitę buvau su ja susitikęs. Keletą kartų.

— Ir?

— Ir, Vende, aš jai atleidžiu. Daugiau nenoriu laikyti to savo širdyje. Nemanau, kad Džonas to norėtų. Jei jau neturime užuojautos, tada kas mums lieka?

Vendė nieko neatsakė. Ji vėl prisiminė Kristą Stokvel ir tai, kaip ji atleido studentams, padariusiems jai bloga. Ji sakė, kad jei laikaisi įsikibęs savo pykčio, netenki daug svarbesnių dalykų. Filas Ternbolas

šitą pamoką išmoko labai skaudžiai, ar ne? Kerštas, neapykanta — jei laikaisi pernelyg jų įsitvėręs, gali prarasti daug svarbesnius dalykus.

Antra vertus, Arijana Nasbro nebuvo studentė, krečianti nekaltą pokštą. Ji buvo girta vairuotoja, daug kartų bausta už vairavimą išgėrus, suvažinėjusi jos vyrą. Vis dėlto Vendė negalėjo susilaikyti savęs nepaklaususi: jei Denas Merseris būtų gyvas, ar jis jai atleistų? Ar šias situacijas galima palyginti? Ir jei taip, ar tai turi kokią nors reikšmę?

— Dovanok, Popsai, — atsiliepė ji. — Aš negaliu jai atleisti.

— Aš tavęs to ir neprašau. Gerbiu tavo jausmus. Ir noriu, kad tu gerbtum manuosius. Ar galėčiau to tikėtis?

Vendė susimąstė.

— Manau, kad taip.

Jiedu kurį laiką abu sėdėjo jaukiai tylėdami.

— Aš laukiu, — prabilo Vendė.

— Ko?

— Kad tu man papasakosi apie Čarlį.

— Ką?

— Tu jam pasakei, kodėl čia sugrįžai?

— Tai ne mano reikalas, — atsakė Popsas.

Jis pakilo, baigė krautis savo daiktus ir po valandos išbirbė. Vendė su Čarliu įsijungė televizorių. Vendė, kurį laiką pasėdėjusi priešais mirgančius jame vaizdus, atsistojo ir nuėjo į virtuvę. Ji sugrįžo iš ten laikydama savo rankoje voką ir ištiesė jį Čarliui.

— Kas čia? — pasidomėjo jis.

— Tai laiškas tau nuo Arijanos Nasbro. Perskaityk. Jei norėsi apie tai pasikalbėti, aš būsiu viršuje.

Vendė apsirengė pižamą ir įsitaisė lovoje, tačiau savo miegamojo duris paliko praviras. Ji laukė. Galiausiai išgirdo laiptais lipantį Čarlį. Ji suėmė save į rankas. Jis kyštelėjo galvą pro duris ir tarė:

— Einu miegoti.

— Viskas gerai?

— Puikiai. Aš kol kas nenoriu apie tai kalbėtis, gerai? Tiesiog noriu pats viską apmąstyti.

— Gerai.
— Labanakt, mama.
— Labanakt, Čarli.

Po dviejų dienų, prieš apygardos vartinio teniso čempionato rungtynes, kuriose susitiko Kaseltono ir Ridžvudo vidurinių mokyklų mergaičių komandos, lauko viduryje buvo surengti atminai. Per tylos minutę virš švieslentės buvo iškelta didelė lentelė su užrašu „Heilės Makveid parkas“.

Ten buvo ir Vendė. Ji stebėjo visa tai iš kiek atokiau. Žinoma, dalyvavo Tedas su Marse. Šalia jų stovėjo jiems likusios atžalos — Patricija ir Rajanas. Pažiūrėjusi į juos, Vendė pajuto, kad jai vėl plyšta iš skausmo širdis. Po Heilės pavarde buvo pritvirtintas dar vienas ženklas, kuriame buvo parašyta „Tik ne pas mus“, primenantis tėvams, kad neleistų mokiniams pas save rengti vakarėlių su alkoholiu. Šitam ženklui kylant į viršų, Marsė Makveid nusuko akis į šalį. Paskui nužvelgė susirinkusius žmones. Jos akys sustojo ties Vende ir ji nežymiai linktelėjo — Vendė atsakė tuo pačiu. Šitoje istorijoje jau buvo padėtas taškas.

Prasidėjus rungtynėms, Vendė apsisuko ir nuėjo. Čia taip pat buvo ir dabar jau išėjęs į pensiją apygardos tyrėjas Frenkas Tremontas, stovintis toli užpakalyje, su tuo pačiu suglamžytu kostiumu kaip ir per laidotuves. Jam labai palengvėjo sužinojus, kad Heilė Makveid buvo negyva dar prieš jam imantis bylos. Tačiau šią akimirką jam iš to, aišku, nebuvo daug džiaugsmo.

Volkeris ceremonijai buvo apsivilkęs savo šerifo uniformą su visa ekipuote, kurią užbaigė pistoletas dėkle. Jis stovėjo už aikštės ant asfalto ir kalbėjosi su Mišele Faisler, rengiančia reportažą apie šį įvykį NTC televizijai. Pamačiusi ateinančią Vendę, ji pasišalino ir paliko juodu vienus. Volkeris pradėjo nervingai mindžikuoti.

Jis tarė:

— Gerai jaučiatės?

— Puikiai. Jūs žinote, kad Denas Merseris buvo nekaltas.

— Taip.

— Vadinasi, tai reiškia, kad Edas Greisonas nužudė nekaltą žmogų.

— Žinau.

— Negalite leisti jam išsisukti. Jį taip pat reikia patraukti į teismą.

— Netgi jei jis galvojo, kad Merseris — pedofilas?

— Netgi ir tuo atveju.

Volkeris tylėjo.

— Girdėjote, ką aš pasakiau?

— Taip, — atsiliepė Volkeris, — padarysiu viską, ką galėsiu.

Jis nepridūrė „bet“, tačiau tai ir taip buvo galima numanyti. Vendė labai stengėsi atstatyti gerą Deno vardą, tačiau jis nelabai kam rūpėjo. Galų gale negyvas — tai negyvas. Vendė pasuko prie Mišelės Faisler. Mišelė, kaip ir per praeitą jų susitikimą, laikė rankoje bloknotą ir stebėjo minią, vis brūkštelėdama sau pastabas.

Vendei tai kai ką priminė.

— Labas, — pasisveikino ji. — Ką tu ten tada sakei apie nusikaltimų įvykdymo laiką?

— Tu juos sukeitei vietomis, — atsakė Mišelė.

— A, taip. Edas Greisonas peršovė savo svainiui kelius prieš nužudydamas Merserį.

— Taip. Nemanau, kad tai ką nors keičia, ar ne?

Vendė susimąstė ir dabar, turėdama laiko, sugretino visus faktus.

Iš tikrųjų tai keitė viską.

Vendė pasisuko į Volkerį, ir jos akys užkliuvo už dėkle jam ant diržo kabančio pistoleto. Kurį laiką ji stovėjo ir stebeilijo į jį.

Volkeris pagavo jos žvilgsnį.

— Kažkas ne taip?

— Kiek kulkų jūs radote gyvenamųjų priekabų parke?

— Atsiprašau?

— Jūsų kriminalistai ekspertai apžiūrėjo tą parką, kuriame buvo nušautas Denas Merseris, taip?

— Žinoma.

— Kiek kulkų jie rado?

— Tik vieną tame keramzitbetonio bloke.

— Tą, kuri padarė skylę priekaboje?

— Taip. O ką?

Vendė patraukė savo automobilio link.

Volkeris šūktelėjo:

— Palaukite, kas čia vyksta?

Vendė nieko neatsakė. Ji sugrįžo prie savo automobilio ir apžiūrėjo jį iš visų pusių. Nieko. Nei žymelės, jokio įbrėžimo. Staiga ji užsiėmė delnu burną, sulaikydama pro ją jau beišsiveržiantį šauksmą.

Ji įlipo į automobilį ir nuvažiavo pas Edą Greisoną. Rado jį vidiniame kieme, ravintį piktžoles. Jis net krūptelėjo nuo tokio netikėto jos pasirodymo.

— Vende?

— Deno žudikas, — tarė ji, — šaudė į mano automobilį.

— Ką?

— Jūs esate puikus šaulys. Visi taip sako. Mačiau, kaip nusitaikėte į mano automobilį ir paleidote keletą šūvių. Tačiau ant jo nėra nė menkiausios kulkų paliktos žymės. Tiesą sakant, visame parke rasta vienintelė kulka — toji, kuri perėjo pro sieną po pirmojo jūsų šūvio. Ji paliko skylę pačioje matomiausioje vietoje.

Edas Greisonas atsitiesė nuo žemės.

— Apie ką jūs čia kalbate?

— Nejaugi patyręs šaulys galėtų iš taip arti nepataikyti į Deną? Ir į mano automobilį? Net, velniai rautų, į žemę? Atsakymas: negalėtų. Visa tai buvo akių dūmimas.

— Vende?

— Ką?

— Palikite tai ramybėje.

Jie akimirką netardami nė žodžio žiūrėjo vienas į kitą.

— Jokiu būdu. Deno žūtis vis dar guli man ant sąžinės.

Jis nieko neatsakė.

— Ir kai pagalvoji apie visa tai — ironiška: kai pirmąkart atvažiavau į namelį ant ratų, Denas buvo visas sudaužytas kaip obuolys. Policija manė, kad Estera Krimštain labai išmoninga. Ji pasinaudojo mano liudijimu ir pareiškė, kad jūs jį sumušėte ir būtent taip jūsų automobilyje atsirado jo kraujo pėdsakų. Tačiau policija nesuprato, kad ji neišsigalvojo ir sakė tiesą. Jūs suradote Deną ir jį sumušėte, bandydamas išgauti prisipažinimą. Tačiau jis neprisipažino, tiesa?

— Ne, — atsakė Greisonas, — neprisipažino.

— Tiesą sakant, jūs pradėjote juo tikėti. Supratote, kad galbūt jis nekaltas.

— Galbūt.

— Padėkite man išsiaiškinti, kas buvo toliau. Grįžote namo ir kas tada? Privertėte Edą jaunesnįjį pasakyti tiesą?

— Vende, palikite tai ramybėje.

— Baikit. Suprantate, kad aš negaliu. Ar Edas jaunesnysis prisipažino, kad tas nuotraukas darė jo dėdė?

— Ne.

— Tada kas jums pasakė teisybę?

— Mano žmona, aišku? Ji pamatė mane apsitaškiusį krauju. Pasakė man, kad turiu liautis. Papasakojo, kas atsitiko, kad tos nuotraukos darytos jos brolio. Prašė manęs palikti visa tai ramybėje. Pasak jos, Edas jaunesnysis jau pradeda tai užmiršti. Jos brolis kreipėsi pagalbos į psichoterapeutą.

— Tačiau jūs nesiruošėte to taip palikti.

— Ne, nesiruošiau. Tačiau nenorėjau versti Edo jaunesniojo liudyti prieš savo paties dėdę.

— Todėl peršovėte jam kelio girneles.

— Aš ne toks kvailas, kad atsakyčiau į šitą klausimą.

— Nesvarbu. Mes abu žinome, kad taip padarėte. Ir tada ką — paskambinote Denui ir atsiprašėte ar kaip nors panašiai pasielgėte?

Jis neatsakė.

— Nesvarbu, kad teisėjas atmetė bylą, — tęsė ji. — Mano laida sugriovė Deno gyvenimą. Netgi dabar, po to, kai viešai atstačiau gerą jo vardą, žmonės vis dar mano, kad jis yra pedofilas. Kaip sakoma, nėra dūmų be ugnies, ar ne? O tada jis apskritai neturėjo jokių galimybių grįžti į visuomenę, jo gyvenimas buvo baigtas. Jūs taip pat turbūt ir save ganėtinai kaltinote dėl to, kad jį taip persekiojote. Todėl norėjote atstatyti teisybę.

— Vende, palikite tai ramybėje.

— Maža to, buvote federalinis teismo vykdytojas. O juk būtent jie vykdo liudytojų apsaugos programą, tiesa? Jūs žinote, kaip padaryti, kad žmonės dingtų kaip į vandenį.

Jis neatsakė.

— Taigi jūsų sprendimas buvo ganėtinai paprastas. Turėjote inscenizuoti jo mirtį. Negalėjote tikrai surasti kito lavono arba sukurti netikro policijos protokolo kaip savo federalinės veiklos subjektų atžvilgiu. Ir kadangi lavono negalėjo būti, jums reikėjo patikimo liudininko — tokio, kurio neįtartum palankumu Denui Merseriui. Jūs palikote pakankamai įkalčių, kad policija patikėtų mano pasakojimu — vieną kulką, jo kraujo, liudininką, mačiusį, kaip išnešėte kilimą, savo automobilį įvykio vietoje, prie mano automobilio prtivirtintą GPS, netgi apsilankėte šaudykloje — tačiau nepakankamai, kad jus galėtų nuteisti. Pistolete buvote įdėjęs vieną šovinį su kulka. Būtent ją ir paleidote į sieną. Visi kiti buvo tušti. Denas tikriausiai davė jums savojo kraujo mėginį ar tiesiog tyčia įsipjovė — taip ir atsirado ten paliktos jo kraujo žymės. Beje, viską taip gerai apgalvojote, kad net suradote tokį priekabų parką, kuriame neveikia mobilusis ryšys. Jūsų liudininkas, kad jo telefonas pagautų signalą, buvo priverstas pavažiuoti tolėliau, ir jūs turėjote pakankamai laiko slapta išsmukti su Denu. Ir kai jo motelio kambaryje buvo rastas tas „iPhone“, na, akimirką jūs susijaudinote, tiesa? Todėl ir atvažiavote į tą parką. Norėjote sužinoti, kas ir kaip. Akimirką išsigandote, kad galbūt padėjote pabėgti tikram žudikui.

Vendė nutilo ir laukė, ką jis pasakys. Kurį laiką jis tylėjo, tiesiog tyrinėdamas žvilgsniu jos veidą.

— Labai gražus pasakojimas, Vende.

— Taip, aš negaliu viso to įrodyti...

— Žinau, — atsakė jis. — Kadangi visa tai — nesąmonė.

Jis dabar jau beveik šypsojosi.

— O gal tikitės, kad taip pat ir mane pričiupsite su savo paslėptu mikrofonu?

— Aš neturiu paslėpto mikrofono.

Jis papurtė galvą ir patraukė namo link. Vendė nusekė jam iš paskos.

— Nejaugi nesuprantate? Aš visai nenoriu to įrodyti.

— Tada ko čia atvažiavote?

Jos akyse susitvenkė ašaros.

— Kadangi man tenka atsakomybė už tai, kas jam atsitiko. Juk būtent aš toje televizijos laidoje paspendžiau jam spąstus. Tik dėl manęs visi mano, kad jis yra pedofilas.

— Ko gero, taip.

— Ir jei jį nužudėte, tai irgi gula ant mano sąžinės. Iki gyvenimo pabaigos. Niekada negalėsiu to atitaisyti. Tai mano kaltė. Tačiau jeigu padėjote jam pabėgti, galbūt — tiesiog yra tokia maža tikimybė — jam dabar viskas gerai. Galbūt jis netgi mane supras ir...

Ji sustojo. Jie jau buvo namo viduje.

— Ir ką?

Vendei ašaros jau riedėjo skruostais, gniaužė gerklę ir ji sunkiai galėjo ištarti žodžius.

— Vende, ir ką?

— Ir galbūt, — pratarė ji, — jis man atleis.

Tada Edas Greisonas pakėlė telefono ragelį ir surinko telefono numerį iš daug skaičių. Pasakė operatorei kažkokį kodą. Palaukė, kol jį sujungs, ir po to perdavė jai ragelį.

Epilogas

— Pone Denai?

Aš esu palapinėje, kuri kartu yra ir mokykla, pagal programą „LitWorld“ mokau tuos vaikus skaityti.

— Taip?

— Radijo ryšys. Jums.

Kaimelyje nėra telefono. Su šita Kabindos provincijos Angoloje dalimi susisiekti galima tik radijo ryšiu. Savanoriavau netoli nuo čia prieš daugelį metų, kai baigiau Prinstoną ir dirbau Taikos korpuse. Esate girdėję pasakymą, kad kai Dievas uždaro duris, jis atidaro langą, ar panašiai. Todėl kai atidariau raudonąsias duris, nė nenumaniau, kad atsidarys ir kitos durys.

Edas Greisonas yra žmogus, išgelbėjęs man gyvybę. Jis turi draugę, Teresę Kolinz, kuri dirba panašiame kaimelyje kitoje kalno pusėje. Ji su Edu yra vieninteliai žmonės, žinantys tiesą. Visiems kitiems Denas Merseris yra tikrai miręs.

Tai nėra visiškas melas.

Jau anksčiau jums sakiau, kad Deno Merserio gyvenimas baigtas. Tačiau Deno Mejerio — nedidelis pavardės pakeitimas, tačiau pakankamas — prasidėjo. Keistas daiktas — aš iš tikrųjų nelabai ilgiuosi savo senojo gyvenimo. Jame su manimi atsitiko kažkas, — gal dėl žiaurumo, patirto globėjų šeimoje, galbūt dėl to, ką padariau Kristai Stokvel, ar kad leidau Filui Ternbolui vienam prisiimti kaltę, — dėl ko pajutau, kad mano pašaukimas yra šitoks darbas. Matyt, kai kas galėtų tai pavadinti kaltės atpirkimu. Gal ir taip. Tačiau manau, kad tai kažkokiu būdu nulemiama jau genetiniame lygmenyje,

kaip kad kai kurie žmonės gimsta gydytojais, žvejybos mėgėjais arba krepšininkais.

Ilgą laiką aš su tuo kovojau. Vedžiau Dženą. Tačiau, kaip jau sakiau jums iš pradžių, man lemta būti vienam. Dabar aš tuo mėgaujuosi, kadangi — žinau, kad skambės banaliai — kai matai šypsenas šitų vaikų veiduose, iš tikrųjų niekada nesi vienas.

Į praeitį nesižvalgau. Jei pasaulis mano, kad Denas Merseris yra tarsi ir pedofilas, tebūnie. Čia nėra interneto, todėl negaliu patikrinti, kas vyksta namie. Kad ir kaip ten būtų, neturiu tokios pagundos. Pasiilgstu Dženos, Noelio ir vaikų, tačiau viskas gerai. Norėčiau pasakyti jai tiesą — Džena yra vienintelis žmogus, kuris manęs iš tikrųjų nuoširdžiai gedės.

Nežinau, gal vieną dieną ir pasakysiu.

Paimu radijo siųstuvo ausines. Per tą trumpą laiką, kai esu čia, nesulaukiau nė vieno skambučio. Šitą numerį žino tik Teresė Kolinz ir Edas Greisonas, todėl nustembu išgirdęs pažįstamą balsą, man sakantį: „Aš labai atsiprašau."

Ko gero, jau vien jos balsas turėtų sukelti man neapykantą. Turėčiau ant jos pykti, tačiau nepykstu. Aš šypsausi. Galų gale tam tikra prasme ji mane padarė kaip niekada laimingą.

Ji dabar greitakalbe beria žodžius, taip pat verkia, teisinasi. Klausausi jos puse ausies — man viso to nė nereikia. Vendė paskambino, norėdama išgirsti tris žodžius. Laukiu, ir kai ji galiausiai duoda man progą, su džiaugsmu juos ištariu:

— Aš tau atleidžiu.

Coben, Harlan

Co-05 Sučiuptas: [detektyvinis romanas]/Harlan Coben; iš anglų kalbos vertė Ugnius Keturakis. — Kaunas: Jotema, [2011]. — 367, [1] p.
ISBN 978-9955-13-304-9

Paslaptingomis aplinkybėmis dingsta jauna mergina, vidurinės mokyklos abiturientė. Trejetą mėnesių besitęsiančios jos paieškos kol kas neduoda jokių rezultatų.

Tuo metu televizijos žurnalistė Vendė, surengusi pasalą, demaskuoja nepilnametes tvirkinantį pedofilą. Tikrą ar tiktai tariamą? Tuo suabejoja pati Vendė ir siekia žūtbūt išsiaiškinti tiesą.

UDK 821.111(73)-31

Harlan Coben

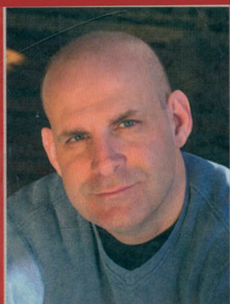
SUČIUPTAS

Iš anglų kalbos vertė *Ugnius Keturakis*
Redaktorius *Jonas Vabuolas*
Viršelio dailininkė *Vilūnė Grigaitė*
Maketavo *Elvyra Laipanova*
Viršelio nuotrauka iš *www.dreamstime.com*

SL 250. 23 sp. l. Užsak. Nr. 2490
UAB „Jotema“, Algirdo g. 54, 50157 Kaunas
http://www.jotema.lt
Tel. 337695, el. paštas: info@jotema.lt
Spausdino UAB „BALTO print/Logotipas“, Utenos g. 41A, 08217 Vilnius

Lietuvių kalba išleistos Harlano Cobeno knygos

Seniai prarasta
Staigus atsitraukimas
Laikykis stipriai
Netikėtas smūgis
Dviveidis
Niekam nesakyk
Miškai
Pažadėk man
Tik vienas žvilgtelėjimas
Nekaltas
Kitos progos nebus

„Edgar“, „Shamus“ ir „Anthony“ premijų laimėtojas Harlanas Cobenas yra dvylikos romanų autorius, įskaitant *New York Times* bestselerius „Nekaltas“, „Tik vienas žvilgtelėjimas“, „Kitos progos nebus“, „Pažadėk man“, „Miškai“, „Niekam nesakyk“. Jo knygos išverstos į trisdešimt dvi kalbas ir parduodamos visame pasaulyje.

Laukimo įtampos kupinas romanas apie kaltę, atgailą ir mūsų gebėjimą atleisti.

Paslaptingomis aplinkybėmis dingsta jauna mergina, vidurinės mokyklos abiturientė. Trejetą mėnesių besitęsiančios jos paieškos kol kas neduoda jokių rezultatų.
Tuo metu televizijos žurnalistė Vendė, surengusi pasalą, demaskuoja nepilnametes tvirkinantį pedofilą. Tikrą ar tiktai tariamą? Tuo suabejoja pati Vendė ir siekia žūtbūt išsiaiškinti tiesą.

www.jotema.lt

